

tiểu thuyết

Cố sao mãi yêu em

Tâm Văn

Nhà xuất bản
Văn học

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Cớ sao mãi yêu em

Cố sao mãi yêu em

Tác giả: Tâm Văn

Dịch giả: Yingli

Số trang: 516

Kích thước: 15.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 26-01-2013

Giá bìa: 108.000 đ

Công ty phát hành: Văn Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: miki90

Type

Hương Nguyễn: 1-8
Hoathanh Nguyễn: 9-15
Vu Đình: 16-21
Nguyen Thu Phuong: 22-28
ashura: 29-35
namlun: 36-42

mrs bean: 43-49
PhươngTrang: 50-hết

Beta: VanDo

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Mười lăm mười sáu tuổi, chúng mình gặp phải tình yêu nhưng chẳng biết cách yêu. Hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, chúng ta biết yêu lại chẳng thể nào tìm thấy tình yêu nữa.

Đây không phải là tiểu thuyết hư cấu mà là quyển hồi ký về tuổi thanh xuân.

Khi tuổi thanh xuân dần héo úa lụi tàn theo năm tháng, tôi đã dùng ngòi bút của mình từng chút gọi lại cuộc sống thời trung học, mái trường đại học, những năm tháng tươi đẹp trong sáng sôi nổi nhất cùng mối tình ngây dại thuần khiết trước kia của mình. Tuy rằng khi đó, chúng tôi chưa học được cách yêu nhưng có thể khẳng định một điều rằng chúng tôi đã thực sự yêu nhau sâu đậm.

Dù sau ngần ấy năm, anh rời xa tôi nhưng tôi vẫn nhớ về hình ảnh của anh, về những năm tháng tươi trẻ chúng tôi đã cùng nhau trải qua.

Đối với người khác, cô có lẽ không xinh đẹp, cũng không thông minh, cũng không hề đáng yêu chút nào. Nhưng trong mắt bạn cô ấy vẫn là tiêu điểm duy nhất, là người bạn quan tâm nhất. Nhất cử nhất động của cô ấy, dù chỉ là một nụ cười hay một cái nhăn mày, cũng làm lòng bạn rung động một trận, chỉ một câu nói bình thường, cũng làm cho bạn suy nghĩ thật lâu... Đó là cảm xúc của chàng trai trong tiểu thuyết - đồng thời là cuốn hồi ký về một thời thanh xuân sáng trong, hồn nhiên - Có sao mãi yêu em của Tâm Văn. Tác giả đã dùng ngòi bút và cả những hoài niệm đã nhuộm màu thời gian vẽ nên từng chút một bức tranh cuộc sống thời trung học, mái trường đại học, những năm tháng tươi đẹp, sôi nổi nhất cùng mối tình ngây dại, thuần khiết trước kia của mình. Người đọc không chỉ được chiêm ngưỡng mà còn được hòa mình vào không gian đó, ngập tràn những yêu thương, nhớ nhung, cả những đợi chờ, mong mỏi. Tất cả dù chỉ là quá khứ nhưng đều thật đẹp...

Tóm tắt nội dung

Cớ sao mãi yêu em là câu chuyện tình yêu xoay quanh hai nhân vật Diệp Phiên Nhiên và Dương Tịch. Nếu như cô là một người ngoại nhu nội cương, nhìn bề ngoài rất yếu ớt nhưng lại che giấu sự quật cường cùng sự dẻo dai không chịu khuất phục bên trong thì anh lại là một chàng trai trẻ vô cùng ngang ngược. Thời thanh xuân, Diệp Phiên Nhiên luôn tự chôn chặt mình trong vỏ ốc tự ti. Đổ vào trường trung học giỏi nhất thành phố D, cô choáng ngợp vì không khí học hành khiến thành tích sa sút ghê gớm. Vốn đã tự ti nay càng tự ti hơn. Cô không dám thể hiện trước đám đông, không dám ngẩng mặt nhìn mọi người và cả những người trong lớp cũng thế, họ coi cô như cái bóng không tồn tại. Nhưng có một người luôn ngắm nhìn cô... Cái nguyên nhân anh yêu cô cũng buồn cười đến lạ: chỉ vì ánh mắt cô không hướng về anh. Anh kiên quyết khẳng định cô sẽ là của anh. Anh cố chấp nắm chặt tay cô không buông. Anh không sợ gì cả nhưng chỉ sợ cô không yêu mình...

“... Khuôn mặt Diệp Phiên Nhiên chợt ửng đỏ. Đây là lần đầu tiên từ khi vào trung học cô trò chuyện cùng bạn nam sinh. Thẩm Vỹ không giống những học sinh xuất sắc khác, cậu dịu dàng ôn hậu, chẳng hề có chút thái độ kiêu căng tự phụ, tự cao tự đại.

“À, phải rồi, nhà cậu ở đâu?” Thẩm Vỹ bước lên xe đạp, tình cờ hỏi.

“Nhà máy XXX huyện Thành Nam”.

“Nhà cậu cũng ở Thành Nam à?” Cậu vờ tỏ vẻ vui mừng, mắt sáng lên: “Bọn mình cùng đường, cùng nhau về nhé!”.

Diệp Phiên Nhiên thoáng ngần ngừ nhưng rồi cô gật đầu.

Hai người đạp xe sóng đôi bên nhau ngang qua con đường rợp bóng, vừa chạy vừa trò chuyện. Ánh chiều tà vàng nhạt hắt xuyên qua phiến lá cây ngô đồng, rơi trên bộ đồng phục với sắc xanh đan kẽ trắng, cảm giác tĩnh lặng ấm áp khó diễn tả bằng lời.

Tại sân tập bóng rổ cách đó không xa, Trần Thần kêu lên hết như phát hiện ra đại lục mới: “Hòn đá mà cũng biết nói cơ đấy, hiếm thấy hiếm thấy!”

Dương Tịch không đáp trả, cậu giành lấy quả bóng từ tay Trần Thần, đứng ngay khu vực ba điểm, nhẹ nhàng ném bóng đi.

Quả bóng vẽ trên không trung một vòng cung đẹp đẽ, rơi vào trong lưới...

Thời thanh xuân, cô là người con gái đầu tiên anh yêu. Anh cũng là người nể cho tình yêu đầu tiên của cô. Anh ngốc ngếch lấy lòng, cô chủ ý phòng vệ. Anh như vì sao vây quanh trăng sáng, bên cạnh một người yên lặng như ảnh, mở sai đường nhân duyên, nhất định cùng quên thiên nhai. Cô đã từng yêu, đã từng chia tay, phá kén trở thành điệp. Anh luôn nghĩ, cho dù xa nhau, nhưng đem tình yêu biến thành một mình chờ đợi. Sau nhiều năm gặp lại. Cô nhận ra anh luôn cố chấp chờ đợi, điều đó đã trở thành một nốt ruồi chu sa trong lòng cô. Đúng vậy! Vô cùng đau đớn, tình thâm không thành, càng lúc càng sâu, càng e ngại cả hai đều bị thương tổn...

Giới thiệu tác giả

Tâm Văn, thuộc chòm sao Xử Nữ, nhóm máu AB, sinh vào đầu những năm 70. Từ nhỏ yêu văn chương, thích mộng mơ. Sinh ra ở một thành phố nhỏ nằm ở phía nam Trường Giang, có vẻ ngoài mềm mại, dịu dàng, có tâm hồn tinh tế của con gái Giang Nam. Thần kinh mẫn cảm như sợi dây đàn,

cảm nhận được những lời mềm mại, dịu dàng, than vãn, buồn tủi của nhân
tình thế thái.

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Tháng sáu trời xanh lam [Văn Việt phát hành]
- Chỉ là chuyện thường tình [Nhà xuất bản tổng hợp HCM phát hành]

Mục lục

[Dẫn truyện](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#) [Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#) [Chương 28](#)

[Chương 29](#) [Chương 30](#) [Chương 31](#) [Chương 32](#)

[Chương 33](#) [Chương 34](#) [Chương 35](#)[Chương 36](#)

[Chương 37](#) [Chương 38](#) [Chương 39](#) [Chương 40](#)

[Chương 41](#) [Chương 42](#) [Chương 43](#) [Chương 44](#)

[Chương 45](#) [Chương 46](#) [Chương 47](#) [Chương 48](#)

[Chương 49](#) [Chương 50](#) [Chương 51](#) [Chương 52](#)

[Chương 53](#) [Chương 54](#)

[Phiên ngoại](#)

Dẫn truyện

Ánh mặt trời mong manh nhợt nhạt chiếu xuyên qua tấm cửa kính phòng họp hắt trên cơ thể mang đến chút cảm giác ấm áp.

Diệp Phiên Nhiên thật may ngồi cạnh cửa sổ, vừa có thể sưởi nắng lại có thể lén lút nấp vào một góc để làm việc riêng.

Buổi họp thường kỳ sáng thứ Hai đầu tuần nặng nề dai dẳng. Tổng giám đốc hiên ngang hùng hồn, miệng mồm nước bọt văng tung tóe, còn những nhân viên ngồi dưới cúi gục đầu, mặt mày ủ rũ chán chường.

Cũng chẳng trách, trời đông gió lạnh rét căm căm, vậy mà vừa sớm tinh mơ họ đã bị lôi ra khỏi tấm chăn ấm áp để tham dự: cuộc họp chẳng có chút tính xây dựng nào, hướng hồ giọng nói của vị lãnh đạo này chẳng khác gì miếng vải bó chân của người phụ nữ lười nhác, vừa hôi hám lại vừa đông dài. Cậu đồng nghiệp ngồi hàng ghế trước ngoác miệng ngáp dài, không muốn bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của bác Tổng, liền vội vàng che miệng lại, vẻ mặt xấu hổ căng thẳng khiến mọi người cảm thấy buồn cười.

Diệp Phiên Nhiên tay cầm chiếc bút nước, cúi đầu vẽ nguệch ngoạc trên cuốn sổ tay, tâm hồn treo ngược cành cây. Mạc Kỳ ngồi cạnh đang xem tạp chí liên vờ vai cô, châu đầu sang hỏi: “Bác Tổng nói gì thế?”

Cô lắc đầu, khẽ đáp: “Mình cũng chẳng biết nữa!”

“Giả vờ giả vịt, mình còn ngờ cậu đang ghi chép lại lời của bác Tổng cơ đấy!” Mạc Kỳ không nhịn được cười, nói: “Diệp Phiên

Nhiên à, thảo nào mà đồng nghiệp hay nói cậu giả nai!”

Diệp Phiên Nhiên lườm Mạc Kỳ, tiếp tục dùng bút vẽ nguệch ngoạc lên giấy. Đợi đến khi cô nhận ra mình đang làm gì thì khoảng trắng trên cuốn sổ tay đã hiện lên một gương mặt khôi ngô tuấn tú.

Lâu vậy mà cô vẫn chẳng thể nào quên được khuôn mặt đó.

Năm tháng hết như lưỡi dao, từng nhát khắc sâu vào tâm trí cùng những ký ức sống động thời tuổi trẻ...

Chương 1

Cái tên Dương Tịch lần đầu xuất hiện trong cuộc đời Diệp Phiên Nhiên là vào mùa thu năm 1998.

Năm đó, cô mười lăm tuổi vừa thi đỗ vào Tam Trung - một trường trung học phổ thông trọng điểm của thành phố D. Nơi đây tập trung toàn những học sinh ưu tú đến từ các trường, ai cũng ra sức cố gắng dùi mài kinh sử để thi đỗ vào trường đại học trọng điểm, còn cô lại mang một tâm trạng phiền muộn chán chường.

Diệp Phiên Nhiên sinh vào đầu thập niên 80, bố mẹ là công nhân viên chức của một doanh nghiệp quốc doanh cấp tỉnh. Nhà máy công ty tọa lạc tại Thành Nam ngoại ô thành phố D, quy mô rất lớn, nhân viên công ty cùng người thân đã lên đến bốn, năm nghìn người. Diệp Phiên Nhiên từ khi đi nhà trẻ đến lúc vào trung học cơ sở đều học tại trường dành cho con em công nhân viên tại nhà máy. Sinh hoạt học tập trong một môi trường khép kín, cô tự tìm thấy niềm vui của mình. Nơi đây, cô có những người bạn từ

thời để chỏm, thầy cô giáo trong trường là đồng nghiệp của bố mẹ cô, ánh mắt họ nhìn cô đầy vẻ trù mến. Thành tích học tập của Diệp Phiên Nhiên khá tốt, năm nào cũng được bình chọn là học sinh “ba tốt”, sáng tác văn học của cô còn giành giải thưởng ở cuộc thi toàn quốc, được mọi người phong là “nữ sinh tài ba”.

Thoạt đầu trông cô hệt như một khe suối trong vất, nhảy múa uốn lượn sống động. Còn ngôi trường Tam Trung lại tựa như chiếc ao đầm, nặng nề vắng lặng không gợn chút sóng.

Nơi đây, Diệp Phiên Nhiên chẳng có đến một người bạn để giải bày tâm sự, bị đám nữ sinh chèn ép khiến cô trở nên cô độc, thành tích học tập cũng ngày một tuột dốc. Dù cô ra sức cố gắng, hằng ngày đọc sách đến tận mười hai giờ đêm, kể cả mười phút giải lao giữa giờ cũng cầm đầu cầm cổ làm bài tập, vậy mà hai môn lý và hóa cô chưa bao giờ đạt mức điểm trung bình.

Bước vào kỳ thi giữa kỳ đầu tiên hệ trung học, nhà trường vô cùng xem trọng kỳ thi này nên đã tích cực phân chia phòng thi, trộn lẫn học sinh của tất cả các lớp. Diệp Phiên Nhiên thuộc lớp tám hệ trung học năm nhất; báo danh số chẳng được xếp ở phòng học có số lẻ nên phải chuyển sang lớp bảy ngay cạnh.

Theo sắp xếp thứ tự họ tên, số báo danh của Diệp Phiên Nhiên là số 5. Mười phút trước giờ thi, cô đeo ba lô chạy xộc vào lớp bảy trung học năm nhất, tìm được chỗ ngồi liền tranh thủ từng giây từng phút giở sách giáo khoa môn hóa ra xem, “nước đến chân mới nhảy”, gắng sức nhồi nhét vào đầu thêm vài phương trình hóa học nữa.

“Dương Tịch, có bút chì 2B không? Cho tớ mượn đi, tớ quên mang rồi.” Giọng nam sinh cời mở cất lên sau lưng cô.

Diệp Phiên Nhiên ngán ngẩm chau mày, cúi thấp miêng lằm nhằm liên tục.

“Chắc chỉ có cậu thôi, Trần Thần à, đi thi lại quên mang bút! May hôm nay tớ có mang hai chiếc. Đây, chụp lấy!”

Chiếc bút chì 2B được ném sang, nam sinh ngồi phía sau vội vàng đứng dậy đón lấy, bàn tay chìa ra không cẩn thận túm ngay lấy tóc cô.

“Ai da!” Diệp Phiên Nhiên đau không chịu được hét lên, quay lại, cảm phần lườm gã nam sinh đó.

“Sorry! Sorry!” Trần Thần luôn miêng xin lỗi, đoạn trở vào bên phải cô: “Bút chì là của cậu ta ném sang đấy, không liên quan đến tớ đâu!”

Diệp Phiên Nhiên đưa mắt nhìn Dương Tịch theo phản xạ, lớp trưởng lớp tám trung học năm nhất, học trò cưng của thầy cô giáo, liên tục hai bài kiểm tra tháng môn toán và hóa của cậu ta đều đạt điểm tối đa.

Dương Tịch chẳng thèm nhìn cô, cầm cúi chăm chú gọt bút chì, như thể chẳng lấy làm lạ gì với những trường hợp đại loại thế này. Cậu ngồi tựa vào tường, ánh nắng gay gắt giữa trưa ngoài cửa sổ chiếu rọi lên sống mũi cao phủ một lớp ánh sáng vàng rực. Hàng tóc mái lơ thơ phủ che cả vầng trán, hai hàng lông mày sáng sửa khể chau lại, hàng mi dài và rậm rủ xuống che khuất đôi mắt sáng trong của cậu.

Tuy Diệp Phiên Nhiên xưa nay chưa bao giờ can dự vào những thông tin “lá cải” của đám nữ sinh nhưng cô cũng biết Dương Tịch là chàng bạch mã hoàng tử trong lòng bao người. Cậu không những có thành tích học tập xuất sắc mà tướng mạo cũng rất bảnh bao.

Bài kiểm tra giữa kỳ được chấm điểm bằng máy tính, đáp án phần trắc nghiệm phải tô lên phiếu làm bài, đầu bút chì dẹt thì mới dễ làm. Dương Tịch chuốt xong bút chì, ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt e lệ của cô nữ sinh ngay cạnh. Diệp Phiên Nhiên không kịp né tránh, vội cúi gầm, gò má trắng nõn khẽ ửng đỏ.

Đúng lúc chưa biết xử trí ra sao thì tiếng chuông báo giờ thi reo lên. Thầy giám thị ôm xấp bài thi dày cộm bước vào phòng, đứng trên bục giảng nghiêm giọng nói: “Các em mang tất cả sách vở tài liệu liên quan đến môn hóa nộp lên đây! Tôi nhắc lại nội quy phòng thi, thi cử không được quay cóp, không được ném phao không được thì thầm nhắc bài!

Diệp Phiên Nhiên mở bài thi phần câu hỏi lựa chọn đầu tiên khiến cô bối rối. Mười câu hỏi cô chỉ biết trả lời hai câu, những câu khác cô xem mà chẳng hiểu, không biết phải áp dụng phương trình hóa học nào.

Cô bối rối cắn bút, lén đưa mắt nhìn sang Dương Tịch ngồi bên phải. Cậu cúi đầu, khóe môi nhoẻn nụ cười đầy tự tin, chiếc bút chì 2B thoăn thoắt tô lên bài thi, nhanh chóng hoàn tất mười câu hỏi.

Thật không công bằng, cậu ta làm bài thông thả như vậy còn cô chỉ biết trơ mắt nhìn bài thi trong vô vọng. Lần đầu tiên cô căm ghét chính mình là kẻ mù tịt trước những môn khoa học như toán, lý, hóa.

Hai ngày sau, thầy chủ nhiệm Cao dạy môn hóa gọi riêng Diệp Phiên Nhiên lên văn phòng. Vừa bước vào cửa thầy đã ném bài kiểm tra môn hóa ra ngay trước mặt cô: “Diệp Phiên Nhiên em xem bài kiểm tra lần này được mấy điểm!”

Cô rụt rè cầm bài kiểm tra, nhìn thấy số điểm 48 khuôn khiếp đáp ngay vào mắt, một bài kiểm tra khác đặt trên bàn, họ tên ghi rõ “Dương Tịch”, với số điểm “100”.

“Gần đây thành tích học tập của em sa sút kinh khủng, so với bài thi tuyển chọn đầu vào trung học thì tuột dốc thảm hại. Cứ đà này, em chẳng thể nào thi đỗ đại học được. Em về tự kiểm điểm lại mình đi!” Lòng cô chùng xuống, những giọt nước mắt lăn dài trên gò má vì xấu hổ.

Cầm bài kiểm tra, Diệp Phiên Nhiên chậm rãi quay về lớp học, cảm thấy con đường trước mắt mịt mù, tăm tối. Cô như rơi vào cái hố tự ti cùng sự ỉn ỏi chán chường chưa từng có. Vài cậu nam sinh nói cười, đùa giỡn ngoài hành lang, kể cầm đầu là lớp trưởng Dương Tịch. Cô buồn bã nằm nhoài trên bàn, giọng cười đặc trưng êm dịu của cậu ta vẫn vọng vang bên tai. Cô bỗng chốc cảm thù gã trai này, vì sao cậu ta có thể ung dung, vui vẻ đến thế?

Lần kiểm tra giữa kỳ này, thành tích của Diệp Phiên Nhiên tuột dốc đột ngột, rơi xuống hạng thứ năm mươi hai trong lớp. Chỗ ngồi của cô cũng chuyển xuống hàng ghế thứ hai từ dưới lên. Ngồi sau lưng cô là Dương Tịch cùng gã chiến hữu Trần Thần. Dương Tịch đứng nhất lớp trong kỳ kiểm tra, xếp thứ năm toàn khối. Với chiều cao một mét tám mươi hai, cậu buộc phải ngồi cuối lớp. Trần Thần tướng mạo cũng cao ráo, thành tích học tập trung bình nhưng riêng môn thể dục thì đặc biệt khá, được coi là Ủy viên thể

dục thể thao của lớp, là thành viên chủ lực trong đội bóng rổ của trường.

Thành tích thi đấu vào trung học của Diệp Phiên Nhiên vượt hơn số điểm tuyển vào trường trọng điểm ba mươi mấy điểm, xếp vị trí thứ tám trong lớp cộng thêm đáng người thấp bé nên ban đầu cô được xếp ngồi ở hàng đầu, còn được bình bầu là Ủy viên ban văn thể mỹ.

Đối với chức vụ này của cô, các bạn học ít nhiều tỏ vẻ nghi hoặc trong lòng. Bởi lẽ người có thể đảm đương chức Ủy viên ban văn thể mỹ thường là nữ sinh vừa hoạt bát lại vừa xinh xắn hết như Đồng Hình Nguyệt - hoa khôi của lớp với mái tóc đuôi ngựa buộc cao, váy ngắn thời trang xếp ly, chân mang giày da mũi tròn, nụ cười tươi tắn như nắng mùa xuân, nói chuyện ngọt ngào, ai gặp cũng mến.

Còn Diệp Phiên Nhiên, thân hình gầy gò, cao chưa đến một mét sáu, tóc cắt ngắn quē mùa, chiếc mái ngố dày che khuất đôi mắt. Phần lớn thời gian trên lớp cô đều trầm mặc khiến mọi người thường phớt lờ sự tồn tại của cô. Nửa học kỳ ngồi trong lớp nhưng chẳng có mấy người nhớ tên cô, kể cả lớp trưởng Dương Tịch. Mãi tận sau đợt kiểm tra giữa kỳ, giáo viên chủ nhiệm xếp lại chỗ ngồi thì Diệp Phiên Nhiên mới thu dọn cặp sách của mình, theo hướng trở tay của thầy, dọn tạm đại bản doanh đến trước mặt Dương Tịch.

Đặt ba lô vào học bàn, cô cúi gầm mặt, lặng lẽ xem sách. Cô bạn ngồi cùng bàn với cô tên Miêu Khả Ngôn, một nữ sinh cá tính hướng ngoại, tuy thành tích học tập rất tồi nhưng tính cách vui vẻ, thích nói thích cười.

Dù rằng Miêu Khả Ngôn chẳng phàn nàn về khuôn mặt trầm mặc chất phác của Diệp Phiên Nhiên nhưng cô cũng không ưa Miêu Khả Ngôn, cảm thấy cô ta cả ngày riu rít, ồn ào náo nhiệt. Mỗi lần đến giờ tự học, cô ta đều quay xuống chuyện trò với bạn ngồi bàn phía sau. Dương Tịch và Trần Thần vẫn thường chòng ghẹo, coi cô ta như trò hề.

Một lần vào giờ nghỉ giải lao, Dương Tịch và Trần Thần bước đến trước bàn Miêu Khả Ngôn, thỉnh linh mở tấm bìa đầu lâu dẫm máu của cuốn tiểu thuyết kinh dị ra ngay trước mặt cô ta, Miêu Khả Ngôn nhảy dựng lên, miệng mồm hét toáng, tiếp đó thì bám rịt mãi không thôi, vả vào miệng tát vào mặt hai gã nam sinh đó.

Đằng này thì la hét, ồn ào náo nhiệt. Đằng kia lại yên tĩnh quá mức. Dương Tịch không khỏi liếc nhìn Diệp Phiên Nhiên, cô quả thực trông thấy bức hình đó nhưng chỉ cụp mắt vờ như không hề xảy ra chuyện gì.

Trần Thần tự xưng thuộc loại nam sinh phong lưu, ý mình đẹp trai, tướng mạo cao ráo, chơi bóng rổ cừ khôi. Trong lớp hề có bạn nữ sinh nào xinh xắn hẳn cũng vô tình hữu ý mà chòng ghẹo hòng giở trò tiếp cận người ta. Dương Tịch không giống hẳn, tuy thi thoảng giở trò đùa dai nhưng dù sao cậu cũng là lớp trưởng, tố chất thanh cao đã ăn sâu tận xương tủy. Cậu chẳng bao giờ chủ động trò chuyện cùng các bạn nữ sinh. Trong lớp có hơn phân nửa nữ sinh mến mộ cậu, trong đó Miêu Khả Ngôn là người có biểu hiện lộ liễu nhất.

Bất luận là giờ lên lớp hay tan trường thì Miêu Khả Ngôn đều thích quấn lấy Dương Tịch, vốn dĩ cô và Dương Tịch không thân thiết nhưng cô và Trần Thần là bạn bè từ thuở ẵm chõm, đều là con của nhân viên trong bệnh viện.

Ngày đầu tiên tựu trường, Miêu Khả Ngôn đặc biệt đến rất sớm, thầy cô giáo và bạn học vẫn chưa đến. Cô đứng chờ ở hành lang lớp học, thấy một bạn nam sinh đang đứng xa xa đầu kia hành lang, dáng hình cao ráo, áo sơ mi kẻ ca rô đơn giản phối cùng chiếc quần bò xanh đậm, toát lên hơi thở trong sáng sảng khoái. Phần tóc mái hơi dài phủ rạp trước trán, cậu giơ tay khẽ gạt ra. Dưới ánh nắng mặt trời cuối hạ đầu thu, cô trông thấy đôi mắt sáng của cậu, hàng lông mày rậm đen, dưới sống mũi thẳng cao là làn môi thanh mảnh góc cạnh.

Sau đó, các bạn học ùn ùn kéo đến, hai người họ lẫn trong đám bạn xếp hàng, báo danh, nhận sách mới. Buổi học đầu tiên thầy giáo Cao bình bầu cậu làm lớp trưởng. Đứng trên bục giảng, cậu tự giới thiệu về mình, giọng trầm dễ nghe: “Chào các bạn, mình tên là Dương Tịch...”

Kể từ lúc đó, giọng nói cùng gương mặt tuấn tú tràn đầy sức sống của cậu luôn quẩn quanh trong tâm trí Miêu Khả Ngôn. Cô đã phải lòng Dương Tịch, đem lòng yêu mến cậu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Miêu Khả Ngôn qua sự giới thiệu của Trần Thần, nhanh chóng trở nên thân thiết với Dương Tịch. Hằng ngày, cô cùng hai người họ đạp xe đến trường. Sáu giờ tan học, cô vẫn chưa chịu về nhà, lại cùng hai người chơi bóng rổ, chơi điện tử. Trần Thần lúc đầu còn lăm lăm tưởng Miêu Khả Ngôn có tình ý với mình, sau phát hiện ra cô gái này “ý không ở trong lời, nói ở đây chết cây trên rừng” liền có chút đổ kỵ, nói với Dương Tịch: “Tiểu tử như cậu, mệnh phàm đào hoa, chính là mầm mống rắc rối và tai họa!”

Dương Tịch thân nhiên cười trừ cho qua chuyện.

Chương 2

Kỳ thi giữa kỳ năm thứ nhất bậc trung học, với Diệp Phiên Nhiên mà nói, chính là một nhánh của lưu vực sông.

Từ hạng tám cô tụt xuống hạng thứ năm mươi hai, từ học sinh xuất sắc trong lòng thầy cô và bạn bè nay trở thành học sinh yếu kém. Khoảng cách sa sút cùng cảm giác thất bại quá lớn gần như khiến cô hoàn toàn suy sụp.

Diệp Phiên Nhiên biết vấn đề nằm ở đâu, đó là học lệch! Cô học lệch trầm trọng, điểm bài kiểm tra ngữ văn lần nào cũng xếp thứ ba trong lớp, còn môn lý và hóa đều luẩn quẩn quanh mức dưới trung bình. Môn toán, miễn cưỡng đạt điểm trung bình, Anh văn thành tích làng nhàng. Kết quả tổng hợp của cô vẫn tụt lùi phía sau.

Đời học trò, dường như chẳng có điều gì khiến người ta sầu não và tuyệt vọng hơn thành tích học tập. Sự tự ti mặc cảm chôn sâu tận đáy lòng đã trói buộc đôi tay bàn chân cùng chiếc miệng của cô lại, khiến cô hoàn toàn không còn tinh thần cùng sự nhanh nhẹn như trước kia nữa.

Dương Tịch ngồi đằng sau Diệp Phiên Nhiên, phát hiện cô thường xuyên cô độc một mình. Trong lớp, cô vẫn thường im lặng trầm mặc, hết như cái bóng tăm tối. Mỗi lần cậu ngẩng đầu lên đều trông thấy dáng hình cô gầy guộc, mong manh, rõ ràng rất gần rất gần cậu, đưa tay ra là có thể chạm vào. Thế nhưng, cậu lại cảm thấy cô đang ở rất xa rất xa cậu, hết như cách biệt nhau hàng vạn dặm.

Trần Thần là kẻ bộc trực, tâm tư không sâu sắc, xưa nay chưa bao giờ hiểu được tâm tình của Dương Tịch, bởi lẽ hẳn còn việc quan trọng hơn để làm chính là giúp Đồng Hình Nguyệt được chọn làm Ủy viên ban văn thể mỹ.

Trông hẳn phong lưu ăn chơi, lúc nào cũng trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng người con gái hẳn thực lòng yêu mến chỉ có một người chính là hoa khôi của lớp - Đồng Hình Nguyệt.

Hệt như Miêu Khả Ngôn xuất hiện cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên với Dương Tịch, Trần Thần cũng đã đem lòng yêu mến Đồng Hình Nguyệt ngay từ ngày đầu tiên nhập học.

Đúng ngày báo danh, chiếc xe hơi đen tuyền lái vào khuôn viên trường, Đồng Hình Nguyệt bước xuống xe. Cô cột tóc đuôi ngựa, diện chiếc áo sơ mi trắng chiết eo điểm xuyết hoa bông cùng chiếc váy đỏ xếp ly để lộ cặp đùi nõn nà mảnh khảnh, khiến cả người cô như một nàng tiên đứng dưới ánh mặt trời.

Gương mặt Đồng Hình Nguyệt hoạt bát tươi sáng, không ồn ào xô bồ như Miêu Khả Ngôn, do xuất thân khá giả nên phong cách ăn mặc của cô thời trang hơn những nữ sinh bình thường khác.

Lẽ đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là, trông cô rất xinh xắn, vóc dáng thanh thoát cân đối, làn da trắng trẻo như tuyết, khuôn mặt hài hòa tựa bức tranh, vẻ đẹp pha trộn nét hồn nhiên ngọt ngào của thiếu nữ.

Trong lớp, mọi người đồn Đồng Hình Nguyệt mến Dương Tịch. Trần Thần cũng vì việc này mà tìm cách xác thực với thầy

bạn chiến hữu. Dương Tịch một mực phủ nhận: “Không có chuyện đó đâu. Mình và cô ấy chỉ là bạn học thời trung học cơ sở thôi.”

Dương Tịch và Đồng Hình Nguyệt đều là học sinh trung học cơ sở của trường Tam Trung chuyển tiếp thẳng lên trung học phổ thông. Mỗi quan hệ giữa hai người không được coi là đặc biệt thân thiết nhưng cũng khá tốt so với những bạn học bình thường khác. Lần này trong lớp tổ chức đợt bình bầu lại ban cán sự lớp, Trần Thần cứ ngỡ Dương Tịch nhất định sẽ tiến cử Đồng Hình Nguyệt làm ủy viên ban văn thể mỹ, nào ngờ cậu ta tỏ vẻ kinh ngạc nhìn hẳn: “Sao phải bình bầu lại chứ?”

“Chuyện này chẳng phải đã rõ rồi sao! Cái con bé Diệp Phiên Nhiên đó trầm lặng thiếu sức sống, tính tình lập dị, từ lúc tựu trường đến giờ cô ta chưa từng tổ chức một hoạt động văn nghệ nào. Tháng sau, trường tổ chức chương trình hội diễn văn nghệ, cô ta sẽ chuẩn bị tiết mục gì đây? Tớ thấy Đồng Hình Nguyệt hoạt bát xinh xắn, ca hay múa giỏi, đảm nhiệm ủy viên ban văn thể mỹ hợp hơn cô ta nhiều!”

Dương Tịch hiểu những lời Trần Thần nói đều là sự thật nhưng nghĩ đến việc đích thân cậu nói với giáo viên chủ nhiệm về việc tiến cử Đồng Hình Nguyệt thay thế Diệp Phiên Nhiên, cậu lại cảm thấy không thỏa đáng: “Những việc làm đắc tội người khác, mình không làm được!”

“Vậy thì lạ thật đấy! Dương Tịch, cậu chẳng phải là loại người mềm, sao lần này lại trở nên thương hoa tiếc ngọc vậy? Trần Thần khó chịu mỉm cười, nói tiếp: “Mà Diệp Phiên Nhiên chẳng phải hoa, cũng chẳng phải ngọc ngà, cô ta chỉ là hòn đá cứng nhắc lạnh lẽo!”

Dù có là hòn đá thì vẫn có lòng tự trọng chứ!

Diệp Phiên Nhiên tuy trầm mặc ít nói, tính tình điềm đạm nho nhã nhưng trực giác Dương Tịch mách bảo cô quả thực là nữ sinh cô độc nhạy cảm, rất dễ bị tổn thương. Nếu cậu làm cô tổn thương, cậu sẽ cảm thấy lương tâm cắn rứt không yên.

Sức hấp dẫn của những nữ sinh xinh đẹp chẳng còn gì nghi ngờ nữa. Đồng Hình Nguyệt có mối quan hệ tốt với mọi người, thuộc dạng lọt vào mắt xanh của thầy giáo, được bạn học nể nang. Thế nên, dù rằng Dương Tịch không tiến cử cô với giáo viên thì trong lớp cũng sẽ có người đề cử cô thay thế Diệp Phiên Nhiên đảm nhiệm Ủy viên ban văn thể mỹ.

Thầy Cao đã có hai mươi năm kinh nghiệm giảng dạy, tuy nguyên tắc đối nhân xử thế nghiêm túc cứng nhắc nhưng với việc bình bầu ban cán sự lớp, thầy vẫn phát huy tinh thần dân chủ, để mọi người bỏ phiếu kín, xem thử Diệp Phiên Nhiên và Đồng Hình Nguyệt ai nhiều phiếu hơn.

Trong suốt quá trình kiểm phiếu, Diệp Phiên Nhiên cúi gằm mặt, không hé miệng lời nào. Hình thức bỏ phiếu này, thật chính là so bì tình cảm của các bạn học trong lớp. Đồng Hình Nguyệt là hoa khôi của lớp, thuộc nhân vật tâm điểm sáng ngời, còn cô chỉ là hạng vô danh tiểu tốt chẳng ai biết đến. Liệu ai sẽ bỏ phiếu cho cô chứ? Kết quả bình bầu nhanh chóng hoàn tất. Cả lớp sáu mươi ba học sinh thì sáu mươi một phiếu bình cho Đồng Hình Nguyệt. Còn cô chỉ có được hai phiếu đáng thương. Nhưng Diệp Phiên Nhiên cảm thấy hơi lạ, rốt cuộc ai là chủ nhân của hai lá phiếu đó?

Thế theo nguyện vọng của mọi người, Đồng Hình Nguyệt được bình bầu là Ủy viên ban văn thể mỹ với số phiếu cao hơn. Khi

thầy Cao định tuyên bố kết thúc cuộc họp lớp thì lớp phó Thẩm Vỹ giơ tay lên. “Thẩm Vỹ, em có việc gì vậy?” Thầy Cao chau mày nhìn cậu nam sinh nho nhã lễ phép đó.

Thẩm Vỹ có vóc dáng cao ráo mảnh khảnh, trắng trẻo, thường ngày rất ít khi trò chuyện, không hoạt bát như Dương Tịch, nhưng tính tình tỉ mỉ điềm đạm, làm việc gì cũng cẩn thận chăm chỉ nên thầy Cao bầu cậu làm lớp phó kiêm Ủy viên môn văn. “Em đề nghị, chức Ủy viên môn văn sẽ do Diệp Phiên Nhiên đảm nhiệm!” Thẩm Vỹ đứng dậy nói.

Diệp Phiên Nhiên mặt cúi gằm xuống học bàn, nghe thấy tên mình, chợt ngẩng đầu lên, sắc mặt càng trắng tái hơn bình thường do căng thẳng và lo lắng.

Không riêng gì cô cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về Thẩm Vỹ, cậu thản nhiên nói: “Em cảm thấy Diệp Phiên Nhiên làm Ủy viên môn văn thích hợp hơn em. Trong kỳ kiểm tra giữa kỳ thành tích môn văn của bạn ấy cao nhất. Vả lại, khi còn học trung học cơ sở bạn ấy còn đoạt giải nhì sáng tác văn học toàn quốc!”

Là giáo viên chủ nhiệm, thầy Cao đương nhiên biết thành tích môn văn của Diệp Phiên Nhiên rất xuất sắc, đặc biệt sáng tác văn học của cô cực kỳ hay nhưng kết quả tổng hợp các môn lại thụt lùi. Với những học sinh xếp hạng từ dưới đếm lên, trong suy nghĩ của thầy, người đó không đủ tư cách đảm nhiệm vị trí ban cán sự lớp.

Dường như nhận ra sự ngần ngại của thầy Cao, Thẩm Vỹ nói tiếp: “Một lần thắng bại chẳng thể luận bàn ai là anh hùng, một kỳ kiểm tra giữa kỳ cũng không thể phân loại được đâu là học sinh

giỏi đâu là học sinh yếu. Em tin rằng, chỉ cần Diệp Phiên Nhiên cố gắng thì thành tích của bạn ấy nhất định có thể theo kịp các bạn.”

Lời lẽ chân thành, ngôn từ hợp lý, thầy Cao quả nhiên đã bị cậu thuyết phục, gật gù nói: “Việc này thầy còn phải hỏi thêm ý kiến của thầy giáo môn văn nữa. Được rồi, buổi họp lớp hôm nay kết thúc tại đây!”

Hết giờ học, những học sinh ở phòng bên cạnh đều đã về hết. Khi thầy Cao rời đi, cả lớp cũng giải tán.

Diệp Phiên Nhiên trực nhật hôm đó, là người cuối cùng rời khỏi lớp học. Cô khóa cửa, đến bãi đỗ xe lấy xe. Trên con đường rợp bóng râm, cô bắt gặp Thẩm Vỹ đang đẩy xe đi ra.

Cô há hốc miệng vài lần, không nhận được, hỏi: “Cậu... vì sao cậu muốn tôi làm Ủy viên môn văn?”

Thẩm Vỹ mỉm cười: “Lý do tôi đã nói trong cuộc họp lớp rồi!”

Cô mím chặt môi, khẽ chau mày, bộ dạng đau khổ: “Sao cậu biết hồi trung học cơ sở tôi đoạt giải sáng tác?”

“Tôi cũng tình cờ nghe được thầy Tiêu nói.” Ngừng giây lát cậu nói thêm: “Thầy Tiêu đặc biệt đánh giá cao cậu, thầy nói cậu viết văn rất hay!”

Khuôn mặt Diệp Phiên Nhiên chợt ửng đỏ. Đây là lần đầu tiên từ khi vào trung học cô trò chuyện cùng bạn nam sinh. Thẩm Vỹ không giống những học sinh xuất sắc khác, cậu dịu dàng đôn hậu, chẳng hề có chút thái độ kiêu căng, tự cao tự đại.

“À, phải rồi, nhà cậu ở đâu?” Thắm Vỹ bước lên xe, tình cờ hỏi.

“Nhà máy XXX, huyện Thành Nam.”

“Nhà cậu cũng ở Thành Nam à?” Cậu vờ tỏ vẻ vui mừng, mắt sáng lên: “Bọn mình cùng đường, cùng nhau về nhé!”

Diệp Phiên Nhiên thoáng ngần ngừ nhưng rồi cô gật đầu.

Hai người đạp xe sóng đôi bên nhau ngang qua con đường rợp bóng, vừa đi vừa trò chuyện. Ánh chiều tà vàng nhạt hắt xuyên qua phiến lá cây ngô đồng, rơi trên bộ đồng phục với sắc xanh xen kẽ trắng, cảm giác tĩnh lặng ấm áp khó diễn tả bằng lời.

Trên sân tập bóng rổ cách đó không xa, Trần Thần kêu lên hết như phát hiện ra đại lục mới: “Hòn đá mà cũng biết nói cơ đấy, hiếm thấy hiếm thấy!”

Dương Tịch không đáp trả, cậu giành lấy quả bóng từ tay Trần Thần, đứng ngay khu vực ba điểm, nhẹ nhàng ném bóng đi.

Quả bóng vẽ trên không trung một vòng cung đẹp đẽ, rơi vào lưới.

Chương 3

Thắm Vỹ rất có cảm tình với Diệp Phiên Nhiên.

Cậu là mẫu học trò gương mẫu dốc toàn tâm toàn ý chăm chỉ học hành, quy củ nề nếp. Cũng như phần đông các nam sinh khác, cậu thích nhìn những bạn gái xinh xắn, cậu yêu mến gương mặt khả ái của “hoa khôi” Đồng Hình Nguyệt cùng thân hình dong cao, cá tính trang nhã quyến rũ và vẻ yếu điệu mỗi khi cô trò chuyện.

Cậu không chỉ một lần trông thấy chiếc xe hơi đen tuyền thường đưa đón cô đến lớp và tan trường. Phải hiểu rằng, người dân sống vào cuối thập niên 90 vừa giải quyết xong việc “cơm no áo ấm”, đang rảo bước trên con đường thoát khỏi nghèo khó, với mức sống trung bình không cao thì xe hơi riêng là món hàng xa xỉ phẩm của một số gia đình giàu có hiếm hoi.

Đồng Hình Nguyệt tựa như nàng công chúa bé bỏng được nâng niu chiều chuộng, lại như chiếc ly thủy tinh lấp lánh lóe mắt đất giá, quá đổi sáng chói, hết sức tinh xảo, không cần thận vỡ tan tành. Thẩm Vỹ xuất thân từ một gia đình công nhân bình thường, cậu chỉ có thể đứng từ xa nhìn, chưa bao giờ dám đến gần tiếp cận cô.

Lại nói, trong lớp học đồn Đồng Hình Nguyệt si tình với Dương Tịch. Hồi còn học trung học cơ sở, bọn họ kẻ lớp trưởng, người lớp phó, trai tài gái sắc, tiên đồng ngọc nữ.

Nói đến Dương Tịch, Thẩm Vỹ rất ganh tỵ với cậu ta. Đám học trò thường tôn thờ sùng bái hai mẫu người, một là đứng đầu với thành tích học tập xuất sắc, hai là vừa bảnh trai khỏe mạnh lại vừa có tiếng nói trong lớp. Mà Dương Tịch kịp thời hội đủ hai ưu điểm trên. Chàng nam sinh này vừa năng nổ, vừa nhanh nhẹn tháo vát, chắc chắn là một nhân vật làm mưa làm gió trong lớp, cũng chính là đối tượng thầm yêu trộm nhớ của đám nữ sinh.

Buổi họp lớp đầu tiên hôm tựu trường, Dương Tịch trình bày xong bài giới thiệu về bản thân, từ bục giảng bước xuống, hơn nửa nữ sinh trong lớp đều để lộ vẻ mặt si tình. Tiếp sau đó hai tháng, bọn họ tìm đủ mọi cách để tiếp cận Dương Tịch. Táo bạo như Miêu Khả Ngôn thì ngày nào cũng gọi “Dương Tịch ơi, Dương Tịch à”, hết như một vệ tinh nhỏ xoay quanh cậu, E dè như Đồng Hình Nguyệt, tuy bình thường tiếp xúc với Dương Tịch không nhiều nhưng ánh mắt nhìn cậu luôn chứa chan tình cảm, giọng nói mỗi khi trò chuyện với cậu đều cực kỳ ngọt ngào, vẻ mặt hết sức ân cần dịu dàng.

Duy chỉ có Diệp Phiên Nhiên, cô nữ sinh diện mạo tầm thường, trước sau chẳng hề để mắt đến Dương Tịch. Dù rằng thầy giáo xếp cho cô ngồi ngay trước mặt Dương Tịch, cô vẫn chẳng hề tỏ vẻ vui mừng.

Thậm Vỹ để ý thấy cô không nói một lời nào với Dương Tịch, thậm chí chẳng buồn đưa mắt liếc nhìn cậu ta một cái.

Con gái là một loài động vật ưa sống bầy đàn, tâm lý quần chúng đầy mãnh liệt, họ sợ cô đơn, lúc nào cũng phải có người ở cạnh bầu bạn. Diệp Phiên Nhiên tướng mạo tầm thường, ăn mặc quê mùa, rụt rè tự ti, những bạn nữ trong lớp liền quay sang tẩy chay bỏ mặc cô, nhất là Miêu Khả Ngôn ngồi cùng bàn với cô, thường xuyên nhạo báng cô là “quái vật”.

Một lần vào giờ nghỉ giải lao, nhân lúc Diệp Phiên Nhiên đi vệ sinh, Miêu Khả Ngôn xoay lại nói với Trần Thần ngồi phía sau: “Này, cậu có cảm thấy cậu ta trông giống Lâm Đại Ngọc trong *Hồng lâu mộng* không?”

Trần Thần lắc đầu, hỏi giọng khó hiểu: “Cậu ta có điểm nào xinh đẹp giống với Trần Hiểu Húc sao?” “Ý tớ nói, cậu ta suốt ngày lặng lẽ không nói gì, lại còn dáng vẻ gầy trơ xương, giống Lâm Đại Ngọc mắc bệnh nan y sắp chết đến nơi rồi!”

“À!” Trần Thần chợt hiểu, gật đầu lia lịa: “Nói vậy thì tớ còn thấy có chút giống giống!”

Tiếp đó, hai người bọn họ túm tụm cười rộ lên, tràng cười lớn và trắng trợn đến nỗi tất cả bạn học trong lớp đều nghe thấy. Cuộc sống thời trung học phổ thông hết như chiếc nồi to chất đầy muộn phiền, gánh nặng bài vở, khô khan nhàm chán nên mọi người rất cần những toa thuốc đại loại thế này. Một bạn học ngồi bàn trên quay lại, cất lên tiếng “suyt”. Thẩm Vỹ ngẩng đầu lên liền trông thấy Diệp Phiên Nhiên đang đứng tựa cửa.

Những tràng cười chói tai im bật ngay tức khắc. Lớp học thoáng chốc trở nên im ắng. Diệp Phiên Nhiên chậm rãi đi vào dưới ánh nhìn của mọi người, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào. Thẩm Vỹ ngỡ cô không nghe thấy gì. Sau giờ tan học Thẩm Vỹ được thầy Tiêu gọi xuống văn phòng chữa bài kiểm tra tháng môn văn. Đi được nửa đường, cậu phát hiện quên mang theo bút đỏ nên quay trở lại phòng học. Cậu còn chưa bước đến bên cửa, từ khe cửa sổ hé mở, cậu trông thấy Diệp Phiên Nhiên đang ngồi một góc thốn thức khóc.

Ánh mặt trời chiều đông còn sót lại hắt trên mái tóc ngắn đen tuyền dày đặc. Cô nằm sấp trên bàn, buồn bã và lặng lẽ thốn thức.

Thẩm Vỹ dừng bước, đứng tựa hành lang ngoài lớp học, cậu không dám quấy rầy cô.

Nghe thấy tiếng khóc bị dồn nén của cô, lòng cậu bất chợt dấy lên một tình cảm thương xót đến dịu dàng cùng chút phần nộ đến khó hiểu. Lần đầu tiên cậu cảm thấy trò đùa của Miêu Khả Ngôn và Trần Thần hết sức quá đáng dù rằng sắc mặt Diệp Phiên Nhiên xanh xao, thân hình gầy gò, trông rất yếu đuối, thực sự có phần giống với nhân vật Lâm Đại Ngọc của diễn viên Trần Hiểu Húc.

Sân trường sau giờ tan học im phăng phắc, từ sân tập thể được thấp thoáng vọng lại âm thanh quả bóng vỗ trên mặt nền, lớp học cách sân tập rất xa, âm thanh vắng lặng đến lạ thường.

Chẳng rõ mất bao lâu cuối cùng Diệp Phiên Nhiên cũng bình tĩnh trở lại. Cô khoác ba lô bước ra khỏi phòng học, trông thấy Thẩm Vỹ đứng lặng ngay ngoài cửa, gương mặt cô chợt hiện vẻ hốt hoảng, đưa tay quệt gò má theo phản xạ, bỏ chạy xuống tầng cùng đôi mắt đỏ mọng.

Thẩm Vỹ lấy chiếc bút đỏ, vội vàng chạy đến văn phòng làm việc của thầy Tiêu. Thầy Tiêu lớn hơn cậu và các bạn học vài tuổi, vừa tốt nghiệp đại học sư phạm. Tuy tuổi đời còn trẻ nhưng thầy rất tài hoa, những bài giảng trên lớp của thầy rất thú vị, dẫn chứng lập luận hấp dẫn lôi cuốn, đến cả người không yêu thích môn văn, có thói quen làm bài tập toán trong giờ văn như Dương Tịch cũng chăm chú lắng nghe. Còn với Thẩm Vỹ vốn say mê môn văn lại càng như được khơi thêm nguồn cảm hứng.

Trong lớp tám trung học năm nhất, thầy Tiêu hài lòng nhất với thành tích của hai người, một là Thẩm Vỹ, hai là Diệp Phiên Nhiên. Mỗi lần chữa bài kiểm tra, thầy đều cố tình chọn bài của hai người đặt ra trước mặt. Hôm đó, khi Thẩm Vỹ đến văn phòng thì thầy đã chấm xong bài của Diệp Phiên Nhiên, đưa cho Thẩm Vỹ xem, nói:

“95 điểm, kiến thức cơ bản điểm tuyệt đối, thầy chỉ trừ 5 điểm phần làm văn, e rằng bạn ấy lại đạt điểm cao nhất toàn khối học!”

Diệp Phiên Nhiên dáng hình nhỏ nhắn gầy gò nhưng lời văn của cô khẳng khái, mạnh mẽ hùng hồn, trôi chảy dào dạt như nước chảy mây trôi, lời văn súc tích.

Từ đó về sau, Thẩm Vỹ càng chú ý đến Diệp Phiên Nhiên nhiều hơn, mỗi ngày đến lớp cậu đều liếc mắt nhìn về phía chỗ ngồi của cô.

Những lúc học giờ văn Diệp Phiên Nhiên vô cùng chăm chú nghe giảng. Đôi mắt to tròn đen láy hấp háy lóe lên vẻ trí thức. Thầy Tiêu giảng bài thường nhảy ra ngoài phạm vi sách giáo khoa, lướt gió tung mây, nhiều bạn học chẳng rõ đầu cua tai nheo, hết như lạc vào đám mây mù, còn cô thì ngược lại, thầy vừa giảng đã thông suốt ngay. Thầy Tiêu giảng đến câu hỏi khó liền gọi cô trả lời. Cô chậm rãi điềm tĩnh đứng dậy, diễn đạt rõ ràng, hợp lý. Nhiều lần như vậy, khiến Thẩm Vỹ xuất hiện một ảo giác, cậu ngỡ rằng thầy Tiêu giảng bài riêng cho Diệp Phiên Nhiên nghe mà thôi.

Thế nhưng, khi không còn giờ văn, cô lại trở về dáng vẻ trước đây, đánh mất đi vầng hào quang quanh người. Cô ngồi thu lu một góc, trầm mặc kiệm lời, đầu mày nhú chặt, tách biệt hoàn toàn khỏi đám bạn nói cười đùa giỡn xung quanh.

Người con gái này với nét đẹp nội tâm, thông minh sáng dạ nhưng lại chôn sâu bản thân dưới ánh mắt thờ ơ giấu cọt của mọi người xung quanh.

Thẩm Vỹ vừa thương tiếc cho cô lại vừa muốn giúp đỡ cô, đúng lúc trong lớp tổ chức cuộc bình bầu lại Ủy viên ban văn thể mỹ. Cậu chẳng chút chần chừ bỏ phiếu cho Diệp Phiên Nhiên, đồng thời tiến cử cô làm Ủy viên môn văn ngay trong giờ họp lớp.

Để tiếp cận Diệp Phiên Nhiên, cậu còn nói dối cô. Thật ra nhà cậu chẳng phải ở Thành Nam. Hôm đó khi tiễn cô về nhà, cậu phải đi hơn nửa vòng quanh thành phố, đạp xe hơn hai tiếng đồng hồ mới về đến nhà ở Thành Bắc.

Thế nhưng, Thẩm Vỹ chẳng chút hối hận. Trên đường về nhà, cậu vừa đạp xe vừa nhìn bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu. Hình bóng Diệp Phiên Nhiên, dáng vẻ lúc chuyện trò của cô từng chút lóe hiện trong tâm trí cậu.

Tiếp xúc thực sự với Diệp Phiên Nhiên, cậu mới nhận ra rằng cô quả thật nhiệt tình, hiền lành, tuy rằng vẻ ngoài trầm lặng nhưng không hề lạnh lùng.

Cô làm sao giống với hòn đá, rõ ràng là một khối ngọc đẹp đang bị che khuất, vẻ đẹp chói sáng của cô duy chỉ có cậu mới có thể trông thấy. Thẩm Vỹ cảm thấy hứng khởi trước ý nghĩ này.

Kể từ sau hôm đó, hàng ngày sau giờ tan học Thẩm Vỹ đều về cùng Diệp Phiên Nhiên. Mỗi quan hệ của hai người thay đổi nhanh vùn vụt, từ bạn học bình thường trở thành đôi bạn thân thiết khó diễn đạt thành lời.

Giai đoạn trung học phổ thông, ngoài việc học thì người thích tùm tùm bên nhau tán chuyện, đề tài thường thảo luận nhất chính là nam sinh này kết nữ sinh kia. Rất nhanh đã có người bàn tán sau lưng, nói rằng Diệp Phiên Nhiên và Thẩm Vỹ đang trong giai đoạn

“yêu sớm”. Tin tức này lan truyền náo nhiệt đến nỗi gần như ai ai trong lớp cũng biết. Người lan truyền rất phấn khích, người nghe thì cảm thấy phấn khởi. Những tin đồn thế này mang lại sắc màu tươi vui sinh động cho cuộc sống trung học vốn bình dị tẻ nhạt, dễ kích thích dây thần kinh của người khác, mà chính sự im lặng của người trong cuộc càng khiến mọi người cho rằng lời đồn đại này là có thật.

Buổi hoạt động ngoại khóa chiều, cả nhóm nam sinh đá bóng đã thấm mệt liền ngồi bên bãi cỏ sân tập tán dóc. Có người vô tình nhắc đến chuyện này. Trần Thần bĩu môi, giọng khinh khinh: “Con bé Diệp Phiên Nhiên ấy rốt cuộc có điểm nào tốt chứ? Thấm Vỹ sao lại thích nó cơ chứ?”

Cậu nam sinh kia liền cất tiếng phản đối: “Tớ không cảm thấy thế, Diệp Phiên Nhiên rất đặc biệt, không giống với các bạn nữ khác. Thầy giáo môn văn lần nào cũng lấy bài của bạn ấy làm bài văn mẫu đọc trước lớp đấy thôi.”

“Chẳng phải viết văn hay thôi đó sao!? Trông diện mạo ngoại hình của cậu ấy cùng lắm nữ sinh có tài là cùng!” Trần Thần cười mỉa mai: “Tớ thích con gái đẹp, không thích gái tài ba!”

“Thực ra, mắt bạn ấy rất đẹp, rất to, làn da cũng trắng trẻo, nếu biết ăn mặc trang điểm thì cũng xem như là gái đẹp.” Cậu ta huých Dương Tịch ngồi cạnh: “Này, lớp trưởng, ngồi sau lưng Diệp Phiên Nhiên, cậu thân với bạn ấy nhất, cậu thấy thế nào?”

Dương Tịch còn chưa kịp đáp trả, Trần Thần đã cướp lời, nói: “Dương đại soái của bọn mình, hoa đào thì nhau đua nở, bên cạnh bao nhiêu mỹ nữ còn chẳng buồn để mắt đến, lấy đâu thời giờ để mắt đến loại nữ sinh như thế! Đúng không?”

“Có cậu thì có!” Dương Tịch mỉm cười, uể oải đứng dậy, cởi áo thể thao vắt lên vai, một mình đi về lớp học.

Tháng Mười hai, thời tiết mát mẻ lên nhiều. Dương Tịch mặc chiếc áo len xám sẫm màu, chẳng rõ cơn gió từ đâu thổi đến mang theo cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Cậu chợt phát hiện ra cậu chẳng thân thiết với Diệp Phiên Nhiên chút nào. Tuy rằng cô ngồi ngay trước mặt, nhưng tính đến thời điểm hiện tại, cô chưa nói câu nào với cậu, đến cả ánh mắt cũng chưa từng dừng lại trên người cậu. Cảm giác hoàn toàn coi thường này khiến cậu cảm thấy rất bức bối. Đều là học sinh xuất sắc, đều là cán sự lớp như nhau, vì sao cô nói cười cùng Thẩm Vỹ với thái độ thân thiết, thậm chí bị loan truyền tin đồn với cậu ta mà vẫn nhắm mắt làm ngơ?

Với một người con trai có cá tính kiêu ngạo tự phụ như cậu, cậu không thể tha thứ cho thái độ lạnh lùng của Diệp Phiên Nhiên. Ngoài việc không phục, cậu còn đổ kỵ với Thẩm Vỹ.

Cậu đã quyết định, bất kể thế nào cậu cũng phải để Diệp Phiên Nhiên nhìn đến cậu một lần, đường hoàng nói chuyện với cậu.

Chương 4

Diệp Phiên Nhiên dĩ nhiên nghe thấy những lời đồn đại kia nhưng cô chẳng màng để tâm đến, cũng chẳng cố ý né tránh hay có khoảng cách gì với Thẩm Vỹ.

Ở trên lớp, cô đã quá cô đơn, rất cần có bạn bè. Và lại, Thẩm Vỹ hội đủ tất cả tiêu chuẩn của mẫu người bạn trai cô yêu mến như dịu dàng, tốt bụng, nho nhã. Vóc dáng cậu cao một mét bảy mươi ba, da dẻ trắng trẻo, khuôn mặt cân đối. Cậu không quá đẹp trai, chẳng quá bảnh bao, toàn thân toát lên hơi thở một sách.

Mẫu người bạn trai này bất luận là bạn bè hay người yêu cũng đều khiến người khác cảm thấy phù hợp và an toàn.

Như các bạn nữ đồng trang lứa khác, Diệp Phiên Nhiên cũng lén lút trốn trong chăn bật đèn pin để đọc tiểu thuyết ngôn tình. Nhưng khi đó tình yêu với cô mà nói, là chuyện rất xa vời và khó hiểu. Cô chỉ biết rằng mình rất thích ở bên Thẩm Vỹ. Kiểu tình cảm yêu thích này thực sự nghiêng nhiều về phía bạn tốt.

Thẩm Vỹ viết văn mượt mà bay bổng, cậu là một trong số ít nam sinh có tài văn chương xã hội. Có lẽ do cả hai cùng chung lý tưởng sở thích, tính cách tương đồng mà giữa bọn họ có rất nhiều đề tài bàn luận. Tuy cả hai chưa từng thổ lộ tình cảm, chưa từng nói đến từ “mến” nhưng đều ý hợp tâm đầu, hết như quen biết từ rất lâu.

Đúng vào lúc đó, Diệp Phiên Nhiên nhận được một bức thư tỏ tình.

Bức thư kẹp vào quyển sách ngữ văn của cô, tờ giấy màu hồng phấn thoang thoang mùi hương nhẹ dễ chịu, tên Thẩm Vỹ được viết trên thư khiến mặt cô ửng đỏ, tim đập loạn nhịp.

Thoáng chốc, cô dần lờ mờ hiểu ra vấn đề, vội ngẩng đầu nhìn quanh. Miêu Khả Ngôn cùng Dương Tịch đang thảo luận về

cuộc thi đấu bóng rổ nam trung học năm nhất, hai người mặt mày rạng rỡ, vô cùng phấn khởi. Còn Trần Thần đang nằm sấp trên bàn ngủ say bất tỉnh nhân sự.

Diệp Phiên Nhiên lòng dạ rối bời lại có phần xấu hổ. Khó khăn lắm cô mới đợi đến khi hết giờ cầm lấy bức thư chạy một mạch vào nhà vệ sinh. Bức thư chỉ vỏn vẹn hơn trăm chữ, trình bày đơn giản, giải bày tình cảm của cậu dành cho cô. Cuối thư, Thẩm Vỹ viết: “Nếu cậu cũng mến mình thì một giờ trưa hôm nay, bạn hãy đến đứng đợi mình dưới gốc cây thứ mười bên phải sân tập thể dục, không gặp không về nhé!”

Diệp Phiên Nhiên đọc đi đọc lại nhiều lần bức thư đó. Thẩm Vỹ quả nhiên thực sự thích cô! Cô ngẩn người ngồi xồm trong nhà vệ sinh rất lâu, mãi đến khi chuông vào học vang lên mới từ từ đứng dậy. Do ngồi xồm quá lâu, phần chân thiếu tuần hoàn máu nghiêm trọng, cô cảm giác mình hết như đang giẫm trên lớp thảm bông vài cục lớn.

Lúc quay về lớp học, cô cố tình liếc mắt nhìn sang Thẩm Vỹ đúng lúc cậu ngẩng đầu lên nhìn cô, khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau khiến con tim Diệp Phiên Nhiên đập rộn ràng.

Cô quay về chỗ ngồi, hai gò má đỏ hồng như người say rượu, đôi mắt đen láy rực sáng tựa những vì sao. Dương Tịch đúng lúc quay sang, cậu phát hiện cô có đôi mắt rất to và đẹp phớt trên gương mặt nhỏ nhắn, trông cực kỳ bắt mắt, tựa như một loài thú nhỏ vừa lặng lẽ vừa dồi dào sinh lực.

Trưa hôm đó, Diệp Phiên Nhiên đứng đợi ở sân tập cả tiếng đồng hồ nhưng Thẩm Vỹ trước sau vẫn chẳng hề xuất hiện. Sân

tập tĩnh lặng vắng vẻ, ánh mặt trời ảm đạm hắt trên dáng hình yếu đuối mỏng manh của cô.

Thẩm Vỹ vì sao không đến, lẽ nào cậu đang trêu đùa cô? Diệp Phiên Nhiên lẽ loi cô quạnh đứng cạnh thân cây rụng trụi lá. Cơn gió lạnh mùa đông từng cơn từng cơn thổi đến khiến toàn thân cô lạnh buốt.

Vậy mà, sự việc vẫn chưa dừng ở đó.

Vừa bước vào lớp học, cô nghe thấy tiếng huýt gió chói tai. Bất chợt cô ngẩng đầu lên, trông thấy hàng chữ xiêu vẹo nghiêng ngả chẳng rõ ai đã viết trên bảng: “Diệp Phiên Nhiên LOVE Thẩm Vỹ.”

Con tim Diệp Phiên Nhiên thất lại, cúi đầu bước đến chỗ ngồi của mình. Cô vừa ngồi xuống, tiếng huýt gió càng to hơn lại cất lên.

Không cần ngẩng đầu lên cô cũng biết là Thẩm Vỹ bước vào lớp. Cậu nhìn tấm bảng, sửng sốt rồi bước ngay đến bục giảng xóa sạch những hàng chữ khó coi kia bằng tấm chùi bảng. Lớp học rộng lớn thênh thang lặng ngắt như tờ, mãi đến khi chuông vào học vang lên.

Tiết đầu tiên giờ học buổi chiều là môn văn mà Diệp Phiên Nhiên thích nhất nhưng thầy Tiêu đã giảng những gì, cô hoàn toàn không nghe thấy. Cô nhìn chăm chăm vào cuốn sách giáo khoa, không dám ngẩng đầu lên. Ánh mặt trời ảm áp bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào người nhưng cô chẳng hề cảm nhận được chút dấu vết ảm áp nào.

Những hàng chữ trên tấm bảng đen đã hoàn toàn bóp nát lòng tự trọng của cô.

Diệp Phiên Nhiên là cô gái nhút nhát yếu đuối, không đòi hỏi nhiều, chỉ lưu luyến chút cảm giác ấm áp nhỏ nhoi mà Thẩm Vỹ mang lại cho mình. Giờ thì, chút cảm giác ấm nồng duy nhất đó đã bị chính cảm giác xấu hổ nuốt chửng.

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Phiên Nhiên đều ngoan ngoãn vâng lời, sâu tận trong suy nghĩ cô luôn cho rằng, yêu sớm là việc làm của những học sinh hư hỏng. Vậy mà giờ đây, cô lại sắm vai nhân vật nữ chính trong màn kịch này.

Vả lại, mọi người đều cho rằng là do cô chủ động dụ dỗ Thẩm Vỹ. Một nữ sinh diện mạo tầm thường, chẳng ai biết đến thì làm sao xứng với lớp phó kiêm học sinh xuất sắc Thẩm Vỹ chứ?

Cả buổi chiều, Diệp Phiên Nhiên nằm trên bàn giả vờ ngủ.

Mười sáu mười bảy tuổi là lứa tuổi với lòng tự trọng căng tràn chưa từng có, tâm tư thiếu nữ càng nhạy cảm và yếu đuối. Cô sợ hãi khi trò chuyện cùng người khác, càng sợ hơn nữa chính là ánh mắt hàm ý sâu xa của mọi người xung quanh.

Rốt cuộc có thể về nhà rồi, Diệp Phiên Nhiên vội thu dọn đồ, cô đeo ba lô bước ra ngoài thì liền bị Thẩm Vỹ gọi lại. Cậu bước đến gần, nói giọng tự nhiên thoải mái: “Cùng về nhé?”

Diệp Phiên Nhiên cắn chặt môi, nhìn cậu chằm chằm. Cặp mắt của cậu sao mà trông tự nhiên, vô tội, hết như chẳng hề xảy ra chuyện gì thế?

Bức thư đó, có thật là do cậu viết không? Diệp Phiên Nhiên rất muốn biết nhưng lại không dám hỏi. Cô cúi đầu, đáp: “Thôi, hôm nay mình có việc.” Nói rồi, cô quay người bỏ chạy với tốc độ nhanh nhất.

Thẩm Vỹ đứng chết trân tại chỗ, cậu có phần hoang mang, thấp thoáng đâu đó là nỗi thất vọng.

Một số người con gái cực kỳ thích thể hiện, từng phút từng giây muốn mình trở thành tiêu điểm của người khác. Còn Diệp Phiên Nhiên lại quen với việc che giấu bản thân, cô chán ghét cảm giác bị người khác nhòm ngó chế giễu.

Lẽ dĩ nhiên, cô bắt đầu dần xa lánh Thẩm Vỹ, những lúc trên lớp, cô không nhìn cậu cũng chẳng trò chuyện cùng cậu. Mười phút nghỉ giữa giờ, cô không lặng lẽ ngồi tại chỗ đọc sách thì âm thầm đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Tan học không còn đợi cậu về chung nữa. Hành động cố ý né tránh của Diệp Phiên Nhiên tuy đau lòng nhưng Thẩm Vỹ chẳng còn cách nào khác.

Hôm đó, đến lượt Diệp Phiên Nhiên trực nhật. Tan học phòng học chỉ còn lại mình cô cùng Cố Nhân - người phụ thiết kế trang trí bảng đen.

Cố Nhân là ủy viên ban tuyên truyền của lớp, tính cách thẳng thắn, gặp chuyện bất bình đều lên tiếng giành lại công bằng. Cô lau xong bảng, phúi phúi lớp phấn bám trên tay, bước đến trước mặt Diệp Phiên Nhiên đang cúi đầu quét lớp, nói: “Cậu có biết những dòng chữ trên bảng là do ai viết không?”

Diệp Phiên Nhiên hơi ngạc nhiên, bởi lẽ Cố Nhân từ trước đến nay chưa bao giờ trò chuyện với cô. Cô há hốc miệng, ngơ ngác lắc đầu.

“Cho cậu biết, đó là Dương Tịch.” Dương Tịch... Sao có thể chứ? Bỗng chốc, đầu óc Diệp Phiên Nhiên trống rỗng.

Chương 5

Diệp Phiên Nhiên không thiện cảm nhưng cũng chẳng ác cảm với Dương Tịch. Cô không trò chuyện với cậu bởi vì thực sự chẳng có gì đáng nói.

Dương Tịch dáng người cao ráo đẹp trai, lại mang chút dáng vẻ thanh cao. Cậu chính là đề tài bàn tán nhiều nhất của đám nữ sinh. Diệp Phiên Nhiên tự nhận mình là người “làm nền”, vì vậy cách xử sự với những nhân vật trung tâm làm mưa làm gió chính là tránh càng xa càng tốt.

Cô vốn nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có dịp kết bạn cùng cậu nam sinh này. Sau kỳ kiểm tra giữa kỳ, thầy Cao xếp cô ngồi hàng ghế phía trước Dương Tịch. Đây là cơ hội khiến đám nữ sinh đổ kỵ ngưỡng mộ thì đối với Diệp Phiên Nhiên lại là sự sỉ nhục và trừng phạt. Nếu như cô không học hành tụt dốc thì chẳng phải ngồi ở hàng ghế thứ hai từ dưới đếm lên.

Với tâm lý chán chường ủ rũ ập ủ trong lòng, cô làm sao có thể ung dung thoải mái tiếp xúc cùng Dương Tịch – một nam sinh xuất sắc chứ? Thậm chí cô còn lơ mờ cảm thấy Dương Tịch vốn coi thường mình. Lẽ dĩ nhiên ý nghĩ này không phải xuất phát từ thái

độ lạnh nhạt của Dương Tịch đối với cô, mà chính là do cảm giác tự ti chôn sâu tận đáy lòng của cô mà ra.

Để ý, cô nhận thấy Dương Tịch chẳng khác gì những nam sinh khác. Vào giờ học, cậu cũng hay tán dóc, giở trò chòng ghẹo. Sau giờ học, cậu lại cùng nhóm Trần Thần nói cười đùa giỡn. Diệp Phiên Nhiên thừa nhận rằng cậu rất đẹp trai, khi cười để lộ hàm răng trắng muốt, đôi mắt sáng rực, thế nhưng những khi cậu không cười, ánh mắt lại lóe lên ánh nhìn sắc nhọn.

Hoàn cảnh gia đình Dương Tịch khá giả, bố mẹ đều là cán bộ công nhân viên chức. Ông nội cậu nguyên quán tại tỉnh Sơn Đông, hai mươi tuổi đã tham gia cách mạng, sau này là bí thư tỉnh ủy đầu tiên của thành phố D dưới sự chỉ huy của đại quân giải phóng miền Nam. Ông ngoại cậu là người Bảo Bình - Hà Bắc, cán bộ hưu trí quân đội, cấp bậc thiếu tướng. Dương Tịch lớn lên trong khuôn viên quân đội tỉnh ủy trực thuộc trung ương, ngay từ lúc nhỏ, cung cách cao quý đã hình thành trong con người cậu. Tuy cậu sinh ra tại miền Nam nhưng lại là người gốc Bắc, vóc dáng cao ráo hơn người, tính tình phóng khoáng, tiếng phổ thông cũng nói chuẩn hơn mọi người, giọng nói rõ ràng mạch lạc với chất giọng miền Bắc đặc sắc.

Thực ra, Diệp Phiên Nhiên rất thích nghe Dương Tịch trò chuyện, nhất là những lúc cậu và Trần Thần kể tung người hứng ở hàng ghế sau, hay những lúc họ đấu võ mồm cùng nhau thường khiến cô chẳng thể nén được cơn buồn cười.

Diệp Phiên Nhiên không giỏi môn toán, lẽ dĩ nhiên là vì cô học lệch, khả năng tư duy logic không phát triển, việc này có mối liên quan nhất định đến giáo viên dạy môn toán. Thầy Lý có tật nói lắp, mỗi khi thầy căng thẳng thì liền lắp ba lắp bắp. Vả lại thầy không

phải là người bản xứ, giọng thầy phát âm tiếng địa phương rất nặng, ngôn từ tối nghĩa khó hiểu. Thường khi tiết học kết thúc, Diệp Phiên Nhiên chẳng hiểu mô tê gì, nghe bài giảng của thầy thực sự vất vả vô cùng.

Buổi sáng tiết đầu tiên là môn toán, thầy Lý nói từ “chim”, Diệp Phiên Nhiên lắng nghe mơ màng muốn ngủ gục. Cô miễn cưỡng lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn chăm chăm vào tấm bảng đen để hai mi mắt không dán vào nhau.

Sau lưng cô, Dương Tịch xoay sang hỏi Trần Thần: “Cậu thấy bộ dạng của thầy Lý trông giống cái gì?”

Trần Thần đang lén đọc tiểu thuyết Cổ Long, nghe Dương Tịch hỏi bèn ngẩng đầu liếc mắt về phía bục giảng. Thân hình thầy Lý thấp tròn, bụng to bè, lúc này một tay thầy chống nạnh một tay chỉ lên bảng.

“Có giống ấm trà không?” Dương Tịch thấp giọng gợi ý. Trần Thần không xem tiểu thuyết nữa, mắt dán chặt vào thầy Lý càng nhìn càng buồn cười.

“Thầy chẳng những giống ấm trà mà còn giống ấm trà hấp sủi cỏ nữa cơ.” Dương Tịch tiếp lời.

“Là sao?” Trần Thần vẫn chưa hiểu.

Diệp Phiên Nhiên ngồi đằng trước đã hiểu ra, không thể nén nổi cơn buồn cười. Chẳng phải có đủ chủ ngữ vị ngữ đó sao là “ấm trà hấp sủi cỏ” nghĩa là - bên trong có đủ - nhưng trút không ra. Thật ra, Dương Tịch đang châm biếm thầy Lý giảng bài quá tệ.

Chỉ số IQ của Dương Tịch rất cao, chửi mắng người khác không cần dùng những từ tục tĩu nhưng một phát trúng ngay đích. Diệp Phiên Nhiên có cảm giác, tuy rằng Dương Tịch suốt ngày tùm tùm bên đám “rối hơi” Trần Thần và Miêu Khả Ngôn nhưng thật ra ý chí của cậu rất cao. Nói cách khác, cậu chưa chắc đã để mắt đến loại người như Trần Thần. Cậu thuộc tuýp người quá đỗi thông minh, rất mực nho nhã. Bất luận khi cậu mỉm cười trông rạng rỡ đến đâu đi chăng nữa thì cô cũng chẳng coi cậu là chàng thanh niên “hot boy” tỏa sáng, cũng hết như dầu cho cậu có mỉm cười thì ánh mắt vẫn mãi lạnh lùng cao ngạo.

Tuy chưa bao giờ nói một câu một lời nào với Dương Tịch nhưng cô vẫn có thể nhìn thấu được cậu nam sinh này. Trần Thần làm việc xấu gì cũng đều có phần của Dương Tịch, vả lại cậu còn là kẻ đầu sỏ, nhưng cậu ỷ vào sự quý mến của thầy cô nên xưa nay chưa từng phải chịu phạt. Trần Thần luôn là chú dê chịu tội thay cậu. Diệp Phiên Nhiên cảm thấy con người Dương Tịch khá nham hiểm, gian xảo. So ra mà nói, Trần Thần tuy xấu xa song còn đáng yêu hơn cậu một chút. Nếu có thể lựa chọn giữa hai người, cô sẽ chọn làm bạn với Trần Thần, còn Dương Tịch thì nên tránh càng xa càng tốt.

Hết học kỳ một, hai người họ phận ai nấy lo, việc ai nấy làm. Diệp Phiên Nhiên có nằm mơ cũng chẳng ngờ đến có ngày gã nam sinh lạnh lùng cao ngạo đó lấy bản thân cô ra làm đối tượng để đùa giỡn.

“Sao cậu ta lại làm vậy?” Cô lúng túng hỏi Cố Nhân.

“Ai mà biết!” Cố Nhân có chút phẫn nộ, nói: “Con người cậu ta luôn luôn ỷ mạnh hiếp yếu!”

Cố Nhân vô cùng cảm phẫn hành vi gian xảo cấu kết của Dương Tịch và Trần Thần, trong lớp mặc sức muốn làm gì thì làm. Thế nhưng mặc cho cô kích động cổ xúy thế nào thì Diệp Phiên Nhiên cũng chẳng có can đảm chất vấn Dương Tịch.

Diệp Phiên Nhiên tiếp tục công việc trực nhật, quét nhà, lau cửa sổ, lau bàn. Lúc lau bàn học của Dương Tịch, lòng cô không khỏi phiền muộn. Cô ra sức chà mạnh, hận một nỗi muốn khoét một lỗ trên bàn, Cố Nhân đứng đằng kia trông thấy, không nhịn được cất tiếng hỏi: “Này, rốt cuộc là vì cậu ghét Dương Tịch hay là thích cậu ta mà lau bàn sạch sẽ thế hả?!”

Mặt Diệp Phiên Nhiên nóng ran, cô hoảng hốt ném chiếc giẻ lau sang một bên, vô ý chạm vào chồng sách nhét trong ngăn bàn của Dương Tịch. Lúc khom lưng nhặt sách, cả xấp giấy viết thư rơi ra từ sách của Dương Tịch, rớt trên mặt nền, màu mực nước hồng phấn làm đôi mắt cô nhức nhối.

Cô chết lặng hồi lâu mới nhặt từng quyển sách trên nền lên. Lúc này Dương Tịch và Trần Thần mở cửa ra. Họ vừa chơi bóng rổ xong, hấp người nhể nhại mồ hôi, trở lại lớp lấy cặp sách.

“Này, cậu làm gì vậy?” Trần Thần đứng sau lưng có giọng ác ý,

Diệp Phiên Nhiên đang ngồi xổm, toàn thân khẽ run rẩy, cô đứng ngay dậy, thấp giọng nói: “Xin lỗi, hôm nay đến phiên tôi trực nhật.”

Trần Thần không định dừng ở đó, giọng điệu lấn át: “Trực nhật thì có thể lục tung đồ đạc của người khác sao? Chẳng lẽ cậu

muốn ăn trộm?” Diệp Phiên Nhiên vừa xấu hổ vừa buồn bực tức tối vô cùng nhưng chẳng thể nói nên lời.

Cố Nhân quả thực nhìn không lọt mắt, tiến lại gần nói: “Cậu ấy không cố ý đâu, các cậu đừng bắt nạt người thật thà!”

“Can hệ gì đến cậu!” Trần Thần khinh khỉnh cười khẩy: “Sửu bát quái, đồ con gái con lừa như đàn ông!”

Cố Nhân cảm thấy máu dồn lên tận não, cô chụp mạnh lấy hộp bút trên bàn ra sức nện vào đầu Trần Thần.

Diệp Phiên Nhiên sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu, cô không muốn Cố Nhân vì cô mà nảy sinh xung đột với nam sinh trong lớp, lại càng không muốn xảy ra chuyện đổ máu, cô bất giác hét lên, giọng thất thanh: “Cố Nhân, đừng!”

Lời vừa dứt thì Dương Tịch đã sấn sổ đến trước, cậu thế chiều cao của mình, cậu giật hộp bút từ tay Cố Nhân.

Cố Nhân mặt đỏ gay, thét lên với Dương Tịch, giọng khiêu khích: “Sao nào, lớp trưởng cũng muốn đánh nhau hay sao?”

“Xưa nay tôi không đánh con gái bao giờ!” Dương Tịch bình thản đáp, thu dọn hộp bút cùng mấy cuốn sách trên bàn vào cặp. Khi nhặt đến xấp giấy viết thư, cậu không khỏi ngẩn người, từ từ ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên mặt Diệp Phiên Nhiên.

Diệp Phiên Nhiên ngược mặt lên nhìn trân trân vào cậu nam sinh cao hơn mình một cái đầu, nói từng câu từng chữ: “Dương Tịch, bức thư đó là cậu viết hả?”

“Thư nào?” Trần Thần đứng cạnh lấy làm lạ hỏi: “Dương Tịch mà viết thư cho cậu á?”

“Cậu ta đã làm gì, tự cậu ta hiểu rõ!”

Dương Tịch lặng lẽ không nói lời nào, Diệp Phiên Nhiên càng khẳng định bức thư tình đó thực sự do cậu ta viết. Trong lớp, ai mà không biết Dương Tịch giỏi mô phỏng bút tích của người khác. Có lần bài kiểm tra tiếng Anh của Trần Thần dưới điểm trung bình, chính Dương Tịch đã giả mạo chữ ký của phụ huynh lừa dối giáo viên trót lọt.

Lẽ ra cô phải sớm nhận ra chứ, khi đó niềm phấn khởi đã choáng hết tâm trí cô, vừa nhìn thấy hai chữ “Thẩm Vỹ” cô liền ngỡ rằng chính cậu thổ lộ tình cảm với mình.

Trần Thần đưa mắt nhìn Diệp Phiên Nhiên, gương mặt nghiêm nghị, ánh mắt kiên cường, vẻ mặt điềm nhiên đúng mực. Hắn quay sang nhìn Dương Tịch, vẻ mặt cậu ta bí hiểm khó hiểu, hai con ngươi đen nhánh lóe tia sáng trong veo.

“Người anh em, rốt cuộc là chuyện gì? Cậu bắt đầu để mắt tới con nhỏ xấu xí quê mùa đó từ bao giờ thế?”

“Không sai, bức thư là tôi viết, vậy thì sao nào?” Dương Tịch nhìn từ trên cao xuống, cúi đầu liếc nhìn Diệp Phiên Nhiên, chớp chớp mắt, bỗng chốc cậu nhoẻn nụ cười gian xảo mỉa mai: “Diệp Phiên Nhiên, tôi khuyên cậu bớt tưởng tượng hảo huyền đi, Thẩm Vỹ không thích cậu đâu!”

Diệp Phiên Nhiên tính tình hiền hậu yếu đuối đến đâu thì sức nhẫn nhịn cũng có giới hạn. Cô cảm phần nhìn chăm chăm vào

gương mặt thanh tú cười như không của cậu ta. Cô thực sự chỉ mong mình có lòng dũng cảm như Cố Nhân nện hộp bút vào đầu cậu ta.

“Sao cậu biết cậu ta không thích tôi?” Cô nắm chặt lấy nắm tay, hít một hơi thật sâu, từ tốn, nở nụ cười, đáp: “Bắt đầu từ mai tôi sẽ ở bên Thẩm Vỹ!”

Dương Tịch kinh ngạc nhìn cô, ráng trời chiều vàng ngoài cửa sổ chiếu vào, lần đầu tiên cậu phát hiện ra vẻ đẹp của cô.

Một vẻ đẹp dung dị mà kiên cường.

Chương 6

Dương Tịch nghĩ Diệp Phiên Nhiên chỉ nói chơi mà thôi. Cậu chắc rằng một cô gái cá tính yếu đuối như cô chẳng thể nào có can đảm như thế. Nhưng cậu đã nhầm. Ngày hôm sau, Diệp Phiên Nhiên lại nói cười trở lại với Thẩm Vỹ, sau giờ tan học cô còn đợi cậu ta cùng về nhà.

Gương mặt Thẩm Vỹ xuất hiện nụ cười, những lúc cùng Diệp Phiên Nhiên đạp xe ra về đã trở thành niềm vui lớn nhất trong ngày của cậu.

Vì sự việc lần trước mà mối quan hệ giữa Diệp Phiên Nhiên và Cố Nhân khá hơn nhiều, giờ nghỉ giải lao thường chuyện trò cùng nhau, rủ nhau cùng đi nhà vệ sinh.

Trong mắt bạn bè, Cố Nhân không giống con gái, cô chưa bao giờ mặc váy, mái tóc cắt ngắn, nói chuyện lớn tiếng, tính tình nóng nảy. Cố Nhân nói trên cô còn có hai anh trai, từ nhỏ lớn lên bên đám con trai, học đủ thói hư tật xấu. Cô gần như chỉ hay qua lại với nam sinh, xưa nay chưa bao giờ tiếp cận với các bạn gái.

“Diệp Phiên Nhiên, cậu là ngoại lệ đấy!” Cố Nhân vỗ vai cô: “Tớ có linh cảm, bọn mình sẽ trở thành bạn thân của nhau suốt đời!”

Diệp Phiên Nhiên nhoẻn cười tán đồng. Hai đứa con gái trong lớp thường hay bị chèn ép nường tựa vào nhau âu cũng là lẽ đương nhiên.

Do đều có mối quan hệ với Diệp Phiên Nhiên, Cố Nhân và Thẩm Vỹ dần dà cũng thân thiết với nhau nhưng trước sau vẫn chẳng trò chuyện nhiều. Cố Nhân cảm thấy Thẩm Vỹ quá thư sinh, hơi giống một sách, Thẩm Vỹ thì chê Cố Nhân quá thô lỗ.

“Thật kỳ lạ, cậu là một cô gái dịu dàng nhỏ nhẹ, sao lại hợp với người có cá tính như Cố Nhân chứ?” Có lần, trên đường từ trường về nhà, Thẩm Vỹ không nhận được hỏi Diệp Phiên Nhiên.

“Mình cảm thấy con người Cố Nhân khá tốt, nói lời giữ lời, trọng nghĩa khí. Những lúc ở bên cô ấy mình thấy rất vui vẻ, rất đơn giản, chẳng hề có những tin đồn cùng sự đổ kỵ!” Thẩm Vỹ hiểu cô muốn nói tin đồn là gì. Cậu im lặng lúc lâu rồi nói: “Có phải cậu rất sợ chuyện chúng mình bị người khác bàn tán?”

“Chuyện chúng mình?” Diệp Phiên Nhiên mấp máy khóe môi, quay sang nhìn cậu: “Chuyện gì của chúng mình?” Lúc nói những

lời này, hai bàn tay cô nắm chặt lấy tay lái, đôi mắt như những vì sao sáng trong đêm tối vừa rực sáng vừa dịu dàng.

Mặt Thẩm Vỹ nóng ran, lí nhí nói quanh co: “Chính là... chuyện đó...”

“Thẩm Vỹ, có phải bạn mến mình không?” Diệp Phiên Nhiên hỏi, trên khuôn mặt trắng trẻo hiện vẻ điềm tĩnh nhưng đằng sau đó lại là sự quả cảm bất chấp tất cả.

Cô hận mình suy nghĩ chủ quan, quả thật như những gì Dương Tịch nói, Thẩm Vỹ không thích cô.

Thẩm Vỹ sững sờ, mặt khế ửng đỏ, hoảng hốt đến nỗi suýt đâm vào gốc cây bên đường. Cậu thẳng mạnh phanh, chống chân quay đầu nhìn Diệp Phiên Nhiên. Ánh mặt trời hoàng hôn phủ trên cơ thể cô, lan tỏa một vẻ đẹp hài hòa mà thanh thoát.

“Vậy còn cậu, cậu có thích mình không?” Cậu thấp giọng hỏi.

Diệp Phiên Nhiên khẽ gật đầu, cô đã xác định rõ tình cảm của mình, không muốn tiếp tục che giấu nữa, đồng thời cô cũng muốn đập tan sự cao ngạo của Dương Tịch.

“Diệp Phiên Nhiên, mình thích cậu!” Thẩm Vỹ lấy hết can đảm, những lời tỏ tình bộc bạch đại loại thế này, con trai mở lời khá dễ dàng hơn.

Diệp Phiên Nhiên mỉm cười, ánh sáng cả thế giới bỗng chốc sáng rực lên.

Chàng nam sinh dịu dàng trước mặt cô đang cong đuôi mắt nhoẻn miệng cười, gương mặt thanh tú như dung hòa trong ánh mặt trời vàng nhạt.

Hoàng hôn ngày đông lạnh lẽo hóa ra lại ấm áp đến vậy.

Sau khi qua lại cùng Thẩm Vỹ, Diệp Phiên Nhiên phát hiện trước đây cô đã đặt nặng vấn đề yêu sớm. Thật ra, ngoài việc nói mến nhau, thì thoảng nắm tay nhau vụng trộm sau lưng mọi người thì mối quan hệ giữa hai người chẳng có gì đổi khác.

Ở độ tuổi này, hai người hiểu mà như không hiểu về tình yêu. Và lại, quan niệm bảo thủ của tuổi học trò thập niên 90 không giống với học sinh thế kỷ XXI ôm hôn nhau thắm thiết ở nơi công cộng, miệng không ngớt gọi nhau là “ông xã, bà xã” Cái gọi là tình cảm lứa đôi, chỉ đơn thuần là tình yêu theo thuyết Platon^[1], chủ yếu là những cảm giác buồn vui về mặt tình thần mà thôi.

[1] Platon (429-347 TCN): Nhà triết học cổ Hy Lạp, quan niệm tình yêu thuần chất tinh thần, hay còn gọi tình yêu lý tưởng thuần khiết.

Và thế là chuyện hay ho của hai người nhanh chóng lan truyền khắp khối học, điều khiến mọi người chẳng tài nào hiểu được chính là chàng nam sinh không hứng thú với chuyện gì khác ngoài việc học cũng biết yêu đương!

Học kỳ hai năm thứ nhất trung học bắt đầu, bất luận là Diệp Phiên Nhiên đi đến đâu thì sau lưng cô cũng có người chỉ trỏ, thậm chí còn có người rồi hơi nhiều chuyện cố tình chạy sang lớp, thò đầu vào cửa sổ dáo dác nhìn quanh muốn làm quen với Diệp Phiên Nhiên xem thử là người thần thông phương nào. Mãi đến khi gặp

được cô, bọn họ đều nói giọng thất vọng: “Hóa ra là cô nàng này ư?!”

Cặp đôi nam nữ chính này chẳng phải dạng thông minh bảnh trai như Dương Tịch cũng không phải kiểu người con gái xinh xắn rạng rỡ như Đồng Hình Nguyệt mà là hai tuýp người dè dặt kín đáo. Nhất là nữ chính, quá tầm thường, không giỏi giang cũng chẳng bắt mắt nhưng lại chiếm hết “đất diễn” của hoa khôi lớp Đồng Hình Nguyệt. Cứ mỗi lần các học sinh lớp khác đứng ngoài hành lang lén nhìn Diệp Phiên Nhiên qua cánh cửa sổ thì cô đều nhấc cuốn sách che trước mặt, phiền phức biết bao!

Hành động này vẫn thường khiến Miêu Khả Ngôn cười chế nhạo. Mười phút nghỉ giữa giờ, cô ta đều bĩu môi khinh khinh nói với Dương Tịch và Trần Thần: “Giả vờ cái gì! Hài, làm bộ làm tịch hoài!”

“Chứ gì nữa!” Trần Thần cười cợt nhả, nói: “Bề ngoài nhìn tưởng thực nữ, thực chất còn lẳng lơ hơn cả cậu!”

“Cậu nói gì hả?” Miêu Khả Ngôn liền nổi giận dùm dùm, trừng mắt nhìn hằm: “Trần Thần, có giỏi thì nói lại lần nữa đi!”

“Ờ, mình nói sai rồi, cậu ta không lẳng lơ bằng cậu!” Trần Thần liền đính chính ngay lập tức, kéo theo là tràng cười nhạo chế giễu.

“Trần Thần, cậu chết đi!” Miêu Khả Ngôn chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, nhấc cuốn sách trên bàn cầm phẫn ném về phía Trần Thần.

Trần Thần vừa né vừa cầu cứu Dương Tịch: “Người anh em, cứu mạng đi! Con nhỏ này sao mà hung hăng hơn cả con nhỏ Cố Nhân nam tính kia nữa!”

Dương Tịch giơ tay đỡ lấy cuốn sách trên không trung, đó là cuốn sách toán được bọc bì màu hồng nhạt. Lật trang sách ra, trang bì trong viết hai từ “Phiên Phiên”. Phiên Phiên, đây nhất định là tên ở nhà của Diệp Phiên Nhiên. Cậu định đặt trả sách lại cho cô thì vô tình trông thấy tại chỗ trống ở trang sách xuất hiện một hàng chữ nhỏ nhắn thanh tú: “Vỹ, Phiên Phiên thích cậu!”

Giờ học, Diệp Phiên Nhiên thích viết chữ hay vẽ vờn lên trang sách hay tập vở. Có lúc là khuôn mặt cô gái xinh đẹp, khi thì là những bút tích nguệch ngoạc. Dương Tịch thuận tay lật vài trang, gần như trang nào cũng có chữ “Vỹ”.

“Diệp Phiên Nhiên đến rồi!” Thành linh, Trần Thần la lên.

Dương Tịch hoảng hốt vớt trả sách trên bàn cô thì phát hiện trên mặt bàn cũng chi chít đầy những hàng chữ màu mực xanh: Vỹ, Vỹ, Vỹ...

Giờ toán tiếp theo, Dương Tịch ngẩn ngơ, tâm trí cậu chỉ có hàng chữ: “Vỹ, Phiên Phiên thích cậu!”

Phiên Phiên, cậu thích cái tên này. Thế nhưng, vì sao người cậu yêu là cậu ta mà không phải là tôi?

Trong giờ toán, cậu là người ít khi mất tập trung nhất, thầy Lý vẫn như thường, gọi: “Dương Tịch, đề toán này giải thế nào?”

Dương Tịch bỗng ngơ ngác, cậu không biết thầy đang giảng cái gì. Trần Thần ngồi cạnh nói nhỏ: “Chọn B, chọn câu B.” Trần Thần thành tích môn toán cũng tầm tầm. Dương Tịch đành tin tưởng cậu ta lần này, cậu nói to; “Chọn câu B!”

Lời vừa thốt ra, cả lớp cười rần rần.

Trong tràng cười pháo nổ đó, thầy Lý đẩy gọng kính trên sống mũi, chau mày hỏi: “Lớp trưởng, bài tập phán đoán sao có thể chọn câu B chứ!”

“Ha ha ha...” Các bạn trong lớp cười lăn lộn.

Diệp Phiên Nhiên nhoẻn miệng cười mỉm, lén quay đầu lại nhìn cậu.

Chính là ánh mắt ấy, khiến tất thấy nổi chán chường trong ngày của Dương Tịch tiêu tan hết.

Tuy cậu xấu mặt trước bao nhiêu người nhưng đổi được nụ cười quan tâm của cô, cũng xứng đáng biết bao. Thế là, cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Diệp Phiên Nhiên dĩ nhiên không biết rằng việc làm trò cười cho mọi người của Dương Tịch có liên quan đến mình. Giờ toán nặng nề nhờ trò cười đó mà dường như trở nên thoải mái hơn.

Trần Thần vẫn không chịu buông tha Dương Tịch. Đợi cậu ngồi xuống, hần cười đều chỉ vào lưng Diệp Phiên Nhiên: “Lẽ nào cậu thực sự để mắt đến con bé đó rồi sao?!”

“Nói xàm gì thế?!” Dương Tịch nhún vai, thờ ơ nói.

“Tớ khuyên cậu tốt hơn là đừng.” Trần Thần nói giọng nghiêm túc: “Người ta và Thẩm Vỹ là một đôi, cậu đừng có làm kẻ thứ ba chen chân vào!”

Lời nói của tên bạn thân bỗng chốc chọc vào điểm yếu của cậu.

Nụ cười trên khóe môi Dương Tịch tan biến, cậu xoa chân, đôi giày thể thao trắng đập ngay vào bàn chân đặt ngay thành ghế. Diệp Phiên Nhiên chao đảo người, quay đầu lại ra ý phản đối, cậu nhăn mặt nói: “Xin lỗi!”

Diệp Phiên Nhiên sửng sốt, kể từ sau ngày đó, hai người họ không nói với nhau. Cô càng không thể ngờ rằng, người con trai cao ngạo đó biết nói lời xin lỗi với cô.

Chương 7

Dương Tịch cũng chẳng hiểu vì sao mình phải nói lời xin lỗi với cô.

Trước đó, cậu không thể tha thứ cho Diệp Phiên Nhiên về việc phớt lờ sự tồn tại của cậu. Vậy mà giờ đây, cậu càng sợ hãi hai chữ “đáng ghét” được viết trong đôi mắt cô.

Từ bao giờ cậu bắt đầu để mắt quan tâm đến cô. Cậu muốn nhìn xuyên qua hàng lông mi dài để nhìn rõ xét cho cùng tận trong mắt cô ẩn giấu điều gì. Những lúc đánh cầu, cậu vô thức kiểm tìm

bóng dáng mỏng manh của cô giữa đám đông hò hét bên sân. Những khi vào học, cậu ngẩn ngơ nhìn chòng chọc sống lưng gầy guộc của cô.

Vào giờ văn, những lúc thầy giáo đọc bài văn mẫu của cô cậu đều lắng nghe rất chăm chú, thán phục tài viết văn hay của cô. Nếu sinh ra thời cổ đại, cô nhất định giống như nữ thi nhân tài ba Lý Thanh Chiếu kiêu diễm nấp sau khuê phòng, cầm kỳ thi họa, uống rượu ngâm thơ, gả cho người chồng cùng chung chí hướng, tôn kính lẫn nhau.

Những lúc thế này, trong đầu cậu liên tục lên hình ảnh cô cùng Thẩm Vỹ sánh vai đạp xe bên nhau dưới con đường rợp bóng râm.

Diệp Phiên Nhiên thích Thẩm Vỹ, điều này Dương Tịch đã biết từ lâu. Cậu mạo danh bút tích Thẩm Vỹ viết bức thư tình vốn dĩ chỉ muốn chòng ghẹo cô. Nào ngờ cô khờ khạo đứng chờ dưới sân đúng một tiếng đồng hồ. Âm mưu của cậu được vẹn toàn, cậu thậm chí mỉm cười đồng thời cũng hiểu được nỗi lòng của cô.

Cảm giác mất mát hết như cơn gió rét căm căm mùa đông ùn ùn kéo đến. Một giọng nói khể khàng không ngừng vang vọng bên tai cậu: “Tại sao? Tại sao lại là cậu ta?”

Lòng đổ kị chôn sâu tận đáy lòng chẳng thể nào không nảy mầm. Con người cậu cũng thật lạ, vì sao cậu có thể bỏ qua việc Trần Thần thậm chí yêu trộm nhớ Đồng Hình Nguyệt bao năm nay nhưng tuyệt nhiên không thể nhận nhận việc Thẩm Vỹ tiếp cận Diệp Phiên Nhiên?

Lẽ nào thực sự như lời Trần Thần nói, cậu phải lòng Diệp Phiên Nhiên rồi sao?

Diệp Phiên Nhiên, một nữ sinh tầm thường, rốt cuộc cô có điều gì hấp dẫn cậu chứ?

Cô chẳng phải hoa khôi phong lưu đa tình trong lớp, chỉ là một cô gái bình thường. Tướng mạo trung bình, ăn mặc quê mùa, hàng ngày chỉ mặc áo sơ mi trắng quần dài xám sẫm màu hoặc bộ đồng phục đơn điệu. Ở lớp cô thường lặng lẽ, ngoài tài viết văn hay, cô chẳng có điểm nào hấp dẫn người khác cả.

Đi học muộn, thầy giáo nghiêm khắc phạt cô đứng tựa vào tường cả tiết học, cô chật vật không dám ngẩng đầu lên. Bài kiểm tra môn hóa dưới điểm trung bình, cô buồn bã tuyệt vọng nhưng cũng chỉ đành giấu bài kiểm tra đi, lén quệt hàng nước mắt. Trong lớp, ai cũng có thể bắt nạt cô. Cô vừa không có vẻ bề ngoài xinh đẹp nho nhã như Đồng Hình Nguyệt lại chẳng có cá tính vui vẻ hoạt bát như Miêu Khả Ngôn mà cao ngạo lạnh lùng cách biệt với mọi người. Tại sao cậu lại thích cô chứ?

Dương Tịch cho rằng đây chỉ là ảo giác. Có lẽ vì cô là một số ít nữ sinh không thèm để ý đến cậu, mà cô lại ngồi ngay trước mặt cậu. Vì vậy cô mới thu hút sự chú ý của cậu.

Cảm giác yêu mến một người, rất tinh tế, thông thường chẳng dễ dàng gì phát giác ra được. Đến khi đánh mất cậu mới hiểu, hóa ra, sự đố kỵ ganh ghét của cậu với Thẩm Vỹ, nỗi nhớ nhung mong mỏi canh cánh trong lòng với Diệp Phiên Nhiên chính vì cậu thích cô. Cảm giác chua xót, ngọt ngào, nhạt nhẽo rồi lại mãnh liệt, mờ nhạt mà lại rất đổi chân thật...

Cảm giác này lặng lẽ len vào sâu trong lòng cậu, chẳng rõ tự bao giờ nhưng tuyệt nhiên chưa từng tan biến hoàn toàn, nó quay

cuồng dữ dội trong lòng ngực, không phút giây nào giãy vò cậu, khiến cậu không lúc nào yên, khiến mặt cậu ửng đỏ, tim đập nhanh, khiến cậu trở nên không còn là chính mình nữa.

Người ngoài nhìn nhận, có lẽ cô không xinh xắn, không thông minh, chẳng đáng yêu nhưng cô vẫn là tâm điểm duy nhất trong mắt cậu, là người mà cậu để mắt đến nhất. Từng cử chỉ, từng nụ cười, từng nét chau mày của cô đều chạm ngòi cho những nhịp đập rộn ràng của trái tim cậu, từng câu nói rất đời bình thường cũng khiến cậu trần trở không yên.

Dương Tịch không thích môn văn, cậu xưa nay chẳng hề hứng thú với văn học. Vậy mà thời gian gần đây, trong cặp sách cậu giấu quyển “Nỗi sầu của chàng Vecte”. Giờ nghỉ giải lao, cậu lôi sách ra xem lướt vài trang. Câu nói trong truyện khiến cậu cảm động nhất chính là: “Có chàng thanh niên nào không đa tình, có nàng thiếu nữ nào mà không mơ mộng?!”

Cậu rất hiếm khi vui đầu vào đọc sách, Diệp Phiên Nhiên bước đến bên cậu, không khỏi liếc mắt thăm dò. Dương Tịch cảm nhận được sự gần gũi của cô, con tim bỗng chốc đập rộn ràng.

Cậu ngẩng đầu vừa lúc bắt gặp đôi mắt đen sáng của cô, mất cảnh giác, cậu buột miệng nói: “Cậu muốn đọc không?”

Đôi mắt Diệp Phiên Nhiên lóe lên ánh nhìn lấy làm khó tin, mặt mày ngơ ngác.

“Sách này là của tôi mua, có thể cho cậu mượn!” Cậu căng thẳng nuốt nước bọt.

Mọi người đều nói Dương Tịch cao ngạo nhưng không biết rằng da mặt cậu cực kỳ mỏng. Ở trước mặt người con gái mình yêu mến, cậu thực sự là một chàng nam sinh nhút nhát.

Diệp Phiên Nhiên nhìn cậu đúng nửa phút, rồi mỉm cười lắc đầu: “Tôi đã xem rồi!”

“Ồ!” Cậu buồn bã tiu nghỉu, khi cô trở về chỗ ngồi, cậu lại hỏi cô một câu: “Xem cùng với Thẩm Vỹ à?!”

Đáy mắt Diệp Phiên Nhiên thấp thoáng nét cười, gương mặt hết xanh chuyển sang trắng tái: “Dương Tịch, tôi đã chọc gì cậu hay sao? Vì sao cậu lại ghét tôi đến vậy?”

“Tôi... ghét cậu ư?” Dương Tịch chau mày.

“Một ngày cậu không chọc ghẹo tôi thì cả người cậu không thoải mái, đúng không?” Diệp Phiên Nhiên lạnh lùng nói, cô không để ý đến ngón tay Dương Tịch vì giận dữ mà co lại, bầu chặt lấy cuốn sách.

“Trần Thần đã nói với tôi rằng cậu rất không muốn nhìn thấy tôi. Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chóng không ngồi trước mặt cậu nữa đâu!”

“Diệp Phiên Nhiên, cậu nói vậy là ý gì?” Cậu ngược đôi mắt đen láy nhìn cô trân trân.

Diệp Phiên Nhiên không đáp trả, xoay người lại.

Nhưng rồi rất nhanh sau đó Dương Tịch hiểu ra mọi chuyện. Hôm đó, trong buổi họp lớp, giáo viên chủ nhiệm đã sắp xếp lại chỗ ngồi. Nhờ phấn đấu nỗ lực cả học kỳ, thành tích học tập của Diệp Phiên Nhiên đã leo lên xếp vị trí tốp ba mươi, thêm vào đó gần đây thầy phát hiện cô bị cận thị nên quyết định chuyển cô lên ngồi hàng ghế thứ ba cùng bàn với Cố Nhân, còn Thẩm Vỹ ngồi trước mặt cô.

Sau giờ tan học, Thẩm Vỹ đến giúp cô dọn dẹp đồ đạc, trước mặt các bạn học, hai người chẳng chút né tránh. Vài nam sinh e sợ thiện hạ chưa đủ đại loạn bèn chớp thời cơ này rít lên tiếng huýt gió. Diệp Phiên Nhiên mặt mày chẳng chút ửng đỏ, cô nữ sinh nhát gan này đã làm một việc hết sức to gan.

Dương Tịch ngồi tại chỗ nhìn Diệp Phiên Nhiên thu dọn cặp sách, nhìn cô cùng Thẩm Vỹ thoải mái rời đi, chiếc bình nước lăn đến bên chân cậu, đó là bình nước Diệp Phiên Nhiên thường dùng để đựng nước mà vừa rồi cô vứt đi.

Cậu cầm phần giơ chân đá chiếc bình lăn vào góc tường.

“Đi thôi, Dương Tịch, bọn mình chơi bóng rổ!” Trần Thần bước đến kéo cậu.

“Cút xa khỏi tớ!” Cậu giận dữ nói, không kìm nén được nổi chua xót dấy lên trong lòng.

Trần Thần mặt mày lúng túng, thét lên trong cơn giận dữ: “Tớ bảo này, Dương Tịch, cậu mắc bệnh hay sao?”

“Cậu mới mắc bệnh đấy!” Dương Tịch đứng phắt dậy, đẩy cậu ta ra, xoay người phóng chạy ra khỏi lớp.

Cậu chạy mãi chạy mãi, xuyên qua con đường rợp bóng ấy, lướt qua sân bóng xô bồ huyền ảo, băng qua nỗi trống vắng quạnh hiu cùng sự bất lực của tuổi thanh xuân, sự mơ màng và nỗi hoang mang, vượt qua cả những ngày hè nóng bức oi ả đẳng đẳng.

Diệp Phiên Nhiên, tôi phải làm gì để đối mặt với cậu, phải làm sao để đối mặt với chính mình đây?

Tôi là một người không giỏi khả năng diễn đạt, thật ra, tôi không ghét cậu, không ghét chút nào!

Phiên Phiên, tôi rất yêu em, thực sự rất yêu em.

Chương 8

Diệp Phiên Nhiên rốt cuộc không làm Ủy viên môn văn, giáo viên chủ nhiệm cho rằng cô quá thật thà, không đủ khí phách năng lực. Bản thân cô chẳng hề để bụng chuyện này, Thẩm Vỹ xấu hổ đến chết, cậu thường nói trước mặt cô: “Thành tích ngữ văn của cậu tốt như thế thừa sức đảm nhiệm vị trí Ủy viên môn văn!”

Diệp Phiên Nhiên thờ ơ: “Mình không có uy quyền mà. Có làm ban cán sự hay không cũng chẳng sao!”

Thẩm Vỹ sức nhớ ra một việc, tò mò hỏi: “Ban đầu vì sao thầy giáo lại bình chọn cậu làm Ủy viên ban văn thể mỹ nhỉ?”

“Hồi còn học trung học cơ sở mình khá hoạt bát, từng tham gia hội diễn văn nghệ toàn trường, đoạt giải ba trong cuộc thi khiêu vũ.

Chuyện này được ghi chép trong hồ sơ, thầy Cao nghĩ mình là thành phần văn nghệ khá tích cực. Thực ra thì mình hát lạc giọng, khiêu vũ thì tầm tãm.”

“Nhìn là biết rồi!” Thẩm Vỹ mỉm cười ôn hòa: “Vóc dáng cậu thon thả như vậy, khiêu vũ chắc phải xinh lắm!”

Diệp Phiên Nhiên sững sờ, mặt đỏ ửng. Cô cúi đầu hỏi: “Cậu thực sự thấy mình xinh ư?”

“Ừ!” Thẩm Vỹ thật thà gật gù, đưa mắt nhìn gò má ửng đỏ của cô, tim cậu cũng đang đập thình thịch như trống. Cậu thanh niên mười lăm mười sáu tuổi vốn không có sở trường nói lời tình tứ, bèn chuyển đề tài: “Lần đó bị cắt chức, cậu không buồn chút nào sao?”

“Thực ra thì cũng có chút khó chịu, điều đó cho thấy mối quan hệ của mình và các bạn trong lớp cực kỳ tệ!” Diệp Phiên Nhiên ngược mắt, không giấu được niềm đau thương: “Chỉ có hai phiếu... đến giờ mình còn chưa biết ai bỏ phiếu cho mình nữa!”

“Một phiếu là mình bỏ, phiếu còn lại là của Dương Tịch!” Thẩm Vỹ nói: “Mình kiểm phiếu, khi đó đã nhận ra bút tích của cậu ấy!”

Diệp Phiên Nhiên không khỏi lắc đầu: “Sao có thể chứ, cậu ta ghét mình thế cơ mà!”

“Mình không cảm thấy Dương Tịch ghét cậu!” Thẩm Vỹ cười nói: “Cậu ta đối với ai cũng như ai!”

“Mình không thích nam sinh quá cao ngạo.” Diệp Phiên Nhiên trề môi nói: “Chẳng qua điều kiện gia đình cậu ta khá giả, bảnh bao, có chút thông minh thì được coi thường người khác hay sao!” Thấm Vỹ nghe cô nói vậy, không hiểu sao cậu thấy mừng thầm trong lòng: “Lần đầu tiên mình nghe thấy người con gái nói xấu Dương Tịch đấy!”

“Mình thực sự cảm thấy cậu ta chẳng có gì hay ho, kiêu căng, tự cao tự đại, chẳng coi ai ra gì!” Diệp Phiên Nhiên thờ ơ nói: “Tại sao lớp mình bao nhiêu con gái thích cậu ta? Miêu Khả Ngôn, Đồng Hình Nguyệt, Trương Xuyên, còn cả Hổ Ni nữa... nhưng dù sao thì, cậu ta và Đồng Hình Nguyệt là cặp khá đẹp đôi!”

“Đúng vậy, mọi người ai cũng lấy làm lạ vì sao hai người họ không thành một đôi nhỉ!” Thấm Vỹ khẽ dừng lại rồi nói thêm: “Chắc là tại Trần Thần. Ai mà không nhìn ra cậu ta thích Đồng Hình Nguyệt!”

“Trong lớp số nam sinh thích Đồng Hình Nguyệt cũng chẳng ít đâu!” Diệp Phiên Nhiên nói như đùa: “Chắc chắn là cậu cũng từng thích cậu ta!”

“Thực ra, mình cũng không thích những bạn gái quá xinh đẹp, quá giỏi giang.” Thấm Vỹ kéo tay cô đặt vào lòng bàn tay cậu: “Xinh xắn như cậu là đủ rồi!”

Chắc chỉ có cậu mới nghĩ cô xinh xắn mà thôi.

Diệp Phiên Nhiên hiểu rõ mình chẳng phải cô gái xinh xắn, gò má trắng bệch, gầy gò, mặt mũi tầm thường, cười thêm cặp mắt kính trông cô càng thêm xấu xí.

Thị lực của cô giảm nghiêm trọng, nếu như không đeo mắt kính chẳng cách gì nhìn rõ chữ viết trên bảng.

Giờ học Anh văn, Diệp Phiên Nhiên nheo mắt, viết bài cực kỳ chậm chạp. Cô chưa kịp viết xong thầy giáo đã tuyên bố hết giờ. Hôm đó là ngày trực nhật của Dương Tịch. Thầy vừa bước ra khỏi lớp, cậu liền chạy ngay lên bục giảng nhấc lấy giẻ lau bảng ra sức xóa sạch.

Dương Tịch vóc dáng dong cao, chẳng cần phải ra sức nhấc cánh tay lên cũng có thể lau từng góc ngách trên tấm bảng. Tư thế lau bảng của cậu rất đẹp, tựa như cậu đang biểu diễn vậy. Như thường ngày, cả nhóm nữ sinh vây lấy cậu, tìm đề tài trò chuyện đùa giỡn với cậu. Diệp Phiên Nhiên sốt ruột đến mức giậm chân, chưa kịp thốt lên chữ “đừng” thì Dương Tịch đã xóa sạch chữ viết trên bảng.

“Đừng nóng, mình cho cậu mượn chép.” Thẩm Vỹ ngồi bàn trên quay người lại đưa vở cho cô.

“Thật điên người! Làm gì mà xóa nhanh thế!” Diệp Phiên Nhiên cầm bút lướt nhanh trên trang vở, luôn miệng lên tiếng trách cứ: “Cậu nói xem cậu ta có phải cố tình không?”

“Trực nhật thì phải xóa bảng chứ!” Thẩm Vỹ mỉm cười hiền hòa: “Hay là, sau này để mình chép bài hộ cậu nhé!”

“Một mình cậu, sao mà chép được hai phần?”. Diệp Phiên Nhiên bất đắc dĩ chau mày: “Vài ngày nữa, mình phải đi thay mắt kính khác!”

Chuông vào giờ học sắp reo lên, Thẩm Vỹ lấy vở của cô: “Cái này để giờ ra về mình chép thay cho cậu!”

Sau giờ tan học, Thẩm Vỹ ở lại giúp Diệp Phiên Nhiên chép bài giảng trên lớp. Cô chống cằm lặng lẽ ngồi nhìn. Thẩm Vỹ viết nhanh mà nét chữ ngay ngắn đẹp đẽ.

“Xem hai đứa tội nó kìa, thân mật quá đi!” Sau lưng cất lên giọng nói mỉa mai châm biếm.

Diệp Phiên Nhiên quay đầu lại, Trần Thần đang đứng sau lưng họ, trên mặt nhoẻn nụ cười thâm hiểm. Dương Tịch đứng bên cạnh mặt mày ủ rũ, chẳng nói lời nào.

Cô mặc kệ bọn họ, cúi đầu tiếp tục xem Thẩm Vỹ viết chữ.

“Sao nào, vừa chuyển lên hàng ghế trên ngồi thì coi như không quen tội này nữa à?” Trần Thần huých cùi chỏ vào Dương Tịch: “Lớp trưởng, người ta vốn chẳng màng đến cậu kìa!”

“Lấy đâu ra lắm lời vô nghĩa thế hả, quét nhà đi!” Dương Tịch rầu rĩ nói, bước đến cuối lớp nhấc cây chổi ném sang cho hắn.

“Hôm nay là cậu trực nhật, không phải tớ!” Trần Thần đưa tay ra cản theo bản năng, chiếc chổi không xiêu không vẹo mà nện ngay vào mặt Diệp Phiên Nhiên.

Tiếng kêu khế cất lên, Diệp Phiên Nhiên ngồi xồm, hai tay che lấy gò má trái.

Thẩm Vỹ vội vàng đỡ lấy cô, hấp tấp hỏi: “Cậu có đau không?”

“Mình... không sao!” Diệp Phiên Nhiên chặt vật lắc đầu, quầng mắt đã ửng đỏ. Thẩm Vỹ chụp lấy tay cô, kéo mạnh ra, trên gương mặt trắng nõn thanh tú xuất hiện một vết bầm tím, phần quanh xương gò má sưng lên.

“Còn nói không sao?!” Thẩm Vỹ chẳng đợi cô phân bua, cậu nói: “Mình đưa cậu đến phòng y tế.”

Dương Tịch cùng Trần Thân - hai kẻ gây họa hoàn toàn choáng váng. Đợi đến khi hai người họ phản ứng trở lại thì Thẩm Vỹ đã nhanh chóng thu dọn cặp sách dìu Diệp Phiên Nhiên bước ra đến cửa lớp. Dương Tịch vội vàng đuổi theo sau, níu lấy cánh tay Diệp Phiên Nhiên: “Xin lỗi... mình không cố ý!”

“Tôi cảm thấy cậu chính là cố ý!” Giọng Diệp Phiên Nhiên run run, gắng sức kìm nén cơn tức giận, ngăn không cho nước mắt rơi xuống: “Dương Tịch, rốt cuộc cậu muốn thế nào đây?!”

“Tôi...” Đối mặt với cô, cậu hoàn toàn chẳng thốt nên lời.

Cơn giận nguôi dần, Diệp Phiên Nhiên rút cánh tay ra khỏi tay cậu, mím chặt môi, bước ra khỏi phòng học cùng Thẩm Vỹ.

Dương Tịch sững người, hai bàn tay trống không, trở mắt nhìn cô. Ánh mắt cô lạnh lùng xa cách cùng với sự phẫn nộ khiến cậu càng cảm thấy chán chường.

Trần Thần bước đến, đặt bàn tay lên vai cậu: “Tớ thực sự chẳng thấy cô ta có gì hay ho. Bỏ đi, hay là quên cô ta đi.” Hấn nói năng nghiêm chỉnh, không phải phong cách đùa giỡn hàng ngày.

Dương Tịch giật bàn tay Trần Thần ra khỏi bờ vai, cậu máy móc đi lau bảng, quét sàn... Trần Thần cũng chẳng dám hó hé lời nào, giúp cậu sắp xếp bàn ghế lại cho ngay ngắn.

Trước khi rời khỏi phòng học, Dương Tịch rốt cuộc cũng chịu nói chuyện nhưng dường như đang lẩm bẩm một mình: “Cậu nói xem, mặt của cô ấy có bị sẹo không?”

Trần Thần nhần nại ngậm miệng lại, hấn biết có nói nhiều cũng chẳng ích lợi gì. Cái tên này đã dẫn thân vào con đường tà ma rồi!

Vết bầm tím trên mặt Diệp Phiên Nhiên nửa tháng sau biến mất, may mà không để lại sẹo.

Dương Tịch thầm an lòng, nhưng mỗi lần đến giờ lên lớp và tan trường cậu đều cố ý bước đến chỗ cô ngồi, không kìm nổi lòng đưa mắt kiểm tìm khuôn mặt phục hồi lại vẻ mịn màng. Vài lần, cậu ước gì mình có thể vén mái tóc dày rậm của Diệp Phiên Nhiên lên để xem thử gò má trái của cô đã bớt sưng chưa.

Sau khi Diệp Phiên Nhiên chuyển lên hàng ghế trên, hai người họ tuy cùng ngồi trong lớp học nhưng lại cách nhau khá xa. Sự ngăn cách ngăn ngủi này khiến nỗi nhớ nhung của cậu dài đằng đẳng.

Mỗi lần Diệp Phiên Nhiên quay người lại, cậu đều có thể đón nhận chính xác ánh mắt của cô, thi thoảng hết như đã chờ đợi ở đó

từ rất lâu rồi. Lẽ dĩ nhiên, lần nào ánh mắt Diệp Phiên Nhiên lướt qua cũng rất nhanh, chỉ để lại cho cậu bóng hình lạnh lùng.

Mãi đến khi vết bầm tím biến mất, Diệp Phiên Nhiên thay một cặp mắt kính khác. Khuôn mặt cô vốn nhỏ nhắn, chiếc gọng kính tròn gần như choán hết khuôn mặt. Vì thế mà cô chỉ đeo kính giờ học, còn bình thường, thì tháo ra, cất kính vào hộp, cho vào cặp sách.

Thế nhưng, Dương Tịch lại rất thích dáng vẻ đeo kính của cô, gọng kính màu tím bạc rất hợp với nước da của cô, gương mặt cô trông càng thanh tú hơn, càng dịu dàng xao động lòng người.

Thời gian này, trên ti vi đang phát sóng bộ phim hot *Xóm vắng* của Quỳnh Dao. Diệp Phiên Nhiên gây guộc xanh xao, đôi mắt to tròn, dáng vẻ đáng thương tội nghiệp, rất giống với nhân vật “Chương Hàm Yên” của diễn viên Lưu Tuyết Hoa, cả dáng vẻ đeo mắt kính của cô cũng giống y hệt.

Thế là, bạn bè bắt đầu gọi Diệp Phiên Nhiên là “Chương Hàm Yên”, còn Thẩm Vỹ bỗng chốc trở thành “Bách Phối”. Vài nam sinh nghịch ngợm còn gọi lớn “Ông Bách”, “Bà Bách”. Hai biệt hiệu này khiến Dương Tịch cảm thấy rất bức bối trong lòng.

Có lần tan học về nhà, Trần Thần nói: “Dương Tịch, cả Đồng Hình Nguyệt cũng có biệt danh đấy!”

“Hả, là gì?” Cậu nhướn mày, hỏi giọng thờ ơ.

“Lớp trưởng tẩu tẩu.” Trần Thần buồn bã đáp: “Cậu là lớp trưởng, cô ấy là lớp trưởng tẩu tẩu!”

“Tớ đã bảo rồi, tớ và cô ta không thể nào!”

Trần Thần bất chợt vui mừng khôn xiết: “Nếu như bây giờ mình theo đuổi cô ấy, cậu không có ý kiến gì chứ?” Dương Tịch vui vẻ đáp trả: “Người anh em, cậu cứ quất ngựa mà theo đuổi đi, được hay không được đều dựa vào bản lĩnh của cậu!”

Trần Thần nhìn Diệp Phiên Nhiên và Thẩm Vỹ đang đạp xe trước mặt, thần sắc lộ vẻ ngưỡng mộ: “Nhìn hai đứa tụi nó, tớ đột nhiên cũng muốn được hẹn hò yêu đương rồi!”

Ánh mắt Dương Tịch bỗng chốc nhòa dần đi. Cậu cũng trông thấy hai người trò chuyện cả đoạn đường, vệt nắng mặt trời loang lổ hắt trên bờ vai, hết như cảnh tượng ôn hòa trên phim ảnh.

Mỗi khi trên đường tan học về mà bắt gặp Thẩm Vỹ và Diệp Phiên Nhiên thì con tim cậu tan nát.

“Người anh em, nói cho cậu biết một bí mật.” Trần Thần nghiêng người sang, đá long nheo nói: Nhà của Thẩm Vỹ hóa ra ở Thành Bắc. Cậu ta vì muốn đi về cùng Diệp Phiên Nhiên mới nói dối cô ta là nhà ở Thành Nam. Đừng tưởng cậu ta một sách mà lầm, theo đuổi con gái rất có nghề đấy!”

Hóa ra, cậu và Diệp Phiên Nhiên, từ lúc bắt đầu rõ ràng đã định sẵn cả hai đều lướt qua nhau.

Chương 9

Một buổi sáng sớm rất đông tình cờ Diệp Phiên Nhiên phát hiện ra bí mật của Thẩm Vỹ.

Nhà cô cách trường nửa tiếng đi xe, hàng ngày đạp xe đi về đã trở thành cơ hội duy nhất để cô rèn luyện thân thể. Sáng đó cô dậy sớm, phát hiện xe đạp bị thủng lốp. Thợ sửa xe lúc này chưa mở hàng, Diệp Phiên Nhiên đành đón xe buýt đến trường.

Xe dừng tại ngã tư gần trường học, Diệp Phiên Nhiên bước xuống xe, vừa ngừng đầu cô liền trông thấy Thẩm Vỹ đạp xe đến từ hướng đối diện. Cô khẽ sửng sốt, nhà cậu chẳng phải ở Thành Nam ư? Sao cậu lại đi hướng này?

Thẩm Vỹ không trông thấy cô, cậu đạp rất nhanh trên chiếc xe đạp cũ kỹ tồi tàn, biến mất trong dòng người.

Diệp Phiên Nhiên cả ngày nhẩn nhẩn không gặng hỏi Thẩm Vỹ. Lúc ra về, cô nói: “Hôm nay mình không đi xe!”

“Không sao, mình chờ cậu!” Thẩm Vỹ đi lấy xe, Diệp Phiên Nhiên ngồi lên xe, chiếc xe chậm rãi lăn bánh ra khỏi cổng trường.

Diệp Phiên Nhiên không phải là cô gái nhiều chuyện, chỉ những lúc ở bên Thẩm Vỹ cô mới trút bầu tâm sự. Thế nhưng hơn ba mươi phút rồi mà cô chẳng nói chẳng rằng, Thẩm Vỹ cũng rất trầm lặng.

Khi về đến nhà, Diệp Phiên Nhiên nhảy xuống xe, vẫy tay chào cậu, nói: “Tạm biệt” Cô bước vào khu cư xá năm tầng, từ cửa sổ hành lang trong thấy Thẩm Vỹ quay đầu đạp xe về hướng ngược lại.

Chạng vạng tối ngày hè, bầu trời nhuộm một màu đỏ rực. Ánh chiều tà rực rỡ chiếu sau tấm lưng thon dài của Thẩm Vỹ hết như đang mạ một lớp ánh sáng màu vàng kim lấp lánh. Diệp Phiên Nhiên nhớ đến câu nói của Tử Hà Tiên Tử trong phim *Đại thoại Tây du*: “Rồi một ngày anh sẽ khoác chiếc áo giáp hoàng kim chậm bước trên bảy sắc cầu vồng đến cưới em!”

Khoảnh khắc đó, lòng cô đã định sẵn cô sẽ theo người con trai này, suốt đời!

Ngày hôm sau, Diệp Phiên Nhiên chất vấn năm lần bảy lượt, Thẩm Vỹ mới thẳng thắn thừa nhận nhà cậu không phải ở Thành Nam.

Nếu như là chàng trai với miệng mồm trơn tru thì Diệp Phiên Nhiên sẽ tức giận, cảm giác mình bị người ta lừa dối nhưng đối phương là Thẩm Vỹ thì cô lại cảm thấy ấm ức. Một người nguyện vì cô mà đi một đoạn đường dài xa xôi, ngày ngày đội ánh trăng để trở về nhà.

“Sao cậu ngốc thế?” Cô luôn miệng trách móc.

Thẩm Vỹ tự cười giễu: “Mình muốn ở cạnh cậu thêm một lát, nói chuyện nhiều hơn một chút!”

Khờ quá! Diệp Phiên Nhiên thâm nghĩ, ngoài miệng lại nói giọng cứng rắn: “Hôm nay về nhà sớm đi, đừng đưa mình về nữa!”

Thẩm Vỹ đồng ý: “Vậy mình tiễn cậu đến ngã tư thôi!”

Ra khỏi cổng trường, đến ngã tư không xa lắm. Đoạn đường đó hai người đạp xe cực kỳ chậm.

Dừng xe ngay vạch dành cho người đi bộ chờ đèn xanh, Thẩm Vỹ hỏi cô: “Sinh nhật cậu là ngày 27 tháng 7 à?”

“Đúng rồi!” Diệp Phiên Nhiên rất đổi kinh ngạc, sinh nhật cô chẳng hề nói với ai, kể cả Thẩm Vỹ.

“Đừng quên mình là lớp phó. Ngày sinh nhật của các bạn trong lớp mình đều ghi chép lại cả!” Thẩm Vỹ chớp mắt, cậu lôi chú gấu nhỏ trong túi ra đưa cho cô: “Phiên Phiên, sinh nhật vui vẻ!”

Chẳng phải còn hơn một tháng nữa ư? Sao giờ đã tặng quà rồi? Diệp Phiên Nhiên hoài nghi trong lòng nhưng chẳng hề nói ra. Cô nhận lấy chú gấu nhồi bông mềm mại, toàn thân vàng óng, đôi mắt nhỏ nhắn, chiếc mũi đen nhánh, ôm vào lòng, trông nó đáng yêu biết bao.

“Mình chạy đi mấy cửa hàng mới mua được đấy. Cậu ấn thử vào đầu nó đi, nó còn biết hát nữa đấy!”

Diệp Phiên Nhiên ra sức ấn, nhưng chú gấu nhỏ không hát.

“À, chưa gắn pin. Cậu chờ một lát, mình chạy ra cửa hàng gần đây mua!”

“Thôi khỏi đi!” Diệp Phiên Nhiên vội nói: “Mình về nhà sẽ tự mua!”

Lúc này đèn xanh sáng đèn, cô giục: “Cậu mau về đi, đi đường cẩn thận nhé!”

Thắm Vỹ mỉm cười, nói nhỏ: “Phiên Phiên, tạm biệt!” Cậu vẫy tay với cô, dáng vẻ rất đổi dịu dàng.

“Tạm biệt!” Diệp Phiên Nhiên đặt chú gấu vào giỏ xe, chân đạp nhanh như bay, chỉ sợ Thắm Vỹ đuổi kịp lại đòi đưa cô về nhà.

Thắm Vỹ leo lên xe, ngẩn ngơ nhìn theo bóng hình cô, đèn xanh đã sáng từ lâu, cậu vẫn chẳng nhúc nhích. Sau lưng có người ra sức ấn còi xe: “Đèn xanh lâu rồi kìa, sao còn không đi?”

Chú gấu nhồi bông nhỏ này cậu mua từ mấy tuần trước, cứ giấu mãi trong cặp sách, rốt cuộc hôm nay cũng có cơ hội đưa cho cô.

Phiên Phiên! Xin thứ lỗi cho mình, mình không thể mừng sinh nhật cùng cậu được.

Tối đó sau khi về nhà, Diệp Phiên Nhiên sang tiệm tạp hóa đổi điện mua một cặp pin gắn trên thân chú gấu. Ấn tay vào đầu nó, là bản tình ca kinh điển *Nhất mực yêu em* của ca sĩ Trần Bách Cường.

Diệp Phiên Nhiên ôm chú gấu nhồi bông đi ngủ. Đêm tối tĩnh lặng, chú gấu nhỏ nằm trong lòng cô hát vang, giọng đứt quãng.

“Phiền muộn không ngớt, sầu muộn chẳng thể nào vơi, có sao lòng anh là một nỗi niềm trống trải?”

Tình cảm đã ra đi mọi thứ đều tan biến nhưng nỗi sầu muộn trong lòng anh chẳng cách gì tiêu tan.

Tại sao trên môi em mãi ngượng ngùng nói đó, cố sao con tim anh vẫn không chịu nguôi ngoai?

Dù anh hiểu rằng tình yêu ra đi tất thấy mọi thứ đều trở nên vô nghĩa, nhưng cố sao anh vẫn chỉ yêu mình em?”

Tiếp sau đó là kỳ thi cuối kỳ, kỳ thi lớn cuối cùng của năm đầu tiên khối trung học.

Không khí trên lớp rất căng thẳng, đến cả Miêu Khả Ngôn thường ngày riu rít ồn ào cũng lặng lẽ học từ vựng Tiếng Anh trong giờ tự học. Sau kỳ thi là hai tháng nghỉ hè dài đằng đẵng.

Diệp Phiên Nhiên chẳng còn mong chờ đến kỳ nghỉ hè như trước kia nữa. Bởi lẽ nghỉ hè rồi cô không thể hàng ngày gặp mặt Thẩm Vỹ. Quan trọng hơn nữa là, năm thứ hai trung học bắt đầu phân ban. Dựa vào thành tích học tập và sở thích của mình, Diệp Phiên Nhiên sẽ chẳng chút đắn đo mà chọn ban xã hội. Nhưng nếu như vậy đồng nghĩa với việc cô và Thẩm Vỹ bị chia cách mỗi người một ngả.

Thành tích học tập môn lý và hóa của Thẩm Vỹ đều rất giỏi, cô không mong rằng cậu vì cô mà chọn ban xã hội.

Buổi trưa hôm thảo luận chọn phân ban, họ đứng ngay trên con đường rợp bóng râm tại khuôn viên trường. Hai hàng cây ngô đồng rậm rạp um tùm, cành cây tán lá đan chéo nhau che khuất bầu trời và mặt trời, cứ thế vươn mãi tận cuối đường.

Diệp Phiên Nhiên nói: “Nghe nói lớp một và lớp hai là ban xã hội, nếu vậy thì mình sẽ không ở lớp tám nữa!”

“Khờ quá, cậu đương nhiên phải học ban xã hội rồi!” Ánh mắt Thẩm Vỹ nhìn về phía trước: “Không chừng sau này còn có thể trở thành nhà văn nổi tiếng ấy chứ!”

“Nhưng mà mình không muốn xa cậu!” Rốt cuộc cô cũng nói ra điều này.

Cậu quay mặt lại, bình thần nhìn cô, cười nói: “Bất luận mình ở đâu thì bọn mình cũng sẽ không chia tay!”

Con tim Diệp Phiên Nhiên thấp thỏm không yên, thoáng chốc bình yên trở lại.

Từ lớp một và lớp hai đến lớp tám cũng bằng khoảng cách từ đầu này đến đầu kia con đường rợp bóng. Tan học, cô vẫn có thể tìm cậu, họ vẫn có thể gặp nhau mỗi ngày.

Cô mãi đắm chìm trong suy nghĩ viển vông, hoàn toàn không phát hiện ra đằng sau vẻ mặt bình tĩnh ôn hòa của Thẩm Vỹ đang che giấu một nỗi bi thương.

Diệp Phiên Nhiên vừa đi vừa nói những dự định về lớp phân ban xã hội, cả những suy nghĩ mông lung về cuộc sống sau này, khuôn mặt cô nhoẻn cười trong sáng. Thẩm Vỹ thờ ơ đáp trả, nhưng thực sự cậu chẳng nghe lọt tai chữ nào.

Diệp Phiên Nhiên ngỡ rằng, người con trai mặc áo sơ mi trắng đang đạp xe từng nói lời yêu mến với cô sẽ mãi ở bên cạnh cô, mãi

mãi cất bước đi cùng cô.

Vài ngày sau, một tin tức đột ngột ập đến đập nát tư tưởng ngây thơ và lý tưởng của cô.

Bố mẹ thuyền chuyển công tác, Thẩm Vỹ phải theo gia đình dời đến Nam Kinh. Do cậu cố ý che giấu nên Diệp Phiên Nhiên là người cuối cùng trong lớp biết chuyện.

Thi xong môn cuối cùng là tiếng Anh, các bạn phóng ừa ra ngoài hết như nước thủy triều đang cuộn cuộn dâng lên.

Trong căn phòng trống trải chỉ sót lại hai người. Diệp Phiên Nhiên chết lặng người, mở chiếc cặp nhét bút bi, bút chì và cục tẩy vào. Thẩm Vỹ quay sang nhìn cô như mọi khi, nở nụ cười ôn hòa, nói: “Thu dọn xong chưa, chúng mình đi thôi!”

Tâm trạng cô rối bời, lặng lẽ đi theo cậu xuống tầng. Khi bước xuống góc cửa cầu thang cô chạm phải bờ vai của một người, ngược mắt nhìn lên thì ra đó là Dương Tịch, theo sau cậu là tên bạn chiến hữu Trần Thần.

Diệp Phiên Nhiên cụp mắt, bước nhanh xuống tầng, đuổi theo Thẩm Vỹ phía trước.

Hai người lưng đeo ba lô, cả đoạn đường từ trên phòng đến khi xuống sân tập bóng chẳng nói với nhau lời nào. Thẩm Vỹ dừng bước, lấy hết can đảm quay lại thì phát hiện gương mặt Diệp Phiên Nhiên đã đầm lệ.

“Phiên Phiên! Mình xin lỗi!” Cậu suy nghĩ rất lâu, khó khăn lắm mới thốt nên lời.

Diệp Phiên Nhiên bướng bỉnh quay đầu lại, che miệng, dè nén khóc thốn thức, những giọt nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, thấm ướt vạt váy đồng phục màu xanh.

“Cậu đừng khóc nữa...” Thắm Vỹ bước đến bên cô, Diệp Phiên Nhiên lấy tay gạt cậu ra, đẩy cậu nghiêng ngã chao đảo.

“Cậu đi đi, đi thật xa vào, mình không muốn trông thấy cậu nữa!” Cô hét lên hét như một đứa trẻ ngỗ nghịch.

Thắm Vỹ im lặng. Cuối cùng, cậu dịu dàng nói: “Mình không ở bên cậu, cậu phải biết tự chăm sóc cho bản thân, quen thêm vài người bạn, đừng lúc nào cũng lủi thủi một mình...”

Diệp Phiên Nhiên chột quay người lại, ôm chầm lấy Thắm Vỹ từ phía sau, đặt gò má đầm lệ trên sống lưng cậu, nói giọng nghẹn ngào: “Phải đi thật ư?”

Cậu nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh toát đặt bên eo mình, chẳng nói lời nào.

“Không thể vì mình mà ở lại được sao?” Giọng cô xen lẫn nước mắt đau thương cùng sự tuyệt vọng.

Thắm Vỹ ngẩng đầu nhìn bầu trời, bất giác những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng trẻo thanh tú của cậu.

Từ đầu đến cuối cậu chỉ rơi nước mắt, chẳng nói lời nào hết như đang diễn vở kịch tâm bi thương.

Chẳng cách nào nắm bắt được số phận, cuộc chia ly đầy bất ngờ này, hết như trận tuyết tháng sáu bất chợt ập đến, khiến tình yêu vừa nảy mầm của hai người bỗng chốc héo tàn.

Mặt trời cuối cùng cũng lặn, trời dần sẫm tối.

Diệp Phiên Nhiên thả lỏng bàn tay đang ôm Thẩm Vỹ, lau khô những vệt nước trên mặt, nhìn cậu nghiêm nghị nói: “Thẩm Vỹ, mình đợi cậu, bất luận là bao lâu đi chăng nữa!”

Con tim Thẩm Vỹ thoáng chốc run rẩy, cậu bất giác chìa tay ôm cô vào lòng, thấp giọng nói: “Được, hai năm sau, cậu thi vào Đại học Nam Kinh nhé!”

Thế giới của cô bỗng chốc mọc lên vầng thái dương ấm áp. Trương Tiểu Nhân^[8] đã nói: “Tôi tin rằng tình yêu có thể xóa nhòa mọi gian khó.”

[1] Trương Tiểu Nhân: Nhà văn Trung Quốc chuyên sáng tác những câu chuyện tình yêu và tản văn.

Nhiều năm sau, Diệp Phiên Nhiên nhớ về khoảnh khắc đó, cô mới nhận ra mình đã già, còn khi đó cô thật trẻ trung.

Vì cô trẻ trung, nên mới ngỡ rằng thời gian và khoảng cách, vốn dĩ bé nhỏ trước tình yêu, vì trẻ trung nên mới tin tưởng rằng tình yêu của hai người có thể chiến thắng khoảng cách ngàn dặm cùng ánh sáng thời gian hai năm.

Chương 10

Hôm sau là ngày bắt đầu kỳ nghỉ hè thì Thẩm Vỹ ra đi.

Diệp Phiên Nhiên không đi tiễn cậu. Cô ngồi bên ban công tầng bốn ôm lấy chú gấu, nghe đi nghe lại bài hát *Nhất mực yêu em*. Giọng ca cô đơn quạnh vắng của Trần Bách Cường bao trùm ánh nắng mặt trời xung quanh ban công.

Từ giờ trở đi, giữa dòng người xô đẩy bên cạnh cô chẳng còn con người với tên Thẩm Vỹ nữa.

Diệp Phiên Nhiên rút mảnh giấy ghi địa chỉ Nam Kinh mà cậu dúi vào tay cô chạng vạng tối đó, nói nhỏ: “Diệp Phiên Nhiên, cố lên! May nhất định phải đỗ vào Đại học Nam Kinh!”

Mùa hè năm đó, Diệp Phiên Nhiên trải qua sinh nhật mười sáu tuổi. Bố mua cho cô một chiếc bánh ga tô thật to, cắm lên đó mười sáu cây nến, xoa mái tóc ngắn ngắn của cô, cười tủm tỉm nói: “Phiên Phiên của chúng ta mười sáu tuổi rồi, trở thành thiếu nữ rồi!”

Mẹ cô thấp từng ngọn nến, nói: “Nào, con mau đến cầu nguyện đi!”

Diệp Phiên Nhiên bình thần đưa mắt nhìn bố mẹ: “Con còn có nguyện vọng gì nữa đâu? Ngoài việc ra sức học tập thi đỗ điểm cao, sau này đỗ vào trường đại học trọng điểm!”

Bố cô biết con gái sau khi vào trung học thì trở nên tự ti, đánh mất vẻ ngây thơ hoạt bát. Ông là người tính tình ôn hòa, xưa nay chưa bao giờ vì thành tích học tập kém mà trách móc con gái. Đưa mắt nhìn sang vợ, ông mỉm cười nói: “Phiên Phiên, bố mẹ không kỳ vọng sau này con phải đỗ vào trường đại học trọng điểm, chỉ hy vọng con có thể trở thành một người tự lập kiên cường!”

Giọng mẹ dịu dàng ôn hòa: “Đúng rồi, Phiên Phiên, con đừng đặt nặng áp lực tâm lý quá!”

“Nhưng con muốn thi vào Đại học Nam Kinh.” Diệp Phiên Nhiên thấp giọng nói.

Bố cô không ngờ con gái lại có ý chí quật cường đến vậy, tuy rằng ông cảm thấy việc này không mấy thực tế nhưng vẫn cảm thấy rất đáng khích lệ: “Đại học Nam Kinh thực sự rất tốt, nhưng đó là trường trọng điểm cả nước, là trường đại học danh giá. Nếu không đỗ vào trường đó thì vào học trường đại học trong tỉnh cũng tốt mà con!”

“Không, con phải thi đỗ vào Đại học Nam Kinh” Diệp Phiên Nhiên chân thành cầu nguyện trước ánh nến lung linh mờ ảo.

Cô muốn ở bên Thẩm Vỹ, cả đời này không chia ly!

Tháng 9 năm 1999, ngày tựu trường năm học mới.

Diệp Phiên Nhiên được phân vào ban xã hội lớp hai. Cô ngẩng đầu nhìn danh sách phân lớp, thấy tên cô và Đồng Hình Nguyệt đặt sát cạnh nhau còn Cố Nhân thì ở lại lớp tám.

Hôm sinh nhật, cô nhận được tấm thiệp chúc mừng của Cố Nhân, niềm cảm động khó tả dấy lên từ tận đáy lòng. Trên thế gian này, ngoài bố mẹ, vẫn còn có thêm hai người nhớ đến sinh nhật cô.

Một tháng sau ngày tựu trường Đồng Hình Nguyệt đã trở thành nhân vật hoa khôi của lớp ai ai cũng biết. Nhìn cô ta trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý, đáng vẻ nói cười hòa nhã khiến Diệp Phiên Nhiên không khỏi ngưỡng mộ. So với Đồng Hình Nguyệt thì Diệp Phiên Nhiên u uất trầm lặng hết tựa hòn đá vô cảm.

Ngoài khoảng thời gian tập thể dục giữa giờ hay những lúc hẹn Cố Nhân đi tản bộ dưới con đường rợp bóng râm, cùng nhau chuyện trò thì phần lớn thời gian cô đều ngồi tại chỗ đọc sách. Những cuốn sách cô đọc hoàn toàn không liên quan đến môn học. Đó là những tác phẩm của Tịch Quyên, Trương Tiểu Nhân, Dịch Thư, tiểu thuyết *Cuốn theo chiều gió*, *Đồi gió hú*, *Trăm năm cô đơn*, thậm chí cô đọc cả *Kinh thánh* nữa. Ngoài việc đó, cô chẳng biết phải làm gì để xua đi thời gian rồi rã.

Cuộc sống lớp phân ban xã hội chẳng hề thoải mái hoàn hảo như trong tưởng tượng của cô, tuy rằng không phải học lý và hóa khiến cô đau đầu nhưng môn toán vẫn chiếm trọng lượng đáng kể, ngoài ra cô còn phải học thuộc các môn lịch sử, chính trị khô khan nhàm chán.

Ngoài môn văn, Diệp Phiên Nhiên không có hứng thú với những môn học khác nhưng cô vẫn chăm chỉ chép bài. Hàng ngày sáng sớm sáu giờ sáng cô đã dậy, gặm ổ bánh mì rồi vội vội vàng vàng đến lớp học sớm.

Cuộc sống là vậy, chẳng thể vì chuyện mình không thích mà không tồn tại. Hết như trước kia cô ở bên Thẩm Vỹ, dẫu cho cô

thích ý lại vào cậu đến đâu đi chẳng nữa thì cậu không còn ở bên cạnh cô nữa, không còn tan học về cùng cô, không cùng cô làm bài tập, cùng cô đọc sách hay thảo luận bài tập môn toán nữa.

Hai người bị ngăn cách giữa hai thành phố xa xôi. Tuy rằng hàng nửa tháng đều viết thư cho nhau nhưng cô vẫn cảm thấy không thể thích ứng với cảm giác trống trải cô đơn từ sau khi Thẩm Vỹ ra đi.

Mùa thu đã đến. Hai hàng cây ngô đồng trên con đường rợp bóng bắt đầu rụng lá. Mỗi lần đạp xe dưới hàng cây, thì thoảng vài phiến lá khẽ rơi trên bờ vai, trên mái tóc cô. Bầu trời trên đỉnh đầu cũng trở nên hoang vắng. Hàng ngày Diệp Phiên Nhiên đạp xe đi trên đoạn đường quen thuộc về nhà, từ ngày này qua ngày khác, đơn điệu mà đặng đặng.

Ngày tháng cứ dần trôi, cuộc sống vẫn tiếp tục nhưng xảy ra những biến đổi trong vô thức. Cố Nhân chẳng còn đến tìm cô vào giờ nghỉ giải lao nữa, cô ấy đã quen thêm vài người bạn mới. Đó là cô bạn vừa chuyển trường, có cá tính tương đồng với Cố Nhân, rất gần nhà nhau. Hai người bọn họ hàng ngày quăn lấy nhau như hình với bóng, Diệp Phiên Nhiên vì chuyển chỗ ngồi nên quen được một cô bạn tên là Hạ Phương Phi.

Lên đến năm hai trung học, phần lớn nữ sinh đều không phát triển nữa. Diệp Phiên Nhiên thuộc loại dậy thì muộn, vóc dáng bỗng chốc trở giò, thoảng chốc cao vọt lên một mét sáu mươi hai nhưng người vẫn rất gầy. Thầy giáo chuyển cô từ bàn hai xuống bàn thứ tư ngồi cùng lớp trưởng là Hạ Phương Phi.

Nhiều năm sau, Diệp Phiên Nhiên vẫn cho rằng Hạ Phương Phi là người thông minh và phóng khoáng, tương lai tươi sáng nhất

trong số những bạn gái mà cô từng quen. Lúc này, Hạ Phương Phi đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh Đại học Bắc Kinh, được phân vào đơn vị cấp dưới trực thuộc Bộ Trung Ương.

Ngay từ thời trung học, Hạ Phương Phi đã lộ rõ vẻ sắc sảo. Làn da cô trắng muốt, tướng mạo đoan trang thanh tú, thành tích học tập xuất sắc, là học trò cưng của thầy cô giáo. Mỗi lần trong lớp có hoạt động gì đều không thiếu sự có mặt của cô.

Hạ Phương Phi gần gũi thoải mái với bạn bè, tính tình phóng khoáng nhưng không đánh mất vẻ dịu dàng, kiêu diễm của con gái, trong mắt mọi người cô được xếp vào bậc giai nhân danh giá.

Gia cảnh Hạ Phương Phi cũng rất khá giả, mẹ cô là hiệu trưởng trường tiểu học, bố cô nắm giữ vị trí cấp cao trong cơ quan chính phủ. Nhưng cô xưa nay không bao giờ tự cao, đối xử với mọi người đều lịch sự lễ phép, khiêm tốn nhã nhặn. Nếu như Đồng Hình Nguyệt là chiếc ly pha lê tinh xảo chói lòa thì Hạ Phương Phi lại là một viên ngọc ấm áp dịu dàng gần gũi mọi người. Tuy rằng cả hai đều danh giá như nhau, nhưng Hạ Phương Phi không gây lóa mắt, dáng vẻ thanh thoát bình dị càng giúp cô ghi thêm điểm với bạn bè.

Người con gái hoàn hảo như vậy, trên người như toát lên sức mạnh vô hình chẳng những hút hồn đám nam sinh mà kể cả các nữ sinh cũng tự nhiên gần gũi với cô. Ngồi chung bàn nửa tháng, Diệp Phiên Nhiên thân thiết với Hạ Phương Phi hết như bắt đầu quen biết với cô từ khi học mẫu giáo vậy.

Chẳng những thế, Hạ Phương Phi còn giới thiệu những người bạn thân của cô là Tạ Dật, Triệu Hiểu Tình, Tô Tiệp với Diệp

Phiên Nhiên. Năm cô gái nhanh chóng hợp thành một nhóm, tình cảm tương thân tương ái hết chị em.

Dưới sự tiêm nhiễm và dẫn dắt của Hạ Phương Phi, Diệp Phiên Nhiên đã trở nên cởi mở hơn, cô dường như bỗng chốc lại trở về là chính mình như trước kia.

Thời gian cuối tuần, bọn họ hẹn nhau cùng ra ngoài dạo phố, mua băng cài tóc, trang sức phụ kiện và tạp chí tuổi mới lớn hoặc ngồi bên quán vỉa hè ăn bát sủi cảo.

Trên đường tan học về nhà, bọn họ vừa đạp xe vừa ríu rít bàn luận tin tức lá cải của các minh tinh màn bạc, miệng hát vang câu: “Anh là kẻ điên cuồng, em là kẻ ngốc nghếch, quấn quýt bên nhau đến tận chân trời...”

Những nam sinh trong lớp thích Hạ Phương Phi tuyệt đối không ít hơn Đồng Hình Nguyệt nhưng chính vì Hạ Phương Phi thực sự quá ưu tú nên bọn họ chỉ dám thương thầm trộm nhớ cô. Hạ Phương Phi thường phát hiện những bức thư tình, món quà của đám nam sinh đặt dưới học bàn. Cô thường xé hết thư tình còn quà thì mở ra chia cho chị em mỗi người một phần.

Mọi người đều biết Hạ Phương Phi thích ăn socola. Trong ngăn bàn của cô đặc biệt nhiều kẹo socola. Khoảng thời gian đó, Diệp Phiên Nhiên ăn socola đến phát nôn, không nhịn được bèn hỏi Hạ Phương Phi: “Rốt cuộc cậu thích mẫu người con trai thế nào?”

“Mình thích con trai tài hoa, cao ngạo, có thể thuần phục được mình.” Hạ Phương Phi nằm ngửa trên bãi cỏ thao trường nheo mắt nhìn ánh nắng mặt trời rơi trên kẽ lá.

“Mình biết!” Tạ Dật, cô bạn chơi với Hạ Phương Phi từ thời tiểu học không nhận được bèn tung tin: “Phi Phi rất thích Dương Tịch”

Kể từ sau khi phân ban, Diệp Phiên Nhiên không còn gặp Dương Tịch nữa, cô gần như quên khuấy con người này.

“Mình từng thích cậu ta.” Hạ Phương Phi thoải mái thừa nhận: “Khi đó, chúng mình đều ở chung trong khuôn viên tỉnh ủy, tất cả các bạn nam đều chiều chuộng mình hết như một nàng công chúa, tặng mình thức ăn ngon đồ chơi đẹp, chỉ có cậu ta là không thèm để ý đến mình. Cậu ta càng phớt lờ mình, mình càng muốn thu hút sự chú ý của cậu ta. Nếu ở trên lớp cậu ta xếp hạng nhất thì mình tuyệt đối không chịu đứng thứ hai. Thế nên, chúng mình từ nhỏ đến khi vào trung học cơ sở, đều là mối quan hệ cạnh tranh.”

“Cậu và Dương Tịch là đôi thanh mai trúc mã từ thời để tóc chỏm ư?” Diệp Phiên Nhiên hỏi.

“Có thể nói vậy!” Hạ Phương Phi gật gù, cặp mắt rục sáng, nụ cười ôn hòa: “Trong mắt tớ có cậu ta nhưng trong lòng cậu ta chẳng hề có tớ. Sau này, chuyện tớ thích cậu ta chẳng hiểu ai truyền đến tai cậu ta. Cậu ta thông qua người khác từ chối khéo với tớ, cậu ta không thích mẫu con gái quá thông minh, mạnh mẽ. Cậu ta thích người hiền lành yếu đuối, vừa gặp đã mến, khiến cậu ta có cảm giác bảo vệ. Từ đó về sau, mình đoạn tuyệt tình cảm với cậu ta.”

“Hóa ra cậu ta yêu mến mẫu con gái giống Tử Vi Cách Cách ư?” Triệu Hiểu Tình tình nghịch cướp lời: “Cứ tưởng bỏ! Phi Phi bọn mình sau này là hoàng hậu nương nương rồi chẳng thèm cậu ta nữa!”

Tô Tiệp cũng nói: “Đúng thế, đúng thế, Phi Phi chắc chắn gặp được chàng trai tốt hơn cậu ta. Tớ thấy Tiêu Dương cũng rất được!”

Tiêu Dương là nam sinh duy nhất tốp mười trong lớp phân ban văn. Tướng mạo cao gầy, diện mạo anh tú, ánh mắt u buồn, trong lớp lặng lẽ ít nói, cùng chút mĩ mai nổi loạn. Dáng vẻ ngạo nghễ này mang chút phong cách của Tạ Đình Phong.

“Theo tin tức đáng tin cậy thì Tiêu Dương có ý với Phi Phi đấy! Nghe nói, lần trước socola Dove là cậu ta lén lút nhét vào hộp bàn cậu đấy!” Tạ Dật cười tủm tỉm.

Chẳng rõ có phải vì ánh mặt trời gay gắt mà gương mặt Hạ Phương Phi ửng đỏ quấy rầy vô cùng. Cô ngồi bật dậy, nói: “Đi thôi, các chị em, tớ mời các cậu uống Coca!”

“Con bé đó là Diệp Phiên Nhiên đấy hả?” Trần Thần đang ngồi nghỉ bên sân tập, trong thấy Dương Tịch ngẩn ngơ nhìn chăm chăm: “Cô ta dường như thay đổi rất nhiều rồi, cao hơn trước, cũng xinh hơn trước!”

Dáng vẻ hiện giờ của Diệp Phiên Nhiên đã không còn giống với trong ký ức của Dương Tịch nữa. Vóc dáng cao hơn nhiều, mái tóc cũng dài hơn, xoa trên bờ vai, trên làn da láng mịn tô điểm vài vệt đỏ hồng nhạt, toàn thân toát lên cốt cách dáng vẻ tươi đẹp xinh xắn, chẳng còn vóc dáng gầy guộc nhỏ nhắn như trước kia nữa.

Liếc nhìn gương mặt xinh xắn thanh tú của cô, lồng ngực Dương Tịch thắt lại, con tim cậu khẽ run rẩy.

Chia tay nhau nửa học kỳ, cậu rất nhớ cô, nhớ cô vô cùng. Từ ngày cô ra đi, cậu đã bắt đầu nhớ nhưng cô rồi.

Chương 11

Có tình cảm của chị em bạn gái, vui vẻ náo nhiệt nhưng tận sâu trong lòng cô vẫn có chỗ trống trải, cảm giác lạnh lẽo đến khó hiểu.

Diệp Phiên Nhiên vẫn không sửa được thói quen viết chữ trên trang sách, nhất là giờ học chính trị, cô không muốn nghe giảng nên viết bừa vẽ bậy vào sách. Nếu không thì lấy sách che lại, còn mình thì lén nấp phía dưới viết thư cho Thẩm Vỹ.

Những bức thư thường rất ngắn gọn, kể sơ lược về tình hình học tập sinh hoạt gần đây, chẳng hề có ngôn từ hoa mỹ, rất mực bình dị, nhưng cuối mỗi bức thư cô đều gửi kèm bài thơ do mình sáng tác, lung linh huyền ảo, mô phỏng phong cách văn thơ Tịch Mộ Dung^[1]

[1] Tịch Mộ Dung: Nhà văn, nhà thơ hiện đại Trung Quốc với phong cách trữ tình mượt mà.

Ở độ tuổi này, dường như chỉ có thơ ca mới có thể biểu đạt những cô đơn hiu quạnh, những hoang mang sợ hãi trong lòng.

Diệp Phiên Nhiên mua một cuốn sổ bìa da giấy màu xanh, nửa phía trước ghi bài vở môn tiếng Anh, phía sau ghi chép tỉ mỉ cẩn thận những áng thơ ngắn do cô sáng tác. Xưa nay cô chưa từng nghĩ

đến chuyên sáng tác văn học, nét chữ non nớt, nhưng cô xem đó như báu vật, thậm chí còn kèm cả tranh ảnh minh họa.

Giáo viên chủ nhiệm lớp phân ban xã hội họ Quách, là giáo viên dạy môn văn. Thầy không thích cá tính hướng nội quá mức của Diệp Phiên Nhiên nhưng vẫn thường xuyên ca ngợi những sáng tác của cô. Lại thêm việc Diệp Phiên Nhiên lần nào bài kiểm tra môn văn cũng đạt điểm cao nhất trong khối học, tổng điểm phẩy xếp hạng top mười nên thầy chọn cô đảm nhiệm vai trò Ủy viên môn văn.

Hôm đó tập thể dục giữa giờ, Diệp Phiên Nhiên kéo Hạ Phương Phi đến hòm thư ở cổng trường để lấy thư. Cô tìm rất nhanh trong tập thư dày cộm, chọn ra cái của mình. Hạ Phương Phi cướp ngay lấy bức thư, nhìn thẳng lên ánh mặt trời lơ mơ trông thấy bức thư hình dạng trái tim.

“Thành thật khai báo đi, là thư tình phải không?” Hạ Phương Phi cười tùm tùm nói.

“Cái gì chứ, cậu nói bừa!” Diệp Phiên Nhiên bị nói trúng tim đen, không nhịn được đỏ mặt, cô đưa tay giằng lại. Hạ Phương Phi giấu bức thư sau lưng, vừa đi vừa giật lùi vừa nói: “Ha ha, tớ biết ngay mà, là thư tình của Thẩm Vỹ viết cho cậu!”

“Cậu cũng quen Thẩm Vỹ à?” Diệp Phiên Nhiên hơi kinh ngạc.

“Quen chứ, nhưng không thân. Hồi trung học năm nhất, bọn mình cùng tham gia kỳ thi toán Olympic cấp thành phố. Cậu ấy đoạt giải nhì, còn mình tay trắng ngã về không!” Hạ Phương Phi nói vẻ thần bí, phe phẩy bức thư trong tay: “Nhưng mà chuyện của

bọn cậu, tớ đã nghe nói từ lâu rồi, còn ngỡ tin đồn thất thiệt, hóa ra là chuyện có thật. Đây chính là bằng chứng...”

“Cái gì mà bằng chứng? Mau trả lại cho tớ!” Diệp Phiên Nhiên hấp tấp nói. Hạ Phương Phi vẫn cười: “Nếu cậu đuổi kịp tớ, tớ sẽ trả cho cậu!”

Diệp Phiên Nhiên không khỏi ỉn rĩ, ai mà không biết chạy bộ là thế mạnh của Hạ Phương Phi chứ, lần này trường tổ chức đại hội thể thao mùa thu, cô ấy đăng ký giải 1.500 mét nữ.

Mãi suy nghĩ, Hạ Phương Phi đã chạy đến trước mặt cô. Tiểu nha đầu chết tiệt này, chỉ thích chơi trò trốn tìm thôi! Nhưng bức thư Thẩm Vỹ ở trong tay cô, Diệp Phiên Nhiên nhất quyết phải giành lại.

Tốc độ của hai người chênh lệch khá xa. Đợi đến khi Diệp Phiên Nhiên thở hổn hển chạy vào lớp thì Hạ Phương Phi đã thoải mái ung dung ngồi ở chỗ mình, đang lấy bức thư của cô làm chiếc quạt.

“Phi Phi chết tiệt, cậu trả lại thư cho tớ!” Diệp Phiên Nhiên giận quá mất khôn nói, chẳng ngờ chột đâm sầm vào một người vừa bước vào. Cô không chú ý, cứ thế cắm đầu tiến lên phía trước.

“Cậu...” Lời vừa thốt lên giữa chừng, cô trông thấy rõ dáng hình người đó, khẽ giật mình. Là Dương Tịch.

“Ờ, tôi đến tìm Đồng Hình Nguyệt.” Vẻ mặt cậu hơi bối rối, liền giải thích ngay lập tức.

Diệp Phiên Nhiên lấy làm lạ, cậu đến tìm Đồng Hình Nguyệt thì liên can gì đến tôi? Cô quay người chạy về chỗ ngồi, giật lấy bức thư từ trong tay Hạ Phương Phi.

“Trông cậu căng thẳng chưa kìa, chẳng phải chỉ là bức thư thôi sao?” Hạ Phương Phi mỉa mai nói.

“Cậu không hiểu đâu!” Triệu Hiểu Tình cũng xúm lại: “Đó là thư của bạn trai cậu ấy, nửa tháng mới có một lá. Bảo bối của Phiên Phiên nhà mình đấy!”

Hai người kẻ tung người hứng, khiến mặt Diệp Phiên Nhiên đỏ bừng bừng. Cô ngại ngùng việc mở thư trước mặt bọn họ nên đành kẹp vào sách ngữ văn.

“Này, có thể cho tôi mượn vở ngữ văn của cậu một chút được không?”

Dáng người cao lớn che khuất ánh đèn trên đỉnh đầu. Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu, trông thấy Dương Tịch, cô không khỏi kinh ngạc. Cậu đang nói chuyện với cô ư?

“Bọn họ ai cũng bảo vở ngữ văn của cậu viết rất đẹp, tôi muốn mượn để tham khảo.” Dương Tịch đứng trước bàn của cô và Hạ Phương Phi, mặt không lộ cảm xúc, khóe môi cứng đờ.

Dù là vậy thì trên người con trai này vẫn tỏa ra thứ ánh sáng chói lòa cả lớp học. Đám nữ sinh ai nấy mắt đều nhìn thẳng. Đây chính là Dương Tịch trong truyền thuyết đấy ư? Đẹp trai quá! Quả là nhân vật “coolboy” bảnh bao nhất trường!

Dáng người Dương Tịch cao ráo thon gầy, đôi mắt sâu đen, đường nét gương mặt sắc sảo anh tuấn. Dù mặc bộ đồng phục giản dị nhất thì trông cậu vẫn khôi ngô tuấn tú hơn những nam sinh khác.

Diệp Phiên Nhiên bụng bảo dạ, vừa rồi chẳng phải cậu nói tìm Đồng Hình Nguyệt ư, sao giờ lại quay sang mượn vở văn của tôi chứ? Cô miễn cưỡng nói ứng phó: “Bọn họ làm rồi, giờ văn xưa nay tôi chẳng bao giờ chép bài cả!”

“Đúng đấy, điều này mình có thể làm chứng!” Hạ Phương Phi ngồi cạnh hòa theo: “Bạn ấy thích vẽ bậy vào vở.”

“VẬY cho tôi mượn sách ngữ văn!”

Không phải chứ? Diệp Phiên Nhiên tròn tròn mắt, cả sách cũng muốn mượn? Cái tên này chắc chắn có bệnh rồi!

Chưa kịp nói gì, Hạ Phương Phi đã dang sách bằng hai tay cho cậu ta: “Đây, nhớ mai trả lại đấy!”

“Cảm ơn!” Dương Tịch nói nhanh, chạy đến trước mặt Trần Thần đang trò chuyện với Đồng Hình Nguyệt, vỗ vỗ vai cậu ta: “Đi thôi, đến giờ vào lớp rồi!”

“Xong rồi à?” Trần Thần chớp mắt nhìn cậu, thấp giọng hỏi. Dương Tịch lộ ra nụ cười khó hiểu, kéo cậu ta ra khỏi lớp.

Đồng Hình Nguyệt nghi hoặc nhìn theo bóng dáng bọn họ rồi lại đưa mắt nhìn sang Diệp Phiên Nhiên.

Diệp Phiên Nhiên đến lúc này mới hoàn hồn, cô trở mắt nhìn Hạ Phương Phi, hấp tấp đuổi theo ra ngoài: “Này, Dương Tịch, chờ đã!”

Dương Tịch đứng ngay tại hành lang, quay người lại.

“Đưa bức thư trong sách cho tôi!” Cô nói với giọng nhỏ nhẹ.

Cặp mắt Dương Tịch liếc sang, ánh mắt cậu mềm nhũn đến mức tưởng chừng như viên kẹo đang nóng chảy, kèm theo nỗi buồn man mác.

“Là Thẩm...” Trần Thần vội vàng huých Dương Tịch ngăn không cho cậu nói tiếp. Dương Tịch nhẫn nhịn, rút bức thư ra đặt vào tay Diệp Phiên Nhiên.

“Sáng mai có giờ ngữ văn, cậu nhất định phải trả sách đấy!” Diệp Phiên Nhiên trịnh trọng nói thêm một câu rồi chạy vào lớp.

Dương Tịch đứng tại chỗ, bóng hình cô dần xa khuất trong con người cậu.

“Hài, Dương Tịch, cậu nói xem sao cậu lại đặt tay mình vào lòng bàn tay của cô ta chứ!” Trần Thần đứng cạnh than thở. Dương Tịch thuộc dạng nam sinh ngọc thụ lâm phong, thông minh tuấn tú, hớp hồn con gái nhất. Mẫu người con gái không hiểu gì về tình cảm như Diệp Phiên Nhiên quả là hiếm thấy.

Diệp Phiên Nhiên không phải không hiểu gì về tình cảm, chỉ có điều nỗi si tình ngập tràn trong lòng cô đều đã trao cho người con trai khác.

Mở sách ngữ văn của Diệp Phiên Nhiên ra, Dương Tịch chợt trông thấy câu: “Người tôi yêu mến hiện đang ở thành phố xa xăm” với nét chữ thanh tú, màu mực bút xanh đậm.

“Người con gái tôi yêu mến, không hề biết rằng tôi yêu cô ấy!”

Khi Dương Tịch viết dòng chữ đó trên trang nhật ký, con tim cậu hết như bầu trời bên ngoài, u ám ảm đạm khiến người ta đau lòng.

Hôm sau, trước giờ vào học, Dương Tịch đứng hẹn xuất hiện ngay hành lang lớp hai năm thứ hai trung học trả sách cho Diệp Phiên Nhiên.

Nhưng rồi vài ngày sau, cậu lại đến mượn sách rồi lại vài hôm sau đến trả sách.

Cứ thế lặp đi lặp lại, Diệp Phiên Nhiên vẫn chẳng cảm nhận thấy điều gì, còn Hạ Phương Phi thì lần ra đầu mối, không nhịn được, cô hỏi: “Cái tên Dương Tịch có phải thích cậu không thế?”

Diệp Phiên Nhiên cười ha ha: “Cái gì chứ! Cậu ta đến đây là vì kiếm Đồng Hình Nguyệt, mượn tớ sách chỉ là cái cớ!”

“Sao tớ cảm thấy hoàn toàn ngược lại vậy!” Hạ Phương Phi chau mày, ra vẻ suy tư: “Cậu ta vì muốn tiếp cận cậu, cố ý mượn cậu sách, tìm Đồng Hình Nguyệt chỉ là cái cớ!”

“Đừng đùa nữa!” Diệp Phiên Nhiên kiên quyết phủ nhận. “Dương Tịch không thể nào thích tớ, tớ và cậu ta tuyệt đối không thể!”

“Suýt nữa thì quên, cậu là hoa đã có chủ rồi!” Hạ Phương Phi mỉm cười nói thêm: “Được rồi, không nói chuyện này nữa, tan học xong tập luyện cùng tớ nhé?”

“Chạy 1.500 mét à?” Diệp Phiên Nhiên lú lẫm: “Cậu đừng dọa tớ, môn thể dục mãi là cơn ác mộng của tớ, chạy 800 mét là đã muốn lấy mạng tớ rồi!”

“Ai bảo cậu chạy?” Hạ Phương Phi dúi chiếc đồng hồ điện tử mượn của thầy giáo thể dục vào tay cô: “Bấm giờ hộ tớ!”

Sau giờ học, hai người khắp khởi vui mừng chạy đến sân tập, bất ngờ gặp phải Dương Tịch.

“Sao cậu ta lại đến đây?” Diệp Phiên Nhiên lấy làm lạ hỏi.

“Người ta học tập Lôi Phong ^[2], làm nghĩa vụ giúp chúng ta tập luyện đấy mà!” Hạ Phương Phi tiến lên phía trước, dúi chai Coca vào tay cậu: “Soái ca, bây giờ có thể bắt đầu được rồi chứ?”

[2] Lôi Phong: Một người làm việc thiện nổi tiếng của Trung Quốc.

“Trước tiên là bài tập khởi động!” Dương Tịch mở nắp chai, ngẩng cổ uống một ngụm, tiện tay đưa cho Diệp Phiên Nhiên: “Cậu cầm giúp tôi!”

“Ờ!” Cô đáp trả rất tự nhiên, rồi sững sờ ngay lập tức. Cậu ta dường như tỏ vẻ rất thân thiết với mình thì phải. Chính khoảnh khắc xao nhãng đó, Dương Tịch đã nhắc lấy chiếc đồng hồ điện tử, bỏ chạy xa cùng Hạ Phương Phi, chạy miết đến khúc cua trên đường băng.

“Diệp Phiên Nhiên!” Có người gọi cô. Quay đầu lại nhìn, chính là Triệu Hiếu Tình, Tạ Dật và Tô Tiệp.

“Các cậu cũng đến à?”

“Còn có một người nữa!” Tạ Dật nhếch mép về phía sau cô.

Diệp Phiên Nhiên quay người lại. Trong tiết trời cuối thu, Đồng Hình Nguyệt mặc chiếc áo gió ngấn màu cà phê, chân mang giày Ủng đến nửa đầu gối, trông cô càng thêm cao ráo xinh xắn.

“Cô ta cũng đến xem Phi Phi tập à?”

Triệu Hiếu Tình véo ngón tay cô: “Cậu ngốc à? Người ta đi theo Dương Tịch kia!”

Đồng Hình Nguyệt bước đến bên cạnh bọn họ, hàm ý sâu xa liếc mắt nhìn Diệp Phiên Nhiên một cái rồi đi thẳng đến bên Dương Tịch.

“Lần này đông vui rồi!” Tô Tiệp cười nhạo.

“Tớ thích xem cảnh náo nhiệt.” Tạ Dật kéo bọn họ, Diệp Phiên Nhiên đi chậm, tụt lại phía sau. Hạ Phương Phi đã chạy một vòng quay về, mồ hôi túa ra đầm đìa, luôn miệng nói: “Mau đưa nước đây, tớ sắp chết khát rồi!”

Diệp Phiên Nhiên vội chuyển chai Coca sang, Dương Tịch ngăn lại: “Sau khi vận động uống đồ có gas sẽ bị đầy hơi, tốt hơn nên uống nước khoáng!”

“Mình có đây!” Giọng Đồng Hình Nguyệt ngọt ngào giòn tan, đặt chai nước khoáng vào tay Dương Tịch: “Đây, thứ này giải khát tốt nhất!”

“Không phải cho tôi, đưa cho lớp trưởng bọn cậu kìa!” Dương Tịch cầm lấy chai Coca trong tay Diệp Phiên Nhiên: “Tôi thích uống Coca.”

Đồng Hình Nguyệt bĩu môi, mắt đen láy, trở mắt nhìn Diệp Phiên Nhiên, khiến cả người cô cảm thấy không thoải mái. Cô cúi đầu bước sang một bên, nói với Hạ Phương Phi: “Còn phải chạy nữa à?”

“Chuyện này phải hỏi thầy giáo Dương đã!” Hạ Phương Phi nhìn bộ dạng khó chịu bất an của cô, chu đáo nói: “Cậu có việc thì về trước đi!”

Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu, chào tạm biệt mọi người rồi quay về lớp học lấy cặp sách.

Dương Tịch rầu rĩ, cậu đưa mắt dõi theo Diệp Phiên Nhiên bỏ đi trong vô vọng. Cô lướt qua sân tập rợp nắng, bóng dáng mảnh mai thon gầy càng lúc càng xa dần, từng tia nắng mượt mà, ánh mặt trời vàng mờ nhạt trở thành bức họa nước mãi mãi chẳng bao giờ phai trong ký ức.

Chương 12

Những ngày tháng sau đó, Diệp Phiên Nhiên rất hiếm khi tập luyện cùng Hạ Phương Phi.

Cô cảm thấy ông trời rất đổi quan tâm đến cô. Trong lớp phân ban xã hội, cô vẫn chẳng hề sáng chói rực rỡ nhưng cũng không còn là Diệp Phiên Nhiên đáng thương tội nghiệp bị bạn bè tẩy chay nữa.

Cô có bạn bè, cảm nhận được sự ấm áp của tình bạn, cô không còn cô đơn hiu quạnh nữa. Điều này đã để lại đoạn hồi ức đáng nhớ trong cuộc đời trung học của cô, khiến cô có thể bình thản trải qua hai năm học này, sau đó thi vào Đại học Nam Kinh và ở bên Thẩm Vỹ.

Vào trung tuần tháng Mười, như thường lệ trường trung học Tam Trung tổ chức đại hội thể thao toàn trường. Là vận động viên kiêm lớp trưởng, Hạ Phương Phi ngoài giải thi đấu chạy 1.500 mét nữ còn đăng ký giải nữ 400 mét. Triệu Hiểu Tình, Tô tiếp và Tạ Dật cũng đăng ký môn nhảy cao và nhảy xa. Duy chỉ có Diệp Phiên Nhiên, do thành tích thể dục quá kém cỏi nên chỉ có thể đứng ngoài quan sát. Thế nhưng, Hạ Phương Phi không chịu buông tha cô, sắp xếp cô đảm nhiệm vai trò nhân viên hậu cần, ngoài việc phụ trách đội cổ động viên còn phải đảm nhiệm viết bản tin.

“Lớp chúng ta có nhiệm vụ, một ngày ít nhất cậu phải viết ba bản tin!” Trước khi chạy, Hạ Phương Phi dúm bút và giấy vào tay cô.

“Có nhầm lẫn không đó, Tiêu Dương mới là Ủy viên ban tuyên truyền!” Diệp Phiên Nhiên bất mãn phản kháng.

“Tập làm văn cậu ta có bao giờ viết hay đâu?” Hạ Phương Phi nói: “Người giỏi thì làm nhiều, không thì cậu chạy thử một vòng

xem sao? Thầy Quách hôm đó còn phê bình cậu không có tinh thần đồng đội gì cả!”

“Chỉ vì tớ không đăng ký thi môn nào ư?” Diệp Phiên Nhiên không phục, nói: “Đồng Hình Nguyệt chẳng phải cũng không đăng ký đó sao?”

“Lần trước cậu ta thi diễn văn nghệ toàn trường đoạt giải nhất, khiến lão chủ nhiệm nhà mình sướng rơn lên đấy thôi!”

“Nhưng mà hiện giờ, đến cả bóng dáng cậu ta cũng chẳng thấy đâu, chẳng phải là không đến tham gia đó sao?” Triệu Hiểu Tình vốn không ưa Đồng Hình Nguyệt, cảm thấy vẻ đẹp của cô ta là do cố ý mà ra, có chút gì đó giả tạo.

“Không nghe thấy vừa rồi trong loa phát thanh thông báo kỷ lục 1.500 mét nam hay sao? Người ta đã sớm chạy đến cổ vũ Dương đại ca đẹp trai rồi kìa!” Tô Tiệp đáp.

“Thế coi sao được!” Tạ Dật cười lắc đầu: “Cậu ta giờ đang học lớp hai, không phải lớp tám, sao lại đi cổ vũ cho người lớp khác chứ? Đó mới là không có tinh thần đồng đội. Phiên Phiên cậu phải nghiêm khắc phê bình hiện tượng này trong bài đấy!”

Diệp Phiên Nhiên khẽ rên rĩ, bước về phía khán đài, đến bên hàng ngũ lớp, cầm cúi đặt bút xuống viết.

Khi cô vừa viết mấy dòng “Tiết thu mát mẻ, trời trong xanh không gợn bóng mây. Sân thi đấu cờ bay phấp phới, tràng pháo tay vang như sấm, hình thành bờ biển đại dương đầy sức sôi...” thì bên tai chợt vang lên lời cổ vũ như sấm vang. Những tiếng hò hét cổ vũ này càng lúc càng vang dội. Cô không nhận được ngẩng đầu

lên xem, chỉ thấy Dương Tịch dẫn đầu chạy ra, bên cạnh cậu ta là tiếng cổ vũ của đám nữ sinh. Những cặp mắt hướng về phía khán đài đều đang tập trung dừng lại trước cậu ta.

Trên con đường cung 300 mét, Dương Tịch đường hoàng dẫn đầu một vòng. Khi gần chạy về đích, cậu dang hai tay nhắm mắt lại, hết như chú chim đang sải cánh bay cao, tung bay dưới ánh mặt trời rực rỡ chói lòa.

Dương Tịch ngẩng mặt mỉm cười đón lấy ánh nắng mặt trời, gương mặt sinh động tuấn tú, khiến mọi người nhìn không rời mắt. Những sợi tóc mái lơ thơ trước vầng trán khẽ bay bay trong làn gió nhẹ.

Kết quả, thành tích của Dương Tịch ít hơn chín giây, phá lịch sử kỷ lục giải 1.500 mét nam của trường Tam Trung. Đám đông phấn khích lũ lượt đổ xô đến cuối đường.

Dương Tịch bỏ đi trong vòng vây đám đông, khẽ nheo mắt, bàn tay ra hiệu chữ V, gương mặt nhoẻn nụ cười hài lòng, gương gạo kèm chút vẻ tự cao. Diệp Phiên Nhiên bắt đầu hiểu vì sao nhiều nữ sinh hâm mộ cậu ta.

Từ xa vọng lại giọng nói the thé của bình luận viên cùng vẻ hào hứng cất lên: “Cố Nhân, học sinh lớp tám trung học năm thứ hai báo cáo: Lại một kỷ lục nữa được phá vỡ. Đó chính là kết quả của sự phấn đấu ngoan cường cùng sự gian khổ luyện tập. Niềm vinh dự này không chỉ thuộc về một mình cậu ấy, cũng không chỉ thuộc về lớp tám trung học năm thứ hai mà chính là niềm tự hào của toàn thể thầy cô giáo và học sinh trường chúng ta. Dưới ánh nắng mặt trời vàng rực mùa thu tháng Mười, đáng vẻ các bạn anh dũng hiên ngang, tràn đầy sức sống, thỏa sức vùng vẫy tuổi thanh

xuân cùng lòng nhiệt huyết. Cố lên! Cố lên! Vì một ngày mai tươi sáng của chúng ta!”

Ngay sau đó là ca khúc diễu hành cổ vũ tinh thần thi đấu sức sôi của tất cả vận động viên.

Diệp Phiên Nhiên nắm lấy bút, chau mày dưới ánh nắng mặt trời, nhưng chẳng thể viết được chữ nào. Hạ Phương Phi hoàn tất bài chạy 1.500 mét trở về, mệt đến mức thở không ra hơi, đặt mông ngồi xuống cạnh cô, nói: “Nghe kìa, lớp tám lại vừa phát một bản tin nữa, hôm nay đã hoàn thành bốn bản rồi!”

“Lớp người ta có người phá vỡ kỷ lục mà, các bạn nam lớp mình nhắc đến một cái tên thôi cũng khó rồi, tớ có thể viết gì đây?” Diệp Phiên Nhiên kêu ca.

“Chịu thôi, lớp phân ban xã hội, âm thịnh dương suy mà, chỉ có thể dựa vào lực lượng của chị em phụ nữ chúng mình thôi.” Hạ Phương Phi đón lấy chai nước khoáng từ tay Diệp Phiên Nhiên, tu một hơi ừng ực hết nửa chai: “Nhưng mà, cái tên Dương Tịch này ghê gớm quá, học lực xuất sắc, phát triển toàn diện về thể chất và cả đạo đức, làm mình không phục hẳn không được!”

“Những cái khác thì còn được, đạo đức thì có chút kém cỏi đấy nhỉ?” Diệp Phiên Nhiên chau mày: “Cậu không thấy đáng vẻ vừa rồi của cậu ta sao, chẳng muốn chết, quán quân thế giới cũng chẳng tự đắc như thế!”

“Một số bạn nữ thích mẫu người như thế!” Hạ Phương Phi đưa mắt nhìn về phía lớp tám trung học năm thứ hai từ xa, nói giọng suy tư: “Phiên Phiên, cậu thực sự ghét cậu ta à?”

“Không ghét, cũng chẳng thích.” Diệp Phiên Nhiên bắt đầu nghiền ngẫm suy nghĩ, để hoàn tất đoạn mở đầu bản tin dở dang vừa rồi.

Từ sau ngày hôm đó, Dương Tịch trở thành nhân vật nổi tiếng của trường. Trong trường Tam Trung không ai là không biết tên cậu, mức độ nhận được sự tiếp đãi ngang ngửa với nhân vật Kaede Rukawa, thậm chí còn có bạn nữ còn nói: “Dương Tịch chẳng kém gì với Kaede Rukawa!”

Lời nói này truyền đến tai Diệp Phiên Nhiên, cô lấy làm lạ, hỏi: “Kaede Rukawa là ai?”

Tô Tiệp lườm cô: “Bạn Diệp, bạn đến từ sao Hỏa à?”

“Diệp Phiên Nhiên vốn không xem hoạt hình, chẳng ngó ngang tới lá cải minh tinh, là một hình mẫu học trò tiêu chuẩn, một đứa con ngoan đấy.” Hạ Phương Phi giải thích với bọn họ xong thì quay sang nói với Diệp Phiên Nhiên: “Kaede Rukawa là chàng trai cực cool làm điên đảo tâm hồn biết bao nữ sinh trong bộ truyện tranh Nhật Bản nổi tiếng *Slam Dunk*, chẳng những đẹp trai phóng khoáng, hết sức bảnh bao mà kỹ thuật đá bóng cũng rất xuất sắc.”

Diệp Phiên Nhiên hết sức nhẫn nại xem vài tập phim hoạt hình *Slam Dunk*, cảm thấy lời bình luận của Mitsui Hisashi về Kaede Rukawa rất phù hợp để đánh giá con người Dương Tịch. “Chẳng coi ai ra gì, trầm mặc kiêu ngạo, mặt mày khó ưa, tự cao tự đại, một tiểu tử kiêu căng không thích giao thiệp lại còn đáng ghét.”

Mỗi người con gái đều có thần tượng của riêng mình. Mẫu người Diệp Phiên Nhiên thích là chàng trai nội tâm, tính tình dịu dàng nho nhã, lọt vào mắt xanh của biết bao cô gái. Dương Tịch

thuộc loại hàng hiếm quý giá nhưng lại chẳng phải là tách trà của riêng cô.

Sau đại hội thể thao, tiết trời nhanh chóng chuyển sang đông. Mỗi ngày thời tiết càng trở lạnh hơn, khoác trên người chiếc áo khoác dày, sau đó đổi sang áo len rồi cuối cùng là áo bông.

Cửa sổ lớp học đều đóng chặt, trên tấm cửa kính phủ một lớp sương mỏng. Diệp Phiên Nhiên ngồi bên cửa sổ, lấy ngón tay vẽ dòng chữ “WEI, Merry Christmast” rồi ngoắc thêm gương mặt quá đỗi buồn cười, quay sang gia nhập vào chủ đề đám bạn thân: “Đêm Giáng sinh, các cậu chuẩn bị đi đâu chơi chưa?”

“Tám giờ, đi quảng trường xem pháo hoa nhé!” Hạ Phương Phi đề nghị.

“Được!”

Đám chị em đồng loạt hưởng ứng.

Tối ngày 24 tháng 12, mọi người làm xong bài tập sớm, kiểm soát xong ra khỏi nhà tập trung tại trung tâm quảng trường.

Người qua lại trên phố đông đúc, hai hàng cây thông lóe sáng nhấp nháy bên đường, ông già Noel trong trang phục áo đỏ mũ đỏ cùng bộ râu trắng đang có mặt trên phố phát quà. Giọng ca trong vắt như nước của đoàn hợp xướng vọng lại từ nhà thờ cách đó không xa... Một buổi tối với bầu không khí ngập tràn niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Đêm Giáng sinh đốt pháo hoa là tiết mục cố định hàng năm của thành phố D. Năm cô gái đều rất phấn khởi, bọn họ chen chúc trong dòng người hỗn loạn xô bồ, ngược mắt nhìn pháo hoa lóe sáng tuyệt đẹp đang thi nhau nổ rộ trên bầu trời đêm tối.

“Đẹp quá!” Diệp Phiên Nhiên xem say sưa.

Triệu Hiểu Tình rút cổ lại, giẫm chân như điên: “Lạnh quá đi mất!” Cô thích ăn mặc đẹp, không khoác áo bông bên ngoài, lạnh đến phát run. Hạ Phương Phi tháo khăn quàng cổ của mình ra, quấn lên cổ cô rồi nói: “Hay là bọn mình về nhà đi!”

“Lần đầu tiên tớ biết lễ Giáng sinh đẹp thế này đấy!” Tạ Dật chơi đùa say mê, có chút lưu luyến: “Chơi thêm một lát nữa, về sớm thế này chẳng có gì hay ho!”

“Tớ cũng phải về, mai còn phải đi học nữa!” Tô Tiệp than thở nói: “Nếu mà lễ Giáng sinh được nghỉ học thì hay biết mấy.”

Tạ Dật kéo lấy Diệp Phiên Nhiên: “Tớ muốn chơi thêm chút nữa! Phiên Phiên, cậu ở lại chơi với tớ, bọn mình đều ở Thành Nam, chút nữa bọn mình cùng về nhé!”

“Thế cũng được.” Hạ Phương Phi dặn dò kỹ lưỡng: “Các cậu dạo phố tiếp đi, nhớ đừng la cà, về nhà sớm nhé!”

Sau khi chia tay nhóm Hạ Phương Phi, Diệp Phiên Nhiên cùng Tạ Dật đi dạo ngắm thành phố về đêm, hai người hòa mình vào đám đông, đi hết gian hàng vỉa hè này đến gian hàng kia, nào là mỳ Udon, xôi thịt dê nướng, bánh xèo, đậu hũ thối, khoai lang nướng, nếm đủ những món ngon lặt vặt, mãi tận mười giờ hơn mới xoa xoa chiếc bụng no căng tròn cất bước ra về. Trên đường về nhà, Tạ

Dật quay sang hỏi Diệp Phiên Nhiên: “Cậu có biết tối nay vì sao Phi Phi vội vàng về nhà không? Cô ấy có hẹn với Tiêu Dương đấy!”

“Thật hay giả thế?” Cô khẽ kinh ngạc.

“Trước giờ tan học, Tiêu Dương mới hẹn cậu ấy.” Tạ Dật nói nhỏ: “Chính mắt tớ trông thấy, Tiêu Dương lén lút gọi cậu ấy ra ngoài, chắc chắn là tổ tình rồi!”

Trong màn đêm mờ ảo, Diệp Phiên Nhiên trông thấy những đôi tình nhân trù mến âu yếm, tay trong tay khắp các con phố, lòng chợt hơi chút phiền muộn.

Vì sao cô và Thẩm Vỹ phải đợi hai năm sau mới có thể ở bên nhau?

Đến trước nhà, Diệp Phiên Nhiên và Tạ Dật tạm biệt nhau. Hà hơi vào bàn tay lạnh cóng, cô một mình bước vào khu nhà.

“Này, Diệp Phiên Nhiên, cậu... đứng lại!” Trong bóng tối vọng lại giọng nói thấp trầm. Cô giật mình, quay lại nhìn theo hướng phát ra giọng nói.

Ánh đèn góc đường yếu ớt rọi chiếu lên bóng dáng cao ráo mảnh khảnh.

Chương 13

Diệp Phiên Nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn cậu với vẻ kinh ngạc.

Dương Tịch, sao có thể là Dương Tịch!

Ánh đèn vàng nhạt bên đường nhuộm mái tóc đen tuyền dày rậm của cậu thành màu xanh đậm. Gương mặt sáng sủa, đường nét tuấn tú hiện ngay trước mặt cô.

Ngần ngừ giây lát, cô khẽ hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi đợi cậu này giờ.” Dương Tịch thấp giọng nói, đôi mắt đen láy tựa hạt pha lê, đang long lanh nhìn cô chăm chú.

“Đợi tôi?” Diệp Phiên Nhiên hỏi trong vô thức, lòng dấy lên một nỗi sợ hãi kỳ lạ đến khó hiểu. Cô dường như lơ mơ biết được cậu đang muốn nói gì. Tim cô đập thành thịch, một luồng hơi nóng từ lồng ngực xộc thẳng lên gò má.

Do ngược sáng, Dương Tịch không nhìn rõ biểu cảm của cô, chỉ trông thấy đôi mắt sáng long lanh đó không che giấu được nỗi bối rối cùng sự căng thẳng.

Nỗi niềm căng thẳng này như loại bệnh truyền nhiễm, anh chàng xưa nay vốn dạn dĩ, vậy mà giờ đây miệng cũng lắp ba lắp bắp: “Diệp Phiên Nhiên... tôi... rất... mến... cậu...”

Không khí đêm đông trong suốt lạnh lẽo, giọng nói cậu dường như có thể tan biến đi bất cứ lúc nào. Cô trở mắt nhìn cậu, con tim xao động rộn ràng.

Bất ngờ ư? Gần đây, Dương Tịch thường xuyên xuất hiện bên cạnh cô, không biết bao lần gặp mặt nhau đầy khó hiểu. Diệp Phiên Nhiên thuộc mẫu người con gái nhạy cảm, sao lại không nhận ra tâm ý nhỏ bé của cậu chứ? Huống hồ, Hạ Phương Phi đã nhắc nhở cô trước rồi cơ mà.

Không bất ngờ sao? Cậu nam sinh phong độ nhất trường, rực rỡ chói sáng như vậy mà lại thích người âm thầm lặng lẽ như cô ư!

Thanh tú như Hạ Phương Phi, xinh xắn cỡ Đồng Hinh Nguyệt, tất cả đều trở thành kẻ chiến bại dưới tay cô... Tình cảnh này, hết như câu chuyện cổ tích ngày nhỏ cô từng nghe. Chàng hoàng tử trong lòng biết bao người, ánh mắt lướt ngang qua những cánh yến yêu kiều rực rỡ ngay bên mình, chìa tay ra với cô gái Lọ Lem đang cuộn mình rúc vào một góc.

Tiếp sau đó, tâm trạng cô sẽ thế nào nhỉ? Vừa mừng vừa lo? Phấn khởi? Cũng có chút đỉnh nhưng lòng hư vinh lúc này đang hoành hành trong cô. Không, cô không thích cậu, không thích chút nào!

Diệp Phiên Nhiên hít một hơi thật sâu, để lộ vẻ mặt đầy quyết tâm trên gương mặt: “Tôi đã có người yêu rồi!”

“Ý cậu nói Thẩm Vỹ?”

“Nếu cậu đã biết, vì sao còn chạy đến đây làm gì nữa?”

Đúng vậy, rõ ràng đã biết, vì sao tôi còn vẫn thích em? Vì sao nhất mực phải là em chứ?

Giọng điệu lạnh lùng của Diệp Phiên Nhiên khiến Dương Tịch như muốn chết đứng nhưng cậu không cam lòng. Tối qua cậu thức cả đêm viết một bức thư tình dài lê thê, lúc này nó đang được giấu trong túi quần cậu.

Cậu rút ra, nhét bừa vào tay cô: “Đây là thư tôi viết cho cậu, mong rằng cậu sẽ nghiêm túc đọc nó...”

“Không cần đâu!” Diệp Phiên Nhiên cự tuyệt. Cô lùi về sau một bước, mạnh mẽ nói: “Thật thứ lỗi, Dương Tịch, tôi không thích cậu. Người tôi thích là Thẩm Vỹ, ngoài cậu ấy ra chẳng còn người khác nữa!”

Dương Tịch buồn bã cúi đầu, cậu đứng đó, hồi lâu chẳng nhúc nhích. Dáng hình mảnh khảnh cao gầy, trầm lặng mà im ắng, lặng lẽ hết tựa khúc cây.

Diệp Phiên Nhiên biết mình rất quá đáng, thế nhưng chỉ có cách này mới có thể khiến cậu ta từ bỏ ý định.

“Xin lỗi!” Cô xoay người đi về phía thang máy.

“Này! Diệp Phiên Nhiên!” Dương Tịch im lặng đứng phía sau, bất chợt lên tiếng, gần từng câu từng chữ: “Tôi thích cậu, chẳng liên quan gì đến cậu ta cả. Bất kể cậu có đón nhận hay không thì tôi vẫn sẽ thích cậu, đến khi nào cậu và Thẩm Vỹ chia tay nhau mới thôi!”

Diệp Phiên Nhiên quay đầu lại hết như chú nhím, trừng mắt nhìn cậu, vẻ mặt kinh ngạc. Cậu ta dám trù mình và Thẩm Vỹ chia tay cơ đấy! Cô chưa từng gặp người con trai nào ác độc như cậu ta.

Tình yêu chân chính không hề có tư lợi. Theo những bộ tiểu thuyết ngôn tình và võ kích thì trong tình huống này, người con trai bị từ chối sẽ nói: “Anh sẽ lặng lẽ chúc phúc cho em và người ấy. Chỉ cần em hạnh phúc, anh cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc!”

Điều này cho thấy rằng, Dương Tịch quả thực không thật lòng yêu cô.

Thoáng chốc, Diệp Phiên Nhiên xuất hiện ác cảm với Dương Tịch. Cậu ta nhất định là nghĩ rằng bản thân mình rục rĩ chói lòa, là vị hoàng tử ngồi trên cao, tất thấy mọi cô gái trên thế gian này đều phải yêu mến cậu ta, bất luận đó là nàng công chúa hay cô gái LỘ Lem.

“Tôi và Thẩm Vỹ sẽ không chia tay đâu!” Cô nhìn thẳng vào gương mặt tuấn tú gần ngay trong gang tấc: “Mãi mãi không bao giờ!”

“Nếu như cậu thực sự chắc chắn về tình cảm của bọn cậu, vậy sao cậu không dám xem bức thư của tôi?” Dương Tịch hỏi gặng. Giọng cậu tựa như vọng lại từ màn đêm xa xăm lạnh lẽo mà cô quạnh.

Diệp Phiên Nhiên nhìn cậu, nhất thời chẳng nói được lời nào.

Dương Tịch tiến lại gần, dúm bức thư vào tay cô, nói với vẻ nghiêm túc: “Đây là lần đầu tiên tôi viết thư với cái tên Dương Tịch, viết cho người con gái tôi yêu mến. Mong rằng cậu sẽ đọc nó.”

Diệp Phiên Nhiên chẳng kịp nói thêm lời nào thì cậu đã cưỡi lên chiếc xe đạp tựa ở góc tường, biến mất trong màn đêm.

Ánh trăng sáng bạc bao trùm bóng dáng dần xa khuất, phát ra những tia sáng lòe loẹt chói mắt, hết như vì sao băng trên bầu trời lạnh giá rự rờ.

Diệp Phiên Nhiên ngẩn ngơ đưa mắt dõi theo bóng hình cậu hồi lâu, nhét bức thư vào trong túi áo khoác, phóng nhanh lên nhà.

Vào đến nhà, cô chào bố mẹ rồi trốn ngay về phòng. Khép cánh cửa, vặn chiếc đèn chụp, mở bức thư của Dương Tịch ra, chăm chú đọc từng câu từng chữ.

Thư Dương Tịch viết rất dài, dài hơn so với bất kỳ bức thư nào của Thẩm Vỹ viết cho cô. Nét chữ của cậu rồng bay phượng múa, chỉ chút lấp đầy sáu trang giấy. Tất cả những tình cảm thầm kín mãnh liệt ngậy dại mà chân thành của cậu đều đã được thổ lộ hết trên những trang giấy.

“Diệp Phiên Nhiên, khi viết những dòng chữ này, tôi vừa hoang mang lại vừa xúc động. Thực lòng mà nói, tôi không muốn gọi cậu với cái tên đầy đủ họ tên, tôi muốn được gọi cậu là Phiên Phiên. Cái tên này thật là đẹp, rất hợp với cậu. Mỗi lần trông thấy cậu thì trước mắt tôi hiện lên một bức tranh thơ mộng: Dưới ánh nắng mặt trời ngày thu, vài phiến lá vàng bay phất phơ uốn lượn trong làn gió, tựa như chú tinh linh vui vẻ mà xinh xắn...”

Viết văn không phải là thế mạnh của Dương Tịch, nhưng bức thư tình này lại được viết thấm đượm những tình cảm sướt mướt nồng nàn, cùng nỗi ưu sầu miên man.

“Mấy tháng nay tôi gầy rộc hẳn đi. Mẹ hỏi tôi rằng có phải vì học tập quá căng thẳng không. Tôi làm sao có thể nói với mẹ rằng,

vì tương tư ai đó mà tiêu tụy. Không, tôi không thể nói. Bởi lẽ trông cậu hết như thiên thần, trong sáng, xinh đẹp, mà tôi chỉ có thể lặng lẽ chôn giấu trong lòng, chẳng thể nào dung tha cho bất kỳ sự xúc phạm nào...”

“Trong trường, mỗi khi gặp mặt cậu, mỗi lần hai ta lướt qua nhau, với tôi mà nói, đó thực sự là những giây phút vô cùng quý giá. Tôi đã quen với việc kiếm tìm cậu trong dòng người xô đẩy, tuy rằng cậu hằng hề mấy may phát giác, tôi cũng đã quen với việc biến thành pho tượng để tiếp cận cậu, tuy rằng lúc nào cậu cũng làm mặt lạnh cự tuyệt tôi. Tôi đã quen với việc âm thầm lặng lẽ theo sau cậu tiến cậu về nhà, mặc dù cậu chẳng hề hay biết...”

Cuối bức thư, Dương Tịch viết: “Thành tích học tập môn toán của cậu không được như mong đợi, nếu cậu bằng lòng, tôi có thể giúp cậu phụ đạo thêm ngoài giờ học. Mười giờ sáng Chủ nhật tuần này, tôi đợi cậu tại sân tập dưới gốc cây thứ mười bên phải, tôi đợi cậu!”

Sáu trang giấy dày cộm được nắm chặt trong lòng bàn tay, đối mặt với tình ý của cậu ta, Diệp Phiên Nhiên chẳng hề tỏ vẻ sung sướng mà chỉ có bối rối và hoang mang.

Cô ngồi bên chiếc đèn hồi lâu, mãi tận khi chân tay lạnh cóng, mới chui vào chăn, lăn qua trở lại, mãi chẳng ngủ được. Cô ép mình nhắm mắt lại, cuộn tròn người, khuôn mặt Dương Tịch chợt hiện lên trong tâm trí cô.

Mái tóc ngắn thừa thớt, mái tóc ngố phủ rạp vắn trán. Hàng chân mày rậm rạp gọn gàng, sống mũi cao, chiếc cằm góc cạnh, làn môi mong manh mà rắn rỏi. Cặp mắt sâu thẳm tựa biển khơi, ẩn chứa trong đó là thứ tình cảm đầy cháy bỏng.

Ngày hôm sau đi học, Diệp Phiên Nhiên kể việc này cho Hạ Phương Phi nghe. Bạn bè thân thiết chẳng hề có bất kỳ bí mật nào.

Tuy đã sớm nhìn ra dấu hiệu nhưng kể từ khi nghe sự xác thực từ chính miệng Diệp Phiên Nhiên thì Hạ Phương Phi chẳng tài nào kìm nén được nỗi niềm đổ kỵ trong lòng, dù rằng đó là chị em tốt của mình.

Việc Dương Tịch yêu thầm theo đuổi Diệp Phiên Nhiên nhanh chóng lan truyền trong lớp hai trung học năm thứ hai. Đám bạn học dù đập vỡ mắt kính cũng chẳng tài nào tin được, Dương Tịch, cậu nam sinh bảnh trai thế mà trong đêm Giáng sinh đứng chặn trước cửa nhà Diệp Phiên Nhiên, cúi đầu dụi dàng nói với cô rằng: “Tôi mến cậu!”

Vì sao là Diệp Phiên Nhiên chứ? Đồng Hinh Nguyệt cả đời cũng chẳng thể nghĩ thông suốt được. Lẽ nào thực sự giống với những gì trong tiểu thuyết viết, nhân vật nam chính ưu tú xuất sắc không hiểu sao lại thích cô gái bình thường, còn với những nàng công chúa quanh mình thì phớt lờ?

Với người có cá tính kiêu ngạo như Dương Tịch, Đồng Hinh Nguyệt ngỡ rằng duy nhất chỉ mình cô mới thích hợp sánh đôi bên cậu. Gần như tất cả những người quen biết họ đều chờ xem cái kết hạnh phúc của chàng hoàng tử và nàng công chúa. Nhưng có ai ngờ, giữa đường lại lòi ra một Diệp Phiên Nhiên.

Nếu như đó là Hạ Phương Phi thông minh xinh đẹp thì Đồng Hinh Nguyệt chấp nhận mình thua một cách tâm phục khẩu phục. Cô ta rốt cuộc có tài cán gì chứ? Tính tình thì nhút nhát, rất ít người chú ý đến, thành tích học tập thì làng nhàng, ít được giáo viên yêu

mến. Trong mắt Đồng Hình Nguyệt, Diệp Phiên Nhiên hết như chiếc áo vải bông cũ kỹ, mặt mày quê mùa. Cớ sao lại nhận được sự ưu ái của hai chàng trai xuất sắc là Thẩm Vỹ và Dương Tịch chứ?

“Chuyện tình cảm khó nói rõ lắm!” Là chiến hữu của Dương Tịch, Trần Thần thay cậu ta lên tiếng giải bày: “Cũng chẳng thể miễn cưỡng được đâu. Giống hết như mình thích cậu nhưng cậu lại chẳng ngó ngàng gì đến mình vậy đó. Có lẽ là kiếp trước mình nợ cậu, cậu nợ Dương Tịch còn Dương Tịch nợ Diệp Phiên Nhiên.”

“Vậy Diệp Phiên Nhiên nợ ai? Thẩm Vỹ à? Hoang đường!” Đồng Hình Nguyệt bữu môi nói: “Mình chẳng tin vào chuyện kiếp trước kiếp sau!”

“Thế mà cái tên Dương Tịch kia lại tin đấy!” Trần Thần lắc đầu thở dài: “Hài, cậu đâu biết rằng, cậu ta hết như bị trúng tà vậy. Thường ngày thì cứ chê cười tở viết thư tình là sến. Cậu ta thì giỏi lắm, viết một hơi sáu trang luôn!”

“Cậu ta thực sự viết thư tình cho Diệp Phiên Nhiên à?” Tận đáy lòng cô trào dâng cảm giác chua xót.

“Mà lại còn sến nữa chứ!” Trần Thần ghé sát tai Đồng Hình Nguyệt nói vài chữ. Cô kinh ngạc tròn tròn mắt: “Trời ơi, Dương Tịch mà cũng viết nhật ký à!”

“Tớ nói cho cậu biết, trên đời này việc càng không có khả năng xảy ra thì càng có thể xảy ra!” Trần Thần tổng kết như thật.

Dương Tịch từ sân bóng đi xuống, vỗ mạnh vào đầu cậu ta: “Thậm thà thậm thụt nhỏ to gì thế?”

“Tớ đang giúp cậu xoa dịu con tim tan nát của nàng thiếu nữ!”
Trần Thần cười tủm tỉm đáp.

Dương Tịch không khỏi ngưỡng mộ cậu ta. Tên này tính tình lạc quan vô tư, cả ngày miệng mồm lẩm bẩm những lời phát biểu rác rưởi đại loại như “Ôi, nỗi đau thất tình của tôi...”, vậy mà vẫn có thể nói cười thoải mái trước mặt người con gái từ chối mình, vẫn có thể làm bạn với cô ta.

Cậu thì không làm được. Cậu liếc mắt thật nhanh nhìn sang Đồng Hình Nguyệt, cô nhìn cậu, đáy mắt thấp thoáng nỗi đau thương. Dương Tịch vội vàng né tránh ánh mắt của cô, ngồi sang bên cạnh Trần Thần.

“Còn phải kiểm tra môn nhảy xa nữa. Mình đi đây!” Đồng Hình Nguyệt nói, giọng chán chường.

Buổi chiều bốn giờ, tại sân tập náo nhiệt, ánh mặt trời chiếu nghiêng. Lớp tám bậc trung học năm thứ hai trùng hợp cũng học thể dục. Trần Thần giơ ngón tay chỉ: “Này, con bé họ Diệp nhà cậu bên kia kia!”

Cách đó khá xa, Dương Tịch nheo mắt mới có thể nhìn thấy rõ. Diệp Phiên Nhiên đứng ngay giữa đám nữ sinh, lặng lẽ nghe bọn họ trò chuyện, thi thoảng mỉm cười, đôi lúc chau mày.

Thế là, cậu chẳng thể nào rời mắt khỏi cô. Đến lượt Diệp Phiên Nhiên kiểm tra môn nhảy xa, động tác nhảy lần đầu của cô

hơi vụng về, lúc tiếp đất, trọng tâm không vững vàng, hai đùi cong cong, khụy ngay xuống hố cát.

“Thật là ngốc không để đâu cho hết! Cậu xem Đồng Hình Nguyệt người ta, thoăn thoắt như bay, dáng vẻ thanh thoát như chim yến...” Trần Thần lớn tiếng bình luận động tác của hai người.

“Vậy thì sao nào?” Dương Tịch hờ hững đáp. Cậu biết từ lâu thành tích thể dục của Diệp Phiên Nhiên rất kém, phải xin xỏ năn nỉ thầy giáo mới miễn cưỡng cho cô điểm đạt yêu cầu. Cô không thích vận động, thường ngày ngoài việc đọc sách thì chỉ biết ngồi ngẩn ngơ viết vẽ nguệch ngoạc vào sách vở. Nhưng cậu vẫn mến cô, chẳng hề có lý do. “Chủ nhật này, cô ta sẽ đến cuộc hẹn của cậu chứ?” Trần Thần hoài nghi đưa mắt nhìn cậu.

Cậu không trả lời, dán mắt nhìn Diệp Phiên Nhiên. Khi lần nhảy thứ ba của cô kết thúc, hai bàn tay chống trên đầu gối, khom lưng ra sức thở dốc. Hạ Phương Phi chuyển cho cô chai nước khoáng. Cô mở nắp, ngẩng cổ, tu ừng ực ngậm nước lớn, đưa tay quệt miệng, nhe hàm răng trắng nõn miệng cười với Hạ Phương Phi.

Dương Tịch chợt cảm thấy chai nước thật hạnh phúc biết bao, có thể tiếp xúc thân mật với cô. Còn cậu chỉ có thể đứng xa xa nhìn cô.

Chương 14

Diệp Phiên Nhiên kể cho Hạ Phương Phi nghe việc Dương Tịch viết thư tình gửi cho cô, đơn thuần xuất phát từ sự tin tưởng bạn bè, hoàn toàn không có chút ý khoe khoang nào. Từ đầu đến cuối cô không thể ngờ Hạ Phương Phi rêu rao chuyện này đến nỗi các bạn học lớp hai năm thứ hai bậc trung học, thậm chí cả bậc trung học năm hai cũng biết việc này.

“Phi Phi, tại sao cậu lại kể chuyện này cho người khác biết?” Mặt Diệp Phiên Nhiên đầy vẻ phiền muộn.

“Trên thế gian này giấy không gói được lửa, chuyện này sớm muộn gì bọn họ cũng biết cả thôi. Huống hồ, còn có miệng lưỡi của tên Trần Thần kia nữa!” Hạ Phương Phi không dừng ở đó: “Lại nói, được một nam sinh ưu tú như Dương Tịch theo đuổi, có gì mất mặt đâu!”

“Nhưng làm vậy sẽ khiến mình khổ sở, cũng chẳng hay với Dương Tịch. Mình vốn dĩ không muốn đón nhận tình cảm này!” Cô thở dài nói.

“Tại sao?” Hạ Phương Phi hỏi dò: “Nguyên nhân chính là vì Thẩm Vỹ phải không?” Tận đáy lòng, cô không thích tình cảm giữa Diệp Phiên Nhiên và Thẩm Vỹ. Cô không ngây thơ như Diệp Phiên Nhiên, thời gian và khoảng cách đôi lúc rất đáng sợ, có thể xóa nhòa tất cả.

“Nguyên nhân là Thẩm Vỹ nhưng không phải là lý do căn bản.” Diệp Phiên Nhiên bình tĩnh nói: “Dù là không có Thẩm Vỹ, mình cũng sẽ không thích Dương Tịch!”

Hạ Phương Phi càng cảm thấy mơ hồ khó hiểu: “Dương Tịch có chỗ nào không tốt? Có điểm nào không xứng với cậu chứ?”

“Không, hoàn toàn ngược lại, là mình không xứng với cậu ta!” Diệp Phiên Nhiên thật thà nói: “Lúc Thẩm Vỹ bày tỏ tình cảm với mình, con tim mình tràn ngập niềm vui cùng nỗi phấn khích. Nhưng khi Dương Tịch tỏ tình lại mang đến cho mình cảm giác hoang mang bất an. Cậu ta quá xuất sắc, quá sáng chói, quá giỏi giang. Mình không thích cảm giác này, nó khiến mình không có cảm giác an toàn. Thực lòng mà nói, mình không gánh nổi ánh hào quang này.”

“Cậu cần gì để tâm đến ánh mắt của người khác. Chỉ cần Dương Tịch thật lòng với cậu là được rồi!”

Diệp Phiên Nhiên lặng im hồi lâu rồi nói: “Phi Phi, thực ra trong lòng cậu cũng nghĩ rằng mình không xứng với Dương Tịch...” Hạ Phương Phi đỏ mặt, cô đang định biện hộ thì Diệp Phiên Nhiên lắc đầu: “Tự mình biết rõ mà. Ở cạnh Thẩm Vỹ mình còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng Dương Tịch... khoảng cách giữa bọn mình thực sự quá lớn!”

Trong lòng cô hiểu rất rõ, cũng suy nghĩ rất thông suốt. Hiện thực không phải là cổ tích, cô không muốn mình là cô gái Lọ Lem, vì muốn trèo cao với chàng hoàng tử mà suốt đời suy tính thiệt hơn, cao sang thấp hèn. Cô chỉ mong cuộc sống sau này sẽ có một chàng trai chững chạc trưởng thành, một bờ vai vững chắc, yêu thương chiều chuộng cô, đem cho cô cuộc sống bình yên êm ấm. Hệt như bố mẹ cô vậy, môn đăng hộ đối, tài mạo tương xứng, tôn trọng lẫn nhau, tình đầu ý hợp. Tình cảm dân dị bình thường chưa chắc là không có hạnh phúc.

Hạ Phương Phi đã nhìn ra Diệp Phiên Nhiên không phải là loại người xem thường bản thân. Cô tuy lặng lẽ nhưng khách quan, có

một ý chí kiên cường, điều này mâu thuẫn mãnh liệt với vẻ bề ngoài yếu đuối của cô. Cô không phải mẫu người con gái thiếu hiểu biết, vì có được sự theo đuổi của Dương Tịch – anh chàng bảnh trai mà ra vẻ dương dương tự đắc, khoe khoang khắp nơi. Cô cũng chẳng làm những chuyện bắt cá hai tay, vừa yêu đương hẹn hò cùng Thẩm Vỹ lại vừa duy trì mối quan hệ nhập nhằng mờ ám với Dương Tịch.

“Vậy cậu định làm thế nào từ chối cậu ta?”

“Mình không định gặp mặt Dương Tịch. Mình đã viết sẵn bức thư, tin rằng sau khi xem xong bức thư này, cậu ta sẽ không theo đuổi mình nữa đâu!” Diệp Phiên Nhiên trả lời, giọng đầy chắc chắn.

“Thư viết gì? Có thể cho mình xem được không?” Hạ Phương Phi hỏi giọng tò mò: “Ai mà không biết, tài nghệ viết văn của cậu là lướt, tớ muốn biết cậu làm sao để Dương Tịch từ bỏ ý định!”

“Thật ra, cũng rất đơn giản thôi!” Diệp Phiên Nhiên nói: “Mình nói với cậu ta, mình sẽ không thích cậu ta. Mình cũng không hề hoàn hảo như lời cậu ta nói, mình có hàng đống những khuyết điểm, những thiếu sót vượt xa cả ưu điểm, mong rằng cậu ta sẽ không si mê một người mà cậu ta hoàn toàn không hiểu gì!”

Quả nhiên, trong thư Diệp Phiên Nhiên liệt kê ra hàng loạt những thiếu sót của bản thân. Vả lại, cô còn thẳng thừng phủ nhận tình cảm của Dương Tịch, nói rằng những gì cậu ta trông thấy, những gì viết trong bức thư đều không phải là con người thật của Diệp Phiên Nhiên, chỉ là hình mẫu lý tưởng trong lòng cậu ta, khác biệt rất nhiều so với hiện thực. Hệt như nhân vật Scarlet Ohara đem lòng yêu say đắm nhân vật Ashley trong tác phẩm *Cuốn theo*

chiều gió, chẳng qua chỉ yêu cái bóng hư vô, để rồi một ngày nào đó nhận ra ảo tưởng của mình tiêu tan.

Diệp Phiên Nhiên nói rằng Dương Tịch và cô chưa từng tiếp xúc thực sự, những lời họ nói với nhau tổng cộng chưa quá mười câu. Tuy rằng cô thường đọc tiểu thuyết ngôn tình nhưng quan điểm về tình yêu của cô rất hiện thực, suy nghĩ chín chắn hơn so với phần đông các nữ sinh khác. Cô không tin vào chuyện cổ tích, không tin vào tình yêu sét đánh, chẳng tin vào chuyện hoàng tử và cô gái Lọ Lem. Cô chỉ tin tưởng vào tình cảm mưa dầm thấm lâu, ý hợp tâm đầu, nước chảy đá mòn...

“Dương Tịch, tôi thừa nhận rằng, cậu rất ưu tú, xứng đáng được nhiều bạn gái đem lòng yêu mến cậu, nhưng người đó sẽ không phải là tôi. Bức thư tình của cậu dường như đã chọn nhầm đối tượng, bỏ qua chuyện tôi đã có bạn trai, thì tôi cũng chẳng tốt đẹp như cậu đã hình dung, cái gì mà tinh linh, là thiên thần chứ... Tôi chính là tôi, Diệp Phiên Nhiên, một người con gái tầm thường. Thành tích học tập môn toán không giỏi, thành tích thể dục thì tồi tệ. Tôi không phải là nàng công chúa trong tưởng tượng của cậu, cũng chẳng muốn là cô gái Lọ Lem được hoàng tử cứu vớt.”

“Tôi và Thẩm Vỹ đã có hẹn ước, trong kỳ thi đại học sẽ cùng nhau đăng ký vào Đại học Nam Kinh. Đây chính là mục tiêu của tôi, tôi vẫn luôn cất bước hướng theo con đường trước mặt mình, lòng không chút xao nhãng, kiên định vững vàng. Mong rằng cậu đừng phiền nhiễu tôi, đừng phí thời gian của mình vì tôi nữa!”

“Cậu nói rằng muốn phụ đạo môn toán cho tôi, tôi rất cảm ơn cậu, thế nhưng tôi không mong rằng việc này trở thành cái cớ để cậu tiếp cận tôi. Kể từ học kỳ này, cậu cứ lượn qua lượn lại xung quanh tôi, đem lại rất nhiều phiền phức cho tôi. Mong rằng những

ngày tháng sau này, nếu không có gì thực sự cần thiết, cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

...

Cả bức thư, chẳng hề đượm chút tình cảm nào, được viết bằng những lời lẽ lạnh lùng tàn nhẫn, tựa hồ người nhận thư không phải là đối tượng yêu mến theo đuổi mà chính là kẻ thù mình ghét cay ghét đắng, không đội trời chung, khiến Hạ Phương Phi không khỏi nhớ đến câu nói: “Vô tình tựa gió mùa thu xào xạc trên phiến lá”. Chẳng trách cô nghe người ta nói, con gái đối xử với những chàng trai theo đuổi mình, nhất là đối với những người họ không muốn đón nhận tình cảm sẽ trở nên cực kỳ tàn nhẫn.

Vì lẽ đó, Hạ Phương Phi lại có thêm nhận thức mới về Diệp Phiên Nhiên, người con gái này ngoài mặt vâng vâng dạ dạ, rụt rè e lệ, dịu dàng hòa nhã chẳng qua chỉ là biểu hiện giả dối. Kim giấu trong bọc, ngoài nhu trong cương, lòng gang dạ sắt là những cụm từ dùng khá xác đáng để mô tả con người cô. Có lẽ đây là điểm đặc biệt của Diệp Phiên Nhiên, cũng chính là nguyên nhân Dương Tịch si mê cô.

Chỉ có điều, Diệp Phiên Nhiên như vậy gặp phải Dương Tịch thế này, rốt cuộc là hạnh phúc hay là bất hạnh đây?

Dương Tịch nhận được thư của Diệp Phiên Nhiên, cậu cảm thấy rất đổi ngạc nhiên.

Buổi sáng thứ Bảy, một bức thư màu xanh nhạt được gửi đến nhà cậu. Ban đầu cậu còn ngỡ là thư của bạn thời trung học cơ sở, quan hệ xã giao của cậu khá rộng, thủ hạ vây cánh trải dài, hàng tuần đều có vài bức hồng nhạn bay đến nhà. Đến khi xé phong bì

ra, trông thấy nét bút màu xanh đậm thanh tú cùng tên người gửi, cậu mới biết bức thư này của Diệp Phiên Nhiên.

Trước kia cậu từng nhận rất nhiều thư của bạn nữ, bất luận có phải là thư bày tỏ tình cảm hay không thì đại đa số đều dùng giấy viết thư màu hồng phấn để viết, mùi hương nước hoa thoang thoảng, giấy cắt hình tim, dán vài hình sticker hoạt hình sặc sỡ, khắp trang giấy viết đầy những từ ngữ hoang đường đại loại như “Mãi yêu anh” khiến cậu có cảm giác tầm thường không sao chịu nổi. Bức thư của Diệp Phiên Nhiên rất đơn sơ giản dị, chẳng hề có bất kỳ phụ kiện trang trí thừa thãi, hết như con người điềm đạm thanh lịch của cô.

Nhưng mãi đến khi đọc xong bức thư, Dương Tịch mới hiểu, lòng cậu tràn ngập nỗi cuồng si, đổi lại thứ cậu nhận được lại là sự tuyệt tình đến tàn nhẫn. Từng câu chữ hết như kim châm, tựa như mũi dao đâm một nhát thật mạnh vào con tim cậu.

Cô chế giễu cậu cố chấp ngây ngô, đem lòng yêu một người không hiểu mình. Cô chán ghét cậu tiếp cận cô, nói cậu mang lại nhiều phiền hà cho cô. Tình cảm của cậu đối với cô mà nói, chẳng những không chút ý nghĩa mà còn hoang đường buồn cười, chính là sự hoang tưởng của lứa tuổi dậy thì.

Khi đọc đến câu “Mong rằng những ngày tháng sau này, nếu không cần thiết, cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!” thì con tim cậu như thực sự bị xé rách toạc ra. Từ nhỏ đến lớn, cậu đã được bao nhiêu người yêu chiều, xung quanh cậu đầy ắp ánh mặt trời cùng hoa tươi, nào đâu chịu sự sỉ nhục thế này? Vả lại, sự sỉ nhục này đến từ sự rung động đầu đời của cậu dành cho một người con gái.

Diệp Phiên Nhiên, em lạnh lùng tàn nhẫn đến vậy sao?

Em có thể không yêu tôi, vì sao phải mả mai tình cảm của tôi? Vì sao em phải đập nát giấc mộng đẹp của tôi? Tôi vốn ngỡ, em lớn lên trong một gia đình bình dân thanh tao, bản tính dịu dàng chẳng hại ai. Chẳng ngờ rằng, em cũng biết cách đâm người khác một nhát thương tích đầy mình.

Dương Tịch trong một phút xúc động, cậu bất chấp tất cả, xé nát bức thư, hết như cậu đang xé toạc con tim của chính mình, cảm giác đau buốt khó chịu.

Bắt đầu từ hôm nay, cảm giác cậu dành cho Diệp Phiên Nhiên không chỉ đơn thuần là tình cảm đơn phương của chàng trai với một cô gái mà còn là sự pha trộn giữa tình yêu và lòng thù hận, là sự dằn vặt đau đớn không thể diễn đạt bằng lời.

Chương 15

Trong thư Diệp Phiên Nhiên cảm phẫn nói rằng muốn Dương Tịch sau này đừng xuất hiện trước mặt cô nữa. Cô cũng hiểu rằng thực tế việc này căn bản không thể nào làm được.

Khuôn viên trường học rộng lớn như vậy, lớp hai và lớp tám bậc trung học năm thứ hai cách nhau không xa, chỉ cách một tòa nhà lớp học. Tuy Dương Tịch không đến lớp ban xã hội nữa nhưng thi thoảng cô vẫn bắt gặp bóng dáng cậu.

Tâm tình Diệp Phiên Nhiên xuất hiện sự biến đổi kỳ lạ. Bức thư tình dào dạt ướm át mấy ngàn câu cùng những lời văn câu chữ

mãnh liệt cháy bỏng đã làm xáo trộn nghiêm trọng cảm xúc trong cô. Mỗi ngày, vừa bước vào cổng trường cô liền cảm nhận được cặp mắt trong đám đông lặng lẽ dõi theo cô.

Giờ tập thể dục giữa giờ, tuy cả trường với hàng ngàn học sinh, giữa một vùng trời đồng phục áo trắng quần xanh nhưng vừa liếc nhìn cô nhận ra ngay Dương Tịch. Dáng người cao ráo, đứng ở hàng dưới cùng hàng ngũ lớp tám. Đứng trong hàng ngũ dài đó, cô không khỏi suy ngẫm, liệu cậu có trông thấy mình không?

Lẽ dĩ nhiên, cô có nhiều cơ hội thấy cậu hơn, sáng sớm thứ Hai hàng tuần, nhà trường tổ chức nghi thức kéo cờ. Trung học cơ sở, trung học phổ thông, mỗi cấp cử ra hai người kéo cờ, hai người nâng lá cờ, bốn người luân phiên nhau. Dương Tịch phụ trách kéo cờ bậc trung học năm hai. Mỗi lần như vậy, Diệp Phiên Nhiên liền trông thấy dáng vẻ hiên ngang hùng dũng của Dương Tịch trong nghi thức kéo cờ.

Những lúc đó, đám nữ sinh phía dưới chụm đầu ghé tai thì thầm: “Xem kìa, người đó là Dương Tịch đấy, đẹp trai quá cơ!” Quả là bảnh trai, trong ánh nắng mặt trời gắt gao, Dương Tịch chạy ra từ đội hình lớp tám, cất bước tiến đến bên bục cờ, với dáng vẻ tràn đầy sức sống, khôi ngô tuấn tú, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Lá quốc kỳ được kéo lên, bài hát quốc ca vang lên. Ánh mắt đám nữ sinh, nếu nói rằng đang hướng về lá cờ đỏ năm sao thì quả không đúng, mà là bọn họ đang chăm chú nhìn đường nét góc cạnh trên gương mặt tuấn tú của Dương Tịch. Cậu hết như cây bạch dương xanh tươi rắn rồi đắm mình dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ mùa xuân tháng Tư. Diệp Phiên Nhiên như choáng ngợp giữa đám

nữ sinh đầy vẻ ngưỡng mộ, cảm nhận càng rõ rệt hơn bao giờ hết về sự nhỏ bé và tầm thường của mình.

Quả thực, Dương Tịch là chàng kỵ sĩ cưỡi bạch mã mà ai cũng ngưỡng mộ nhưng Diệp Phiên Nhiên chẳng phải là nàng công chúa, mà cô cũng không tình nguyện làm ngọn cỏ ngước mặt lên nhìn cây đại thụ.

Nghi thức chào cờ kết thúc, đội hình giải tán. Diệp Phiên Nhiên chen lấn giữa dòng người, mon men theo con đường rợp bóng đi về phía lớp hai.

“Dương Tịch!” Sau lưng có người gọi, cô quay đầu lại theo phản xạ. Dương Tịch cùng vài bạn nam chạy đến. Lúc chạy ngang qua người cô, cậu không dừng lại cũng chẳng liếc nhìn, lạnh lùng xa cách hết như hai người xa lạ.

Xem ra bức thư mà cô gửi cậu đã thu được kết quả vượt cả mong đợi. Những lời lẽ khước từ đầy tuyệt tình quyết liệt đã khiến cậu rút lui, giác ngộ ra vấn đề. Cuối cùng thì cậu chẳng còn phiền nhiễu cô nữa.

Diệp Phiên Nhiên cảm thấy như trút được gánh nặng, đồng thời cô cũng rất khâm phục lòng dũng cảm và ý chí của mình. Cô hiểu rõ Dương Tịch là chàng trai tốt, cậu luôn xuất sắc trên mọi phương diện. Muốn khước từ tình cảm của cậu, muốn chiến thắng niềm kiêu hãnh từ xưa đến nay của cậu thực sự rất khó khăn, không phải người con gái nào cũng có thể làm được điều đó.

Nhưng cô đã làm được, không hề phản bội lại lời ước hẹn cùng Thẩm Vỹ.

Còn với Dương Tịch mà nói, cô chẳng qua chỉ là phút xao xuyến rung động thoáng qua của cậu, sẽ nhanh chóng bị gió thổi cuốn đi chẳng để lại chút dấu vết nào. Rồi một ngày nào đó cậu sẽ quên cô thôi.

Bức thư tình rạo rức cháy bỏng tình cảm đó, Diệp Phiên Nhiên chẳng nỡ vứt bỏ. Dù sao đây cũng là bức thư tình đầu tiên trong đời cô nhận được, cô đặt nó vào kệ tủ rồi khóa lại.

Cứ coi như đây là kỷ niệm thời thanh xuân, là hồi ức của tuổi trẻ xốc nổi.

Diệp Phiên Nhiên ngỡ rằng Dương Tịch đã rời xa khỏi cuộc sống của cô. Từ nay về sau cô không cần phải phiền muộn vì cậu nữa.

Cuộc sống lại quay về sự yên tĩnh ban đầu. Hàng ngày vào lớp nghe giảng, ghi chép bài vở, tan học cô cùng đám bạn Hạ Phương Phi tản bộ trên con đường rợp bóng hoặc đứng tựa người ngoài hành lang chuyện trò. Về nhà, cô bận rộn giải các loại đề thi, học thuộc từ vựng tiếng Anh.

Thời gian cứ thế trôi mãi đến đầu thu năm 2000, Diệp Phiên Nhiên bước vào năm thứ ba bậc trung học.

Những ai trải qua thời trung học đều biết rằng, đây là thời kỳ “bóng đêm trước khi trời hừng sáng”, tăm tối đến mức không nhìn thấy ánh sáng ban ngày, một cuộc sống không phải dành cho con người. Nào kiểm tra cuối kỳ, giữa kỳ, bài thi thử, giải đề thi chung. Bài ghi chép mãi không hết, bài tập làm hoài không xong, cộng thêm những lời cảm ràm nhắc nhở của bậc phụ huynh cùng thầy cô giáo

không ngừng văng vẳng bên tai nhẩn nhủ đi nhẩn nhủ lại chẳng còn bao nhiêu ngày nữa là đến kỳ thi.

Dù rằng cuộc sống năm ba trung học đầy tăm tối nhưng vẫn xuất hiện một vài nhạc đệm đan xen, trở thành đề tài bàn luận của đám bạn sau giờ cơm trưa, trong số đó là Đồng Hình Nguyệt.

Vẻ đẹp của Đồng Hình Nguyệt tăng dần theo năm tháng từ vị trí hoa khôi ở lớp vươn lên chức hoa khôi toàn trường, tiếng tăm lẫy lừng. Hàng ngày đều có nam sinh ở lớp khác mò sang tận lớp tìm Đồng Hình Nguyệt. Đồng Hình Nguyệt gần như chẳng khước từ ai, trốn học cùng bọn họ ra ngoài lang thang.

Bố của Đồng Hình Nguyệt là chủ doanh nghiệp tư nhân lớn nhất thành phố D, ông bỏ tiền quyền góp xây dựng thư viện mới cho trường. Cũng vì lẽ đó mà từ giáo viên chủ nhiệm lớp đến giáo viên bộ môn đều đối xử khá thoáng với cô. Chỉ cần không có biểu hiện gì quá đáng còn thì đa phần thầy cô đều “mắt nhắm mắt mở” với cô. Thế là, cô ngày càng trắng trợn, giờ học buổi chiều gần như đều không đến lớp, không phải đi xem phim thì đi sà nhẩy karaoke cùng đám con trai.

Những tin đồn về Đồng Hình Nguyệt dần lan xa, đại loại như: Đồng Hình Nguyệt hẹn hò cùng nam sinh nào đó tại vách núi sau trường học, hay Đồng Hình Nguyệt ôm hôn một chàng trai dưới chân cầu vượt. Danh hiệu ngọc nữ xưa kia của cô giờ đã sa đọa, mỗi lần đám nữ sinh bàn luận về cô, giọng điệu ngày càng khinh miệt, biểu cảm mỗi lúc một khinh khi. Những từ ngữ như mồi chài, phóng đảng, lăng lơ được dùng để miêu tả con người Đồng Hình Nguyệt.

Triệu Hiểu Tình xưa nay vốn chẳng ưa gì Đồng Hình Nguyệt, đáp giọng đầy hả hê: “Mình đã nói rồi mà, vẻ trong sáng của cô ta là do nguyệt trang thôi, giờ thì rốt cuộc cũng lộ nguyên hình rồi!”

Diệp Phiên Nhiên lại hết sức thương tiếc cho Đồng Hình Nguyệt. Điều kiện gia đình Đồng Hình Nguyệt khá giả như vậy, lại xinh xắn thông minh là thế, có sao phải đắm mình trong trụy lạc, sa ngã đánh mất chính mình cơ chứ? Hồi trung học năm nhất, thành tích học tập của cô ta xếp top mười cả lớp, giờ thì đã tụt xuống vị trí đuôi tàu.

“Có lẽ là đau khổ vì tình đấy!” Hạ Phương Phi kể lể: “Cô ta tương tư Dương Tịch, sau khi bị Dương Tịch từ chối, cô ta sai lầm nối tiếp sai lầm!”

“Việc gì phải thế chứ?” Diệp Phiên Nhiên không ngừng lắc đầu: “Tình yêu chỉ là một phần của cuộc sống, không phải là tất cả!”

“Cậu chưa từng đau khổ vì tình yêu nên chẳng thể nào hiểu được đâu, người ta vì yêu mà lao vào nước sôi lửa bỏng, thế mà đến phút cuối vẫn chẳng cách gì có được tình yêu.” Hạ Phương Phi nói nửa đùa nửa thật: “Cậu chỉ mới rơi vào nước sôi, bản thân vẫn còn đứng ngoài mọi chuyện!”

“Khá khen khá khen!” Diệp Phiên Nhiên biết rằng Hạ Phương Phi đang đòi lại công bằng cho Dương Tịch: “Cậu chẳng phải cũng nhẫn tâm tuyệt tình từ chối Tiêu Dương đó sao?”

Buổi tối Giáng sinh năm hai trung học, Hạ Phương Phi cũng khước từ lời tỏ tình của một chàng nam sinh, lý do vì bước sang

giai đoạn trung học, áp lực học tập nặng nề, không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương.

Một khúc nhạc đệm đàn xen khác chính là chuyện xảy ra giữa Diệp Phiên Nhiên và Tiêu Dương.

Sự việc xảy ra trong cuộc thi tri thức ngữ văn trung học do thành phố D tổ chức. Diệp Phiên Nhiên đoạt giải nhì, Tiêu Dương đoạt giải ba, toàn trường chỉ có hai giải. Hiệu trưởng đã có bài diễn thuyết sau nghi thức kéo cờ buổi sáng thứ đầu tuần nhằm nhiệt liệt biểu dương tinh thần giành vinh quang cho trường của hai người, ngoài ra thầy còn trao bằng khen và phần thưởng ngay tại chỗ.

Việc này với Diệp Phiên Nhiên gần như mang lại cho bản thân chút hãnh diện vinh dự. Kể từ khi vào trung học, cô đã rời xa hoàn toàn với những giải thưởng. Khoảng khắc vinh quang này khiến cô không tránh khỏi căng thẳng. Đám bạn chị em Hạ Phương Phi của cô ngồi ở dưới ra sức vỗ tay hết như chính mình là người đoạt giải, đồng thanh hét lên: “Phiên Phiên, cố lên! Phiên Phiên! Cậu cừ nhất!”

Diệp Phiên Nhiên gần như bị đẩy lên tận mây xanh, đứng trên bục nhận phần thưởng mà mắt cô chẳng biết nhìn về hướng nào nữa. Nhận xong phần thưởng, bắt tay thầy hiệu trưởng rồi bước xuống bục, chân cô vướng vào dây micro, cả người chao đảo lao thẳng về trước vài bước, may mà Tiêu Dương đang đi đằng trước kịp thời chìa tay ra ứng cứu cô mới không bị té ngã thất thố trước mặt bao nhiêu người.

Dưới khán đài vang lên tràng cười chế nhạo, chẳng rõ là chê cười hay là thiện chí. Diệp Phiên Nhiên mặt ửng đỏ, cô chạy như

bay về hàng ngũ trước ánh nhìn của hàng nghìn học sinh và thầy cô giáo.

Chính hành động “anh hùng cứu mỹ nhân” nho nhỏ đó mà Diệp Phiên Nhiên thoáng chốc thay đổi quan niệm về Tiêu Dương. Cậu không lạnh lùng như dáng vẻ bề ngoài của mình, tuy rằng cậu thường cô độc một mình trên lớp nhưng đằng sau dáng vẻ cao ngạo lập dị đó là tấm lòng hào hiệp trượng nghĩa.

Lần này một lúc đoạt hai giải thưởng, Tạ Dật dụ dỗ hai người dùng tiền thưởng mời mọi người ăn một bữa tại quán ăn nhỏ cạnh trường. Tiêu Dương thoải mái nói: “Mời mọi người ăn uống không thành vấn đề, có điều Diệp Phiên Nhiên thì xin miễn đi, để mình tôi thanh toán được rồi!”

Tự bỏ tiền túi đến nhà hàng dùng bữa, với học sinh trung học nghèo rất mừng tời thì đây chính là lần đầu tiên trong đời. Khi thức ăn được dọn lên, khoảng cách giữa nam sinh và nữ sinh như bị phá vỡ, chẳng còn cảm giác xa lạ nào nữa.

Giữa chừng, bọn học còn muốn gọi thêm chút bia. Tiêu Dương vờ tỏ vẻ tửu lượng của mình khá, cậu nhất quyết phải mời Diệp Phiên Nhiên một ly: “Này bạn nữ sinh ơi, người tôi phục nhất chính là cậu đấy! Lão chủ nhiệm lần nào cũng đọc bài tập làm văn của cậu trước lớp, thùy mị thông minh, quả là nữ tài ba thực thụ!”

Diệp Phiên Nhiên ngệt mặt ra lấy làm khó hiểu, trong lớp ai mà không biết người Tiêu Dương yêu mến chính là Hạ Phương Phi, cố sao lại đem mình ra làm tấm bia đỡ đạn chứ?

“Cậu ta mời cậu, sao cậu không uống?” Hạ Phương Phi từ tốn nói: “Người ta xưa nay không biết nói dối là gì đâu!”

Diệp Phiên Nhiên cảm thấy hai người họ có chút kỳ lạ, nhưng lại chẳng tiện hỏi, đành miễn cưỡng uống, kết quả là bị đám Triệu Hiểu Tình thi nhau oanh tạc. Mọi người cười nói đùa giỡn mãi tận khi bước ra khỏi nhà hàng thì bầu trời bên ngoài đã tối đen.

Tiêu Dương ra ngoài dắt xe mới phát hiện chiếc xe đạp đỗ trước cửa nhà hàng đã bị ai đó rút cạy hơi bánh xe.

“Ai mà mất dạy thế không biết, làm mấy chuyện thiếu đạo đức thế này chứ?” Mọi người riu rít nhốn nháo kịch liệt lên án hành vi vô liêm sỉ này. Hạ Phương Phi nở nụ cười bí hiểm, nói: “Tớ biết là ai rồi!”

Lẽ nào là cậu ta ư? Con tim Diệp Phiên Nhiên khẽ giật thót rồi phủ nhận ngay lập tức. Dương Tịch và cô đã chẳng còn dây dưa rề má gì nữa. Huống hồ, cậu ta cũng chẳng giống loại người có suy nghĩ ấu trĩ.

Vài nữ sinh theo Tiêu Dương đến tiệm sửa xe bên đường, vừa trò chuyện vừa chờ cậu sửa xong xe.

Cơn mưa phùn vừa ngớt, mùi hương hoa quế nồng nặc bay trong làn không khí ẩm ướt. Người đi đường vội vã lướt đi trong quang cảnh về đêm. Ánh đèn vàng cam hắt trên mặt đất ẩm ướt chiếu ra những tia sáng lấp lánh hết từng mảnh kim tuyến.

Chẳng ai chú ý bên kia ngã tư đường cách chỗ bọn họ không xa, nơi ánh đèn le lói, là bóng hình cô đơn vắng lặng.

Gương mặt cậu trầm lắng như mặt nước, đôi tròng mắt khẩn khoản bối rối như có nỗi khổ khó nói nên lời.

Chỉ cách vài bước chân nhưng lại tưởng như cách xa trăm sông nghìn núi.

Chương 16

Trong ấn tượng của Diệp Phiên Nhiên, Tiêu Dương là chàng nam sinh tuần tú với biệt tài nhà ngôn ngữ trẻ tuổi, ánh mắt cậu luôn ẩn chứa nét u buồn.

Sau khi quen thân với Tiêu Dương, cô mới biết được nguồn gốc căn nguyên vẻ u buồn của cậu. Cậu là đứa trẻ lớn lên ở nông thôn, học trung học cơ sở năm ba ở trường làng, do cần cù chịu khó, thành tích thi đậu vào trung học đạt loại xuất sắc được trúng tuyển vào trường trọng điểm Tam Trung. Nhưng cậu không quen lối sống nơi thành thị, nhất là sự xuất sắc giỏi giang của những bạn học ở thành phố, khiến cậu cảm thấy rất tự ti, cá tính cũng dần trở nên lập dị.

Với vốn hiểu biết cuộc sống hạn hẹp của Diệp Phiên Nhiên, cô vốn dĩ chẳng tài nào tưởng tượng được cuộc sống của những đứa trẻ dưới quê, không thể nào mường tượng được hàng ngày sau giờ học cậu còn phải chăn trâu, gánh nước, gánh củi; đến vụ mùa, cậu còn phải xuống ruộng cấy mạ, cắt lúa, trải qua những năm tháng tuổi thơ đầy gian nan vất vả.

"Khi đó chắc là vất vả lắm nhỉ?" Cô hỏi đầy thận trọng sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu.

Tiêu Dương ôn hòa đáp: "Cũng chẳng có gì vất vả lắm. Cậu chắc là chưa từng về quê nên mới hỏi như vậy. Có nhiều điều thú vị mà những đứa trẻ ở thành phố không thể nào ngờ được. Mùa hè bọn mình ra sông bắt cá, mùa đông thì nướng khoai lang. Mình không nói khoác đâu, tay nghề nướng cá và khoai lang của mình tuyệt số một đấy!"

Diệp Phiên Nhiên gật đầu lia lịa. Hồi năm hai trung học, lớp cô tổ chức đi dã ngoại, Tiêu Dương đã ra tay trổ tài.

"Ai bảo cậu là mình chưa từng về quê? Nhà máy bố mẹ mình nằm tại ngoại ô, trong trường học dành cho con em cán bộ công nhân viên cũng tiếp nhận rất nhiều học sinh nông thôn gần đó học bổ túc, mình còn đến nhà các bạn ấy chơi nữa mà!"

"Thảo nào!" Tiêu Dương nhìn cô nói: "Mình cảm thấy cậu không giống với các bạn nữ ở thành thị, cậu có suy nghĩ nội tâm, sâu sắc hơn bọn họ."

Đây không còn là lần đầu cô nghe thấy cậu khen ngợi mình. Diệp Phiên Nhiên không đáp trả, chỉ mỉm cười.

"Thật đấy!" Tiêu Dương ngỡ rằng cô không tin, nói giọng nhấn mạnh: "Trong số các bạn nữ lớp hai, cậu tuy không xinh xắn cũng chẳng giỏi giang nhất nhưng người cậu toát lên hai cá tính mà người khác không có. Một là khéo léo nhanh nhẹn, hai là tài ba!"

"Vậy Hạ Phương Phi thì sao, cậu đánh giá cô ấy như thế nào?"
Diệp Phiên Nhiên cố tình hỏi khó.

Mặt Tiêu Dương khẽ ửng đỏ, im lặng một hồi cậu nói: "Mình thích vẻ xinh đẹp, thông minh và phóng khoáng của cậu ấy nhưng mình cũng biết rằng, những cô gái có hoàng cảnh xuất thân và gia cảnh như cậu ấy, mình với không tới đâu!"

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Tiêu Dương, Diệp Phiên Nhiên thực sự tiếc nuối, cô nói giọng an ủi khích lệ: "Thích không có gì sai trái cả. Mình không nghĩ việc cậu thích Hạ Phương Phi là trèo cao đâu. Thực ra, cậu cũng là chàng trai rất ưu tú mà!"

Quả là người con gái nhân hậu hiểu chuyện! Tiêu Dương bắt đầu có thiện cảm với Diệp Phiên Nhiên, cậu nói thêm vài câu: "Cậu biết không, ở cậu còn toát lên một sức hấp dẫn kỳ lạ, khiến những ai từng gặp cậu, nhất là những bạn nam, đều bỗng dưng muốn tiếp cận cậu, thổ lộ tâm tình với cậu. Cậu là mẫu con gái thích hợp làm hồng nhan tri kỷ nhất đấy!"

Diệp Phiên Nhiên tin rằng những lời lẽ khen ngợi mà Tiêu Dương dành cho cô đều là lời nói chân thành không liên quan gì đến tình yêu. Cô cũng đánh giá cao phẩm chất chất phác mạnh mẽ, chịu thương chịu khó của Tiêu Dương. Điều kiện học tập khó khăn vất vả mà cậu vẫn thi đỗ vào trường trọng điểm Tam Trung, vả lại thành tích học tập luôn đứng trong top đầu của lớp, điểm này khiến Diệp Phiên Nhiên khâm phục cậu nhất.

"Chẳng xá gì cả!" Tiêu Dương vẫn nói giọng bình thản: "Thi đỗ vào đại học là con đường duy nhất để mình thoát khỏi cánh cửa nhà nông. Đổi lại là cậu, cậu cũng sẽ cầm đầu cầm cổ mà học thôi!"

Tri thức thay đổi vận mệnh. Lần đầu tiên Diệp Phiên Nhiên lĩnh hội được hàm ý sâu xa của câu nói này.

"Chỉ tiếc là, kỳ thi môn văn có đoạt giải cũng chẳng ích gì. Đoạt giải kỳ thi các môn như toán, lý, hóa thì sẽ có thể được tuyển thẳng vào đại học!" Tiêu Dương than thở nói.

Diệp Phiên Nhiên chợt liên tưởng đến cách đây không lâu Dương Tịch đoạt giải nhì cuộc thi toán Olympia, ngoài cổng trường dán tấm băng rôn đỏ rực thật to.

"Đoạt giải nhì toán Olympia, được tuyển thẳng vào trường đại học nào?" Cô hỏi.

"Chẳng rõ nữa!" Tiêu Dương lắc đầu: "Nhưng mà, nghe nói Hạ Phương Phi được bình bầu là cán sự ưu tú xuất sắc cấp tỉnh, thi đại học sẽ được cộng thêm điểm!"

Lúc nói, tâm trạng cậu hơi chán nản. Cậu vốn định đăng ký cùng trường đại học với Hạ Phương Phi, thành tích học tập của hai người ngang nhau không phân được cao thấp. Nếu điểm thi đại học của Hạ Phương Phi cộng thêm vài điểm thì khoảng cách điểm số giữa hai người chênh lệch khá nhiều.

Diệp Phiên Nhiên biết rõ lý tưởng của Hạ Phương Phi, Đại học Bắc Kinh là nguyện vọng một còn Đại học Nhân dân là nguyện vọng hai. Trong thư Thẩm Vỹ nói nguyện vọng một của cậu là Đại học Nam Kinh.

Gần đến kỳ thi đại học, mỗi người đều có mục tiêu phấn đấu riêng. Những người khác đều ngày càng tiến gần đích đến của mình, duy chỉ có cô, mục tiêu vẫn đang nằm xa ngoài tầm ngắm.

Tiêu Dương nói nếu Diệp Phiên Nhiên sinh ra ở vùng nông thôn thì cô cũng sẽ phấn đấu cật lực, khổ luyện học hành. Diệp Phiên Nhiên cảm thấy hiện tại cô đã nỗ lực lắm rồi, vậy mà với năng lực và nền tảng của mình, dù cô cố gắng thế nào cũng chỉ có thể thi đỗ vào trường đại học chính quy bình thường, cách biệt rất xa với Đại học Nam Kinh danh tiếng.

Diệp Phiên Nhiên trả lời thư Thẩm Vỹ nói rằng cô sẽ cố gắng hết sức thi đỗ vào Đại học Nam Kinh, giọng điệu cô không còn vững vàng chắc chắn như trước nữa. Nguyên nhân chính là do những căng thẳng trong học tập cùng áp lực thi đại học khiến cô không kham nổi, cô cảm thấy mệt mỏi phiền muộn. Mặt khác, bất luận là cô hay Thẩm Vỹ thì sự kiên trì cùng lòng nhiệt thành ban đầu dần dần cũng bị đẩy lui, cảm thấy tương lai mù mịt đến nỗi không biết rằng bọn họ kiên trì đến vậy liệu có ý nghĩa gì chẳng?

Ngày thi đại học ngày càng gần kề, bố mẹ Diệp Phiên Nhiên bắt đầu nghiêm túc cùng cô thảo luận về hướng đi sau này.

"Ý của bố mẹ là, trường đại học tại tỉnh cũng rất tốt, như Đại học N chẳng hạn, cũng là trường trọng điểm, gần nhà tốt biết bao. Có sao phải vất vả lặn lội đến Nam Kinh chứ? Nơi đó là thành phố lớn, lạ nước lạ cái. Từ nhỏ con đã quen được chiều chuộng, lại chưa từng xa nhà, làm sao có thể thích nghi được?" Mẹ cô không nỡ để cô con gái duy nhất xa nhà, bà kiên quyết phản đối cô đăng ký trường đại học ngoại tỉnh.

Thái độ của bố cô có phần thoải mái hơn, để Diệp Phiên Nhiên tự làm chủ: "Phiên Phiên, nếu con cảm thấy Nam Kinh tốt, phải vào học tại trường đại học đó thì bố không phản đối. Con người phải nhân lúc mình còn trẻ xông xáo ra ngoài, gặp gỡ nhiều người, cứ mãi ru rú ở một chỗ, làm sao nên người được chứ?"

Rồi ông quay sang vỗ về vợ: "Con cái chẳng qua chỉ đi học thôi, nếu em thực sự không yên tâm thì hết bốn năm lập tức triệu hồi nó về, không cho nó đi nữa, chẳng phải được hay sao?"

"Anh thì biết gì?" Mẹ cô phản bác: "Anh tưởng rằng Phiên Nhiên đi Nam Kinh sẽ còn quay về sao? Hiện giờ ở trường đại học yêu đương rầm rộ, nói không chừng nó ở lại Nam Kinh thành gia lập thất luôn đây!"

Thành gia lập thất? Nghe thấy cụm từ này, Diệp Phiên Nhiên chột hoai nghi, hóa ra, kỳ thi đại học không chỉ quyết định vận mệnh của Tiêu Dương, của Hạ Phương Phi mà còn cả của cô và Thẩm Vỹ nữa.

Đem cả cuộc đời và vận mệnh của mình gửi gắm vào một kỳ thi quả thực là chuyện phiêu lưu hoang đường! Cô không dám mừng tượng đến mấy tháng sau, cảnh tượng tàn khốc với thiên binh vạn mã đi qua chiếc cầu độc mộc, chỉ đành gượng ép mình đối mặt với sách vở, học thuộc những từ vựng tiếng Anh khô khan cùng những chú giải về lịch sử.

Chiều thứ Sáu, tiết học cuối cùng là môn lịch sử, giáo viên giảng giải sơ lược về đề thi lần trước rồi tuyên bố cho mọi người tự học.

Bài thi lần này của Diệp Phiên Nhiên không tốt lắm, chỉ đạt được 78 điểm, Hạ Phương Phi, đạt điểm cao nhất lớp, 95 điểm.

"Truyền thụ chút ít kinh nghiệm đi, những chú giải danh từ này mình học hoai không thuộc!" Diệp Phiên Nhiên chỉ vào dấu chéo đỏ trên đề bài: "Cậu có bí quyết gì thế?"

"Bí quyết à? Chỉ có bốn chữ lịch sử nằm lòng!" Hạ Phương Phi nói.

"Hài!" Diệp Phiên Nhiên thở dài, đành gấp sách lại, miệng lẩm nhẩm học thuộc: "Cải cách chính trị Thương Ương là cuộc cải cách được áp dụng tại nước Tần vào năm 356 trước Công nguyên, cuộc cải cách đã làm dấy lên những tác động quan trọng trong những năm cuối thời Chiến Quốc..."

"Câu hỏi này, bảo đảm cậu biết!" Hạ Phương Phi cười bẽn lễn.

"Câu nào?" Diệp Phiên Nhiên hỏi dò. Cô bạn ngồi cùng bàn đẩy cuốn đề cương lịch sử. trung học năm ba, lấy bút đỏ vẽ lên . "Trong lịch sử nước ta, triều đại nào đóng đô tại Nam Kinh?!"

"Đi chết đi!" Diệp Phiên Nhiên đẩy cô ra: "Đã là lúc nào rồi mà cậu còn dám đùa giỡn nữa!"

"Tớ tưởng cậu nhìn thấy hai chữ Nam Kinh sẽ có cảm giác đặc biệt thân thiết chứ!" Hạ Phương Phi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ cửa sổ lớp hai năm thứ ba trung học nhìn ra là sân tập, hàng ngày buổi chiều đều có các nam sinh đến đó tập bóng rổ.

"Tan học, bọn mình đi xem bọn con trai chơi bóng đi!" Hạ Phương Phi nói: "Bố mình dạy, thời trung học phải biết cân bằng mọi thứ. Lúc học thì nghiêm túc học mà chơi cũng phải chơi cho mình. Dù sao, ngày mai cũng là cuối tuần rồi!"

Những gia đình bình thường, bố nghiêm khắc mẹ hiền hậu. Riêng Hạ Phương Phi là ngoại lệ, mẹ cô rất nghiêm khắc, cả ngày mặt mày khó đăm đăm, miệng đầy ắp lý lẽ, còn bố cô thì hòa nhã thân thiện, đối xử với con gái bình đẳng, đùa giỡn giấu cợt, hoàn toàn không có khoảng cách giữa hai cha con.

Diệp Phiên Nhiên hơi do dự, cô sợ gặp mặt Dương Tịch trên sân tập. Sau đó cô ngẫm nghĩ, thế này chẳng phải giấu đầu lòi đuôi, lạy ông tôi ở bụi này hay sao? Chỉ cần trong lòng không đen tối quỷ quyết thì dù gặp lại có sao đâu, dù gì cậu ta cũng đã coi cô là kẻ ngang qua đường.

Ra đến sân tập, quả nhiên cô gặp Dương Tịch, nhưng cậu không ra sân tập, hai tay cho vào túi quần, tựa người ngồi trên ghế, mặt chẳng chút cảm xúc. Chẳng rõ có phải là ảo giác hay không mà Diệp Phiên Nhiên phát hiện trông cậu tiêu tụy gầy guộc đi nhiều, cặp mắt không còn sáng trong nữa, mà dường như mập mờ che phủ bởi lớp màn u tối rậm rạp, sắc mặt khinh khinh cao ngạo chẳng coi ai ra gì.

Khuôn viên trường rộng lớn, hàng nghìn bộ đồng phục, Diệp Phiên Nhiên chẳng hề có ý kiếm tìm nhưng vẫn có thể sàng lọc ra hình bóng cậu đầy chuẩn xác ngay trong tầm ngắm của mình. Cảm giác kỳ lạ này, cô chẳng thể nào nói với bất kỳ người bạn thân nào, mỗi khi trông thấy cậu, cô vẫn vờ như di chuyển ánh mắt sang chỗ khác, tỏ vẻ không hề bận tâm đến cậu.

Dường như ngay lúc Diệp Phiên Nhiên xuất hiện thì Dương Tịch đã rất nhanh bắt kịp bóng dáng cô. Diệp Phiên Nhiên đổi kiểu tóc mới, tóc cô giờ đã dài ra, không còn để tóc mái như trước, tóc đuôi ngựa túm cao để lộ vầng trán sáng bóng cùng đôi mắt đen láy.

Tuy bị ngăn cách bởi sân tập cùng đám đông nhưng cậu vẫn có thể nghe thấy tiếng cô nói cười cùng, bạn bè, giọng cô lạnh lạnh, thậm chí có phần chói tai. Cậu rất muốn nói với cô rằng, thực ra nụ cười hoạt bát vô tình đó không phù hợp với con người cô, nó khiến người ta cảm thấy có chút ngớ ngẩn. Cậu vẫn thích dáng vẻ dịu dàng trầm lặng của cô hơn.

"Này, đang nghĩ gì thế?" Trần Thần chạy ra từ sân bóng, đầu tóc ướt sũng mồ hôi: "Sao cậu không cùng ra sân chơi?"

"Không muốn chơi!" Giọng Dương Tịch uể oải hơi khàn khàn.

Trần Thần kéo mạnh chiếc áo gile ướt đầm dán chặt trên người, ngồi xuống bậc thềm ngay trước mặt cậu, nói: "Làm gì thế, bao lâu rồi cậu không chơi bóng cùng bọn mình? Trước đó thì bảo vì lo chuẩn bị cho cuộc thi toán Olympia, giờ thì sao? Thi xong đoạt giải luôn rồi, sao cậu vẫn không chơi?" .

Dương Tịch nhìn quả bóng bay bổng ngoài sân, vẻ mặt ủ dột lặng lẽ: "Hôm nay mình không có tâm trạng!"

"Cậu có ngày nào có tâm trạng đâu!" Trần Thần không đợi Dương Tịch trả lời, chụp ngay lấy cánh tay cậu, kéo mạnh: "Thiếu đi cậu một ông vua bóng rổ bọn mình thật không quen!"

"Dương Tịch! Dương Tịch! Dương Tịch!" Ngoài sân vừa kịp vọng lại tiếng kêu thét dữ dội kích thích dây thần kinh Dương Tịch. Chàng thanh niên đánh mất chính mình cuối cùng vẫn chẳng thể kháng cự lại sự cám dỗ, lắc lắc đầu rồi cất bước tiến thẳng ra sân bóng.

Dương Tịch trên sân bóng và Dương Tịch vừa rồi là hai người khác nhau hoàn toàn. Cậu bình tĩnh kiên định, tự do phóng khoáng, tràn đầy sức sống, hết như thời nam châm thu hút ánh mắt đám nữ sinh vây quanh mình, khiến bọn họ hô hào nhảy nhót, hâm mộ sùng bái.

Diệp Phiên Nhiên đứng trong đám đông, ánh mắt dõi theo bóng hình ai đó trên sân, khó tránh khỏi cảm thấy ngượng ngập. Cô không thể vỗ tay hô hào như những bạn nữ khác, cũng thể không chút ác cảm đứng bên ngoài sân tập cổ vũ động viên cậu. Trong trường hợp này, cô nên khôn hồn rời khỏi nơi đây thì tốt hơn.

Cô kiểm soát nói lời chào tạm biệt với Hạ Phương Phi rồi xoay người bước ra ngoài sân bóng.

Sau lưng cô chợt vang lên tiếng hét, Diệp Phiên Nhiên quay đầu lại theo phản xạ, cô liền cảm nhận một luồng gió lướt nhanh qua mặt mình. "Bình" một tiếng, quả bóng nặng nề đập ngay vào mặt cô.

Ý thức của cô thoáng chốc bị cướp mất, trước mắt như nổ đom đóm, mặt mũi đầy máu me, đầu óc quay cuồng rồi ngất đi.

Hạ Phương Phi đứng gần cô liền chạy ngay lại, đang định khom người dìu cô đứng dậy thì trông thấy mặt mũi Dương Tịch trắng bệch chạy xộc đến.

"Dương Tịch, cậu cố ý hả?" Hạ Phương Phi chau mày nhìn cậu: "Vì cậu yêu người ta bị từ chối nên ghen quá hóa giận, yêu quá hóa hận liền muốn ra tay độc thủ với Phiên Phiên chứ gì!"

Dương Tịch không phải loại người thích chia sẻ chuyện của mình với người khác, dù là Trần Thần cũng chẳng biết trong thư Diệp Phiên Nhiên đã viết gì, chẳng hề hay biết nỗi buồn và tủi thân chất chứa tận đáy lòng cậu.

Nhưng không nói ra không có nghĩa rằng cậu không để tâm, nỗi cảm hận bất bình tích tụ đè nén một thời gian dài đã lên men sinh sôi trong lồng ngực. Khi đó, cậu đang dẫn bóng chạy về bên rổ, trông thấy Diệp Phiên Nhiên xoay người bỏ đi, cậu không tài nào kiềm chế cảm xúc của bản thân, cậu ra sức ném đi, quả bóng tuột khỏi tay lao thẳng về phía cô.

Phiên Phiên, tôi chỉ là muốn em dừng bước, nào ngờ tôi lại làm tổn thương đến em!

Chương 17

Dưới ánh nhìn chăm chú của bao người, Dương Tịch bế ngửa Diệp Phiên Nhiên, đang mê man bất tỉnh chạy vội đến phòng y tế của trường.

Nhìn vẻ mặt ăn năn của Dương Tịch, Hạ Phương Phi không oán trách gì nữa, chỉ chạy đuổi theo sau, nhưng bước chân của cậu quá nhanh, cả đoạn đường cô phải chạy vội mới đuổi kịp.

Cuộc thi bóng xố trên sân đành tạm dừng lại, đám đông vây quanh không chịu giải tán, vẫn đứng nguyên tại chỗ. Trước sự việc xảy ra đột ngột cùng cảnh tượng, xô bồ bát nháo, một nữ sinh năm hai trung học hoài nghi hỏi: "Cô gái đó là ai vậy, xem dáng vẻ căng thẳng của Dương Tịch kìa!"

"Ngốc thế! Ném bóng làm người ta bất tỉnh, không căng thẳng sao?" Bạn cô ta đáp, giọng coi thường.

"Tớ thấy không đơn giản thế đâu!" Cô nữ sinh nheo nheo đôi mắt hồ ly ranh mãnh, chăm chú dõi theo bóng dáng Dương Tịch dưới ánh nắng mặt trời: "Có lẽ Dương Tịch rất thích cô ta."

Chàng nam sinh vẻ ngoài thường trông rất lạnh lùng, rất khó có thể lường tượng ra cậu thích mẫu người con gái như thế nào.

"Cậu có trông thấy rõ tướng mạo của cô gái đó không, trông có xinh không?"

"Không để ý! Khi đó tình thế nguy cấp, ai mà chú ý nhìn dáng vẻ của cô ta chứ!"

Giờ phút này, bọn họ đang bàn luận về cô gái lặng lẽ cuộn tròn, người trước ngực Dương Tịch, tâm trí chìm trong cơn mơ màng. Cảm giác duy nhất cô cảm nhận được chính là hơi ấm cơ thể trên người chàng trai cùng chút hơi thở nam tính và cả mùi mồ hôi nhàn nhạt. Ngoài những điều này ra, tất cả chỉ là sự trống rỗng.

Phòng y tế cách sân tập một đoạn rất xa. Dương Tịch ôm lấy Diệp Phiên Nhiên bước chân vội vã, mồ hôi từng giọt lăn trên vầng trán nhỏ xuống tóc mái, thấm ướt cả tầm mắt của cậu.

"Nghỉ một lát đi!" Hạ Phương Phi bên cạnh cảm thấy không ổn, khuyên cậu: "Hay là mình thay cậu một lúc?"

"Cậu làm sao mà bế nổi?" Dương Tịch không che giấu nỗi vẻ căng thẳng: "Cậu nói xem, cô ấy chảy nhiều máu như vậy, có nguy hiểm đến tính mạng không?": ;

"Đừng lo, cô ấy chỉ bị thương phần mũi, bị chảy máu mũi thôi!" Hạ Phương Phi quay sang an ủi.

Không quan tâm sao được chứ? Diệp Phiên Nhiên chảy máu kinh khủng, làm người ta sợ phát khiếp. Chiếc áo thun T-shirt trắng toát của cậu nhuộm đầy máu. Mặt cô trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt nhắm nghiền, hàng lông mi rũ xuống, hết như con thú nhỏ bị trọng thương đang thở thoi thóp.

Đến phòng y tế, bác sĩ và hộ lý hốt hoảng đặt Diệp Phiên Nhiên lên giường bệnh, sau khi phát hiện không có gì nghiêm trọng, họ dán miếng băng keo cá nhân cầm máu mũi, nói cô nghỉ ngơi vài ngày là khỏe lại.

Hạ Phương Phi thở phào, quay đầu lại nhìn mái tóc rối bù của Dương Tịch, bộ dạng nhếch nhác, mồ hôi ướt sũng. Nhằm giảm bớt không khí căng thẳng, cô nói đùa: "Cậu ném bóng chính xác thật đấy, chẳng xiêu chẳng vẹo nhằm đúng vào mũi của Phiên Phiên. May mà sống mũi không bị gãy, chứ không thì cô ấy bị dị dạng rồi..."

"Nếu cô ấy mà bị dị dạng thì mình sẽ nuôi cô ấy cả đời." Dương Tịch thấp giọng nói, thái độ nghiêm túc.

"Cậu nghĩ hay thật đấy, Phiên Phiên sẽ chẳng cần cậu nuôi đâu!" Hạ Phương Phi ngoài miệng nói cười nhưng trong lòng chua xót.

Đây là chàng trai cô từng yêu mến. Hệt như bao câu chuyện tình yêu đơn phương thất bại khác, dù rằng gặp phải sự cự tuyệt của cậu nhưng tình cảm mơ hồ mà cô dành cho cậu vẫn chẳng thể nào hoàn toàn nhạt phai. Và lại, cô còn có suy nghĩ ích kỷ xấu xa, đó chính là thứ mà mình không có được cũng không muốn người khác có được. Vì thế mà, dù rằng Dương Tịch không thích cô thì cậu cũng chẳng thể đem lòng yêu mến người con gái khác.

Hiện giờ, cậu chẳng những thích người con gái khác mà người con gái đó lại chính là bạn thân nhất của cô.

Mỗi lần nhắc đến Dương Tịch trước mặt Diệp Phiên Nhiên, con tim Hạ Phương Phi tan thành trăm mảnh, phức tạp khó nói thành lời. Một mặt, cô rất coi thường bản thân mình, mặt khác cô không thể khống chế lòng đố kỵ của mình với cô bạn thân, nỗi hận chẳng nói nên lời với Dương Tịch, thậm chí trong cô còn có cảm giác hờ hê khi trông thấy Dương Tịch quẩn quýt đau khổ bên Diệp Phiên Nhiên.

Dương Tịch à, ai bảo cậu không có mắt tình đời, ai bảo cậu yêu mến người con gái khác? Nếu như người cậu thích là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu khốn khổ thế này!

Giữa yêu và hận chỉ cách nhau gang tấc. Thực tình mà nói, Hạ Phương Phi hiểu rằng cảm giác mà Dương Tịch dành cho Diệp Phiên Nhiên chính là sự pha trộn giữa tình yêu và lòng thù hận. Thế nhưng, trong câu chuyện tình yêu này, cô chỉ có thể làm một khán giả đứng từ xa nhìn gương mặt sáng sủa tuần tú, vóc dáng cao lớn, cá tính trẻ con, cùng sự cố chấp và kiên trì trong tình yêu của cậu.

Vì sao khoảnh khắc này, lòng cô thấp thoáng sự lạc lõng? Dương Tịch bằng xương bằng thịt tuy đang đứng ngay trước mặt

trò chuyện cùng cô nhưng ánh mắt cậu, sự lo lắng nhưng nhớ trong lòng cậu đều dành cho người con gái xanh xao yếu ớt đang nằm trên chiếc giường kia.

Khi họ chưa hiểu thế nào là tình yêu chân thành thì đã phải nếm trải đủ kiểu cảm xúc ưu sầu, uất ức, chua xót, căm phẫn, đau khổ, còn cả sự tuyệt vọng và bất đắc dĩ.

Ánh mặt trời chiều tà chiếu qua cánh cửa kính phủ một vầng ánh sáng vàng rực trên khuôn mặt say ngủ của Diệp Phiên Nhiên. Dương Tịch đứng trước giường, cúi đầu nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt nghiêm túc chau mày.

Trông thấy ánh mắt Dương Tịch nhìn Diệp Phiên Nhiên, tận đáy lòng Hạ Phương Phi dấy lên nỗi chua xót. Cô quen cậu đã hơn mười năm, từ khi cậu còn là đứa trẻ ngỗ nghịch, nghịch ngợm nhưng ánh mắt dịu dàng và vẻ nuối tiếc của cậu lúc này thì cô chưa bao giờ trông thấy.

Hạ Phương Phi hiểu rằng, đã đến lúc mình phải rời đi rồi. Cô bước ra khỏi phòng bệnh, khẽ khép hờ cánh cửa.

Trên thế gian này có một loại tình cảm được định sẵn kể cục chính là chỉ có thể xoay người bỏ đi trong sự rục rở trắng lệt. Chín ít, cô là người thông minh biết quay đầu dừng lại.

Dương Tịch không biết quay đầu cũng chẳng biết buông tay. Cậu là mẫu người con trai, thích thì yêu, đã yêu một người thì yêu cả đời. Dù cho em cự tuyệt tôi thì tôi cũng vẫn yêu em.

Ở lứa tuổi mười bảy cộc cằn liễu lĩnh này, Dương Tịch đã làm quá nhiều việc đến cả bản thân cậu cũng lấy làm khó tin. Khi Diệp

Phiên Nhiên tỉnh lại thì đã là nửa tiếng đồng hồ sau đó.

Xung quanh rất tĩnh lặng, cô nằm trên giường nhìn cánh cửa sổ bên tay trái, bóng cây ngô đồng bên ngoài hắt vào hòa cùng ánh mặt trời lốm đốm loang lổ tựa như những ánh kim vỡ vụn vương vãi tung tóe.

Chóp mũi đau âm ỉ khiến cô nhớ lại tình trạng chảy máu mũi thê thảm lúc bị trái bóng nện vào, mà tên đầu sỏ cầm đầu giờ đây đang lặng lẽ đứng bên giường.

Diệp Phiên Nhiên quay mặt sang bên phải liền trông thấy cậu, vẻ mặt tiêu tụy, áo quần lôi thôi, trên chiếc áo trắng loang lổ vết máu. Khuôn mặt buồn rười rượi, đáy mắt chất đầy nỗi ăn năn, dường như người chịu đau thương chính là cậu.

Trông thấy cô trở mặt nhìn, cậu chụm đầu sang hỏi nhỏ: "Cậu tỉnh rồi à? Đã đỡ chút nào chưa? Có còn đau không?"

Nhắm nhí! Cậu thử bị bóng nện xem, sao mà không đau chứ? Diệp Phiên Nhiên giận dữ quay mặt lại, nhắm mắt, không thèm để ý đến cậu.

Dương Tịch hú hồn, vội vàng chạy ra ngoài, gọi bác sĩ vào: "Cô ơi, cô mau đến đây, kiểm tra lại lần nữa..."

Bác sĩ tiến lại gần, nhìn kỹ vết thương của cô, nói với Dương Tịch: "Không sao rồi, tỉnh lại là khỏe rồi!"

"Không sao thật chứ cô? Chẳng phải bảo là chỉ bị bóng nện vào sống mũi thôi sao? Sao lại bị ngất đi thế? Liệu có phải tổn

thương đến nào không cô?" Dương Tịch lại nhai hỏi một tràng, Diệp Phiên Nhiên nằm trên giường không nhin nổi, khẽ nhướn mí mắt lên, mất kiên nhẫn nói: "Dương Tịch, có cậu võ sọ ấy, miệng lắm nhảm bên tai, phiền chết đi được!"

Giọng cô không mấy thân thiện nhưng Dương Tịch lại cảm nhận được nỗi ấm ức chẳng nói nên lời. Thế nhưng, ít ra thì cô cũng chịu mở miệng trò chuyện cùng cậu.

Bác sĩ vừa đi khỏi, Dương Tịch mới kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh giường, cầm tờ vào lưng ghế: "Muốn uống gì không? Tôi mua cho cậu, Coca hay là..."

"Cảm ơn, tôi nghĩ là khỏi cần đi!" Diệp Phiên Nhiên lạnh lùng dứt khoát khước từ.

Dương Tịch nhìn khuôn mặt xanh xao của cô, chiếc mũi sưng đỏ, lời xin lỗi nghẹn ngào thốt ra từ cổ họng cậu: "Phiên Phiên, xin lỗi cậu!"

"Đừng gọi tôi là Phiên Phiên!" Sự tủi thân cùng cảm giác chua xót ập ứ đầy trong bụng cô, cuối cùng cũng tìm được chỗ để trút. Cô chẳng tài nào kìm nén cảm xúc của mình, quát lên: "Dương Tịch, cậu có thể tránh xa tôi một chút không, tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa!"

"Không thể!" Thời gian gần đây, Dương Tịch chẳng còn lòng dạ nào mà học hành, tâm tình nóng nảy dễ cáu bẳn. Diệp Phiên Nhiên hết lần này đến lần khác bài xích đả kích cậu, nỗi niềm sầu não đè nén lồng ngực càng khiến cậu hốt hoảng. Cậu không biết làm sao đối mặt với người con gái trước mắt mình, cô có một tâm hồn yếu đuối và nhạy cảm, cô sợ bị tổn thương, vì thế mà hết lần

này đến lần khác né tránh cậu. Nhưng không biết rằng, cô càng tránh thì cậu càng muốn tiếp cận cô hết như con sư tử nắm quyền chủ động tuyệt đối đứng trước con thú săn hoảng hốt ra sức vầy vùng đấu tranh thì càng gấp rút vồn vã muốn vồ lấy con mồi.

"Diệp Phiên Nhiên, tôi vì cậu mà đau khổ, khó chịu đến vậy. Vì sao cậu có thể đứng bên lề, hết như không có chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Phiên Nhiên sợ hãi nhìn cậu chăm chăm, vẻ mặt khó tin. Dương Tịch không nói nữa, mặt ửng đỏ, miệng ngậm chặt.

Hai người chột im lặng, đến mức có thể nghe thấy nhịp đập của con tim.

Cuộc tranh luận đôi co kết thúc, cậu nghe thấy tiếng thì thầm mệt mỏi của Diệp Phiên Nhiên: "Dương Tịch à, cầu xin cậu, đừng thích tôi, được không?"

Dương Tịch cảm thấy con tim dường như bị người đâm xuyên thủng một lỗ, đau đớn khó chịu.

"Diệp Phiên Nhiên, cậu tưởng rằng tình cảm làm từ nước sao? Chỉ cần mở vòi ra, muốn nước chảy ra thì chảy, muốn tắt thì tắt chứ gì? Cậu có biết tôi thích cậu nhiều thế nào không? Ban ngày đi học mất tập trung nghe giảng, buổi tối thì không chợp mắt được, đêm nào cũng mất ngủ vì cậu. Rất nhiều lần, tôi buồn bã đến nỗi chỉ muốn xé nát hết sách vở, phóng ra khỏi phòng học tìm cậu. Dù rằng chỉ để nói một câu, chỉ cần hàng ngày được nhìn cậu cũng đủ rồi. Vì sao đến cả cơ hội này cậu cũng không muốn cho tôi?"

"Không đâu, Dương Tịch, cậu không thích tôi đâu, người cậu thích là chính bản thân cậu!" Diệp Phiên Nhiên chẳng mảy may nhúc nhích, lạnh lùng ngắt lời: "Cậu nói cậu rất đau khổ, rất khó chịu, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ cho tôi chưa? Dựa vào đâu tôi phải vì cậu yêu tôi mà tôi phải yêu cậu chứ? Cậu tưởng rằng mình là trung tâm, đắm chìm trong thứ tình cảm mền mủ mà cậu ngỡ rằng đó là tình yêu, hoàn toàn không hề nghĩ đến cảm nhận của tôi! Cậu biết thế nào là tình yêu thực sự không? Yêu một người, tức là, phải biết đặt mình vào vị trí của người khác, yêu thứ cô ấy thích, đau khổ cùng cô ấy, không để cô ấy chịu bất kỳ sự ấm ức nào. Dù rằng cô ấy phải lòng người khác đi chẳng nữa, cũng mỉm cười chúc phúc, kèm theo câu nói "Mong rằng em sẽ hạnh phúc!"

Cậu bất giác nở nụ cười lạnh lùng: "Có người như vậy hay sao? Trừ phi cậu ta là kẻ ngốc..."

"Vì thế tôi mới nói cậu vốn dĩ không hiểu về tình yêu!" Diệp Phiên Nhiên nói tiếp: "Trên thế gian này, tình yêu đích thực chính là để người mình yêu tìm thấy hạnh phúc!"

"Nếu như một ngày nào đó, Thẩm Vỹ thay lòng đổi dạ, phải lòng người con gái khác, cậu cũng sẽ mỉm cười chúc phúc cậu ta ư?" Dương Tịch chậm rãi nói.

Diệp Phiên Nhiên khựng lại, nội tâm giằng xé trong chốc lát: "Tôi sẽ làm vậy, tôi sẽ chúc phúc cho cậu ấy chỉ có hạnh phúc!"

Dương Tịch cứng nhắc ngồi xuống. Hồi sau, cậu vùi đầu vào khuỷu tay, hai bên xương bả vai gục xuống, gầy guộc mà sắc nhọn.

Rồi cô trông thấy cậu từ từ ngẩng mặt lên, nói bằng chất giọng trầm khàn: "Nếu như cậu không muốn trông thấy tôi, tôi bảo

đảm trước khi tốt nghiệp sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa!"

Cô trở mắt nhìn cậu, không nói nên lời. Dương Tịch không đợi cô trả lời liền mở cửa phòng bỏ đi một mạch.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, mùi thuốc khử trùng thoang thoang trong làn không khí, mãi vẫn chưa tan. Diệp Phiên Nhiên đưa mắt nhìn ánh mặt trời chiều tà đang dần tắt nắng, thẩn thờ hồi lâu.

Cô thực sự thuyết phục được cậu rồi sao? Từ nay về sau, hai người ai đi đường đó, không còn giao nhau nữa sao?

Chương 18

Hôm sau, Diệp Phiên Nhiên không đi học, cô không dám bước ra khỏi cửa bởi trên sống mũi dán một miếng băng lớn, chóp mũi sưng tấy.

Mười bảy mười tám tuổi, lứa tuổi có ý thức giác ngộ cá nhân cùng niềm kiêu hãnh căng tràn. Chẳng có người con gái nào muốn mình xuất hiện trước mặt người khác, nhất là trước mặt các bạn nam sinh với bộ dạng "xấu xí". Diệp Phiên Nhiên nhớ lại dáng vẻ của mình ngày hôm qua tại phòng y tế, chẳng những nhếch nhác mà ngôn từ lời nói còn thô lỗ, hoàn toàn hủy hoại hình tượng thực nữ dịu dàng điềm tĩnh trước đây.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, trông thấy bộ dạng chân thực xấu xí nhất của cô, Dương Tịch sẽ không còn mê muội cô nữa. Thông

thường, người con gái trong lòng các chàng trai chẳng phải đều nét na trong sáng, hoàn hảo sao?

Thật ra, Diệp Phiên Nhiên nghĩ mãi mà vẫn không hiểu Dương Tịch cố sao thích cô. Bên cạnh cậu có biết bao nhiêu người con gái vừa xinh xắn lại vừa đáng yêu, cố sao giữa ban ngày ban mặt cậu lại thả thiên nga chọn vịt bầu xấu xí chứ?

Nhân lúc bố mẹ đã đi làm, cô không nhịn được lén mở hộp bàn, lật bức thư tình ra đọc lại một lần, tâm trạng cô dường như cố chút khác trước.

Dương Tịch ời là Dương Tịch, hóa ra tài viết văn của cậu cũng khá lắm. Nếu cậu đặt những tâm tư tình cảm này vào bài tập làm văn, nói không chừng thành tích môn văn của cậu sẽ lọt vào top năm người đứng đầu lớp.

Nhưng mà Dương Tịch à, khoảng cách thì sinh ra cái đẹp nhưng khi đã thực sự tiếp xúc với tôi rồi, cậu sẽ phát hiện tôi cũng chỉ là người con gái bình thường. Nếu như đến một ngày nào đó cậu tỉnh giấc mộng, tan vỡ hình tượng, chỉ bằng chúng ta đừng bắt đầu thì hơn.

Cô có thể an lòng quen biết Thẩm Vỹ, kết bạn cùng Tiêu Dương, bởi lẽ hai người họ hiểu cô, vì cô và họ thuộc cùng tốp người. Còn Dương Tịch, cậu thuộc mẫu người khiến người khác phải ngước mắt nhìn lên nhưng cô lại không hiểu cậu. Tia sáng phát ra trên người cậu, quá chói lòa thiêu đốt cả những người ở bên cậu, càng làm tôn thêm sự hèn mọn bé nhỏ của cô.

Vẫn là câu nói đó, dù rằng không có Thẩm Vỹ thì cô vẫn sẽ không đón nhận Dương Tịch, nhưng không thể phủ nhận rằng cô

không rung động. Trong những năm tháng thanh xuân, khi còn là vệt bầu xấu xí quê mùa có được tình cảm mến mộ của chàng nam sinh ưu tú đa tình, hiếm có cô gái nào không động lòng.

Trong những tháng ngày cuối cùng của bậc trung học, mỗi lần Diệp Phiên Nhiên nhớ đến cái tên Dương Tịch thì lòng cô luôn dậy lên một thứ cảm xúc khó hiểu. Đôi khi, buổi tối cô nằm mơ thấy cậu, khi tỉnh giấc, cô còn nghĩ rằng hay là mình đối xử tốt với Dương Tịch cho rồi, ở bên cậu một thời gian, vừa không hoài phí sự si tình của cậu dành cho cô mà còn có thể thỏa mãn chút niềm kiêu hãnh nho nhỏ của mình. Sau này khi hoài niệm về quá khứ, cô có thể tự hào từng có một quá khứ sáng chói, từng hẹn hò cùng chàng nam sinh tuấn tú Dương Tịch.

Nhưng đó chỉ là những ý nghĩ đơn chiếc mong manh lướt qua trong đầu cô mỗi khi nửa đêm tỉnh giấc mộng. Khi trời hừng sáng, Diệp Phiên Nhiên lại trở về là cô nữ sinh trung học năm ba nội tâm, trầm lặng ít nói, bị kỳ thi kiểm tra như cơm bữa cùng mớ tài liệu ôn luyện chất như quả núi nhỏ chèn ép đến mức choáng ngợp.

Kỳ nghỉ đông năm đó, cô gần như phải học thêm suốt. Kể từ khi học kỳ hai bắt đầu, cô phải học lớp tự học buổi tối đến tận chín giờ. Vì là con gái, nhà lại khá xa trường nên hàng ngày bố đều phải đến trường đón cô.

Ngồi sau yên xe liếc nhìn sống lưng của bố khẽ nhấp nhô, Diệp Phiên Nhiên thường nhớ về Thẩm Vỹ, nhớ đến niềm xúc động rục rở trong ánh chiều tà vào chạng vạng tối ngày hè. Khi đó, cô cứ khẳng khẳng cho rằng mình phải theo người con trai đó suốt cả cuộc đời. Hai năm sau hồi tưởng lại việc này, tựa hồ như cách biệt cả thế kỷ.

Lâu rồi cô không nhận được thư của Thẩm Vỹ. Thật ra, cậu không viết thư, cô cũng có thể đoán chắc chắn là cậu đang dốc hết sức lực chuẩn bị cho cuộc chiến thi đại học. Còn về Dương Tịch, sau lần nói chuyện tại phòng y tế, cô không còn gặp lại cậu nữa.

Kỳ thi đại học dần bước vào giai đoạn đếm ngược, hàng ngày bước vào lớp học, chào đón bọn họ chính là hàng chữ: "Dốc toàn sức lực, nghênh đón kỳ thi đại học, chỉ còn XX ngày là đến ngày 7 tháng 7 rồi, cố lên!"

Vài dòng chữ này, hết như một con dao hai lưỡi, treo lơ lửng trong lòng các sĩ tử, khiến mặt mày người nào người nấy nhăn nhó khổ sở, đến cả Hạ Phương Phi xếp hạng nhất trong ban xã hội với thành tích xuất sắc cũng chẳng nhận được buông lời than oán: "Bọn mình là thế hệ thí điểm cho một nền giáo dục suy sụp!"

Thế nhưng, có một người lại may mắn thoát khỏi kỳ thi đại học.

Thành phố D là thành phố nhỏ miền Nam có vị trí địa lý thuận lợi và lịch sử lâu đời. Tuy là mảnh đất lớn bằng nắm tay nhưng với phong cảnh sơn thủy hữu tình cùng những lễ tục dân gian mộc mạc giản dị, thành phố đã thu hút các du khách từ mọi miền lãnh thổ nườm nượp kéo đến.

Năm Diệp Phiên Nhiên vào trung học năm ba, một vị đạo diễn nổi tiếng trong nước đến thành phố D lựa chọn địa điểm quay cho bộ phim mới của mình. Để tiết kiệm chi phí, nữ diễn viên chính thứ ba được tuyển chọn trong số những nữ sinh ở các trường trung học tại thành phố này.

Đây là hình thức tuyển chọn chưa từng có từ trước đến nay, đã tạo nên phản ứng mạnh mẽ tại thành phố D, mọi người từ đầu phố đến cuối ngõ ai ai cũng bàn luận. Với những cô gái khác theo đuổi nghiệp minh tinh thì việc này tràn đầy cảm dỗ. Nếu may mắn được lọt vào mắt xanh của đạo diễn nổi tiếng thì có thể hoàn toàn đổi đời, hết như Triệu Vy với vai "Tiểu Yến Tử" chỉ trong một đêm nổi danh khắp Đại Giang, Nam Bắc.

Lãnh đạo trường Tam Trung đặc biệt chú trọng việc này, sau kỳ tuyển chọn sơ bộ chỉ giữ lại mười ứng cử viên. Hôm nhà trường công bố danh sách, trước cột đăng bản thông báo hàng loạt người chen chúc nhau.

Khi đó, Diệp Phiên Nhiên đang vui đùa trong mớ bài tập môn toán thì Tạ Dật chạy xộc vào hét to: "Diệp Phiên Nhiên, có tên của cậu kìa!"

"Đừng đùa nữa!" Diệp Phiên Nhiên đầu không ngẩng lên: "Mỹ nữ trong trường nhiều như áng mây, tớ làm sao mà được chọn chứ?"

"Cực kỳ chính, xác!" Tạ Dật còn hứng chí hơn cả cô: "Lớp chúng mình chỉ có hai người qua vòng sơ tuyển, một là cậu, hai là Đồng Hình Nguyệt!"

Diệp Phiên Nhiên vẫn cảm thấy cô bạn đang đùa giỡn nhưng giờ vắn ngay sau đó, thầy Quách tuyên bố tin tức này trước cả lớp, đồng thời muốn cô và Đồng Hình Nguyệt phải lập tức dừng việc học, cùng tám nữ sinh khác tham gia lớp huấn luyện diễn xuất do trường tổ chức.

Hai tuần sau, đạo diễn đích thân đến trường lựa chọn diễn viên. Trong giảng đường vắng vẻ, chỉ có vài vị lãnh đạo nhà trường cùng đoàn làm phim. Mười nữ sinh luân phiên nhau tiến lên khán đài biểu diễn, không chỉ ca hát, nhảy múa, đọc diễn cảm mà còn biểu diễn nhạc cụ này nọ nữa. Khi đứng sau khán đài, các nữ sinh đứng cạnh cô đều căng thẳng, toàn thân run rẩy, duy chỉ có cô tỏ vẻ thản nhiên. Cô chưa bao giờ mộng làm minh tinh, nếu như không phải vì giáo viên chủ nhiệm yêu cầu cô nhất định phải tham gia thì cô đã xin rút lui khỏi cuộc tuyển chọn này từ lâu.

Đồng Hình Nguyệt xuất hiện trên khán đài với dáng vẻ duyên dáng tự tin cùng bài phát biểu cảm tưởng sâu sắc phong phú, đồng thời còn biểu diễn điệu múa Tân Cương mềm mại uyển chuyển, nhận được sự reo hò tán thưởng của cả khán phòng. Đến lượt Diệp Phiên Nhiên, cô hoàn toàn chỉ làm nền phụ họa cho Đồng Hình Nguyệt, giới thiệu sơ lược về họ tên tuổi tác, đọc diễn cảm một đoạn văn ngắn rồi vội vàng khom người cúi chào, phóng nhanh về phía vũ đài.

Màn trình diễn kết thúc, đạo diễn tuyên bố kết quả tuyển chọn cuối cùng, mọi người trên khán trường đều trố mắt ngạc nhiên, mà người cảm thấy kinh ngạc nhất chính là Diệp Phiên Nhiên, bởi lẽ sự may mắn bỗng chốc giáng ngay xuống đầu cô.

Đạo diễn giải thích rằng, vai diễn này, đất diễn không nhiều, thiết kế nhân vật là một cô nữ sinh trung học gầy gò, trong sáng, nhạy cảm và lập dị, ngoại hình và cá tính của Diệp Phiên Nhiên rất thích hợp với vai diễn này.

Đối mặt với ánh mắt ngưỡng mộ của bao người, Diệp Phiên Nhiên rất bình tĩnh. Cô quay sang nhìn Đồng Hình Nguyệt đứng cạnh mình, khóe mắt cô ta hơi đỏ, gương mặt thể hiện vẻ khinh

thường, đổ kị và ấu ức. Ấu ức thực sự chính vì, bất luận ngoại hình, cá tính, tài nghệ hay biểu hiện trên khán đài thì Đồng Hình Nguyệt đều vượt xa Diệp Phiên Nhiên. Huống hồ, cô ta còn chuyên tâm chuẩn bị suốt thời gian dài, bố mẹ còn chi một số tiền lớn để mời giáo viên chuyên vũ đạo và thể hình về phụ đạo cho cô ta.

Tràng pháo tay vang lên, Diệp Phiên Nhiên lấy hết can đảm nói: "Đạo diễn, xin lỗi, tôi không thể tham gia!"

Vị đạo diễn tỏ vẻ nghiêm túc ngoài sức tưởng tượng của mình, ông dịu dàng hỏi: "Vì sao? Em có thể cho tôi biết lý do được không?"

"Bố mẹ em kiên quyết phản đối em đóng phim, sợ sẽ ảnh hưởng đến việc học. Em là học sinh trung học năm ba rồi, vài tháng nữa còn phải thi đại học!"

Lý do của Diệp Phiên Nhiên rất đầy đủ, dù là hiệu trưởng hay giáo viên cũng không thể làm trái nguyện vọng của phụ huynh, ép buộc học sinh từ bỏ kỳ thi đại học.

Sau một hồi ngậm ngùi tiếc nuối, vị đạo diễn chuyển ánh mắt nhìn sang Đồng Hình Nguyệt.

Không lâu sau, Đồng Hình Nguyệt theo đoàn làm phim đi Bắc Kinh. Tờ tạp chí giải trí thành phố D đăng tải bức ảnh chân dung Đồng Hình Nguyệt, xưng danh cô là nữ minh tinh nào đó vừa mới vào nghề.

Bạn học ngồi cạnh nói: "Diệp Phiên Nhiên, thật đáng tiếc, vốn dĩ cơ hội đó là của cậu!" Diệp Phiên Nhiên chẳng mấy may hối

hận, cô biết rằng, cuộc sống sau ánh hào quang đó không phù hợp với mình.

Sau khi bộ phim đóng máy, Đồng Hình Nguyệt chẳng hề "một bước lên tiên" nhưng cô vẫn ở lại Bắc Kinh, trở thành kẻ lang thang bên ba xứ Bắc. Sau này, Diệp Phiên Nhiên tình cờ bắt gặp bóng dáng cô xuất hiện trong các bộ phim truyền hình nhưng chẳng có vai diễn nào vượt trội hơn vai diễn nữ chính thứ ba hồi đó. Đa số là những vai phụ a hoàn xuất hiện bên cạnh vai nữ chính mà thôi.

Nhiều năm sau, Diệp Phiên Nhiên đi Bắc Kinh công tác tán gẫu cùng Hạ Phương Phi lúc này đã tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh chuyển tiếp lên thạc sĩ, Hạ Phương Phi xuýt xoa nói: "Phiên Phiên, tố phát hiện ra cậu thực sự là người phụ nữ thông minh."

"Không, mình không thông minh, chỉ là tương đối sáng dạ thôi!"

Mười tám tuổi hay là những năm tháng trung học thì cô đã nhìn rõ sự đời, cự tuyệt mọi sự cám dỗ, không cho phép mình bước chân vào ngã rẽ giữa cuộc đời.

Thế nhưng, sự lý trí cùng vẻ bình tĩnh vượt trước tuổi tác này đến phút cuối cùng đứng trước chuyện tình cảm, cô vẫn là kẻ thất bại ê chề, chẳng chịu nổi cú đả kích.

Chỉ vì người đó là Dương Tịch.

Chương 19

Những tháng ngày cuối của năm ba trung học phổ thông, các bạn trong lớp bắt đầu viết lưu bút.

Không giống với trung học cơ sở mọi người chỉ viết những dòng lưu bút ngây ngô non nớt vào quyển vở, các sĩ tử trung học phổ thông đều trân trọng sự kiện này nên đã mua hẳn cuốn sổ lưu bút xinh xắn dày cộm. Những trang giấy bên trong đều là hàng loạt hình vẽ, có cả chỗ để dán hình, còn có cả nơi điền thông tin cá nhân người viết lưu bút như ngày tháng năm sinh, địa chỉ, số điện thoại, nhóm máu, sở thích, màu sắc yêu thích.

Diệp Phiên Nhiên không ngoại lệ cũng mua một cuốn. Trên lớp những bạn học bình thường đều trao nhau lưu bút. Phần lớn mọi người đều viết những lời lẽ chung chung giản dị đầy khắp cả cuốn lưu bút như là "Chúc cho con đường công danh như gấm trải hoa, tương lai phía trước rộng mở" hay là "Chúc cậu càng thêm xinh xắn, thi đỗ trường đại học mong muốn". Thân thiết như Hạ Phương Phi, Tạ Dật, Tô Tiệp, Triệu Hiểu Tình, mỗi người đều viết một đoạn dài, đại ý là "Bạn thân à, tốt nghiệp rồi không được quên tớ đó nha". Sau cùng còn bồi thêm một câu tiếng Anh thời thượng mà hầu như ai cũng biết: "I love you forever".

Vốn dĩ cuốn lưu bút mới tinh được chuyển một vòng trong lớp, phần lớn đều đã trở nên nhăn nhoe dóm dỏ. Diệp Phiên Nhiên đọc những dòng lưu bút của mọi người, phát hiện tuy rằng các bạn học đều nói những lời chia ly từ biệt nhưng chẳng có mấy ai thực sự sầu não phiền muộn. Bởi lẽ bọn họ vẫn cùng nhau chung đường, dù sao vẫn còn hy vọng.

Tâm tình Diệp Phiên Nhiên hoàn toàn khác. Tuy cô ghét cuộc sống trung học, tuy cô không có nhiều cảm tình với trường trung học Tam Trung nhưng đối mặt với sự chia ly cách biệt trước mắt

thì trong lòng cô vẫn lờ mờ xuất hiện nỗi phiền muộn chán chường, chẳng thể nào rõ được.

Hôm chụp ảnh tốt nghiệp, bạn bè nói cười đùa giỡn trước sân trường, nghĩ ra đủ kiểu tạo dáng chụp ảnh, có người miệng nói "Konica", có kẻ lại nói "Điền thất", đến cả thầy hiệu trưởng và các giáo viên nghiêm khắc cũng khó mà nhịn được cười. Duy chỉ có Diệp Phiên Nhiên chẳng hề mỉm cười, cô không sao cười nổi.

Đời người là một chuyến đi không có đường về, nhưng năm tháng tuổi trẻ xanh tươi đẹp đẽ ra đi chẳng bao giờ quay lại, mãi cố định trong bức ảnh mỏng manh.

Sau gần ấy năm, khi lật quyển sổ lưu bút đã chuyển màu vàng, cô tìm thấy hình ảnh của mình trên bức ảnh tốt nghiệp với gương mặt xanh xao, u buồn, ẩn trong đám đông, nhưng đuôi chân mày đầy mắt phoir phoir nét thanh xuân, trong sáng vô tư, mang chút cảm giác ngâm bài thơ tâm sự nỗi ưu sầu.

Đó chính là tuổi trẻ, mãi mãi tỏa ánh sáng rực rỡ, dù rằng đó là nỗi đau buồn thì cũng diễn ra trong sự rực rỡ tráng lệ.

Nỗi u buồn của Diệp Phiên Nhiên chẳng thể nói không liên quan gì đến Dương Tịch. Cô biết rằng, từ sau kỳ thi đại học, cô và cậu sẽ bốn ba khắp nơi, bắt đầu một cuộc hành trình mới mẻ, trở thành những người xa lạ thân thiết nhất.

Trong trường đại học, cậu sẽ gặp người con gái khác tốt hơn cô, khởi đầu cho một tình yêu chân thực. Cậu cũng sẽ viết bức thư tình dài sáu trang cho cô ấy chứ? Cậu cũng sẽ thốt lên những lời lẽ xuất phát từ tận đáy lòng mình đầy thương tâm và tuyệt vọng ư?

"Tôi vì em mà đau khổ, khó chịu thế này, sao em vẫn chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi, hết như chẳng hề xảy ra chuyện gì?"

Tuy rằng cô không thích cậu, chẳng cách gì đón nhận tình cảm của cậu nhưng cậu vẫn là người khó quên nhất trong những năm tháng tuổi xuân của cô.

Một tháng trước kỳ thi đại học.

Tối đến, màn đêm đen dày đặc trùm khắp trường, chỉ có dãy phòng học trung học năm ba vẫn sáng đèn. Học sinh lớp luyện thi tốt nghiệp học hành vất vả thâu đêm suốt sáng dưới ngọn đèn sáng rực.

Đồng hồ vừa điểm chín giờ, mọi người như được phóng thích, lần lượt ủa ra khỏi phòng học. Diệp Phiên Nhiên bị một bài toán khó giữ lại. Dưới sự đốc thúc năm lần bảy lượt của Tạ Dật, cô mới từ từ thu dọn cặp sách rồi cùng bước ra khỏi dãy phòng học.

Bố cô tuần này đi công tác, Diệp Phiên Nhiên đành tự đạp xe về. Cô sợ sệt nên kéo Tạ Dật cùng về chung với mình.

Đêm mùa hạ, ánh trăng sáng vàng vạc, gió khẽ thổi se se lạnh. Hơn chín giờ tối xe cộ trên phố đã càng vắng hơn. Ánh đèn đường trắng như tuyết hắt trên phiến lá hai hàng cây long não trên phố, chiếu ra những tia sáng màu ngọc bích.

Diệp Phiên Nhiên vừa đạp xe vừa suy nghĩ về đề toán hôn treo ngược cành cây. Tạ Dật chạy xe bên cạnh bất chợt suốt ruột gọi cô một tiếng.

"Gì thế?" Cô quay đầu lại hỏi.

"Đằng sau hình như có người. Từ lúc ra khỏi trường hắn ta đi theo bọn mình suốt đoạn đường!"

Diệp Phiên Nhiên vội vàng nhìn đằng sau, nhưng ngoài bóng cây đung đưa dưới ánh trăng cô chẳng trông thấy gì nữa: "Thần kinh! Đừng có hù mình!"

"Lẽ nào mình hoa mắt ư?" Tạ Dật thì thầm, đạp xe nhanh như bay: "Con đường này mờ ám quá, bọn mình mau chạy đi!"

May ngày liên tiếp sau đó đều hết như vậy. Tạ Dật luôn cảm thấy có người theo dõi. Diệp Phiên Nhiên cứ ngỡ thần kinh cô bạn quá nhạy cảm, mãi đến tối hôm đó, Diệp Phiên Nhiên về đến nhà, cô nấp sau bức rèm cửa phòng, thấp thoáng trông thấy bóng dáng người dưới tầng. Cô vừa nhìn đã nhận ra, đó là Dương Tịch.

Hóa ra mấy ngày nay cậu luôn theo sát cô về nhà, đứng dưới tầng mãi tận khi đèn phòng ngủ cô tắt thì mới xoay người rời đi

Diệp Phiên Nhiên không muốn sự việc cứ tiếp tục thế này nữa, cô muốn tìm cậu nói thẳng thắn một lần.

Thế là sau giờ tự học tối đó, Dương Tịch đến bãi giữ xe lấy xe thì bắt gặp Diệp Phiên Nhiên đứng đợi ở đó.

Tuy rằng hai người không học cùng một lớp nhưng bãi xe được phân định theo khóa. Gửi cùng một bãi, thời gian giờ tự học cũng hết như nhau nhưng hai người họ chưa từng chạm mặt nhau tại bãi giữ xe. Thực ra, lần nào Dương Tịch cũng cố ý lề mề chậm chạp,

xuyên qua cửa sổ lớp học trông thấy Diệp Phiên Nhiên bước ra cậu mới theo sau cô đến bãi giữ xe.

Cô nói không muốn nhìn thấy cậu, vậy thì để cậu đi theo cô từ xa được trông thấy bóng dáng cô, kết thúc nỗi nhớ nhung trong một ngày của cậu.

Diệp Phiên Nhiên bước ra từ bóng tối, hết sức bình thản nói: "Dương Tịch, tại mình nói chuyện được không?"

Dương Tịch nhất thời không biết nên đáp trả thế nào. Đứng trước mặt cô, rất khó khăn để cậu quay về dáng vẻ chàng nam sinh bảnh bao dũng dưng hờ hững, huống hồ bọn họ đã lâu rồi không trò chuyện với nhau?

Hai người đi đến sân tập. Nửa năm nay, cô từng biết bao lần đứng bên cửa sổ lớp học ngắm nhìn các nam sinh vung vãi tuổi xuân cùng những giọt mồ hôi hòng xua đi thời gian vô vị rồi rã. Nhưng trong số các nam sinh chơi bóng rổ đó, cô chẳng thể nào tìm thấy bóng dáng cậu.

Một buổi tối yên tĩnh cùng ánh trăng bàng bạc như nước, hắt những tia sáng trắng như tuyết lên sân trường trông như một vùng tuyết trắng xóa.

Khuôn mặt đầy góc cạnh của Dương Tịch như được tôn thêm dưới ánh trăng sáng, mang một sức quyến rũ lôi cuốn khó diễn tả bằng lời. Gương mặt gần như trong suốt trông thật hấp dẫn mà cũng đầy vẻ kỳ lạ.

"Vì sao cậu theo dõi tôi?" Cô ngẩng đầu đón lấy ánh trăng hỏi cậu.

Cậu không đáp trả, đôi môi mím chặt, đôi mắt đen tuyền như mực nhìn cô đắm đắm.

Nhịp đập con tim cô bất giác gia tăng, cô quên khuấy đi những gì cần phải nói tiếp theo.

Diệp Phiên Nhiên mặc chiếc váy màu trắng, dưới ánh trăng sáng, làn da cô trắng trẻo như bông hoa nhài, đôi mắt long lanh trong suốt, mái tóc suôn dài đen nhánh tựa dòng thác. Khoảnh khắc này cô đứng sát cạnh cậu, gần đến mức cậu có thể ngửi thấy mùi hương dầu gội trên mái tóc cô, chẳng còn bao lâu nữa cậu và cô sẽ cách xa nhau tận chân trời góc bể, có lẽ cả cuộc đời này cũng chẳng thể nào gặp lại nhau nữa rồi.

Dương Tịch ngỡ rằng cô sắp sửa bỏ đi, con tim cậu bỗng chốc buồn bã. Cậu không nỡ để cô ra đi, không đành lòng thiếu vắng cô trong cuộc sống của mình.

Cậu yêu mến cô đến mức chẳng thể làm chủ được mình, sâu sắc đến khó hiểu, yêu đến mức cậu chẳng biết mình phải làm gì, mến cô đến nỗi không nhìn thấy nỗi đau thương, chỉ muốn ngày ngày vụng về giữ cô bên mình, ngày ngày đều được trông thấy cô.

"Diệp Phiên Nhiên, cậu muốn thi vào Đại học Nam Kinh đúng không? Ba tháng sau, bọn mình hẹn gặp nhau tại Nam Kinh!"

Không gian bốn bề trống trải khiến âm lượng giọng nói Dương Tịch gia tăng gấp bội. Diệp Phiên Nhiên hoàn toàn mù mịt, ánh mắt đờ đẫn, hồi sau mới phản ứng lại: "Chẳng phải tôi nghe nói cậu được tuyển thẳng vào Đại học Khoa học Kỹ thuật rồi sao!"

"Tin tức của cậu có phần lạc hậu thật!" Nghe Diệp Phiên Nhiên nói vậy cậu biết rằng cô cũng có phần để mắt đến mình, không thì cô sẽ chẳng nghe ngóng xem cậu đăng ký trường học nào. "Tôi đã từ bỏ suất tuyển thẳng đó để cùng tham gia thi đại học với cậu!"

"Cậu điên rồi!" Diệp Phiên Nhiên buột miệng nói. Không phải thi đại học, được tuyển thẳng là cơ hội mà biết bao người năm mơ cũng chẳng có được, còn cậu ta lại dễ dàng từ bỏ nó!

Dương Tịch khẽ nhếch mép, để lộ nụ cười kiêu ngạo, giọng nói đầy vẻ tự tin: "Đề thi thử lần này, tôi được điểm cao nhất ban tự nhiên toàn trường, xếp thứ mười cấp thành phố. Dựa vào thành tích của tôi, dù là có phải thi đại học vẫn có thể đậu vào trường đại học danh tiếng, Đại học Khoa học Kỹ thuật gì đó, chưa chắc tôi đã ngó ngang đến!"

Chàng nam sinh này mới chính là Dương Tịch trong ấn tượng của cô, kiêu ngạo, bướng bỉnh và đầy hiếu thắng.

Thế nhưng, số phận lại đang đùa giỡn với cậu, bởi vì, cô đã từ bỏ thi vào Đại học Nam Kinh. Trải qua mấy đề thi thử gần đây, Diệp Phiên Nhiên ít nhiều hiểu được thực lực của mình. Ban xã hội chẳng thể nào bì được với ban tự nhiên, tuyển điểm cao, trường học và chuyên ngành lại ít, tỷ lệ tuyển chọn tương đối thấp. Nếu như thành tích thi đại học của cô tốt và may mắn thì tối đa cũng chỉ có thể thi đỗ vào Đại học N.

Cô từ bỏ Đại học Nam Kinh, cũng từ bỏ cơ hội bên cạnh Thẩm Vỹ. Trong bức thư cuối cùng viết cho Thẩm Vỹ, cô đã nói

với cậu quyết định của mình. Mãi tận đến giờ, Thẩm Vỹ vẫn chưa hồi âm cho cô.

Đến phút cuối cùng cô bội ước với Thẩm Vỹ nhưng nguyên nhân không phải vì Dương Tịch, mà là vì hai người họ không thể, cũng chẳng dám bảo đảm trước tương lai của mình.

Do bởi tuổi trẻ thiếu hiểu biết, hai người họ đã quá đề cao giá trị của tình yêu. Thực tế thì, trong cuộc đời dài đằng đẵng, tình yêu có đáng là gì chứ?

Con người, điều đầu tiên cần phải sinh tồn, sau đó mới có tư cách luận bàn đến chuyện tình yêu. Diệp Phiên Nhiên không muốn vì chuyện tình cảm mà hy sinh lòng tự tôn của mình, sống dưới cái bóng của người khác để rồi cả cuộc đời làm con vẹt xấu xí.

Những suy nghĩ này, cô không nói ra với Dương Tịch. Buổi tối hôm đó, từ đầu chí cuối cô đều im lặng không nói gì.

Chỉ đến lúc chia tay nhau, đưa mắt nhìn theo bóng hình cậu, cô lặng lẽ nói thầm: "Tạm biệt nhé, Dương Tịch!" Sau đó thì, hai người quay người bỏ đi, lưng quay lại nhau, như hai kẻ xa lạ không liên can.

Tất cả đều chẳng kịp để bắt đầu, cũng chẳng kịp làm tổn thương nhau. Có lẽ, đây chính là kết cục tốt nhất của bọn họ.

Chương 20

Ngày 7 đến ngày 9 tháng 7 năm 2001, khoảng thời gian hai ngày rưỡi với Diệp Phiên Nhiên mà nói, không khác gì là canh bạc cuộc đời. Cô biết rằng mình chẳng còn đường lùi nữa, cô nhất định phải thi cho tốt.

Bất kỳ ai từng trải qua kỳ thi đại học đều lĩnh hội được cảm giác căng thẳng đến nghẹt thở này. Đối mặt với ánh mắt kỳ vọng mong mỏi của cha mẹ, đối diện với khó khăn gian khổ cùng sự chịu đựng của ba năm trung học, cùng những bữa ăn dinh dưỡng bồi bổ sức khỏe trí lực, đối mặt với bóng dáng mong ngóng đợi chờ của các bậc phụ huynh bên ngoài trường thi, tất cả thí sinh đều phải chịu đựng áp lực rất nặng nề. Có thí sinh còn biểu hiện bất thường ngay trước giờ vào thi. Trong lớp Diệp Phiên Nhiên có một nữ sinh năm trước thi rất được ghép vào học bổ túc, do thần kinh căng thẳng quá mức, khi thi môn văn đầu tiên, trước mặt cô ấy là một khoảng không trống rỗng, kết là bài tập làm văn vẫn chưa làm xong. Khi bước ra khỏi phòng thi, hai đôi chân cô ấy mềm nhũn, sắc mặt trắng tái, suýt thì bật khóc.

Biểu hiện của Diệp Phiên Nhiên trong gần ba ngày này cực kỳ tốt, tâm trạng vô cùng ổn định. Mỗi lần thi xong một môn, cô đều gạt bỏ môn đó ra khỏi tâm trí, không suy nghĩ gì nữa, cũng không đối chiếu đáp án với các bạn, vội vàng chuẩn bị tinh thần cho môn thi tiếp theo. Lòng cô ngấm ngấm dù gì cũng đã thi xong mọi việc đã định sẵn rồi, vui vẻ hay buồn bã, ứ rữ chán chường hay sầu não thì kết quả cũng không thể nào thay đổi được.

Buổi trưa ngày 9 tháng 7, môn thi cuối cùng khép lại kỳ thi đại học, Diệp Phiên Nhiên bước ra khỏi phòng thi, quay đầu nhìn lại ngôi trường cũ, trong lòng dấy lên cảm xúc không thể nói nên lời. Vừa mang cảm giác thoải mái kết thúc kỳ thi, lại vừa mang cảm giác mất mát nặng trĩu. Từ khi học tiểu học đến trung học, mười

hai năm đèn sách giờ đây rẽ sang một bước ngoặt. Cô đem giấy báo thi, bút chì 2B cùng đáp án bài thi, tấm bảng lót dùng trong thi cử, tất tậ đều vứt vào thùng rác. Về đến nhà, cô lại lôi hết đồng sách vở, tài liệu ôn tập, sách tham khảo của ba năm trung học buộc vào một chỗ, nhét vào chiếc túi vải, rồi nói với mẹ: "Mẹ, mẹ giúp con bán đồng nát tất cả những thứ này nhé!"

Bố cô nhìn chiếc túi vải căng phồng nhồi nhét chất đồng như ngọn núi nhỏ, lại liếc nhìn cô con gái xanh xao gầy gò trước mặt mình, than thở: "Xem kìa, ba năm trung học đã giày vò cô con gái hoạt bát đáng yêu của chúng ta ra nông nổi này đây!"

"Bố, bất luận lần này con thi cử ra sao, bất luận thi đậu trường đại học nào, con cũng sẽ không học luyện thi lại đâu!" Cuộc sống hết như cơn ác mộng vừa liên tưởng đến là cảm thấy đáng sợ.

Ngày hôm sau, Diệp Phiên Nhiên trở lại trường để nhận kết quả kỳ thi đại học, tính toán điểm bài thi và điền vào bảng ký nguyện vọng. Số điểm Diệp Phiên Nhiên ước tính cao hơn dăm ba điểm so với bình thường, nằm trong tốp năm của cả lớp. Niềm tự tin của cô tràn đầy, điền tên Đại học Nam Kinh vào nguyện vọng thứ nhất. Kết quả là khi nộp bảng đăng ký nguyện vọng cho thầy Quách thì bắt gặp câu hỏi chất vấn của thầy. Thầy Quách cầm lấy bảng đăng ký nguyện vọng của cô, nói: "Diệp Phiên Nhiên, em hãy suy tính kỹ càng lần nữa, đừng mộng trào cao, không thực tế!"

Câu nói lạnh nhạt này khiến Diệp Phiên Nhiên cảm thấy lòng tự trọng của cô gặp phải trở ngại nghiêm trọng. Thầy Quách, đến cả thầy cũng không tin rằng bài thi em đạt điểm cao như thế ư? Cô không đưa tay nhận lấy bảng đăng ký nguyện vọng mà nói với giọng cố chấp: "Thưa thầy, em đã tính toán kỹ lưỡng số điểm của từng môn rồi, chính là số điểm này, không sai!"

Thầy Quách ngạc nhiên liếc nhìn cô, vẻ mặt nghi ngờ: "Môn văn của em rất tốt, nhưng môn toán thi rất tệ, sao có thể thi được điểm cao thế này? Thầy thấy để cho chắc ăn, em nên sửa lại là Đại học N hạng hai đi!"

Giống như những giáo viên khác với cách nhìn phiến diện, thầy chỉ dựa vào kinh nghiệm xưa nay của mình để đánh giá học sinh nhưng lại bỏ lỡ khả năng tiềm tàng của chúng. Đến khi có kết quả thi đại học, thầy Quách suýt đánh rơi vỡ cặp mắt kính trong tay. Biểu hiện của Diệp Phiên Nhiên trong kỳ thi đại học vượt trội so với bình thường, riêng thành tích môn văn cao nhất cấp thành phố, thành tích tổng hợp xếp thứ ba cả lớp, vượt số điểm đầu vào trường đại học chính quy bậc nhất. Hạ Phương Phi, cô học trò thầy luôn hài lòng lại không thuận lợi trong kỳ thi, không đạt được điểm thủ khoa ban xã hội toàn trường như mong đợi của thầy tổng điểm chỉ hơn Diệp Phiên Nhiên tám điểm.

Lúc này Diệp Phiên Nhiên đã cùng bố mẹ đi du ngoạn Bắc Kinh, Bắc Đới Hà, đảo Tần Hoàng. Diệp Phiên Nhiên từ nhỏ chưa từng trông thấy biển, được đến bãi biển cô cực kỳ phấn khích. Cô mặc chiếc áo tắm tươi tắn rực rỡ sắc màu, tạo đủ mọi kiểu dáng để chụp hình. Trông thấy cô con gái bị kỳ thi đại học đè nén đến mức thật thà ít nói nay đã thay đổi hoàn toàn, trở nên bay nhảy tự do, bố cô thực sự cảm thấy rất vui. Ông không biết rằng, Diệp Phiên Nhiên với nội tâm nhạy cảm kiên cường từ sau khi nghe những lời chất vấn của thầy Quách thì cô đã lặng lẽ thề trong lòng rằng vào đại học cô phải thay da đổi thịt hoàn toàn từ biệt lòng tự ti nhút nhát ngẩng cao đầu, sống cuộc sống vui vẻ của mình.

Đến khi cô quay về thành phố thì phiếu báo nhập học Đại học N được gửi đến nhà. Cầm tờ giấy mỏng đó, cô biết rằng mọi việc

đều đã an bài, cô và Thẩm Vỹ đến phút cuối cùng vẫn phải chia tay!

Chính vào tối đó, Diệp Phiên Nhiên nhận được cú điện thoại. Đầu dây bên kia là giọng nam sinh dịu dàng: "Làm ơn cho hỏi, đây là nhà của Diệp Phiên Nhiên đúng không ạ?"

Tim cô co thắt đến khó hiểu. Giọng nói này vừa thân thuộc lại vừa xa lạ. Thân thuộc là ở giọng nói của cậu ta, xa lạ là vì ngữ điệu tiếng phổ thông Nam Kinh.

"Thẩm Vỹ, là cậu ư?" Diệp Phiên Nhiên nắm lấy ống nghe, không dám tin.

"Phiên Phiên, là mình!"

Diệp Phiên Nhiên nín thở không nói gì hồi lâu.

"Hiện giờ cậu có thể ra ngoài chút không? Mình đang ở dưới nhà cậu!" Cậu vẫn nói với giọng rất lễ lịch sự.

Diệp Phiên Nhiên buông ống nghe vội vã chạy xuống tầng, cô trông thấy Thẩm Vỹ xa cách hai năm trời. Ánh đèn vàng vọt ngoài phố, những ông cụ bà lão ngồi hóng gió dưới gốc cây, những đứa trẻ nô đùa bên đường, tất cả đều trở thành bức nền mờ hồ để chứng kiến cuộc trùng phùng của hai người họ.

Thẩm Vỹ đứng dưới cột điện góc phố, lặng lẽ nhìn cô. Chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ cùng chiếc quần bò màu xanh. Có lẽ vì cậu không đeo mắt kính, diện mạo cậu đã thay đổi, trông toát lên vẻ thanh tú bảnh trai, chẳng còn dáng vẻ một sách nữa.

"Phiên Phiên, lâu rồi không gặp!" Cậu nở nụ cười hiền hậu, giọng điệu ôn hòa hết như họ chỉ vừa chia tay nhau ngày hôm qua.

"Lâu rồi không gặp!" Cô lúng túng nhắc lại câu đó, không hề thể hiện sự kích động trong tưởng tượng của mình, cũng chẳng hề có sự vui mừng trước cửu biệt trùng phùng, tâm trạng cô bình thản đến kinh ngạc.

Thẩm Vỹ chăm chú nhìn cô, ánh mắt ẩn giấu niềm ân cần lặng lẽ: "Cậu mập lên một chút so với hồi trước rồi!"

"Sao cậu lại trở về?" Lúc này cô mới sực nhớ ra, liền hỏi.

"Bà nội bị bệnh nhập viện, mình về thăm bà!" Thẩm Vỹ bình thản nói.

"À, có nặng không?"

"Bệnh cũ ấy mà, tim mạch vành, còn bệnh hen suyễn nữa. Bố mình vốn muốn chuyển bà đến điều trị tại Nam Kinh, điều kiện y tế ở đó tốt, bà sống chết cũng không chịu!"

"Người già có tuổi rồi, rất hay cố chấp lưu luyến việc xưa, bà nội mình cũng vậy!" Diệp Phiên Nhiên ngưng một lát, đưa mắt nhìn cậu, thở dài nói: "Hôm nay mình nhận được giấy báo nhập học Đại học N. Thẩm Vỹ à, mình xin lỗi!"

"Ngốc quá, sao lại nói xin lỗi chứ? Mình tìm cậu chính là muốn nói lời tạm biệt với cậu!" Cậu khẽ mỉm cười, nụ cười tràn đầy nỗi đau xót. Nỗi buồn của cuộc chia ly bao phủ ngập tràn trong màn đêm.

Đôi mắt Diệp Phiên Nhiên thoáng chốc đắm lệ, cô mở miệng nhưng lại chẳng thể thốt nên lời.

Người con trai đẹp đẽ trong sáng trước mặt cô, đã trao cho cô mỗi tình đầu, tuy rằng không cuồn trào mãnh liệt nhưng trước sau vẫn mãi là tình cảm chân thành trong sáng nhất thuở ban đầu.

Vốn dĩ cô ngỡ rằng, hai người họ sẽ mãi bên nhau, cùng nhau trôi qua những tháng ngày bình lặng. Thế nhưng kế hoạch mãi chẳng sánh kịp cùng sự đổi thay. Những cuộc chia ly của thời niên thiếu luôn định rõ cuộc đời này hai người chỉ lướt qua nhau mà thôi.

"Phiên Phiên, mình phải đi rồi, mong cậu giữ gìn sức khỏe!"

Những lời lẽ này vừa thốt ra thì hàng nước mắt đã lăn trên gò má Diệp Phiên Nhiên. Cô rất muốn hết như hai năm về trước, chạy lại gần ôm chặt lấy cậu, rồi nói: "Thấm Vỹ, mình đợi cậu, bất luận là bao lâu đi nữa!"

Nhưng rồi cô chỉ đành mím chặt môi, nhìn theo dáng vẻ đơn chiếc và ảm đạm của Thấm Vỹ, từng bước xa dần. Mãi đến khi bóng dáng cậu dần khuất trong màn đêm, cô mới chợt quay người lại, bùm miệng chạy lên phòng.

Bước vào phòng, cô ngã người xuống giường, chẳng thể tìm được cơn thốn thức.

Thấm Vỹ, xin lỗi, thực sự xin lỗi cậu!

Chính khoảnh khắc cô bước vào cửa, Thấm Vỹ quay đầu lại, đưa mắt nhìn về phía cánh cửa sổ nhà Diệp Phiên Nhiên, khẽ nói:

"Phiên Phiên, mình mãi mãi sẽ không bao giờ quên cậu đâu!"

Chẳng ai biết rằng, cậu nhận được bức thư nhắc danh từ thành phố D, trong thư nói, Dương Tịch điên cuồng theo đuổi Diệp Phiên Nhiên ngay sau khi cậu ra đi. Diệp Phiên Nhiên đã xao lòng, hai người họ lén lút hẹn hò dưới sân trường trong đêm tối.

Cũng chẳng ai biết rằng, cậu vốn không thi đại học. Năm ba trung học, gia đình xảy ra biến cố, bố mẹ cậu ly dị. Mẹ cậu, người phụ nữ trung niên duyên dáng thanh lịch đã vội vàng cưới một ông người Hoa quốc tịch Mỹ. Bà di dân sang Mỹ, đồng thời cũng làm thủ tục xuất ngoại cho cậu.

Trước khi ra đi, có thể gặp mặt Diệp Phiên Nhiên, Thẩm Vỹ đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Dù rằng cậu vốn định từ bỏ Đại học Nam Kinh để đăng ký Đại học N, dù rằng sau khi xuất ngoại cậu một mình nén nhịn nỗi cô đơn quạnh vắng, dù rằng từ đây về sau cậu chẳng còn được trông thấy người con gái khiến cậu đau lòng, xao động. Dù rằng từ nay về sau già từ những năm tháng trẻ trung trong sáng tươi đẹp.

Cảm ơn em đã yêu tôi! Cảm ơn em đã trao cho tôi thứ tình yêu tuyệt vời nhất trong khoảng thời gian tuyệt đẹp nhất!

Chương 21

Ngày 13 tháng 9 năm 2001, tuy tiết trời đã sang thu nhưng thành phố S vẫn có nắng nhẹ, nhiệt độ oi bức đến lạ thường, chẳng hổ danh là một trong bốn đại hỏa lò tại vùng lục địa này.

Dưới sự thúc giục của bố mẹ, Diệp Phiên Nhiên ngồi xe lửa hơn hai tiếng đồng hồ đến thành phố S, rồi lại đi taxi đến Đại học N. Bố cô lôi hai chiếc túi da to từ khoang chứa đồ sau xe xuống, lại mở cửa xe rút ra chiếc túi du lịch khác được nhồi nhét đồ đạc đến căng phồng.

Trông thấy Diệp Phiên Nhiên bước xuống xe, mẹ cô hỏi giọng quan tâm: "Phiên Phiên nóng không con?"

Diệp Phiên Nhiên lắc đầu, trên trán cô lấm tấm mồ hôi, gương mặt xanh xao trắng tái. Mẹ cô lúc này mới nhận ra con gái bà bị say xe. Bà chuyển cho cô chai nước khoáng, nói: "Mau uống ngụm nước đi con, sẽ không khó chịu nữa!"

Diệp Phiên Nhiên uống ngụm nước, hít sâu luồng không khí trong lành mới dần cảm thấy dễ chịu trở lại.

"Nhìn kìa, đây chính là kết quả của việc ngày thường ít tập thể dục đấy." Bố cô đau lòng nói giọng trách cứ: "Thể lực học sinh ngày nay yếu quá!"

"May mà nó ở lại học trường tỉnh, gần nhà, nhớ nhà lúc nào cũng có thể về. Chứ nếu không, với cơ thể này, em thực không yên tâm chút nào!"

"Con gái bị em chiều quá sinh hư rồi, tay chân vụng về, yếu đuối ẻo lả, giống hệt Lâm Đại Ngọc!"

Thừa cơ bố mẹ đôi co dăm ba câu, Diệp Phiên Nhiên ngăm nhìn khuôn viên trường đại học mới. Trường đẹp hơn so với tưởng

tượng của cô, con đường rợp bóng thẳng tắp, hai bên trồng đầy những cây ngô đồng cao lớn. Xa xa là bồn hoa, từng khóm hoa hồng nở rộ với sắc hồng nhạt, nhành cây xanh lục, rặng rỗ vô cùng.

Nơi đăng ký báo danh tân sinh viên nằm ngay sau khu vực hội trường, người qua kẻ lại ồn ào náo nhiệt, toàn sinh viên năm nhất như cô đang chen chúc chật cứng để vào khuôn viên trường, đi cùng bọn trẻ là các bậc phụ huynh.

Bố mẹ cô phân công rõ ràng, mẹ phụ trách trông coi cô, bố thì giúp cô làm một số thủ tục nhập học phức tạp. Diệp Phiên Nhiên chẳng có việc gì làm, cô đưa mắt nhìn quanh đám đông, xem thử có bạn học nào quen biết không để sau này đôi bên cùng quan tâm chiếu cố lẫn nhau.

Các bạn cùng lớp thời trung học, có ba người cùng thi đỗ vào Đại học N nhưng do khác chuyên ngành nên học tại dãy nhà khác nhau.

Thành tích thi đại học của Hạ Phương Phi tuy không như mong muốn nhưng do cô là cán sự ưu tú cấp tỉnh nên được cộng thêm 20 điểm, lại thêm mối quan hệ của bố cô tại Bắc Kinh, đến phút cuối cùng cô vẫn trúng tuyển vào Đại học Bắc Kinh như mong đợi. Tạ Dật đỗ vào một trường đại học hạng ba ở Quảng Châu. Triệu Hiểu Tình thì đi Thượng Hải, Tô Tiệp bị "đày" đến Tây An. Mấy chị em sớm tối có nhau hết như cây bồ công anh, giờ đây lưu lạc khắp mọi miền đất nước.

Hội trường rộng lớn nhưng chẳng hề gần máy lạnh, chỉ vài chiếc quạt điện xoay chuyển trên đỉnh đầu, phả ra những luồng gió nóng, dù thế nào thì với nhiệt lượng khủng khiếp tỏa ra từ đám đông thế này, quả là như muối bỏ biển.

Diệp Phiên Nhiên rút miếng khăn giấy từ chiếc túi nhỏ đeo bên mình ra lau mồ hôi. Sau lưng một nam sinh cất giọng oán trách: "Đây là trường đại học mà mình mười mấy năm vất vả cực khổ đèn sách, sống dở chết dở để vào học đó ư? Điều kiện quá kém, đến cả máy lạnh cũng chẳng có, mọi người sắp sửa thành bánh mì nướng hết rồi!"

Trống ngực cô khẽ run rẩy, toan quay đầu lại nhưng ra ra sức kiềm chế. Cô nghe thấy giọng nói của Trần Thần.

Hóa ra, cậu ta cũng vào Đại học N. Đây quả thực là "Kim bằng đề danh, tha hương gặp cố tri".

Điều khiến cô không dám quay đầu lại, chính vì Dương Tịch. Hạ Phương Phi nói với cô, Dương Tịch trúng tuyển vào Đại học Nam Kinh. Thành tích thi đại học của cậu rất xuất sắc là thủ khoa ban tự nhiên của trường Tam Trung với số điểm thi đó cậu hoàn toàn có thể đăng ký vào Đại học Thanh Hoa nhưng nguyện vọng một của cậu lại điền Nam Kinh, chẳng buồn ngó ngàng gì đến ngôi trường đại học vào bậc nhất ở phương Bắc.

"Chẳng lẽ cậu ta vì cậu mà đăng ký vào Nam Kinh ư?" Hạ Phương Phi hỏi trong điện thoại. "Thật không ngờ, cậu ta lại si tình với cậu đến vậy!"

Sai lầm nối tiếp sai lầm, đến phút cuối cùng, Diệp Phiên Nhiên vì ánh mắt ngờ vực của thầy Quách mà lung lay dao động trước sự tự tin vốn không kiên định của chính mình, cô đã tạm thời thay đổi nguyện vọng.

Tuy là sự đùa cợt trớ trêu của số phận nhưng cô vẫn chẳng còn mặt mũi nào đi hỏi Trần Thần rằng Dương Tịch hiện giờ ra sao. Mọi người đều cho rằng, là cô phụ lòng Dương Tịch, báo hại Dương Tịch không được vào trường học danh tiếng nhất nước. Trong con mắt bạn bè, cô đã trở thành người gây ra tội lỗi, là kẻ phạm tội trong tình yêu.

Diệp Phiên Nhiên có nỗi ấm ức trong lòng khó nói thành lời, có trời đất làm chứng, từ đầu đến cuối, cô chưa từng hứa hẹn với Dương Tịch rằng muốn ở bên cậu. Mối tình thời son trẻ này, đó chỉ là tình đơn phương một phía từ cậu mà thôi.

Khó khăn lắm mới hoàn tất thủ tục báo danh, lãnh xong chăn màn, ga trải giường, thau rửa mặt cùng phích nước nóng, Diệp Phiên Nhiên theo sau bố mẹ, bước vào khu ký túc xá nữ.

Diệp Phiên Nhiên được xếp vào phòng tám người, căn phòng không lớn lắm, chật vật đặt bốn chiếc giường tầng. Không gian còn lại chỉ đủ đặt chiếc bàn dài, đến cả va ly cũng chẳng có chỗ để, đành phải đặt dưới gầm giường.

Vừa bước vào ký túc xá, mẹ đã thay cô mở lời trước: "Phiên Phiên à, con ngủ tầng dưới đi. Ngủ tầng trên hàng ngày phải trèo lên trèo xuống, chẳng an toàn chút nào!"

"Bố thấy ngủ tầng trên tốt hơn, tầng trên thoáng mát, dễ đọc sách!" Bố cô không tán thành.

Hai người lại tranh luận với nhau. Kể từ khi cô thi đỗ đại học, bố mẹ cô như hai con gà trống chọi nhau thường xuyên vì chút chuyện nhỏ nhặt như chiếc lông gà. Diệp Phiên Nhiên hiểu rằng thực ra vì bố mẹ không đành lòng xa cô. Đứa con gái duy nhất rồi

khỏi nhà, không khí trong nhà bỗng chốc lạnh tanh, bố mẹ cô thực sự không quen chút nào.

"Thưa cô, thưa chú, không cần phải tranh cãi nữa ạ! Giường đều đã được sắp xếp sẵn cả rồi." Cô gái với khuôn mặt tròn trĩnh đang ngồi tựa cánh cửa ở chiếc giường tầng dưới, lễ phép đứng thẳng dậy, mỉm cười nói: "Cháu tên là Lưu Tịnh Nghi, là trưởng ký túc xá phòng 302 ạ!"

"Chào bạn, mình tên Diệp Phiên Nhiên." Diệp Phiên Nhiên thoải mái tự giới thiệu bản thân: "Cậu cũng học lớp hai năm nhất khoa Trung văn phải không?"

"Đúng vậy!" Lưu Tịnh Nghi cười nói: "Tất cả mọi người trong phòng này đều là học cùng lớp!"

"Cháu là người vùng nào?" Mẹ cô nhiệt tình hỏi xen vào.

"Cháu là người thành phố S, còn mọi người thì sao ạ?"

"Ở thành phố D!" Mẹ cô đáp trả: "Tiểu Lưu à, sau này nhờ cháu chiếu cố Diệp Phiên Nhiên nhà bác. Cháu nó thật thà, nhút nhát, lại lần đầu đi xa nhà..."

"Mẹ à!" Diệp Phiên Nhiên kêu lên giọng trách cứ. Thật là xấu hổ. Cô đã vào đại học rồi, sao mẹ vẫn coi cô như đứa trẻ lên ba chứ?

Thương thay nỗi lòng đắng sinh thành. Con cái bất luận lớn đến đâu thì trong mắt bố mẹ vẫn mãi là đứa trẻ, chẳng bao giờ dứt được nỗi lo lắng.

Bố mẹ giúp Diệp Phiên Nhiên mặc màn, trải ga giường, nhận phiếu cơm, sắp xếp mọi việc sinh hoạt ổn thỏa đâu vào đấy, dặn dò đi dặn dò lại với lời lẽ thành khẩn hàm ý sâu xa rồi đón tàu lửa trở về trong lưu luyến bịn rịn.

Tiến bố mẹ ra về, cô đón xe buýt trở lại trường. Ngắm nhìn cảnh tượng xa lạ nhộn nhịp tấp nập ngoài cửa xe, tai nghe toàn những giọng nói tạp âm đặc trưng của thành phố S, lòng cô khó tránh khỏi cảm giác buồn bã thê lương.

Đặt chân đến một thành phố hoàn toàn xa lạ, cô ít nhiều cảm thấy chưa thích ứng. Đường như chính khoảnh khắc bố mẹ quay người rời đi, cô đã bắt đầu cảm thấy nhớ nhà, nhớ căn phòng nhỏ nhắn ấm cúng của mình.

Quay về ngôi trường Đại học N rộng lớn thì trời đã sẩm tối. Ánh chiều tà phát ra ánh sáng yếu ớt. Áng mây đỏ sậm cuối chân trời tựa ngọn lửa thiêu cháy. Diệp Phiên Nhiên lần mò về ký túc xá theo trí nhớ. Từng nhóm sinh viên, người cũ, kẻ mới, đi qua tất thấy đều là những gương mặt xa lạ.

Đứng trước lối ra vào khu ký túc xá nữ, bóng dáng cao lớn mặc áo ba lỗ quần đùi trông rất quen. Cô đang định bước đến thì người đó gọi: "Diệp Phiên Nhiên!"

Cô bất chợt quay lại, thì ra là Trần Thần. Quả nhiên là cậu ta!

Cô đứng yên trước mặt Trần Thần, ngược mặt nhìn cậu, cố nặn nụ cười nhẹ: "Thì ra cậu cũng học ở đây!"

Gương mặt Trần Thần chẳng hề có nụ cười, cậu nghiêm mặt, đặt bức thư vào tay cô: "Trước khi đi Nam Kinh, Dương Tịch bảo

tôi đưa cái này cho cậu!"

Lại là thư! Diệp Phiên Nhiên không muốn xem, cũng chẳng dám xem. Cô vò bức thư, lòng bàn tay đỏ mồ hôi.

Trần Thần hoàn thành xong nhiệm vụ thì bỏ đi, đi được vài bước chợt quay lại nói thêm: "Cậu ta còn bảo tôi phải chăm sóc tốt cho cậu!"

"Dương Tịch... Cậu ấy biết tôi học ở Đại học N ư?"

"Đúng hôm cậu nhận được giấy nhập học thì cậu ta biết rồi!" Trần Thần nhìn cô, lạnh lùng nói: "Diệp Phiên Nhiên, cậu không xứng đáng được cậu ấy yêu mến!"

"Tôi cũng không để cậu ta mến tôi!" Diệp Phiên Nhiên không chịu nổi giọng điệu lạnh lùng chỉ trích của Trần Thần. Tại sao ai ai cũng chất vấn hỏi tội cô chỉ vì cô không đón nhận Dương Tịch?

"Ý tôi nói Dương Tịch có mắt như mù!" Trần Thần khó chịu lắm lắm, xoay người bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Diệp Phiên Nhiên nhìn theo bóng dáng cậu ta dưới màn đêm, thoát cái mất dạng ngay phía góc cửa dãy ký túc xá.

Ăn xong cơm tối, quay về ký túc xá, trèo lên chiếc giường tầng trên, núp mình trong tấm màn, cuối cùng cô cũng mở bức thư ra xem.

Đã bước sang thế kỷ XXI, có điện thoại di động, có QQ, có cả email, thời đại mạng công nghệ thông tin phát triển từng ngày vậy

mà vẫn có người chịu dùng ngòi bút viết thư cho cô. Việc làm này khiến cô cảm động.

Nét của Dương Tịch rất sắc, bức thư ngắn gọn súc tích, chỉ vồn vẹn hai câu: "Diệp Phiên Nhiên, tôi mến cậu, muốn được ở bên cậu. Vì sao cậu hết lần này đến lần khác làm tổn thương tôi?"

Cô nhìn bức thư, thực sự không biết mình nên làm gì.

Chiều hôm sau, tám cô gái phòng 302 đều có mặt đầy đủ. Ngoài Nhiếp Hân đến từ Quảng Châu, cô gái Đông Bắc Tiết Duyệt và Khổng Thiên Thiên từ tỉnh Tứ Xuyên, còn lại đều là nữ sinh bản xứ của tỉnh này.

Diệp Phiên Nhiên và cô bạn nằm giường dưới tên Khổng Thiên Thiên vô cùng hợp cạ. Khổng Thiên Thiên dáng người nhỏ nhắn, nói chuyện nhỏ nhẹ, làn da trắng nõn. Một cô gái dịu dàng xinh xắn, hỏi ra mới biết lớn hơn Diệp Phiên Nhiên hai tuổi. Khổng Thiên Thiên nói rằng nhà cô sống tại thị trấn nhỏ gần Thành Đô, học mất năm năm trung học mới thi đỗ đại học.

Công bằng mà nói, nữ sinh Đại học N vốn không đông, vả lại đa số đều trông rất khó coi, chẳng phải béo tròn thì là thấp lùn. Nếu không phải xuất thân từ nông thôn thì cứ sao cách ăn mặc không thoát khỏi vẻ quê mùa cục mịch chứ! Những cô gái với làn da trắng trẻo bẩm sinh như Diệp Phiên Nhiên, vóc dáng thanh thoát cân đối, gương mặt thanh tú, chỉ cần trang điểm nhẹ chút thì thoáng chốc đã trở nên nổi bật.

Vả lại, Diệp Phiên Nhiên từ khi bước vào mái trường đại học thì cô không còn cảm giác sợ sệt tự ti cúi đầu bước đi nữa. Trong khoa Trung văn, cô như cá gặp nước, thành tích chuyên ngành xuất

sắc, đến mức nhận được sự yêu mến của giáo viên chủ nhiệm, đồng thời cô còn tích cực tham gia các hoạt động đoàn thể xã hội.

Diệp Phiên Nhiên ngày càng trở nên xinh xắn, càng tự tin hơn. Cô gái trước đây Thẩm Vỹ quen biết, là một viên ngọc trai đục xinh đẹp. Còn giờ đây, lớp bụi trần trên người cô đã được gột sạch từng chút một, ánh hào quang rực rỡ, sống động tỏa sáng. So với cô nữ sinh rụt rè tự ti thời trung học, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Cô nữ sinh diện mạo xinh xắn tố chất thông minh bỗng chốc thu hút ánh mắt của bạn khác phái, đặc biệt là ánh nhìn của những chàng nam sinh ưu tú.

Trong buổi họp mặt tân sinh viên năm nhất của lớp hai khoa Trung văn, Diệp Phiên Nhiên cột tóc đuôi ngựa, mặc chiếc áo sơ mi tay lỡ trắng sa tanh, chiếc váy tím nhạt điểm tuyết hoa văn bước lên bục giảng. Đứng trước mười mấy cặp mắt ngồi dưới, cô nhoẻn nụ cười dịu dàng, nhanh nhẩu lanh lợi giới thiệu về mình. "Chào mọi người, tôi tên là Diệp Phiên Nhiên. Diệp trong chữ Diệp Tử, Phiên Nhiên là nhảy múa nhẹ nhàng. Tôi đến từ thành phố D..."

Giới thiệu sơ lược về sở thích, đồng thời thể hiện rất vui được quen biết mọi người, thể hiện niềm mong ước sau này sẽ cư xử hòa nhã với mọi người, cô khẽ cúi đầu, quay về chỗ ngồi của mình. Cô còn chưa kịp ngồi xuống thì chàng nam sinh ngồi cạnh quay đầu sang nhìn cô, nói; "Mình đã đến thành phố D, phong cảnh nơi đó thật đẹp hết như con người và tên của bạn vậy!"

Diệp Phiên Nhiên lần đầu tiên nghe thấy những lời tán dương này, không khỏi trở mắt nhìn bạn nam sinh đó. Cậu ta cao một mét sáu mươi bảy, dáng hình gầy guộc, gương mặt khôi ngô, nụ cười

dịu dàng, đôi mắt thon dài, trong suốt, ngay cả trong màn đêm đen kịt cũng vẫn có thể chiếu sáng gương mặt cô.

Cậu ta quả thực đẹp trai, tuy kém phần hấp dẫn so với Dương Tịch song vẻ nho nhã lịch thiệp đó lại mang đến cho người khác cảm giác thoải mái như gió mùa xuân.

Người tiếp theo bước lên bục giảng chính là cậu ta: "Tôi tên là Bạch Dương, Bạch trong chữ màu trắng, Dương trong chữ Dương Thụ..." Bạch Dương, cô đã nghe thấy cái tên này trong buổi trò chuyện trên giường tại phòng ký túc xá. Kỳ thi đại học vừa rồi, cậu ta đạt điểm tuyệt đối môn văn nhưng điểm môn toán không đạt trung bình, tổng điểm thi không đạt tuyển điểm đầu vào nhưng vì đoạt giải trong cuộc thi viết văn đề tài tự do toàn quốc nên được trúng tuyển vào khoa Trung Văn Đại học N.

Cô bạn cùng phòng Tiết Duyệt đánh giá cậu ta rất cao, hai người đều là đồng hương vùng Đông Bắc.

"Bạch Dương chẳng những rất có tài mà còn bảnh trai. Dù không thể xếp vào loại trai bảnh toàn trường thì cũng hoàn toàn chẳng hổ danh là "ngọn cỏ bảnh bao" của toàn khoa."

Nghe danh không bằng diện kiến. Bạch Dương, người sao tên vậy, hết tựa cây bạch dương tắm mình dưới ánh nắng mặt trời, dáng đứng cao thẳng, tươi mát, trong xanh.

Sau này khi đã thân thiết với Bạch Dương, cô mới biết cậu ta vốn không phải họ Bạch, tên cũng chẳng phải là Dương. Từ khi vào trung học, cậu ta tự ý đổi tên mình là Bạch Dương.

"Mao Thuấn chẳng phải viết tác phẩm *Bạch Dương lễ tán* đó sao? Tên của mình lấy từ tên tác phẩm đó."

Thời trung học Diệp Phiên Nhiên từng học qua tác phẩm này, đến giờ, những câu nói trong đó cô vẫn thuộc nằm lòng.

"Đó là loài cây ra sức vươn mình, thân cây thẳng đứng, nhánh cây thẳng tắp. Đó chính là cây bạch dương, loài cây phổ biến vùng Tây Bắc nhưng tuyệt nhiên chẳng tầm thường!"

Cô cảm thấy hai cụm từ "phổ biến" và "tuyệt nhiên chẳng tầm thường" hoàn toàn thích hợp để miêu tả con người Bạch Dương. Tuy cậu tuấn tú, có tài nhưng chẳng hề có chút kiêu ngạo, dễ gần gũi, đối xử với các bạn nữ sinh rất đổi ga lăng phong độ. Nhưng đám nữ sinh phòng 302 đều nhất trí công nhận rằng thái độ của cậu với Diệp Phiên Nhiên, trích nguyên văn câu nói trong tiểu phẩm của Tống Đan Đan thì đó chính là: "Không phải là tốt, mà là khá tốt!"

Thực lòng mà nói, vừa nhìn thấy Diệp Phiên Nhiên, Bạch Dương đã yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Ở trường đại học, Diệp Phiên Nhiên thanh nhã tự tin, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, xinh xắn dễ thương hoàn toàn không thấy dấu vết của vệt con xấu xí trước kia nữa. Thế nhưng dù đã thay da đổi thịt thì tố chất hướng nội trong tính cách của Diệp Phiên Nhiên hoàn toàn chẳng cách gì đổi thay. So với những bạn nữ xinh đẹp biết cách thể hiện bản thân, ăn mặc thời trang thì trong cô trầm lặng gượng gạo. Ở chốn đông người, hoặc gặp gỡ người lạ, cô vẫn thường rụt rè, nghiêm nghị chẳng nói chẳng cười. Chính cá tính trầm lặng thực nữ, sự trong sáng thuần khiết như nước đã mạnh mẽ cuốn hút Bạch Dương.

Trong buổi họp tân sinh viên, Bạch Dương giới thiệu bản thân xong, chào đón cậu là tròng pháo tay cổ vũ cùng ánh mắt ngưỡng mộ của các bạn nữ. Duy chỉ có Diệp Phiên Nhiên lặng im ngồi trong góc, chớp chớp đôi mắt to. Lúc Bạch Dương đưa mắt nhìn cô thì cô khẽ bặm môi lại, cười mỉm với cậu, hết như bông hoa súng mềm mại.

Chẳng rõ vì sao mà đầu óc Bạch Dương chợt lóe lên câu thơ nổi tiếng của nhà thơ Từ Chí Ma: "Cái cúi đầu dịu dàng, quá đổi dịu dàng, như cánh hoa thủy tiên rụt rè e thẹn trước làn gió mát lạnh."

Chính từ khoảnh khắc đó, cậu đã hạ quyết tâm phải theo đuổi người con gái xinh xắn trong sáng này.

Từ chú vịt con lặng lẽ chẳng ai biết trở thành nàng thiên nga được bao người để mắt đến, Diệp Phiên Nhiên dường như chỉ trong một đêm đã hoàn thành sự chuyển biến này.

Trong buổi họp tân sinh viên, Diệp Phiên Nhiên đã thu hút sự chú ý không phải chỉ duy nhất ánh mắt của Bạch Dương.

Sau này Diệp Phiên Nhiên mới biết trong bốn mươi mốt bạn nam lớp hai năm nhất khoa Trung văn, chỉ ít có hai mươi anh chàng đem lòng yêu mến cô. Tối hôm đó, trong buổi trò chuyện trước giờ đi ngủ ở phòng ký túc xá nam, Diệp Phiên Nhiên là nhân vật nữ chính được lôi ra bàn tán. Mọi người bàn luận về nụ cười của cô, hồi tưởng lại nụ cười tươi như hoa của cô, ca ngợi nét đẹp dịu dàng cùng khí chất trong sáng khiêm nhường của cô. Trong buổi nhậu nhẹt mừng tốt nghiệp bốn năm đại học, không ít chàng trai vẫn còn nhớ chiếc áo sơ mi tay lỡ điểm ren và chiếc váy ngắn điểm hoa trên nền tím nhạt của cô.

Năm 2004, khi ca khúc *Cơn tuyết năm 2002* được lưu truyền khắp nơi, có người cố tình sửa chữa lời hát thành: "Nàng hệt như cánh bướm tung bay lượn lơ trước phiên lá bay nhẹ trong khuôn viên trường..." Từ "nàng" ở đây chính là nói đến Diệp Phiên Nhiên.

Từ đó, Diệp Khiên Nhiên trở thành đối tượng thầm yêu trộm nhớ, người tình trong mộng của bao chàng nam sinh. Đi lại trong khuôn viên trường, cô thường xuyên nhận được lời chào hỏi thân mật của các chàng nam sinh. Mỗi lần học các môn đại cương tại giảng đường, đều có nam sinh chủ động giữ chỗ giáp cô, đặt bàn ở nhà ăn, có nam sinh cùng lớp chẳng những gánh vác trách nhiệm xếp hàng mua cơm hộp cô mà còn bưng bát chén chúc ngời chung bàn ăn cơm cùng cô... Tình trạng này liên tục kéo dài trong một khoảng thời gian dài, Diệp Phiên Nhiên mới dần hiểu ra rằng những nam sinh này đều nhắm vào cô. Cô còn ngỡ rằng, các nam sinh trong trường đại học đều ân cần, ga lăng phong độ là thế! Khổng Thiên Thiên chế giễu, giọng có chút đố kỵ: "Làm bạn với người đẹp, ưu điểm nằm ở đây, bọn mình cũng được thơm lây!"

Diệp Phiên Nhiên có phần không quen với cách bị các vệ tinh vây quanh thế này. Cô không chỉ một lần hỏi các bạn nữ cùng phòng: "Tớ có điểm nào được coi là mỹ nữ chứ? Tớ có đẹp gì đâu!" Lưu Tịnh Nghi cười nói: "Không biết bản thân mình là người xinh đẹp mới chính là người đẹp thực sự. Từ ngày đầu tiên cậu bước vào phòng mình đã thấy cậu lóa sáng trước mắt mình, vẻ đẹp thanh thoát tao nhã, trông rất đáng yêu, hệt như nữ nhân vật chính dưới ngòi bút của nữ sĩ Quỳnh Dao. Mình cảm thấy vẻ đẹp của cậu không nằm ở gương mặt mà chính là ở khí chất. Cậu thuộc mẫu người mà phần đông bạn nam sinh yêu mến!"

Tối hôm đón chào tân sinh viên mới khoa Trung văn, Diệp Phiên Nhiên và Bạch Dương biểu diễn đọc bài thơ *Tạm biệt Khang Kiều* trên nền nhạc piano Fúr Elise của nghệ sĩ Richard Claydeman. Cũng vì tiết mục này, bọn họ đã tập luyện hơn cả tháng ròng, hàng ngày sau giờ tan học, đều ở rịt bên nhau, những giai điệu du dương, những điệu nhạc chậm rãi ưu sầu phối cùng ý thơ Từ Chí Ma thường khiến Diệp Phiên Nhiên đắm mình trong điệu nhạc, gương mặt lộ vẻ xúc động.

Cô nào đâu biết rằng, Bạch Dương chủ động đề nghị hợp tác cùng cô đọc thơ là vì muốn có cơ hội tiếp xúc với riêng cô. Mỗi tối quay về phòng ký túc xá Bạch Dương đều khó tránh khỏi bị các nam sinh chê cười, nói rằng cậu mượn cớ tập luyện cùng nhau để tận hưởng điểm phúc bên người đẹp. Bạch Dương bị cậu bạn bên cạnh châm chọc, lên giọng khoác lác trước mặt mọi người: "Tin hay không tin thì tùy, chỉ cần hai tháng mình sẽ چرا دیپ فیئن نیئن!"

Thời trung học, tình cảm nam nữ chỉ mới dừng lại ở giai đoạn xúc cảm, lặng lẽ quan tâm đến đối phương, cố ý gây sự chú ý với ai đó để giành lấy ánh nhìn quan tâm. Vào đại học thì dường như những chương ngại này đều bị xóa bỏ, có thể thoải mái bàn luận về các bạn nữ không chút kiêng kỵ, có thể tha hồ đường đường chính chính viết thư tình, tặng hoa hồng, mạnh dạn thể hiện sự đeo đuổi mãnh liệt của mình.

Chương 22

Mẹ Diệp Phiên Nhiên nói, ở trường đại học yêu đương rầm rộ, điều này là sự thật. Trên những con đường rợp bóng râm, bên

bờ hồ, tại thư viện, đâu đâu cũng thấy từng cặp đôi dính như sam, thể hiện niềm ân ái như giữa chốn không người. Căng tin nhà ăn là nơi các đôi tình nhân thể hiện sự thân mật nhất, những lúc ăn cơm, cô vẫn thường trông thấy nam nữ sinh viên ngồi cạnh nhau, bón cơm cho nhau, cảnh tượng đáng ghét này khiến Diệp Phiên Nhiên ngồi cạnh phát buồn nôn.

Thức ăn căng tin trường không có dầu mỡ, lại đang đúng lúc cơ thể phát triển, cô thường xuyên có cảm giác ăn không no. Nhất là vào ngày mùa đông, vừa tan học thì bụng cô đã cồn cào, vừa lạnh vừa đói meo, bụng bắt chạy ngay xuống căng tin, hết như xông pha ra chiến trường đánh trận. Một buổi trưa nọ, Diệp Phiên Nhiên cùng Khổng Thiên Thiên đến căng tin trễ phải xếp hàng hồi lâu mới mua được suất khoai tây cùng sườn cốt lết nhưng không có canh.

Diệp Phiên Nhiên bước đến chỗ ngồi, miệng không ngừng trách móc: “Không có canh, cơm khó nuốt lắm... Nhớ món canh nóng ở nhà mẹ mình hay nấu quá!”

Khổng Thiên Thiên nói giọng xa xăm: “Giờ thì mình đã quen với chuyện ăn cơm không có canh rồi!”

“Lần sau đến giờ ăn, phải xuống sớm để xếp hàng!” Đi lướt qua nồi canh trống trơn, Diệp Phiên Nhiên cố ý liếc mắt nhìn: “Á, canh rong biển hầm xương, là món mình thích nhất!”

Cô còn chưa kịp ngồi vào bàn thì một nam sinh vẫy tay: “Diệp Phiên Nhiên, bên này, bên này!” Là Bạch Dương! Cô và Khổng Thiên Thiên tiến lại gần, Bạch Dương đẩy bát canh rong biển hầm xương đến trước mặt cô: “Sao đến trễ thế? Nè, đây là bát canh mình lấy giúp cậu, mau ăn đi, không thì nguội mất!”

Khổng Thiên Thiên thét lên: “Soái ca, làm người sao lại thiên vị thế nhỉ? Rõ ràng là có hai người đẹp vậy mà nữ lòng nào chỉ có một bát canh?”

Mặt Diệp Phiên Phiên khẽ ửng đỏ, vội vàng đẩy bát canh sang: “Bọn mình cùng ăn vậy!”

“Thế coi sao được?” Khổng Thiên Thiên ghê gớm chẳng vừa, cô nói: “Đây là tấm lòng thành của soái ca người ta, mình làm sao có tư cách được chia sẻ cùng chứ!”

“Đúng đấy!” Giọng nói đầu gấu xen vào: “Tình yêu đặc biệt phải dành cho người đặc biệt là em chứ!”

Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu liền bắt gặp gương mặt Trần Thần. Hắn ngang nhiên ngồi xuống cạnh bọn họ, hậm hực gõ thìa lên đĩa cơm.

Trần Thần học chuyên ngành thể dục thể thao, kỳ thi đại học cậu ta không đỗ vào trường đại học hạng hai, được tuyển chọn vào học với tư cách thí sinh có tài năng bóng rổ đặc biệt.

Diệp Phiên Nhiên phiền não không kể xiết. Nói xem, khuôn viên trường rộng lớn thế kia, mấy ngàn người, cô và hắn lại chẳng học chung khoa. Môn toán của cô có tệ đến đâu cũng hiểu rằng xác suất gặp được một ai đó là rất thấp. Vậy mà trong cang tin, ma xui quỷ khiến thế nào lại để bọn họ đụng mặt nhau chứ?

Khổng Thiên Thiên quen Trần Thần, biết hắn và Diệp Phiên Nhiên có mối quan hệ là bạn học kiêm đồng hương. Nghe giọng

điệu hấn có vẻ chua chát, cô cứ ngỡ hấn cũng là một trong những thành phần ái mộ Diệp Phiên Nhiên, bèn thừa cơ châm dầu vào lửa: “Cậu không biết rồi, cô bạn đồng hương của cậu trong khoa bọn tôi rất được lòng nhiều người. Những bạn nam yêu mến cô ấy nhiều đến nỗi có thể xếp hàng từ đây đến tận sân trường rồi lại vòng thêm mấy vòng nữa ấy!”

Diệp Phiên Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, khá lắm Khổng Thiên Nhiên, vòng cánh tay chơi xỏ người ta. Đúng ngay thời khắc quan trọng liền bán đứng mình!

Tuy rằng cô chẳng làm gì thẹn với lòng nhưng đối mặt với Trần Thần vẫn cảm thấy lúng ta lúng túng.

“Vâng, chẳng thể ngờ rằng, sâu róm xấu xí cũng có ngày biến thành một cánh bướm biết trêu hoa ghẹo nguyệt cơ đấy!” Trần Thần khẽ nhướn mày nói.

“Trần...” Diệp Phiên Nhiên nhận ra sự cay độc trong giọng điệu của hấn, tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy. Bạch Dương đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn Trần Thần: “Bạn kia, vả miệng mình cho sạch một chút!”

Trần Thần nheo mắt cười phá lên: “Cô ta chẳng phải là bạn gái cậu. Việc gì phải kích động thế?”

“Ai bảo cô ấy không phải bạn gái tôi?” Nhìn thấy Diệp Phiên Nhiên ngang nhiên bị kẻ khác nhục mạ, bản tính trượng nghĩa cùng cá tính nóng nảy của Bạch Dương trỗi dậy: “Quan hệ giữa tôi và Diệp Phiên Nhiên đã chẳng còn là bí mật trong khoa Trung văn nữa rồi!”

“Thật à?” Trần Thần có phần hoài nghi quay sang nhìn Diệp Phiên Nhiên chăm chăm: “Cậu và cậu ta đã ở bên nhau à?”

Diệp Phiên Nhiên cảm phần liếc xéo cậu ta, cõm chẳng buồn ăn, bưng bát đi ra khỏi căng tin. Trần Thần sải bước dài, đuổi theo: “Này, này, Diệp Phiên Nhiên, cậu làm như thế, cậu không thấy có lỗi với Dương Tịch sao?”

“Tôi kết bạn hay không có liên quan gì đến Dương Tịch chứ?” Cô nhúu chặt mày, thét lên với gã nam sinh ăn hại trước mặt: “Trần Thần, cậu công bằng chút đi! Tôi và Dương Tịch vốn chẳng hề xảy ra chuyện gì, giờ nó ngược như thế tôi thay lòng đổi dạ với cậu ta vậy!”

“Cậu thực sự không biết hay là vờ không hiểu, Dương Tịch yêu cậu sâu đậm biết bao? Cậu ta quả thực yêu cậu đến chết rồi!” Trần Thần cúi đầu, nói bù lo bù loa: “Kỳ nghỉ mồng 1 tháng 10 vừa rồi cậu ta đã đến Đại học N. Tối đó, cậu ta uống rất nhiều rượu, nửa đêm đứng dưới cửa sổ ký túc xá cậu, miêng gọi tên cậu điên cuồng... Diệp Phiên Nhiên, vì sao cậu không cho cậu ta cơ hội, cứ thế này, chẳng sớm thì muộn cậu ta cũng bị hủy hoại trong tay cậu mà thôi!”

Hắn không nói lớn tiếng nhưng giọng hàm chứa sự phẫn nộ cùng sự khinh bỉ, đủ để cô nghe thấy.

Trần Thần suy ngẫm mãi vẫn không thể thông suốt, có sao Dương Tịch cao ngạo ưu tú như vậy mà cũng giở thói thấp hèn ti tiện theo đuổi con gái. Thực ra, bất luận là hoàng tử hay công chúa thì khi đứng trước tình yêu cũng phải cúi đầu xin hàng.

Bàn tay Diệp Phiên Nhiên run rẩy, chiếc bát trong tay cô suýt vỡ tan tành dưới đất.

“Cậu bảo, hôm mồng 1 tháng 10 Dương Tịch đến Đại học N, là thật ư?” Cô sửng sốt, thì thầm hỏi.

“Tôi ăn no, nói xạo cậu làm gì?” Trần Thần rút từ túi quần ra một mảnh giấy đưa cho cô: “Trên này có ghi số điện thoại phòng ký túc xá của cậu ta, có gì thì cậu tự hỏi cậu ta đi!”

Chiều hôm đó, Diệp Phiên Nhiên cúp tiết học môn tự chọn, giả bệnh trốn lì trong phòng.

Ký túc xá vắng vẻ không một bóng người. Bầu trời âm u, vạn vật xơ xác tiêu điều, cây ngô đồng rụng trụi lá ngoài cửa sổ chỉ còn sót lại những cành cây nhẵn thín, phân cách từng áng mây u ám trên bầu trời khiến người ta càng cảm giác lạnh lẽo hiu quạnh.

Cô nhìn chăm chú số điện thoại trên mảnh giấy hồi lâu rồi chụp lấy chiếc điện thoại màu đỏ trên bàn, đầu ngón tay khẽ run rẩy, gần như không ấn nổi bàn phím.

Khó khăn lắm mới ấn được hai số, ngón tay chợt dừng lại. Gọi điện thoại rồi cô sẽ nói gì với Dương Tịch đây?

“Xin lỗi, tôi không cố ý làm tổn thương cậu. Xin cậu hãy quên tôi đi!”

“Dương Tịch, tôi đồng ý hẹn hò với cậu!”

Hai dòng suy nghĩ đấu đá nhau trong đầu óc cô, hỗn loạn mâu thuẫn, giày vò dần vặt cô.

Cô cắn răng, ấn vài chữ số phía sau, nghe tiếng tút tút vọng lại từ ống nghe, con tim cô khẽ thắt lại.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, giọng trầm lắng êm dịu bên kia vang lên: “Xin chào!”

Là Dương Tịch. Cậu thốt lên hai từ với chất giọng sang sảng cởi mở, phát âm chuẩn tiếng phổ thông, rõ ràng mạch lạc.

Con tim Diệp Phiên Nhiên đập loạn xạ, hơi thở gấp gáp, há hốc miệng chẳng biết mình nên nói gì.

Đối phương lại a lô, cô vẫn lặng im. Vốn dĩ cô định khi cậu nói câu đầu tiên liền gác máy ngay, thế nhưng, giờ lại chẳng nỡ, cô vẫn muốn được nghe thấy giọng cậu.

“A lô!” Giọng cậu càng to hơn: “Xin hỏi, cậu là...”

Diệp Phiên Nhiên vừa siết chặt ống nghe trong tay, vừa ổn định lại hơi thở của mình.

Vậy mà, đối phương vẫn lặng im, Diệp Phiên Nhiên còn ngỡ rằng cậu sẽ gác máy, hồi lâu sau, vọng lại tiếng thì thầm run rẩy: “Là Phiên Phiên phải không? Là cậu ư?”

Một tiếng cộp, Diệp Phiên Nhiên ngắt ngang điện thoại. Tựa hồ như cô đang hút kiệt cả sức lực của mình, hai chân cô mềm nhũn, ngã nhào xuống ghế.

Trời ả, cậu ta có thể đoán ra cô! Cô lấy tay che mặt, giữa ngày đông rét mướt lạnh giá hai gò má bỗng bừng nóng hôi hổi.

Sau đó, Diệp Phiên Nhiên tức trực bên điện thoại, thế nhưng Dương Tịch không gọi lại mà cô cũng không gọi cho cậu.

Chương 23

Chẳng rõ có phải vì ảo giác mà từ khi vào đại học, Diệp Phiên Nhiên cảm thấy bầu trời như bỗng chốc cao lên, trống trải khiến cô cảm thấy mình hết sức hiu quạnh.

Vừa bước vào trường, nhận được sự chú ý của mọi người, được mọi người phong là “Bông hoa của khoa Trung văn”, Diệp Phiên Nhiên thực sự có chút phấn khích và kiêu hãnh, nhưng sinh hoạt nề nếp quanh đi quẩn lại từ phòng học đến thư viện và ký túc xá đã nhanh chóng làm lu mờ cảm giác mới mẻ này.

Bài vở khoa Trung văn rất thoải mái, đọc tiểu thuyết trong thư viện đã trở thành một phần của việc học, đủ khiến các sinh viên khoa khác hết sức ngưỡng mộ. Thế nhưng, đi kèm theo sau sự thoải mái nhẹ nhàng đó lại là sự trống trải và nhàm chán. Chẳng trách nhiều sinh viên hẹn hò yêu đương ngay trong trường đại học.

Đây không phải thứ tình yêu Diệp Phiên Nhiên cần. Cô cũng rất coi thường kiểu tình cảm lừa dối cho và nhận tạm bợ này. Bất cứ lúc nào khi cô thở dài than thở, Khổng Thiên Thiên đều cười cô là người theo chủ nghĩa lý tưởng, uống trúng thứ thuốc độc của

tiểu thuyết ngôn tình, là thế hệ bị nhiễm nặng tư tưởng Quỳnh Dao.

Nhưng nói gì thì nói, bản thân Khổng Thiên Thiên nào đâu không rơi vào dẫu sôi lửa bỏng của tình yêu? Sở dĩ cô học luyện lại hai năm, nguyên do quan trọng chính là vì anh người yêu Cao Tường thi đỗ vào Đại học N, nhưng năm đó cô không lọt bảng vàng. Đợi đến khi cô chen chân vào cánh cổng Đại học N thì Cao Tường đã trở thành đàn anh của cô.

Cao Tường là nhân vật làm mưa làm gió của năm ba đại học, tài nghệ giỏi giang, sáng tác thơ ca dịu dàng uyển chuyển chẳng ai sánh bằng, anh còn là lớp trưởng lớp ba khóa 99, tuy dáng người hơi thấp, chẳng mấy đẹp trai, nhưng cá tính chín chắn chắc chắn, đối xử với mọi người niềm nở, lại mang dáng dấp chàng thanh niên nghệ sĩ lãng mạn trữ tình, rất được các bạn nữ mến mộ. May mà, Cao Tường là loại người si tình, một lòng yêu sâu đậm với Khổng Thiên Thiên, kiên quyết khước từ mọi cám dỗ, thủ tiết giữ mình, cực khổ đợi cô hai năm trời, đến phút cuối cùng thì cũng đã có thể cùng mối tình đầu ôn lại những mộng đẹp uyên ương ngay tại mái trường đại học.

Diệp Phiên Nhiên đã đọc bài thơ tình anh viết cho Khổng Thiên Thiên, đó mới chính là văn chương bay bổng, tình cảm mãnh liệt, cảm xúc tuôn trào, người ngoài như cô xem xong còn phải đỏ mặt, tim đập thình thịch, huống chi người trong cuộc như Khổng Thiên Thiên.

“Tìm một anh tài tử khoa Trung văn mà hẹn hò yêu đương, tuyệt lắm đấy. Cậu sẽ thường xuyên nhận được những bài thơ tình lãng mạn rung động lòng người như thế này. Nào giống như cậu nhà mình, nói câu nào cũng lấp ba lấp bấp, một kẻ đại ngốc hệt

như khúc gỗ, hẹn hò yêu đương với anh ấy thật là vô vị hết sức!” Nhiếp Hân ngồi bên cạnh không ngừng ngưỡng mộ. Bạn trai cô là sinh viên khoa Vật lý, thuộc típ người thật thà trung thực, không phải loại người giỏi ăn nói.

“Vậy sao lúc đầu cậu muốn thành đôi với anh ta?” Khổng Thiên Thiên lườm Nhiếp Hân.

“Còn không phải do kết bạn cùng phòng kết thành mối lương duyên hay sao!”

Điều này là sự thật, khi đó trong trường đại học thịnh hành phong trào nam nữ ký túc xá kết thành đôi bạn tốt. Quản Đình quen biết anh chàng khoa Vật lý lớp tám khóa 2000 trong nhóm quay phim nhiếp ảnh. Dưới sự mai mối cầu nối của cô ấy thì phòng 302 cùng phòng 502 kết thành bạn với nhau. Trong khoảng thời gian nghỉ lễ mừng 1 tháng 10 mọi người bắt cặp du ngoạn, ra ngoại ô thành phố S leo núi, lúc ra về bị lỡ chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày. Cả đám sinh viên nghèo không đón nổi taxi, đành cuốc bộ về trường. Tuy vất vả mệt nhọc nhưng vừa đi vừa cười nói, mọi người đều tràn đầy niềm hứng khởi. Đều là sinh viên với lòng nhiệt huyết dồi dào, giữa nam và nữ khó tránh khỏi nảy sinh tình cảm. Chàng trai đó quan tâm chăm sóc Nhiếp Hân trong suốt đoạn đường, vừa giúp cô đeo ba lô lại vừa mua nước khoáng hộ cô. Sau chuyến dã ngoại trở về, tình cảm hai người “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, họ trở thành đôi tình nhân trong trường.

Lớp trưởng Tiêu Cẩm cùng Nhiêu Dũng - hội trưởng hội sinh viên của khoa trong quá trình công tác đã nhen nhóm lửa tình. Theo lời đồn đại của những người trong hội sinh viên, hai người đã lén lút hẹn hò hơn cả tháng nay.

Chưa hết học kỳ một, ký túc xá phòng 302 đã tác thành ba cặp tình nhân. Bạn trai của Lưu Tịnh Nghi là bạn học thời trung học của cô, cậu học ở một trường đại học khác của thành phố S, hàng tuần đều đến Đại học N tìm cô, hai người tình chàng ý thiếp khiến mọi người xuýt xoa ngưỡng mộ cặp đôi uyên ương này. Ngoại trừ Tiết Duyệt “gái giả trai” cùng cô bạn Châu Nghênh Xuân không có ý định yêu đương tại giảng đường đại học thì người độc thân trong doanh trại còn sót lại là Diệp Phiên Nhiên và Quản Đình.

“Quản Đình vẫn đang chờ đợi anh chàng mối tình đầu của cậu ấy. Hai người là láng giềng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, thanh mai trúc mã. Đáng tiếc là, chàng trai đó không thi đỗ đại học, anh ta đã đi làm từ rất sớm. Bố mẹ hai bên đều không đồng ý cho hai người ở bên nhau, trước đó không lâu đã chia tay nhau rồi!” Lưu Tịnh Nghi - người có quan hệ khá thân thiết với Quản Đình nói, quay đầu lại đưa mắt nhìn sang Diệp Phiên Nhiên đang im lặng: “Kỳ lạ thật, mình cứ ngỡ cậu phải là người yêu sớm nhất trong phòng ký túc xá chúng mình. Nào ngờ, cả học kỳ rồi cậu vẫn là người cô đơn lẻ bóng!”

“Ai bảo cậu ta khước từ Bạch Dương. Thực lòng mà nói, mình cảm thấy hai người là đôi trai tài gái sắc, ngoại hình trông rất xứng đôi!” Khổng Thiên Thiên nói về tiếc nuối.

“Mình nghe Bạch Dương nói cậu đã có bạn trai, cũng là bạn học thời trung học à?” Lưu Tịnh Nghi tỏ ra hoài nghi với cái gọi là “bạn trai”, không khỏi gặng hỏi cho ra nhẽ: “Sao mấy tháng nay chẳng thấy cậu ta đến tìm cậu, cũng chẳng nhận được điện thoại của cậu ta? Người này có thực sự tồn tại không hay là cậu bịa ra lừa Bạch Dương hòng làm cậu ta nhụt chí hả?”

“Hồi học trung học, mình có bạn trai, nhưng sau khi tốt nghiệp thì bọn mình tan rã rồi.” Diệp Phiên Nhiên dưới sự ép cung nhiều lần của bọn họ, cô ngoan ngoãn thẳng thắn trả lời: “Chuyện mình bảo rằng mình có bạn trai, thực sự là cái cớ để mình từ chối Bạch Dương!”

“Bạch Dương rốt cuộc có điểm nào không tốt chứ, tại sao cậu không để mắt đến người ta?” Khổng Thiên Thiên tiếp tục gặng hỏi: “Tài mạo song toàn, lại một lòng một dạ với cậu...”

Diệp Phiên Nhiên ngẫm nghĩ, nói: “Mình cảm thấy cậu ấy không thích hợp là bạn trai, làm bạn bè thì tốt hơn!”

“Ồ, mình tán thành.” Lưu Tịnh Nghi gật gù nói: “Kiểu con gái xinh xắn dịu dàng, nhu mì đáng yêu như cậu thì phải có sự lựa chọn khác tốt hơn chứ!”

Lưu Tịnh Nghi rất “kết” cô bạn cùng phòng này, cô ta nói đùa với Diệp Phiên Nhiên rằng nếu là con trai thì sẽ đeo đuổi cô.

“Kiếp sau nhé, kiếp sau nếu mình vẫn được là con gái, mình nhất định sẽ lấy cậu làm chồng!” Diệp Phiên Nhiên khép bìa cuốn *Tagore toàn tập* lại, nhoẻn miệng cười mỉm với cô dưới ánh đèn rực sáng trong thư viện.

“Trên thế gian này khoảng cách xa xôi nhất, không phải giữa sự sống và cái chết mà chính là, tôi đứng ngay trước mặt em nhưng em lại không biết rằng tôi yêu em!”

Hóa ra, câu nói này là của Tagore, trước kia cô từng đọc được câu này trong tiểu thuyết của Trương Tiểu Nhàn, lưu lại ấn tượng rất sâu đậm.

Chuông báo hiệu hết giờ tự học buổi tối vang lên, Diệp Phiên Nhiên đứng dậy, vốn dĩ cô định giục Khổng Thiên Thiên cùng về ký túc xá, nhưng người ta đang trong thời kỳ mật ngọt, rì rầm nói cười cùng Cao Tường ngồi cạnh, gương mặt ngọt ngào. Vài ngày trước hai người chẳng rõ vì cớ gì mà gây gổ nhau, Khổng Thiên Thiên nước mắt đầm đìa, bộ dạng đau khổ tột cùng. Vậy mà giờ đây, cô lại trở lại dáng vẻ chim nhỏ khép nép bên người. Hài, phụ nữ đang yêu là thế đấy!

Diệp Phiên Nhiên kẹp sách dưới cánh tay, hai tay khoanh lại, hòa mình vào dòng người hướng về ký túc xá.

Có bạn nam sinh nhiệt tình hỏi han cô. Cô cắn chặt khoe môi, không muốn hé môi bởi lẽ thời tiết quá lạnh, hàm răng trên và dưới cứ đánh lập cập vào nhau, lời lẽ thốt ra toàn những lời run rẩy.

Tuy ở phía nam nhưng mùa đông tại thành phố S lại trở nên lạnh lẽo đến lạ lùng. Không khí se lạnh kèm theo cảm giác ẩm ướt chạy dọc xương cốt huyết mạch, so với phía bắc thì nơi đây lạnh lẽo buốt giá âm mấy chục độ, thứ cảm giác gặm nhấm dần mòn càng khiến người ta khó có thể chịu nổi.

Thực lòng cô chỉ muốn mau chóng quay về ký túc xá, ngâm chân trong làn nước ấm sau đó chui vào tấm chăn và chìm vào giấc ngủ ngon.

Đang định tiến vào lối vào cổng ký túc xá nữ thì nghe thấy tiếng gọi vọng lại từ sau lưng, cô quay đầu lại nhìn, thì ra là Trần Thần.

“Diệp Phiên Nhiên, cậu đừng vào vội, theo tôi ra đây!”

Tay chân cô đông cứng, suy nghĩ ngắt đoạn, Diệp Phiên Nhiên chẳng nói một lời, ngây ngô bước theo cậu ta đến bên hồ không rõ tên là gì.

Khu rừng nhỏ bên bờ hồ mờ mờ ảo ảo. Cơn gió về đêm rất lạnh, thổi hắt trên gương mặt tê buốt khiến cô như bưng tỉnh: “Này, cậu muốn dẫn tôi đi đâu vậy?”

Trần Thần không trả lời, đi trước dẫn đường, bước lên chiếc cầu Cửu Khúc quanh co khúc khuỷu, cậu ta dừng lại, thấp giọng nói: “Dương Tịch đến rồi, đang đứng bên kia hồ Tâm Đình!”

Diệp Phiên Nhiên ngẩn ngơ, bỗng chốc cô quay người bỏ chạy nhưng bàn chân chẳng thể nào cất bước. Có gì đó sập đổ đánh rầm khi cô nghe thấy cái tên đó.

“Tên gốc này, nhận được điện thoại của cậu thì liền cúp học, bất chấp tất cả chạy đến đây!” Trần Thần nói: “Diệp Phiên Nhiên, bất kể cậu đón nhận hay từ chối cậu ta thì tôi mong rằng, chuyện của hai người làm rõ luôn trong tối nay đi. Còn bằng không, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho cậu.”

Trần Thần bỏ đi, Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu lên, hồ Tâm Đình cách đó khá xa, cô chỉ trông thấy bóng dáng mơ hồ. Dương Tịch quay lưng về phía lan can chỗ cô đang đứng. Cơn gió về đêm thổi tung chiếc áo khoác màu trắng của cậu, trông xa hết như chú chim trắng toát lại tựa như thân cây sừng sững, đứng thẳng tắp dưới ánh trăng, toàn thân thoang thoảng toát lên một cảm giác xa lạ.

Bước đến hay là rút lui đây? Diệp Phiên Nhiên cảm giác mình tựa như Hamlet đứng trước sự lựa chọn gian nan trong vở kịch

Vương tử phục thù.

Đúng lúc đang ngẩn ngừ thì Dương Tịch xoay người lại.

Màn đêm tối đen, xung quanh quá yên tĩnh, chẳng chút động tĩnh nào, cả thế giới chỉ sót lại hai người.

Dường như thời gian quay trở về đêm Giáng sinh hai năm trước, cậu lặng lẽ đứng dưới đèn đường trước nhà cô, chỉ để chờ cô.

Dương Tịch, tôi không đáng để cậu làm vậy đâu! Diệp Phiên Nhiên khước mắt đỏ hoe, quay người bước về phía trước cây cầu.

Sau lưng có tiếng bước chân đuổi theo, cánh tay Diệp Phiên Nhiên bị cậu chụp lấy, đến cả sức lực vùng vẫy cũng không có.

“Dương Tịch, buông tôi ra!” Cô thở gấp nói.

“Tôi không buông! Lúc đến đây, tôi đã tự nhủ với mình rằng, chỉ cần nắm được em, tôi sẽ không bao giờ buông ra nữa!”

“Cậu tự cho mình là tên đại ngốc thì có, tình cảm không thể miễn cưỡng được!” Diệp Phiên Nhiên lớn tiếng nói, giọng nói xen lẫn âm mũi nặng nề, khước mắt đầm lệ.

“Tôi biết em thích tôi, tôi biết em có cảm giác với tôi!” Cậu ra sức kéo lấy tay cô.

Diệp Phiên Nhiên chợt dừng lại, đứng giữa cây cầu, cả người không nhúc nhích. Cô cắn chặt khước môi, những giọt nước mắt kìm

nén quá lâu cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Chẳng thể phân rõ ràng tâm trạng lúc này là ảm ức, tức giận hay vui vẻ. Cô chỉ cảm thấy con tim mình tan nát đau đớn, nghẹn ngào chẳng thốt nên lời.

Dương Tịch xoay người cô lại, vừa đưa tay lau hàng nước mắt, vừa nói: “Em nói tôi là kẻ ngốc, em mới ngốc ấy, ngốc đến mức không biết người mình yêu là ai!”

Diệp Phiên Nhiên đỏ mặt, ra sức đẩy tay cậu ra: “Đừng có tưởng bở, ai thích cậu chứ?”

“Không thích tôi, vậy thì sao em lại gọi điện thoại cho tôi mà lại chẳng nói lời nào?” Dương Tịch trừng đôi mắt sáng rực nhìn cô, vẻ mặt ung dung bình thản.

Chính cuộc điện thoại nặc danh đó đã đem lại sự tự tin cho cậu. Cậu chợt nảy sinh một suy nghĩ táo bạo trong đầu, chính là cậu muốn được gặp cô.

Không kịp xin nghỉ học, cậu vội vã chạy đến ga tàu, mười giờ tối đó vừa kịp có chuyến tàu hỏa từ Nam Kinh đến thành phố S nhưng chỉ còn vé tàu đứng. Cậu đành cuộn tròn người trong lối đi của toa tàu suốt cả đêm, gần như chẳng hề chớp mắt.

Quả là một đêm khó quên. Dương Tịch ngồi ở lối đi, lưng tựa vào bức tường phía sau, đặt túi xách du lịch trên đùi, những lúc gượng không nổi thì nhào người ra trước ngủ gục. Phần lớn thời gian, cậu đều rất tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn cảnh sắc phóng vút như bay ngoài cửa sổ. Bên ngoài là màn đêm đen kịt nặng trĩu, duy chỉ có ánh trăng sáng trong đêm tối lạnh lẽo dài đằng đẵng kèm theo âm

thanh tàu hỏa vang rền mang đến cho cậu sự ấm cúng cùng tia sáng rực rỡ hết như đôi mắt Diệp Phiên Nhiên trong ký ức cậu.

Vì nổi nhớ nhưng mong chờ người đó, vì muốn được nhìn thấy cô một lần, cậu trần trọc mười mấy tiếng đồng hồ trên tàu hỏa cũng rất xứng đáng.

“Sao cậu biết cú điện thoại đó là tôi gọi?” Diệp Phiên Nhiên nhìn mái tóc rối bù của cậu, không thể che giấu được vẻ mặt phờ phạc và đôi mắt đỏ au, cô liền hiểu ra suốt đoạn đường cậu đã rất vất vả.

“Dựa vào trực giác, giác quan thứ sáu của tôi rất chuẩn!” Dương Tịch lại nắm lấy bàn tay cô, cô không còn giằng co nữa, cảm nhận được luồng hơi ấm thực sự giữa lòng bàn tay rộng lớn của cậu: “Tôi luôn có cảm giác, em thuộc về tôi, chắc chắn rằng em rồi sẽ yêu tôi!”

Diệp Phiên Nhiên quay ngoắt lại: “Lại tự mình tưởng bỏ nữa! Nếu như tôi không hết lần này đến lần khác cự tuyệt và bài xích cậu thì có lẽ cậu đã không còn hứng thú với tôi từ lâu rồi...”

“Sao em lại nghĩ như vậy?” Dương Tịch hấp tấp giải thích: “Phiên Phiên, tôi quan tâm đến em, vì em làm bao nhiêu chuyện! Em còn chưa hiểu tâm tình của tôi nữa sao, vậy thì Dương Tịch tôi đây là kẻ bất công, đáng thương nhất trên thế gian này rồi...”

“Dương Tịch, vì sao cậu thích tôi?” Diệp Phiên Nhiên hỏi cậu niềm hoài nghi chất chứa trong lòng mình bấy lâu nay.

“Tôi cũng chẳng biết...” Dương Tịch nhắc bàn tay, gãi đầu, lần đầu tiên trước mặt cô, cậu để lộ vẻ mặt trẻ con. “Thì là thích em,

muốn được hàng ngày trông thấy em, những lúc xa em cảm thấy nhớ em vô cùng, hễ trông thấy em bên cạnh chàng trai khác là ghen tức, buồn bã...”

“Đây chính là nguyên do ư?” Ánh mắt Diệp Phiên Nhiên hơi bối rối: “Cậu thực sự chắc chắn rằng người con gái cậu cần là tôi?”

“Đúng vậy, tôi chắc chắn!” Dương Tịch nói chân thành, đôi mắt tràn đầy vẻ thơ ngây cùng tình cảm mãnh liệt: “Đời này kiếp này, người có thể khiến Dương Tịch bất chấp tất cả, đau đớn, điên cuồng như vậy nhưng hạnh phúc, chỉ có mình em, Diệp Phiên Nhiên à, không có người thứ hai đâu!”

Diệp Phiên Nhiên ngược mắt nhìn cậu, vậy còn cô? Đời này kiếp này cô chẳng thể nào gặp được người con trai nào khôi ngô tuấn tú thông minh, cố chấp sâu đậm như Dương Tịch.

Thực ra, cô đã xiêu lòng cậu từ rất lâu, khoảnh khắc lúc cô nhận được bức thư tình, hoặc là, sớm hơn thế nữa. Khi cậu lần đầu tiên đứng trên bục giảng, dong dạc nói: “Chào mọi người, mình là Dương Tịch...”, hệt như những nữ sinh khác cô cũng đã xao lòng.

Có nàng thiếu nữ nào trong lòng không vạch sẵn chàng bạch mã hoàng tử của mình chứ? Còn Dương Tịch lần đầu lọt vào tầm ngắm của cô chính là chàng hoàng tử bằng xương bằng thịt, gòn gàng khôi ngô, với hàng lông mày đen và rậm, sống mũi thẳng cao, làn môi mỏng, đôi mắt trong veo như những vì sao, hệt như nhân vật trong truyện tranh bước ra ngoài đời thực.

Dương Tịch thanh tú, tỏa sáng rực rỡ như vậy, cô chưa bao giờ dám liên tưởng đến việc cô và cậu sẽ ở bên nhau. Dù rằng ngồi trước mặt cậu thì cô vẫn suốt ngày ủ rũ mặt mày, kể cả tâm hồn nhỏ bé của cô.

Vào giờ học, Dương Tịch cùng Trần Thần ngồi sau cô trắng trợn trò chuyện đùa giỡn. Diệp Phiên Nhiên không dám cười, chỉ đành đè nén nỗi uất ức. Trong suốt cuộc sống trung học ngọt ngào vô vị, trước khi quen biết Thẩm Vỹ thì những câu chuyện hài hước của Dương Tịch, gần như là thú vui duy nhất của cô.

Cô vẫn luôn ngỡ rằng người con trai mình yêu mến là Thẩm Vỹ với cá tính nhã nhặn điềm đạm, tình cảm sâu nặng, khiêm nhường không khoe khoang khoáng đạt, là mẫu người thích hợp tay trong tay cùng bước vào lễ đường, bình yên như nước, đem đến cho cô cảm giác an toàn suốt cuộc đời. Còn Dương Tịch tựa như vì sao Chổi, sôi nổi nhiệt thành, xông xáo đã làm đảo lộn thế giới vốn không gợn sóng trở nên xáo động rối loạn.

Dương Tịch thực sự yêu cô hay chỉ là ý nghĩ nông nổi nhất thời?

Người ta nói, tình yêu hết như ván cược, thứ đem ra đánh cược chính là cuộc đời, một khi đã ra quyết định chẳng thể nào thu hồi lại được. Nếu như có một ngày nào đó, Dương Tịch hối hận hoặc giữa chừng thay lòng đổi dạ, Diệp Phiên Nhiên hiểu rằng đến lúc đó bản thân cô sẽ muôn đời chẳng thể ngóc đầu lên, mãi mãi đắm chìm trong nỗi đau đớn tận sâu thẳm...

Nội tâm Diệp Phiên Nhiên giằng xé, chần chừ ngần ngại chẳng dám quyết định. Đôi bàn tay đặt trên bờ vai nhắc nhở cô, cô mơ màng quay lại nhìn, dưới ánh trăng lơ mơ, ánh mắt Dương Tịch

vẫn rực sáng, sắc sảo mà sâu sắc. Cậu chìa bàn tay phải ra nhẹ nhàng vân vê gò má cô.

“Phiên Phiên, anh yêu em, anh mãi mãi sẽ không phụ lòng em đâu!” Cậu nói chắc như đinh đóng cột.

Quả nhiên cậu biết cô đang nghĩ gì, đang sợ hãi điều gì!

Cơn gió lạnh thổi vi vu bên bờ hồ, ngón tay Dương Tịch vô cùng ấm áp có phần hơi thô ráp lướt nhanh trên làn da lạnh giá mong manh của cô, đem lại cho cô sự rung động đến kỳ lạ.

“Dương Tịch...” Khóe môi Diệp Phiên Nhiên mấp máy. Trong cơn hoảng hốt, cậu cúi đầu, chậm rãi tiến sát lại gần, gần gũi do dự trong giây lát, cuối cùng cậu hôn nhẹ lên gò má cô.

Tuy chỉ là gò má nhưng làn môi ấm áp nóng bỏng của cậu, hơi thở đặc trưng của cậu hết như cơn mưa gió cuồng phong ập đến khiến cô bối ngỡ, toàn thân không kìm được cơn run rẩy.

Dương Tịch kích động ôm cô vào lòng, cô chẳng còn kháng cự nữa, vùi mặt vào lồng ngực rắn rỏi của cậu, thấp giọng líu ríu thốt lên vài chữ sau cùng: “Vâng, em yêu anh!”

Cậu chẳng thể nói thêm gì nữa, hai bàn tay siết chặt vòng eo thanh mảnh của cô. Ánh trắng sáng trong hắt trên khóe mắt long lanh ẩm ướt của cậu.

Đó là lần đầu tiên hai người ôm nhau, khắc sâu mãi buổi tối đêm lạnh vào tháng 12 năm 2001.

Về sau, Diệp Phiên Nhiên vẫn thường nhớ về đêm đó, nhớ về lời thề ước của Dương Tịch dưới ánh trăng này. Tuy rằng sau ngần ấy năm, cậu đã rời xa cô nhưng ký ức về buổi tối đó vẫn rất sâu đậm hết như khắc sâu tận xương tủy, sâu tận trong tâm khảm cô, cả cuộc đời này cô chẳng thể nào quên được.

Chương 24

Tối đó khi ánh đèn đã tắt Diệp Phiên Nhiên mới trở về phòng. Nằm trên giường nhưng trần trở một hồi cô vẫn chẳng tài nào chợp mắt được.

Đêm tối tĩnh lặng, tiếng ngáy của Khổng Thiên Thiên rõ rệt đến lạ thường. Cô nằm ngửa, găng sức dỗ mình vào giấc ngủ, nhưng vừa nhắm mắt gương mặt Dương Tịch lại hiện lên trong bóng tối, những lời cậu nói văng vẳng bên tai cô: “Phiên Phiên, anh yêu em, anh sẽ mãi mãi không phụ lòng em đâu!”

Cô luôn không tin vào lời thề non hẹn biển của những chàng trai, nhưng lần này, cô bằng lòng tin tưởng.

Về phần Dương Tịch, ngủ nhờ phòng Trần Thần, đêm đó cũng là đêm trần trọc khó ngủ của cậu. Cậu vốn dĩ chẳng tài nào chợp mắt, đầu óc tràn ngập khuôn mặt tươi cười của Diệp Phiên Nhiên. Tâm trạng vô cùng phấn khởi, cậu cùng Trần Thần trò chuyện mãi đến nửa đêm. Trước khi trời sáng, cậu mới mơ màng ngủ thiếp đi. Thức trắng suốt hai đêm liền, vẻ mặt Dương Tịch tiều tụy đi, quầng mắt thâm đen, nhưng ánh mắt long lanh lóe sáng, nói theo lời của Trần Thần thì cậu chính là gã trai si tình.

Diệp Phiên Nhiên tuy phút cuối cùng cũng chịu đón nhận Dương Tịch nhưng thành kiến của Trần Thần đối với cô chẳng mấy may biến mất mà ngược lại càng thêm phần cảm. Việc làm dần vật giày vò này làm khổ Dương Tịch đã đành lại còn có vẻ lập dị quái đản, mang đến cho người ta cảm giác lạt mềm buộc chặt. Lại nói, khi liên tưởng đến những việc xấu “lẳng lơ dụ dỗ trên hoa ghẹo nguyệt” của Diệp Phiên Nhiên, hẳn không nhận được, nói: “Người anh em, đừng trách tớ gạt gáo nước lạnh vào cậu. Tớ cảm thấy Diệp Phiên Nhiên cực kỳ không đơn giản, rất biết cách giở trò với đàn ông. Tiểu tử như cậu chưa từng yêu đương, đừng thấy cô ta đáng vẻ thiếu nữ thật thà trong sáng, cá tính hướng nội, không thích tán gẫu thì ngỡ rằng mình gặp được thiên thần, hồ đồ mà đắm đầu vào. Trước kia cậu không chấm Đồng Hình Nguyệt chẳng phải vì chê người ta quá kiêu kỳ, quá đỏng dắn, quá lả lướt sao? Tớ nhắc nhở cậu một câu, Diệp Phiên Nhiên cũng chẳng khá hơn cô ta là bao đâu!”

“Nếu như không phải vì nghĩ đến cậu là anh em của tớ thì hôm nay tớ nhất định phải tấn cậu một trận!” Dương Tịch nghe Trần Thần bình phẩm như vậy về Diệp Phiên Nhiên, trong lòng cảm thấy không thoải mái, có phần tức tối.

Trần Thần hiểu rằng Dương Tịch tình cảm nồng nàn, căn bản không nghe lọt tai, hẳn liền hậm hực lầm bầm: “Dù gì thì tớ chỉ nói đến thế thôi, tin hay không tùy cậu!” Nói rồi hẳn kéo tấm chăn, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Dương Tịch giờ đây đắm chìm trong cơn thác tình yêu, lời của Trần Thần chẳng có tác dụng gì với cậu. Cậu một lòng mong chờ đến trời sáng, mong mình có thể mau chóng gặp Diệp Phiên Nhiên.

Thực ra, Trần Thần đã hiểu lầm Diệp Phiên Nhiên. Sở dĩ vào đại học cô mới đón nhận Dương Tịch nguyên nhân chủ yếu là vì cô và Thẩm Vỹ đã chia tay. Ngoài ra, cô hiểu rõ cảm giác của mình dành cho Dương Tịch, đó không còn là cảm giác tự ti của vệt con xấu xí nữa. Cô cảm thấy, hiện giờ cô đã có thể sánh vai đứng cạnh Dương Tịch mà không cần phải ngước nhìn cậu nữa.

Ngày hôm sau ăn xong bữa sáng, Diệp Phiên Nhiên cố tình xin nghỉ học để tiễn Dương Tịch ra ga tàu. Cả đoạn đường mất nửa tiếng đồng hồ ngồi trên xe buýt. Nếu như trước kia, Diệp Phiên Nhiên chắc chắn cảm thấy rất khó chịu nhưng lần này, vì bên cạnh có cậu, dù rằng say xe một chút cô cũng cảm thấy hạnh phúc.

Từ lúc lên xe, Dương Tịch luôn nắm tay Diệp Phiên Nhiên không chịu bỏ ra. Cô để lộ dáng vẻ ngại ngùng xấu hổ, ngước mắt nhìn những hành khách xung quanh, thấy không ai để ý đến hai người, cô mới để mặc cậu. Do tối qua ngủ không đủ giấc, trên xe lắc lư chao đảo, cảm giác mệt mỏi từ từ bao trùm lấy cô. Cô nhắm nghiền mắt, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Dương Tịch không hề đánh thức cô, cậu thích nhìn dáng vẻ khi cô ngủ. Ánh nắng mặt trời ban mai chiếu xuyên qua cửa sổ, hắt trên khuôn mặt trắng trẻo đỏ hồng của cô, trong sáng thuần khiết tựa như trẻ thơ.

Trước kia, cậu thường nghe người lớn nói: “Con gái mười tám tuổi, khuôn mặt thành mặt Quan Thế Âm”, ý nghĩa chính là, con gái khi còn nhỏ xấu xí thì đến khi cập kê mười tám tuổi sẽ bỗng dưng trở nên xinh đẹp, đáng yêu. Diệp Phiên Nhiên chính là minh chứng sống.

Dường như trong mắt những người yêu nhau thì đối phương đều là Tây Thi. Dương Tịch luôn cảm thấy Diệp Phiên Nhiên rất dễ nhìn, tuy rằng không hề có vẻ đẹp xinh xắn hấp hồn nhưng chính sự giản dị mộc mạc lại khiến người khác phải xao lòng. Lần này gặp cô tại Đại học N, quả thực khiến cậu kinh ngạc. Mái tóc đuôi ngựa tinh nghịch, làn da trắng nõn, đôi mắt sáng long lanh, vóc dáng thon thả cân đối, vẻ mặt nũng nịu đáng yêu, hết như hoa súng nước đang say ngủ chợt tỉnh giấc, nở rộ trong ánh nắng buổi ban mai, vẻ đẹp không gì có thể sánh bằng.

Cậu đã sớm nghe Trần Thần nói rằng, trong Đại học N có rất nhiều nam sinh theo đuổi Diệp Phiên Nhiên. Còn thái độ của cô dường như chẳng hề có phản ứng gì, chỉ cười nói, thậm chí còn liếc mắt đưa tình với mọi người, chẳng hề giống với năm xưa cô đối xử lạnh lùng bài xích cậu. Bất kể thời gian có thay đổi thế nào, thì Diệp Phiên Nhiên trong mắt cậu vẫn mãi là người con gái khôn khéo, dịu dàng, nhỏ nhắn yếu ớt luôn cần đến sự che chở bao bọc, cần đến tình yêu của cậu.

Thế nhưng, lúc ăn sáng tại căn tin Đại học N, những ánh mắt xung quanh nhìn Diệp Phiên Nhiên chòng chọc như hổ đói vô mỗi mà chẳng hề né tránh ánh mắt Dương Tịch. Cậu cảm ghét những ánh mắt đó, cảm ghét thứ học môn trời dẫy mãnh liệt của đám nam sinh. Nhưng Diệp Phiên Nhiên trong độ tuổi mười tám xinh xắn kiều diễm làm rung động lòng người. Cậu có thể thích cô, bọn họ vì sao không thể chứ? Con người có ai mà không thích sắc đẹp chứ?

Nhưng điều khiến cậu thích Diệp Phiên Nhiên hoàn toàn không giống với mọi người, cậu bị Diệp Phiên Nhiên hấp hồn không hoàn toàn vì vẻ đẹp mà là một thứ tình cảm yêu mến không rõ tên gọi. Bọn họ thích cô còn tình cảm của cậu dành cho cô là tình yêu. Yêu

sâu sắc hơn thích rất nhiều. Một người, có thể cùng lúc thích rất nhiều người nhưng yêu thì chỉ duy nhất một mà thôi. Từ khoảnh khắc cậu đem lòng yêu mến Diệp Phiên Nhiên thì đã xuất hiện cảm giác mong muốn chiếm hữu cô mãnh liệt. Cậu ước gì mình có thể từng giây từng phút ở bên cô, yêu thương cô, chăm sóc cô, nhưng hiện giờ hai người kẻ phương Bắc người phương Nam, ngay cả chuyện gặp cô hàng ngày cũng đã trở thành hy vọng xa vời.

“Phiên Phiên, đều tại em, vì sao không chịu đến Đại học Nam Kinh chứ?” Cậu nắm lấy ngón tay mềm mại trắng muốt của cô, khẽ than vãn: “Điểm thi đại học của em rõ ràng có thể đỗ vào trường đại học hạng nhất cơ mà!”

Diệp Phiên Nhiên tựa vào lưng ghế, ngủ say chẳng hay biết gì. Lúc này, xe buýt đang vào khúc cua gấp, toàn thân cô lệch sang một bên, Dương Tịch đưa tay đỡ lấy bờ vai cô và rồi cậu chẳng buông ra nữa. Tất cả những cảm quan của cậu đều tập trung lên bờ vai của mình để cảm nhận hơi thở dịu nhẹ đều đặn của cô, cảm nhận mùi hương thiếu nữ thoang thoảng trên cơ thể cô.

Cánh tay thon dài mảnh khảnh của cậu nhẹ nhàng vòng quanh người Diệp Phiên Nhiên, ngón tay khẽ lướt trên khuôn mặt mát mẻ láng mịn của cô, rồi cậu bất chợt cúi đầu xuống. Diệp Phiên Nhiên vẫn say ngủ trong giấc nồng, hoàn toàn không cảm nhận được cảm giác ẩm ướt ẩm áp trên bờ môi.

Một chiếc hôn vụng trộm lén lút. Thực lòng mà nói, tối qua cậu muốn đặt nụ hôn trên môi cô nhưng phút cuối cùng cậu lại do dự. Cậu lo sợ về sự đường đột của mình. Vì tình yêu, nên cậu nhún nhường, vì yêu cô mà cậu dè dặt thận trọng.

“Đường XX, xin quý khách xuống xe bằng cửa sau! Trạm tiếp theo, ga tàu...”

Âm thanh nhắc nhở đến trạm vang bên tai, Diệp Phiên Nhiên mở choàng đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, khuôn mặt bảnh trai của Dương Tịch thoáng chốc đập ngay vào mắt cô. Cô phát hiện mình nằm trong lòng cậu, khuôn mặt đỏ ửng một mảng, cuống cuống ngồi dậy, vừa liếc mắt trông thấy nước dãi của mình thấm ướt một mảng bên vai cậu, một vệt trắng hiện rõ ràng trên chiếc áo khoác ngoài của cậu.

“Hơ, xin lỗi...” Diệp Phiên Nhiên cúi đầu, trong lòng xấu hổ đến chết. Trời ạ, cô còn nhỏ nước dãi nữa!”

“Em ngủ say thật đấy, hết như chú heo con ham ngủ. Tối qua em ngủ không ngon sao?” Dương Tịch quan tâm hỏi han, thật ra là để che giấu đi sự bối rối của mình, cậu chẳng thể xác định được vừa rồi cô thực sự ngủ hay chỉ là vờ ngủ.

“Ờ, không ngủ ngon...” Cô lúng búng nói, gò má ửng đỏ, hết như đứa trẻ phạm lỗi.

Dương Tịch cảm thấy đáng vẻ của cô trông thật đáng yêu, không nhịn được véo vào má cô một cái, rồi nói: “Ngày mùng 10 tháng sau trường cho nghỉ lễ, lần này em nhất định phải đợi anh đấy, không được một mình về thành phố D trước đâu!”

Diệp Phiên Nhiên xoa gò má bị véo đau, trong lòng dấy lên nỗi chua xót ngọt ngào.

Dương Tịch, làm sao đây? Em không nỡ xa anh!

Diệp Phiên Nhiên tiễn Dương Tịch đón chuyến tàu hỏa trở về Nam Kinh. Ngồi trên chiếc xe buýt trở về trường học, cô mới chìm đắm trong tâm trạng u buồn. Diệp Phiên Nhiên, vì sao tình yêu của mày đều tồn tại trong sự chia ly?

Cô bắt đầu có chút hối hận, trước đây vì sao không đăng ký Đại học Nam Kinh?

Ngày 7 tháng 1 Đại học N cho nghỉ lễ, đây là kỳ nghỉ đầu tiên của trường đại học, các bạn đều có cùng tâm trạng háo hức, đã mua vé tàu hỏa từ rất sớm, gói ghém xong xuôi hành lý. Diệp Phiên Nhiên ráng nán lại thêm ba ngày để chờ Dương Tịch. Do thời gian sắp cận kề dịp Tết, trên chuyến tàu hỏa nghẹt cứng người. Ngoại trừ sinh viên thì đa phần là nông dân làm thuê đón tàu về quê ăn Tết.

Tỉnh này vốn là tỉnh lớn phát triển nông nghiệp, kinh tế kém phát triển, vì lẽ đó mà nơi đây đã trở thành tỉnh lớn nhất có lượng nông dân xuất khẩu lao động khá cao. Có người nói, nếu muốn hiểu nỗi khổ của nhân gian thì hãy chen chân mua vé tàu hỏa vào dịp lễ Tết, tiếp xúc đủ loại người lập dị khác người, mới biết được thế nào là hiện thực cuộc sống. Hai người khó khăn lắm mới mua được hai tấm vé tàu ngồi nhưng không gần cửa sổ. Trên xe nghẹt cứng người, đến cả rửa mặt cũng chật vật. Bên cạnh là vài người nông dân, họ cởi giày ngồi trên ghế đánh bài, hút thuốc, uống rượu, nói chuyện to tiếng. Trong khoang xe, không khí hỗn tạp, mùi hôi chân xộc thẳng vào mũi Diệp Phiên Nhiên. Dù chuyến xe chỉ kéo dài ba tiếng đồng hồ nhưng cô lại có cảm giác uể oải mệt mỏi. Dương Tịch ngồi cạnh vỗ về cô, khẽ khàng nhắc nhở người ngồi cạnh đừng hút thuốc. Lúc xuống trạm, cậu chẳng những giúp cô vác túi hành lý, còn chu đáo che chắn cho cô khỏi dòng người nghẹt cứng xung quanh, âm thầm bảo vệ che chở cho cô.

Cuối cùng, hai người đón chuyến xe buýt trở về thành phố D. Dương Tịch hỏi cô: “Giờ em đi đâu?” “Đương nhiên là về nhà rồi!” Diệp Phiên Nhiên nói, bắt gặp ánh mắt lưu luyến bịn rịn của cậu, cô thấp giọng nói thêm: “Em mệt rồi, ngày mai nhé! Ngày mai mình cùng nhau đi chơi!” “Được.” Dương Tịch sảng khoái trả lời: “Cho anh số điện thoại, ngày mai anh gọi cho em.” Diệp Phiên Nhiên đọc cho cậu một dãy số.

Rất nhanh sau đó, cậu đến trạm xuống. Hai người vẫy tay nhau nói lời chào tạm biệt, Dương Tịch xoay người bước xuống xe, chiếc xe chậm rãi khởi động. Diệp Phiên Nhiên nhào người trên cửa sổ xe, đưa mắt nhìn theo bóng dáng cậu, lòng tràn ngập nỗi lưu luyến, dù rằng lời chào tạm biệt đã trao cho nhau, dẫu rằng ngày mai hai người vẫn gặp lại.

Đột nhiên, cô trông thấy Dương Tịch bắt đầu chạy đuổi theo xe buýt, đôi mắt ánh lên nụ cười dịu dàng. Diệp Phiên Nhiên chợt thức tỉnh, cô đứng phắt dậy, bất kể xe đã lăn bánh rất dễ bị ngã, cô bất chấp mọi thứ chạy về phía khoang xe sau, chạy mãi đến tận hàng ghế cuối xe. Cô áp mặt mình trên cánh cửa kính xe, ra sức vẫy tay về phía cậu. Dưới xe, bóng dáng bánh bao tuần tú vẫn mãi miết chạy theo chiếc xe. Chiếc xe buýt nhanh chóng kéo xa khoảng cách giữa họ, nhưng hai người vẫn kẻ trên người dưới lặng lẽ nhìn nhau, ánh mắt rạo rực nóng bỏng. Mãi đến khi xe chạy xa dần, bóng dáng cậu hoàn toàn không trông thấy nữa...

Nhiều năm sau, khi Diệp Phiên Nhiên nhớ lại cảnh tượng này, cảm thấy hai người khi đó có phần ngốc nghếch nhưng hành động lại quá đổi tự nhiên. Khi đó, cả hai đều hai bàn tay trắng, chưa từng trải qua sóng gió cuộc đời, chưa từng nếm trải gian nan sự đời nhưng họ hiểu rõ hương vị tình yêu chân thành, niềm vui vẻ hạnh

phúc, không quan tâm mà chẳng màn ngó ngang chẳng hề che giấu những biểu lộ tình cảm chân thành.

Khi Diệp Phiên Nhiên hai mươi sáu tuổi, cô đã quen với việc tạm biệt người khác, khi nói lời chào, cô không ngoái đầu lại, cô đã quen với việc sau lưng mình không còn ánh mắt ai đó dõi theo đưa tiễn mình nữa. Cô hiểu ra rằng, thứ tình cảm trong sáng chân thành đó đã xa khuất hết như những năm tháng tuổi xuân, mãi mãi tan biến phai nhòa theo bề dày của năm tháng.

Cô con gái độc nhất xa nhà cả học kỳ nay đã trở về bên bố mẹ lẽ dĩ nhiên khó tránh khỏi ân cần hỏi han. Điều mẹ cô lo lắng chính là sức khỏe cô có tốt không, cuộc sống đại học có quen không. Còn bố cô thì lại quan tâm đến việc học hành, may mà cả hai người không ai nhắc đến chuyện tình cảm. Cũng phải, trong mắt bố mẹ, cô vẫn còn trẻ con, là đứa con chưa trưởng thành, ai ngờ cô đã yêu sớm như thế!

Yêu đương trong trường đại học không phải chỉ một mình Diệp Phiên Nhiên. Tối đó, Diệp Phiên Nhiên nhận được điện thoại của Hạ Phương Phi, cô ấy nói một tràng giọng uốn lượn khiến cô suýt không nhận ra là ai.

“Phi Phi, mình rất khâm phục khả năng ngôn ngữ của cậu đấy. Cơ mà dân thủ đô vĩ đại đồng hóa cậu nhanh thật đấy. Xin cậu đấy, đổi sang nói giọng phổ thông thành phố D đi, bằng không mình chẳng biết phải trò chuyện với cậu thế nào đâu!”

“Hứ, cậu đừng ghẹo tớ!” Hạ Phương Phi đầu dây bên kia cười tủm tỉm nói: “Mau thành thật khai báo, cậu và Dương Tịch hòa hợp rồi phải không?”

“Tin tức lan truyền nhanh thật đấy!” Diệp Phiên Nhiên vốn định giấu Hạ Phương Phi: “Đúng vậy, đúng vậy, bọn mình đã ở bên nhau rồi!”

“A di đà phật, Dương đại soái khổ tận cam lai tu thành chính quả chẳng dễ dàng chút nào!”

“Còn cậu? Có tiến triển gì với Tiêu Dương không?” Tiêu Dương đăng ký Đại học Bắc Kinh, cuối cùng vì điểm thi không đủ, phải vào học trường đại học hạng hai tại Bắc Kinh.

Hạ Phương Phi rút cuộc nói thật lòng: “Mình chưa bao giờ thích Tiêu Dương cả. Vừa tựu trường, cậu ta đến trường tìm mình, mình nói rõ với cậu ta bọn mình không thể nào, sau đó cậu ta chẳng liên lạc với mình nữa. Cậu tưởng rằng con trai ai cũng như Dương Tịch của cậu chắc, miệt mài bền bỉ, không đụng tường thành không từ bỏ ý định. Không! Đụng tường thành cũng không từ bỏ ý định, nhất định phải ôm được mỹ nữ trở về...”

“Suýt, nói nhỏ thôi, mẹ mình ở phòng bên cạnh đấy!” Diệp Phiên Nhiên thấp giọng nói: “Mẹ không biết chuyện mình yêu đương trong trường đại học đâu, mẹ còn nói bóng nói gió với mình rằng tình yêu thời học trò quá đổi ấu trĩ không đáng tin cậy, khó mà có kết quả!”

“Đừng tin lời người lớn, ở trường bọn mình cũng có rất nhiều bạn yêu đương trong trường, sau tốt nghiệp vẫn ở bên nhau, cuối cùng thì nên vợ nên chồng đấy thôi!” Hạ Phương Phi phản bác, giọng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Nghe giọng điệu của cậu, tám phần là đã yêu rồi phải không?” Diệp Phiên Nhiên hỏi giọng thăm dò: “Là trai đẹp thủ đô

à?”

“Chuyện này nói qua điện thoại không rõ ràng được đâu. Thế này đi, ngày mai cậu sang nhà mình, mình sẽ kể tường tận cho cậu!” Hạ Phương Phi mở một nút thắt đúng thời khắc quan trọng: “Cả bọn Triệu Hiểu Tình cũng đến nữa, bọn mình hẹn nhau cùng ra công viên chơi, tối đi hát karaoke, để thư giãn!”

Diệp Phiên Nhiên nghĩ đến cuộc hẹn ngày mai với Dương Tịch, cô hơi ngần ngừ: “Mình sợ là không đến được, Dương Tịch cậu ấy...”

Hạ Phương Phi chẳng chút do dự cắt ngang lời cô: “Phiên Nhiên, cậu có thể đừng trọng sắc khinh bạn được không, bằng không thì bọn mình tuyệt giao với cậu đấy!”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, MAI MÌNH NHẤT ĐỊNH SẼ ĐẾN!”

“Thế nhé, mười giờ sáng mai, tập hợp ở nhà mình, không gặp không về!”

Đây là lần tụ họp đầu tiên từ sau khi vào đại học của chị em bạn học, Diệp Phiên Nhiên dĩ nhiên không tiện vắng mặt, cô muốn gọi điện thoại cho Dương Tịch nhưng chợt nhớ ra mình vốn không biết số điện thoại nhà cậu.

Hay là để mai hỏi Hạ Phương Phi vậy. Nhà bọn họ sống cùng khu với nhau. Cô ấy chắc chắn biết số điện thoại của cậu.

Hôm sau cô đến nhà Hạ Phương Phi, hỏi số điện thoại rồi gọi sang được báo lại rằng Dương Tịch đã ra ngoài.

Nhận điện thoại là giọng đàn ông nghiêm nghị ưu sầu, Diệp Phiên Nhiên không dám hỏi nhiều liền vội vàng gác máy.

“Chắc là bố của Dương Tịch đấy, giọng bác ấy rất nghiêm nghị!” Hạ Phương Phi nói: “À, đúng rồi, nghe bố tớ bảo, cách đây không lâu bác ấy được Cục trưởng Cục xây dựng tỉnh ủy thăng chức là Phó Thị trưởng đấy!”

“Thật ư?” Triệu Hiểu Tình vây lại: “VẬY Dương Tịch chẳng phải là công tử nhà Thị trưởng đó sao, Phiên Phiên bọn mình là con dâu tương lai nhà Thị trưởng rồi. Nguy rồi, bọn mình phải thừa cơ này lấy lòng Phiên Phiên đi thôi, mai này tốt nghiệp phải nhờ vào sự chiếu cố của nhà chồng cậu ấy để tìm được công việc tốt...”

Không lâu trước đó, khi thành phố D được xóa tỉnh lập thành phố, Phó Thị trưởng chính là Phó phòng quản lý cán bộ công nhân viên chức, tuy không được coi là chức vụ cao quý gì nhưng tại thành phố D thì ông có thể hô mưa gọi gió, vinh hạnh lắm lòng. Còn bố mẹ Diệp Phiên Nhiên hai năm trước đã về hưu, bố cô hiện giờ đang làm thuê cho một nhà máy xí nghiệp tư nhân, ông thậm chí chưa bao giờ được đảm nhiệm một vị trí cán bộ nhỏ nhoi.

Diệp Phiên Nhiên chợt ý thức được sự chênh lệch về thân phận giữa cô và Dương Tịch, cô bỗng chốc im lặng không nói lời nào.

Hạ Phương Phi dường như nhận ra tâm tư của cô, vội vàng ngăn cản Triệu Hiểu Tình: “Cậu mới học nửa năm đại học đã trở nên giở trò tăng bốc nịnh hót rồi! Bạn bè với nhau, nói gì đến quan chức chứ, tình cảm là quan trọng, hiểu chưa?”

Hạ Phương Phi cũng quen bạn trai trong trường đại học, người Tân Cương, cao ráo, mặt mũi thanh tú, khôi ngô tuấn tú, khi cười để lộ hàm răng trắng muốt.

“Tân Cương à, quả là xa quá!” Tô Tiệp nhanh nhẩu nói: “Phi Phi, nếu như sau này cậu lấy chồng ở Tân Cương, bọn mình muốn gặp cậu cũng chẳng dễ dàng gì, vả lại cậu nghe hiểu tiếng dân tộc không? Tớ chỉ biết mỗi câu yakexi!”

“Cậu ấy là người Hán, không phải người dân tộc Duy.” Hạ Phương Phi nói: “Cậu ấy tốt nghiệp xong cũng không định quay về Tân Cương, sẽ tìm cách ở lại Bắc Kinh.”

“Đến cả dự định sau tốt nghiệp cũng đã bàn bạc luôn rồi, xem ra, Phi Phi lần này cậu thực sự động lòng rồi!” Tạ Dật cười nói giọng mỉa mai: “Bao giờ thì dẫn anh chàng yakexi về đây, để chị em bọn mình xem mặt đấy?”

“Tết năm sau đi!” Hạ Phương Phi độ lượng nói: “Tớ đã nói chuyện của tớ và cậu ấy cho người nhà rồi, bố mẹ tớ không phản đối gì, chỉ nói muốn gặp cậu ấy!”

“Bố mẹ cậu đúng là thoáng thật đấy!” Triệu Hiểu Tình nói giọng ngưỡng mộ: “Lại có thể dễ dàng nhận nhận chuyện con gái yêu của mình ký giấy đính hôn chung thân sớm như thế!”

“Nha đầu chết tiệt, đừng có mà nói xàm, gì mà giấy đính hôn chung thân hả?” Hạ Phương Phi lấy tay tát cô, quay đầu lại nói với Diệp Phiên Nhiên: “Phiên Phiên, hay là nói chuyện cậu với Dương Tịch đi!”

“Mình và Dương Tịch chẳng có gì đáng nói cả. Chỉ là cậu ấy chạy đến Đại học N tìm mình, sau đó thì mình hứa hẹn hò với cậu ấy.” Diệp Phiên Nhiên thờ ơ nói.

Chuyện tình yêu, xưa nay là chuyện của riêng bản thân mình. Dẫu cho tình tiết có sôi nổi kịch tính đến đâu thì cũng chỉ có thể khiến chính mình cảm động, còn với những người khác mà nói là một việc rất đổi bình thường.

Lúc chơi tại công viên, do trong lòng nhung nhớ đến Dương Tịch khiến Diệp Phiên Nhiên chẳng còn tâm trí mà vui chơi, chỉ muốn gọi điện thoại cho cậu. Hạ Phương Phi rút điện thoại di động bên người đưa cho cô: “Đây là điện thoại cầm tay mình mới mua, cậu dùng gọi điện thoại cho Dương Tịch đi, kéo cậu ấy tìm không ra cậu, trong lòng sốt ruột!”

Điện thoại di động là một thứ đồ hiếm tại thời điểm đó. Mấy năm trước còn gọi là điện thoại “mẹ bồng con”. Sinh viên trong trường đại học còn lâu mới có những loại phổ biến như bây giờ, chỉ một số con em gia đình khá giả mới có mà thôi.

Diệp Phiên Nhiên bấm số gọi đi, lần này là Dương Tịch nhận điện thoại: “A lô?”

“Dương Tịch, là em!” Giọng cô đầy áy náy day dứt: “Hôm nay em có chút việc bận, không thể hẹn hò với anh được!”

“Phiên Phiên!” Giọng Dương Tịch cao vút lên, âm điệu vốn vã: “Anh ở dưới nhà đợi em nhưng mãi chẳng thấy em xuống. Gọi vào điện thoại nhà em, mẹ em lại bảo em ra ngoài rồi, còn gặng hỏi anh là ai nữa!”

“Anh không... nói gì với mẹ em chứ?” Diệp Phiên Nhiên nghe xong liền tỏ vẻ căng thẳng.

“Anh nói anh là bạn trung học, xem em căng thẳng chưa kìa!” Dương Tịch không nhận được khổ mím cười.

“Em hiện đang đi cùng đám Hà Phương Phi!” Diệp Phiên Nhiên vẫn cảm thấy có lỗi: “Buổi tối bọn em đi hát karaoke nữa, anh cũng đến luôn nhé?”

“Em cứ đi chơi đi, đừng lo cho anh. Lát nữa anh đến tìm Trần Thần, lâu rồi không chơi bóng rổ cùng nhau!”

Gác máy điện thoại, tâm tình Diệp Phiên Nhiên vẫn sa sút, Hà Phương Phi nói: “Bọn cậu đã phát triển thế này rồi, quả là một ngày như xa vạn dặm! Trước đây mình cứ ngỡ rằng Dương Tịch đơn phương thôi, nào ngờ, thì ra cậu cũng đã xao lòng từ lâu!”

“Phi Phi!” Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt lóe sáng: “Bây giờ mình mới biết rằng, yêu một người là như thế nào. Trước kia khi còn ở cạnh Thẩm Vỹ, đó chỉ là cảm giác thích người đó, rất thích mà thôi, nhưng vẫn chưa đạt đến mức độ thế này!”

Tối đó, tại gian phòng karaoke ồn ào náo nhiệt, Diệp Phiên Nhiên tay cầm micro hát bản nhạc Nhất mực yêu em.

Mãi tận mười một giờ đêm Diệp Phiên Nhiên mới chia tay đám bạn Hà Phương Phi, giã trên ánh trăng lạnh lẽo, cô cất bước trở về nhà. Đến đầu ngõ, cô ngờ ngợ ngẩng đầu lên liền trông thấy Dương Tịch đang lặng lẽ đứng trước cửa nhà cô. Bóng dáng cậu dưới ánh đèn đường mờ ảo trông rất cô đơn lẻ loi.

Cô bước đến trước, dừng trước mặt cậu, cúi thấp đầu, nói: “Xin lỗi, lúc nào cũng để anh phải đợi em!”

“Đừng nói xin lỗi, chỉ là anh muốn được gặp em trước khi ngày hôm nay trôi qua!” Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Dương Tịch kéo lấy tay cô, nói giọng dứt khoát: “Phiên Phiên, sau này đừng để anh không tìm được em như hôm nay nữa nhé!”

Sống mũi Diệp Phiên Nhiên cay cay, hàng nước mắt từ khóe mắt tuôn ra.

Cậu nâng mặt cô lên, thấp giọng hỏi: “Phiên Phiên, anh có thể hôn em chứ?”

Diệp Phiên Nhiên không trả lời, chỉ đứng tại chỗ, ánh mắt nhạt nhòa nhìn cậu rất đỗi dịu dàng.

Tâm trạng cậu xao xuyến, không kìm lòng được, cậu vòng tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn cô.

Nụ hôn đầu đời của hai người, tuy rằng có phần ngây dại, ngốc nghếch vụng về, nhưng hương vị ngọt ngào khi đó mãi lan tỏa từ đầu môi đến tận gót chân.

Chương 25

Kỳ nghỉ đông tiếp theo, Diệp Phiên Nhiên gần như ngày nào cũng ở cạnh Dương Tịch.

Những nơi vui chơi giải trí giết thời gian thích hợp cho đôi tình nhân tại thành phố D rất hiếm, chẳng phải là rạp chiếu phim thì là phòng karaoke hay quán cà phê. Hai người còn là sinh viên, Diệp Phiên Nhiên không muốn Dương Tịch tiêu tiền vì mình, nhất là tiêu tiền của bố mẹ cậu.

Không biết vì sao, cô đặc biệt nhạy cảm với vấn đề tiền bạc, có lẽ là để duy trì lòng tự tôn đáng thương ít ỏi của mình. Những nữ sinh đại học thường quen với chuyện bạn trai mời mình đi dùng bữa, thanh toán tiền cho mình, chu cấp đài thọ cho mình, cảm thấy chuyện đó là lẽ đương nhiên. Còn cô thường cảm thấy khó chịu, luôn mong mình có thể bình đẳng cùng bạn trai trên phương diện tài chính. Dương Tịch thuộc mẫu chàng trai chi tiêu hào phóng một phần do kinh tế gia đình tương đối dư dả, tuy rằng cậu không tiêu tiền bừa bãi nhưng vung tay có phần hơi quá trớn. Trước mặt cậu, Diệp Phiên Nhiên xấu hổ không dám nhắc đến chuyện chia nhau trả tiền, đành cố gắng giảm thiểu cơ hội chi tiền của cậu. Thế nên, cô thích nhất là tay trong tay cùng cậu đi dạo phố, thông thường thì chỉ xem nhưng chẳng mua gì hoặc là xem thử buổi chiều có suất chiếu phim gì, rồi mua hai vé xem phim ngồi lì trong rạp cả buổi.

Trong rạp chiếu phim đều là những cặp tình nhân như họ, thể loại phim thường xem là tâm lý tình cảm nhẹ nhàng lãng mạn. Trên màn ảnh rộng lớn, anh anh em em, ân ái ái ân, các cặp tình nhân ngồi phía dưới cũng đang anh tựa em em tựa anh, đầu kê má ấp.

Ghế sofa tình nhân rất mềm mại, vừa ngồi vào toàn thân như lọt sâu vào trong, lưng ghế cao choáng cả tầm nhìn người ngồi cạnh và phía sau. Dương Tịch ân cần chu đáo biết rằng Diệp Phiên Nhiên cận thị lại không thích đeo mắt kính nên lần nào cậu cũng chọn hàng ghế đầu. Thế nhưng, hai người hoàn toàn không đặt tâm

trí vào bộ phim, phim chưa chiếu xong hai người ngồi phía dưới đã hôn nhau đắm đuối. Mỗi lần bước ra khỏi rạp, Diệp Phiên Nhiên đều hỏi: “Bộ phim này rốt cuộc nói về cái gì vậy?” Dương Tịch ngây ngô nói: “Chẳng biết nữa, anh chỉ tập trung nhìn em thôi, em còn hấp dẫn hơn cả phim nữa!” “Đáng ghét.” Diệp Phiên Nhiên vờ hờn dỗi nói: “Em nghe người ta nói bộ phim này hay lắm, ngày mai mình lại xem nhé!” “Được!” Dương Tịch bất đắc dĩ nói: “Ngày mai bọn mình nhất định phải chăm chú xem, không được mất tập trung!” Nhưng rồi ngày hôm sau vẫn vậy, rạp chiếu phim trở thành nơi hò hẹn lý tưởng nhất của đôi tình nhân.

Khi vào rạp, hai người mua một cốc Coca, anh một hộp em một ngụm, uống cùng nhau. Tình nồng sâu đậm hai người trao nhau nụ hôn trong vô thức. Có lẽ thao tác được rèn luyện nhiều lần nên kỹ thuật hôn của Dương Tịch cũng tiến bộ rất nhanh, không còn vụng về như trước kia. Đầu lưỡi ướt át của cậu hòa cùng vị ngọt mát lạnh của Coca chu du khắp nơi trong vòm miệng cô. Diệp Phiên Nhiên không ngừng thở dốc, tuy xấu hổ nhưng cô vẫn vòng tay ôm lấy cổ cậu, đón nhận nụ hôn nồng nàn. Trước biểu hiện của cô, Dương Tịch vừa mừng vừa lo, cậu ngờ rằng người con gái rụt rè như Diệp Phiên Nhiên chắc chắn sẽ tỏ thái độ thờ ơ nhưng sự nhiệt tình quá đỗi của cô trong vòng tay cậu, hết tựa con mèo nhỏ dịu dàng đáng yêu.

“Phiên Phiên!” Cậu lưu luyến chẳng nỡ rời cô, ngắm nhìn gò má ửng hồng của cô với lòng yêu thương vô bờ bến: “Em còn đáng yêu hơn trong tưởng tượng của anh!”

Diệp Phiên Nhiên mỉm cười e thẹn, vùi mặt vào lồng ngực rộng lớn của Dương Tịch lắng nghe nhịp đập con tim cậu. Khoảnh khắc này đây, thế giới của cô chỉ có cậu, thế giới cậu chỉ có mình cô, chẳng hề có chỗ cho bất kỳ người nào khác.

Ngày xuân đã cận kề nhưng lại khiến đôi tình nhân gấn bó keo sơn bất đắc dĩ phải chia xa. Ông nội Dương Tịch đã lui về sống tại quê quán Sơn Đông, người già vẫn thường hoài niệm về cội nguồn của mình. Mùa xuân năm nay, Dương Tịch theo bố mẹ về Sơn Đông thăm ông nội. Lúc sắp đi cậu tặng cho Diệp Phiên Nhiên chiếc điện thoại Nokia mới tinh: “Nhớ gọi điện thoại cho anh, kẻo anh lại không tìm được em nữa!”

Diệp Phiên Nhiên găng gượng nhận lấy chiếc điện thoại, lòng ngẫm nghĩ cô phải tặng lại cho cậu món quà gì đây. Một lần, cô đi dạo cửa hàng bách hóa tổng hợp tạt ngang qua quầy hàng Heng Yuan Xian, trông thấy những sợi len màu sắc sặc sỡ, bỗng chốc cô chợt nhanh trí nhớ ra, chẳng là nữ sinh Đại học N thịnh hành phong trào đan áo len cho bạn trai, nói tới một nhãn hiệu len sợi ấm áp nào đó. Cô bình sinh vốn tay chân vụng về, không biết đan áo len nhưng khăn choàng cổ thì may ra có thể làm được. Diệp Phiên Nhiên sức nhớ gần đây đang có một kiểu Hàn Quốc, nam diễn viên chính sang trọng bảnh trai, cổ khoác chiếc khăn quàng xinh xắn. Vậy là ý định đó chợt nảy sinh trong đầu, cô mua cả đồng sợi len về. Lo sợ mẹ gặng hỏi, cô không dám đan trước mặt mẹ, tối đến một mình trốn trong tấm chăn lén lút ngồi đan.

Hồi Diệp Phiên Nhiên còn học trung học cô từng theo mẹ học cách bắt mũi len đầu tiên, mũi trên mũi dưới thế nào. Trong nhà vẫn còn vài cuốn sách về thêu đan. Các bạn cùng phòng 302 ai nấy đều là hình tượng đảm đang hiền thê lương mẫu, áo sau đan đẹp hơn áo trước. Diệp Phiên Nhiên cả ngày tụ tập bên bọn họ dần dà cũng tiêm nhiễm chút hơi thở cuộc sống trở thành cô gái hiền lương thực đức. Suốt mấy ngày Tết, ngoài việc cùng bố mẹ thăm hỏi họ hàng thì phần lớn thời gian cô ở lì trong phòng, chăm chỉ đan khăn quàng cổ.

Để hợp với phong cách của Dương Tịch, cô không chọn sợi len trắng thịnh hành mà lựa màu xanh đậm. Chiếc khăn quàng cổ màu này sẽ làm tôn thêm vẻ tự nhiên khoáng đạt của cậu, khiến cậu càng thêm phong độ. Mùa đông tại thành phố D, trong nhà ngoài ngõ đều lạnh lẽo. Diệp Phiên Nhiên lạnh cóng, ngón tay cứng đờ, đầu choáng mắt hoa, cổ mỗi nhừ. Thế nhưng, sức mạnh tình yêu dường như có thể chiến thắng được tất cả, chỉ cần nghĩ đến Dương Tịch choàng lên cổ chiếc khăn do chính tay mình đan, cô thối hả hơi bàn tay lạnh cứng, vâng vâng chiếc cổ đau mỗi, lại tiếp tục công việc đan móc thâu đêm suốt sáng.

Diệp Phiên Nhiên rất khâm phục các chị em chung phòng, bọn họ có thể vừa xem sách vừa đan còn cô phải nhìn chăm chú theo từng mũi đan, từng sợi len. Đan suốt một tuần lễ, thị lực cô dường như giảm đi rất nhiều, nhìn vật gì cũng thấy mờ mờ, không rõ cứ tiếp tục thế này liệu cô có bị mắc bệnh đục thủy tinh thể hay cườm mắt không nữa?

Đang mãi suy nghĩ, chiếc điện thoại đặt trên gối rung chuông. Diệp Phiên Nhiên nhắc lấy điện thoại, không cần xem cũng biết là Dương Tịch gọi. Số điện thoại này đến thời điểm hiện tại chỉ có mình cậu biết.

“Phiên Phiên!” Giọng cậu như khẽ run rẩy: “Em ngủ chưa?”

“Vẫn chưa!” Diệp Phiên Nhiên liếc nhìn đồng hồ trên đầu giường, đúng mười hai giờ.

“Muộn thế còn chưa ngủ, em đang làm gì vậy?”

“Không nói cho anh biết.” Diệp Phiên Nhiên cười, nói: “Anh ở Sơn Đông ăn tết thế nào rồi? Ở đây em chẳng thấy vui chút nào, chẳng có không khí gì cả, chỉ suốt ngày theo bố mẹ đi chúc Tết, phiên chết đi được!”

“Anh cũng thế thôi!” Dương Tịch nói: “Nhưng mà, bên này có tuyết rơi rồi, ở miền Nam rất khó trông thấy trận tuyết lớn thế này. Anh chụp rất nhiều cảnh tuyết để về anh cho em xem!”

“Bao giờ anh về?” Cô bất giác hỏi.

“Em nhớ anh ư?” Cậu cười hỏi.

“Đương nhiên là nhớ rồi!” Cô thấp giọng đáp.

“Nhớ anh, vì sao không gọi điện thoại cho anh?”

“Muốn gọi nhưng mà không dám.” Giọng cô càng nhỏ hơn.

“Nha đầu ngọc, có gì mà không dám?” Giọng cậu xen lẫn yêu thương cùng vẻ trêu mếu.

“Anh chẳng phải cũng không dám hay sao, nếu không sao phải nửa đêm nửa hôm trời đông tuyết lạnh chạy ra ngoài gọi điện thoại cho em làm gì!”

Dương Tịch bất giác im bặt. Diệp Phiên Nhiên quả thực nhạy cảm quá mức, cô nhận ra cậu co ro cúm rúm phía ngoài phòng trò chuyện cùng cô.

“Phiên Phiên, làm thế nào em nhận ra được vậy?”

“Đây gọi là thần giao cách cảm, hiểu chưa?!” Diệp Phiên Nhiên cười duyên nói: “Được rồi, anh mau về phòng đi, coi chừng cảm lạnh đấy!”

Tuy nhiệt độ bên ngoài rất thấp, trời đông giá rét nhưng câu nói này của Diệp Phiên Nhiên khiến Dương Tịch cảm thấy ấm áp.

Hóa ra, tình yêu có thể phát sáng sưởi ấm chống lại rét buốt giá lạnh.

“Anh quên chưa nói một câu.” Dương Tịch vẫn chưa chịu gác máy.

“Câu gì thế?” Diệp Phiên Nhiên hỏi.

“Chúc mừng năm mới!” Dương Tịch dịu giọng nói: “Phiên Phiên, năm mới anh mong rằng em sẽ vui vẻ!”

Bên kia đầu dây Diệp Phiên Nhiên đang mỉm cười.

Dương Tịch, em rất vui, bởi vì em có anh!

Chương 26

Mùa xuân năm 2002 đến muộn hơn mọi năm, ngày Lễ Tình nhân rơi vào đúng mùng ba tháng Giêng, Diệp Phiên Nhiên không thể ở bên Dương Tịch nhưng đến phút cuối nhận được điện thoại của cậu, cô thấy rất vui.

Mùng sáu tháng Giêng vốn dĩ là buổi họp lớp đầu tiên của lớp tám trung học năm nhất, Diệp Phiên Nhiên tuy chỉ học ở lớp tám một năm nhưng cô cũng được mời tham dự. Nguyên nhân rất đơn giản, Trần Thần là một trong những người đứng ra tổ chức cuộc họp lớp, lẽ dĩ nhiên hẳn sẽ không quên cô. Dương Tịch vẫn đang ở Sơn Đông, mùng tám mới quay về thành phố D, chẳng thể làm gì khác hơn là vắng mặt.

Buổi họp lớp hôm đó được bố trí sắp đặt khá chặt chẽ. Bốn giờ chiều, tập trung trước cửa trường Tam Trung, bảy giờ ăn liên hoan, buổi tối đến phòng KTV ca hát nhảy múa. Mọi người gặp mặt nhau đều niềm nở chào hỏi, quét sạch không khí ngột ngạt trĩu nặng thời trung học. Cả đám bạn túm năm tùm bảy đi tản bộ lại một lần trên con đường rợp bóng râm của ba năm trung học, bọn họ còn chụp hình trước dãy tòa nhà của trung học năm thứ nhất nữa.

Chỉ mới vốn vẹn nửa năm mà giờ đây đã trở thành ngôi trường xưa. Bọn họ đều đã trở thành những sinh viên đại học “thiên tử tài năng” nay trở về chỉ trở giang sơn trước kia với những gian phòng học, sân tập cùng cả hội trường. Thực lòng mà nói, cô không thích về trường Tam Trung, cuộc sống trung học ba năm để lại tận sâu trong lòng cô chiếc bóng. Nếu như có thể được, cô mong rằng mình có thể xóa sạch những tháng ngày không vui tồn tại sâu trong tâm trí. Làm như vậy, có lẽ sẽ khiến cô trở nên tự tin hơn, mạnh mẽ hơn chứ không giống với dáng vẻ nơm nớp lo sợ, chần chừ do dự. Nơi đây tựa như dấu ấn, một ký hiệu nhắc nhở cô từng là một vệt con xấu xí thực thụ, với sự tự ti, ảm đạm, ủ rũ, uể oải, buồn bã, nhút nhát. May mà, cuối cùng cô cũng thoát ra, tất cả đã trở thành quá khứ.

Chính vì nguyên nhân này mà từ khi tốt nghiệp, Diệp Phiên Nhiên chưa hề đặt chân đến thăm viếng thầy cô giáo trung học,

cũng không bước vào cánh cổng trường xưa. May mà cũng không có mấy thầy cô nhận ra cô. Học trò trường Tam Trung nhiều vô số kể, cô chỉ là một trong số những học trò không nổi trội nhất mà thôi.

Điều duy nhất khiến cô lưu luyến mái trường Tam Trung chính là nơi đây cô quen được Thẩm Vỹ, Dương Tịch cùng đám bạn Hạ Phương Phi.

Loại mâu thuẫn tâm lý này bỗng chốc khiến cô trở nên trầm lặng, vừa vào đại học cô đã thay đổi cá tính hoạt bát vui vẻ thích nói thích cười. Cố Nhân đi cạnh cô, không nhịn được hỏi: “Nghe nói trước khi tốt nghiệp cậu và Thẩm Vỹ đã chia tay à?”

Đã từ rất lâu rồi đây là lần đầu tiên Diệp Phiên Nhiên nghe thấy tên Thẩm Vỹ thốt lên từ miệng người khác. Cô chưa từng nhắc đến Thẩm Vỹ trước mặt Dương Tịch, hai từ này luôn là điều cấm kỵ giữa hai người. Rất nhiều lần, cô rất muốn hỏi xem Dương Tịch có gặp Thẩm Vỹ tại Đại học Nam Kinh không. Tuy rằng đã chia tay nhau nhưng cô vẫn còn chút nhớ nhung đến cậu ấy, dù sao thì Thẩm Vỹ cũng là chàng trai đầu tiên cô chủ động đem lòng yêu mến. Chú gấu nhồi bông cậu tặng đến giờ cô vẫn đặt trên đầu giường.

“Chia tay trong hòa bình, không có tranh cãi, cũng chẳng có thù hận!” Diệp Phiên Nhiên khẽ đáp. Với Thẩm Vỹ, trong lòng cô mãi mãi tồn tại sự cảm kích, chàng trai tỏa sáng tựa như ánh mặt trời này đã đem đến cho cô mỗi tình lãng mạn ấm áp tràn ngập ánh nắng mặt trời.

“Thẩm Vỹ quả thực là chàng trai rất tốt!” Cố Nhân nói: “Mình cứ ngỡ rằng hai cậu nhất định sẽ thành đôi!”

Diệp Phiên Nhiên mỉm cười, chụp lấy bàn tay Cố Nhân, chuyển đề tài: “Còn cậu, cuộc sống ở Quảng Đông thế nào rồi? Đã quen chưa?” Cố Nhân thi đỗ vào trường đại học chuyên ngành tài chính tại Mai Huyền, tỉnh Quảng Đông.

“Cậu không biết đâu, tiếng Quảng Đông khó nghe lắm, cũng rất khó học. Lúc mình vừa vào trường, cứ hết như ông nói gà bà nói vịt vậy!”

“Đâu có, mình thấy bài hát tiếng Quảng khá hay, nhất là nhạc của Trần Bách Cường, Trương Quốc Vinh, rất bắt hủ!”

“Tất nhiên rồi, ở Quảng Đông nửa năm, mình biết hát rất nhiều bài nhạc Quảng. Vào phòng karaoke, người ta còn ngỡ mình là người Quảng Đông nữa cơ!”

“Một lát ăn xong, nghe nói là đi hát karaoke đấy, cậu có dịp trở tài được rồi!”

“Cậu cũng có thể trở tài nhảy múa.” Cố Nhân mỉm cười: “Mình nghe Trần Thần nói, cậu là nữ hoàng của vũ hội, khiêu vũ rất cừ!”

Trần Thần này mồm mép ghê thật! Diệp Phiên Nhiên vội giải thích: “Cậu ta nói như thể mình giống phụ nữ trắng hoa vậy. Mình chẳng qua là tay khiêu vũ mới học nghề, học đòi theo người ta nhảy điệu Valse, Slow. Sau này, bạn cùng phòng ký túc xá còn kéo mình tham gia đoàn vũ hội... Bài vở khoa Trung văn chẳng mấy áp lực, mọi người ngoài việc bận rộn yêu đương hẹn hò thì chỉ còn biết vui chơi thôi!”

Diệp Phiên Nhiên rất thích không khí khoáng đạt, tự do, thoải mái, không áp lực, chẳng hề có sự vụ lợi toan tính tại mái trường Đại học N. Cô có hàng khối thời gian nhàn tản để đọc sách, nghe nhạc, tán gẫu cùng bạn bè, cùng nhau đi dạo phố, khiêu vũ, trượt băng... Lần đầu tiên cô phát hiện hóa ra cuộc sống vốn là điều tuyệt diệu. Cô nóng lòng muốn tận hưởng từng giây phút đó, nóng lòng học hỏi những điều mới mẻ. Đồng thời, cô còn nhận ra vẻ đẹp cùng sức quyến rũ nữ tính của mình, hoàn toàn thoát khỏi dáng vẻ vệt con xấu xí.

Lẽ dĩ nhiên, còn có cả tình yêu, thứ tình cảm kỳ diệu cảm động nhất.

“Vậy cậu có hẹn hò yêu đương không?” Cố Nhân nhìn bờ môi nhướn nụ cười mỉm của cô, như lò mồi biết điều gì: “Là Dương Tịch phải không?”

“Trần Thần nói với cậu à?” Diệp Phiên Nhiên hỏi rất tự nhiên.

“Không phải, mình tự đoán.” Cố Nhân quay lại nói: “Thật ra hồi trung học năm nhất, mình đã nhận ra cậu ta thích cậu rồi. Sau đó lại nghe nói cậu ta đeo đuổi cậu...” Thực lòng mà nói, thời trung học Diệp Phiên Nhiên là người con gái rất đổi bình thường, bất kể là tướng mạo hay cá tính, vậy mà người yêu mến cô lại là anh chàng tuyệt vời chẳng có chỗ nào để chê.

“Vậy sao? Cậu cũng nhận ra cậu ấy thích mình ư?” Vậy mà bản thân Diệp Phiên Nhiên lại không có cảm giác gì, lẽ nào người trong cuộc thực sự là người mê muội hay sao?

“Nếu như cậu ta không thích cậu thì sao lại viết những dòng chữ đó trên bảng chứ?” Cố Nhân nói: “Cả lớp chỉ có mình thấy

việc đó. Khi đẩy mình làm công tác trang trí bảng, giờ trưa mình vào lớp sớm hơn mọi người. Vừa vào lớp liền trông thấy Dương Tịch đang dùng phấn viết hàng chữ trên tấm bảng. Cậu ta viết bằng tay trái, chẳng ai nhận ra cả!”

“Vì vậy mà cậu lên tiếng đòi công bằng giúp mình ư?” Diệp Phiên Nhiên nhớ lại sự việc trước kia, tâm tình hoàn toàn khác trước, không còn cảm giác oán trách mà là sự cảm động. Cách bày tỏ tình cảm của Dương Tịch vừa ngây ngô lại hết sức trẻ con. Nếu như không vì sự đùa giỡn ta quái của Dương Tịch thì cô và Thẩm Vỹ có lẽ mãi mãi dừng lại giới hạn bạn bè thân thiết chứ không hề có bước phát triển cao hơn.

“Không!” Cố Nhân quay sang nhìn cô, đôi mắt rực sáng khiến người ta cảm thấy sợ hãi. “Khi đó, mình cũng thích Dương Tịch, mình giả vờ căm ghét ác cảm với cậu ta vì mình thích cậu ta. Còn nhớ hôm đó, sau giờ tan học cậu ta giằng lấy hộp bút từ tay mình chứ? Đó là lần đầu tiên và duy nhất mình và cậu ta tiếp xúc thân mật, cũng là câu nói đầu tiên cậu ta nói với mình. Phiên Phiên, cậu không biết rằng khi đó mình ghen tỵ với cậu đến thế nào đâu. Bởi vì mình biết rằng người cậu ta yêu mến, chính là cậu!”

“Cố Nhân...” Diệp Phiên Nhiên thả lỏng bàn tay cô ra, sống người hoàn toàn không thốt nên lời. Cố Nhân trong ấn tượng của cô là một cô gái trong lốt giả trai, tinh nghịch thoải mái, nào ngờ một cô gái với cá tính như vậy cũng thầm thương trộm nhớ chàng trai, mà người đó lại là Dương Tịch!

“Phiên Phiên, đừng nhìn mình bằng ánh mắt đó!” Cố Nhân cười nhạt, nói giọng nửa châm biếm nửa mỉa mai: “Chàng trai như Dương Tịch, việc yêu mến cậu ta chẳng phải là chuyện khó khăn

gì, năm xưa cậu luôn miệng nói muốn ở bên Thẩm Vỹ, sau này chẳng phải cậu cũng đã đón nhận cậu ta rồi sao?”

Đầu óc Diệp Phiên Nhiên hết sức hỗn loạn, mơ hồ. Có lẽ do bản thân cô quá nhạy cảm, cô cảm thấy lời nói của Cố Nhân hàm ý chỉ trích trách móc cô, cho rằng hiện giờ cô ở bên Dương Tịch xét ở góc độ nào đó thì cô đã phản bội lại tình cảm của Thẩm Vỹ.

“Thẩm Vỹ không học ở Đại học Nam Kinh.” Cố Nhân ngừng trong giây lát, bật mí một bí mật cuối cùng: “Cậu ta không tham dự kỳ thi đại học, cậu ta xuất ngoại rồi!”

Chương 27

“Không thể nào, mình không tin!” Diệp Phiên Nhiên chậm rãi lắc đầu, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch. Một buổi tối tháng Bảy năm ngoái, Thẩm Vỹ đến thăm chào tạm biệt cô nhưng lại chẳng hề nói lời nào.

“Hoàn toàn chính xác!” Cố Nhân nói: “Họp lớp lần này, bọn mình đã tìm mọi cách liên lạc với tất cả bạn học, chặt vật lắm mới tìm được bà ngoại của Thẩm Vỹ, hỏi thăm mới biết Thẩm Vỹ đã xuất ngoại rồi!”

Diệp Phiên Nhiên nhớ lại tối hôm đó, vẻ mặt Thẩm Vỹ như có lời muốn nói, ánh mắt cậu tràn đầy vẻ ưu buồn biệt ly nhưng gương mặt trước sau vẫn ánh lên nụ cười dịu dàng. Cô chẳng hề có ý níu giữ cậu lại, nhìn theo bóng dáng cậu dần xa khuất. Thẩm Vỹ, rốt cuộc cậu mang tâm trạng phức tạp thế nào khi nói lời từ biệt với cô?

Diệp Phiên Nhiên hồi hận về sự chậm chạp kém nhạy bén của mình. Vì sao cô không hỏi han cậu lời nào? Cô ngỡ rằng cậu thi đỗ vào Đại học Nam Kinh, nào ngờ cậu lại bỏ sang bên kia trái đất. Từ nay về sau, giữa biển người mênh mông, đời này kiếp này có lẽ họ chẳng còn duyên gặp lại nhau nữa.

Nếu như sớm biết chuyện này, cô chắc chắn sẽ không tiếc rẻ vòng tay ôm ấp, sẽ gửi đến cậu lời chúc phúc chân thành nhất. Cô vẫn mong cậu sẽ bình an suốt đời, cuộc đời như trải trăm thêu hoa, mặc dù cuộc sống vinh hoa lụa là gấm vóc của cậu sau này sẽ chẳng còn sự can dự của cô nữa.

Mối tình với Thẩm Vỹ, là do cô bắt đầu trước thì cũng sẽ do cô nói lời kết thúc, quyền chủ động luôn luôn nằm trong tay cô, Thẩm Vỹ chỉ dành cho cô sự che chở bao bọc, hoàn toàn thuận theo ý cô. Thậm chí, hai người yêu nhau cả năm trời nhưng cậu chỉ mới dừng lại ở nắm tay mà chưa bao giờ trao cho cô nụ hôn.

Còn tình cảm Dương Tịch dành cho cô, có phần ngang ngược mạnh mẽ, rạo rực bùng cháy hết như một ngọn lửa. Tình yêu với Thẩm Vỹ mà nói tựa như khe suối êm đềm, lặng lẽ, không cần chiếm hữu cũng chẳng yêu cầu đáp trả...

Nếu như không có Dương Tịch, cô nghĩ rằng, có lẽ cô sẽ cùng Thẩm Vỹ tay trong tay cất bước đi tiếp, nước chảy đá mòn mưa dầm thấm lâu, khiến người khác dễ dàng liên tưởng đến thiên trường địa cửu dài lâu tựa đất trời.

Diệp Phiên Nhiên đã chẳng thể xác định rõ được, bản thân mình ban đầu kiên quyết từ bỏ nguyện vọng Đại học Nam Kinh, là do cảm thấy tương lai trước mặt mù mịt không xác định hay vì cô

đã xao lòng trước tình cảm của Dương Tịch. Dù thế nào đi chăng nữa thì chính cô đã phụ lòng Thẩm Vỹ, là cô ép cậu vì tình yêu mà phiêu bạt đơn thân độc mã một thân một mình đến nước Mỹ.

Khoảng thời gian buổi tiệc liên hoan sau đó, Diệp Phiên Nhiên ngồi thu lu một góc, lặng lẽ ít nói hăn đi. Ở lớp trung học cô vốn trầm cảm lặng lẽ nên mọi người chẳng ai lấy làm lạ.

Trong căn phòng, bày biện ba chiếc bàn, giữa lúc mọi người ồn ào náo nhiệt xô bồ, chiếc điện thoại di động đặt trong túi cô rung chuông điên cuồng. Cô nhận điện thoại, là giọng nói tha thiết của Dương Tịch: “Sao rồi? Các bạn đến đông đủ chưa?”

“Ai đến được thì đều đến cả rồi, chỉ có anh và...” Khựng trong giây lát, cô cười khổ sở: “Chỉ có ba người vắng mặt.” Hai người còn lại là Thẩm Vỹ và Đồng Hình Nguyệt.

“Thật đáng tiếc, anh không thể tham gia được. Phiên Phiên, em chơi vui vẻ nhé, thay anh uống mừng các bạn vài ly.”

“Được, em sẽ làm theo lời anh!” Nói rồi, Diệp Phiên Nhiên đóng điện thoại lại, nhắc lấy ly rượu trên bàn: “Phật nói, tu trăm năm mới được cùng hội cùng thuyền, tu ngàn năm mới có thể chung chăn chung gối. Đời này chúng ta có thể gặp gỡ nhau trở thành bạn bè của nhau, chí ít cũng phải tu mấy trăm năm. Nào, vì mối lương duyên hiếm có này, vì tình bạn bè hữu nghị, chúng ta hãy cạn ly!”

“Thật không hổ danh là nữ tài ba, nói năng bài bản thật!” Một nam sinh liền hòa theo hưởng ứng. Trên bàn nhậu, hiếm khi thấy cảnh nữ sinh chủ động mới uống rượu, cậu hứng chí bỗng chốc nháy mắt lên.

Tửu lượng Diệp Phiên Nhiên không cao nhưng vẫn gắng chống chọi uống liền một hơi ba bốn ly. Cố Nhân ngồi cạnh khuyên can thế nào cũng không được, đang lúc cấp bách chẳng biết làm thế nào thì một cánh tay thò ra sau lưng đón lấy ly rượu từ tay Diệp Phiên Nhiên, rồi nói: “Ly rượu này của Diệp Phiên Nhiên để tôi uống thay cậu ấy!”

Cố Nhân quay đầu lại, chính là Trần Thần ngồi ở bàn kia. Anh bạn kia vẫn chẳng chịu buông tha: “Sao được chứ? Cậu là gì của Diệp Phiên Nhiên, dựa vào đâu mà đòi uống thay cô ấy?”

“Cô ấy là bạn gái chiến hữu của tớ. Hôm nay Dương Tịch không đến được, nếu Diệp Phiên Nhiên say vạ vật tại đây, Dương Tịch quyết không tha mạng cho tớ đâu!”

Lời của Trần Thần khiến mọi người ngồi tại bàn trừ Cố Nhân ra đều cảm thấy kinh ngạc. Chuyện giữa Dương Tịch và Diệp Phiên Nhiên, bọn họ đa phần chẳng ai hiểu nội tình, chỉ biết rằng Diệp Phiên Nhiên và Thẩm Vỹ vẫn đang yên lành, có sao giờ lại trở thành bạn gái Dương Tịch rồi?

Một nam sinh nâng ly đứng phắt dậy, nói với Diệp Phiên Nhiên: “Hôm nay lớp trưởng không đến, lớp phó cũng chẳng đến, chỉ có vài đứa bình thường tài hèn sức mọn như bọn mình. Cậu là lớp trưởng tầu tầu, bất luận thế nào cũng phải uống thay mặt lớp trưởng Dương, bằng không thì không nể mặt bọn mình đâu nhé!”

Mọi người xung quanh cũng nài nỉ theo, Trần Thần nổi khùng: “Bọn mày làm cái quái gì thế? Ép con gái uống rượu, thật chẳng ra làm sao...”

“Không ai ép tôi cả. Trần Thần, cảm ơn cậu, ly rượu này tôi sẽ uống!” Diệp Phiên Nhiên giằng lại ly rượu, ngẩng cổ uống một hơi cạn ly. Do uống quá nhanh nên cô bị sặc, ho sặc sụa, đến cả nước mắt cũng ghen ngào.

Cố Nhân vội vàng đưa cô khăn giấy nhưng Diệp Phiên Nhiên gạt ra. Cô bùm miêng, phóng chạy ra ngoài, đẩy cửa nhà vệ sinh, lao ngay đến trước bồn nước, nôn hết thứ chất lỏng vàng đục ra ngoài.

Trận chiến đấu cùng bia rượu quả thực khổ sở biết bao. Diệp Phiên Nhiên lấy tay vớt nước thấm lên mặt. Sau cơn nôn mửa, cô thấy dễ chịu hơn đôi chút. Hình ảnh trong gương là khuôn mặt ngày một chững chạc nhưng xanh xao tái nhợt.

Diệp Phiên Nhiên từ nhà vệ sinh bước ra, vừa liếc mắt đã trông thấy Trần Thần đứng ngoài hành lang. Cô bước đến, thấp giọng nói với cậu: “Mình không vào nữa đâu, cậu nói với mọi người giúp mình nhé!”

“Tôi đưa cậu về!” Trần Thần trông thấy cô toan khước từ, liền bồi thêm một câu: “Dương Tịch dặn tôi nhất định phải hộ tống cậu về nhà an toàn!”

Diệp Phiên Nhiên nghe thấy tên Dương Tịch liền không nói thêm gì nữa, theo hần bước xuống tầng.

Bước ra khỏi nhà hàng, Trần Thần đón chiếc taxi, nói với tài xế địa chỉ nhà của Diệp Phiên Nhiên. Cô hơi kinh ngạc nhìn cậu, Trần Thần nhún vai, nói: “Tôi và Dương Tịch không chỉ một lần đến trước nhà cậu. Trung học năm thứ hai, giờ tan học tên đó đi theo cậu về nhà, chẳng việc gì cũng thích kéo tôi lang thang gần

khu nhà cậu, hòng tìm cơ hội nói chuyện với cậu. Sau này, tôi nói, nếu đã đến nước này, chi bằng xông thẳng sang lớp ban xã hội đi...”

“Cậu giúp anh ấy theo đuổi tôi sao?” Diệp Phiên Nhiên bình thản nói: “Chẳng phải cậu luôn cảm thấy tôi không xứng với Dương Tịch hay sao?”

“Đến tận bây giờ tôi vẫn cho rằng dựa vào điều kiện của Dương Tịch, cậu ta hoàn toàn có thể tìm được người con gái tốt hơn cậu!”

Cô không nén nổi nụ cười khổ sở: “Đúng vậy, mọi người ai cũng nghĩ vậy, sao chưa từng có ai cảm thấy Dương Tịch mộng trào cao với tôi nhỉ?”

Lần này đến lượt Trần Thần trố mắt nhìn cô. Quả là người con gái lạ lùng, tư tưởng suy nghĩ đều khác với mọi người. Cậu là loài động vật tế bào suy nghĩ đơn giản, chẳng có tâm tư suy nghĩ vòng vo quanh co, thôi thì cứ phó mặc cho Dương Tịch ứng phó đi vậy!

Diệp Phiên Nhiên ngấm nhìn cảnh vật ngoài cửa xe, nhàn nhã hỏi một câu: “Trần Thần, Thẩm Vỹ xuất ngoại rồi, cậu biết không?”

Trần Thần sững sờ, lời muốn nói chực bên đầu môi nhưng cậu cố gắng kìm nén, chậm rãi cúi đầu nhìn bàn tay mình.

Vào khoảnh khắc im lặng giữa hai người, xe taxi dừng trước nhà Diệp Phiên Nhiên. Cô khẽ cất tiếng chào tạm biệt Trần Thần, quay người bước xuống xe, khẽ đóng cửa xe lại. Trần Thần quay

sang nói với tài xế: “Anh đợi tôi một lát nhé, tôi còn có vài lời muốn nói với cô ấy.”

Tài xế ngỡ rằng bọn họ là đôi tình nhân đang làm mình làm mẩy với nhau, ánh mắt lóe lên vẻ cảm thông, nói: “Đi đi!”

Trần Thần đuổi theo Diệp Phiên Nhiên, nói giọng trịnh trọng: “Chuyện Thẩm Vỹ chẳng hề liên can gì đến Dương Tịch, cậu đừng đổ hết lên đầu Dương Tịch!”

Diệp Phiên Nhiên quay sang nhìn cậu, khuôn mặt hứng lấy ánh sáng, ánh mắt sáng long lanh giữa màn đêm đen.

“Tôi không trách Dương Tịch.” Cô chậm rãi nói: “Tôi cũng không hối hận đã ở bên anh ấy, chỉ là cảm thấy mình hơi có lỗi với Thẩm Vỹ.”

Trần Thần nghe thấy câu nói này của cô, dường như thở phào nhẹ nhõm. Cậu nhoẻn nụ cười tươi tắn với cô rồi nói: “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi!”

Cậu quay người trở lại taxi, kéo cửa xe. Chiếc xe lao vút đi, Diệp Phiên Nhiên phì cười, cảm thấy cậu ta hết như chàng trai to xác trong một tâm hồn thơ ngây non trẻ.

Rất nhiều năm sau, cô mới hiểu ra rằng mình đã lầm.

Chương 28

Dương Tịch từ Sơn Đông trở về liền vội vàng quần quýt bên Diệp Phiên Nhiên, chẳng còn bao ngày sau Tết Nguyên tiêu nữa là hai người lại phải chia xa rồi.

Tại ga tàu biển người mênh mênh, Diệp Phiên Nhiên rút chiếc khăn trong túi ra, nói: “Dương Tịch, đây là chiếc khăn em đan cho anh làm quà mừng Lễ Tình nhân đầu tiên, em cũng không biết có đẹp không nữa!”

“Lễ Tình nhân cũng có quà ư? Anh không ngờ đấy!” Dương Tịch thực sự vui mừng khôn xiết, cậu vội vàng quàng chiếc khăn lên cổ, luôn miệng nói: “Đẹp lắm, đẹp lắm, anh chưa từng trông thấy chiếc khăn nào đẹp hơn thế này!”

Vì thời gian gấp rút, vội vàng đan móc, giờ đây nhìn chiếc khăn trước ngực Dương Tịch cô mới phát hiện hơi ngắn một đoạn, ai bảo cậu cao quá làm gì! Cô chau mày ngẫm nghĩ, tổ vẽ không hài lòng, nói: “Hình như hơi ngắn thì phải, anh mau tháo ra đi, để em về móc thêm vài mũi đan nữa!”

Dương Tịch vội vàng ghì tay cô lại, nói: “Anh thấy vừa lắm, khăn quàng cổ nam không cần dài quá đâu. Anh thích là được mà!”

Diệp Phiên Nhiên không nhịn được cười: “Ngốc ạ, giờ đang tháng Ba, thời tiết nóng thế này, anh quàng khăn vào cổ không bị nổi rôm sảy à?”

Dương Tịch cũng cảm thấy hơi nóng nhưng vẫn không chịu tháo ra. Đây là món quà đầu tiên Diệp Phiên Nhiên tặng cho cậu, dù bị nổi rôm sảy thì cậu cũng cam tâm tình nguyện.

Nghĩ đến chuyện Diệp Phiên Nhiên móc từng mũi đan khăn dưới ánh đèn mờ ảo, không kìm nén được tâm trạng đầy phấn khích, cậu nói: “Cảm ơn em, Phiên Phiên, anh thực sự rất vui!”

Nhìn cậu vui như đứa trẻ, tận đáy lòng Diệp Phiên Nhiên trào dâng một cảm giác ấm áp. Không cầm lòng được, cô kiễng gót chân, đặt lên gò má cậu một nụ hôn.

Dương Tịch ngơ ngác, Diệp Phiên Nhiên lại chủ động hôn cậu! Cậu nhìn cô, đôi mắt lóe sáng, làn môi nhồn nụ cười ma mãnh, thấp giọng nói: “Tại sao hôn lên má mà không phải là môi?”

Với Diệp Phiên Nhiên mà nói, giữa ban ngày ban mặt lại chốn công cộng bày tỏ sự thân mật trên gò má Dương Tịch đã là việc làm ở ngưỡng giới hạn cao nhất của cô rồi, vậy mà cậu còn muốn tiến xa hơn nữa! Gương mặt cô ửng đỏ, quay người lại, cô nói: “Được rồi, Dương Tịch à, đừng quá đáng quá!”

Dương Tịch tiến đến trước ôm chầm lấy cô, áp mặt vào mái tóc dày đen nhánh của cô, giọng nói càng trầm hơn: “Phiên Phiên, anh rất muốn em đi Nam Kinh cùng anh!”

Con tim Diệp Phiên Nhiên khẽ thắt lại, biết bao nỗi buồn biệt ly cùng cảm xúc chia ly đè nén bấy lâu tựa như một cơn hồng thủy một khi đã bùng phát thì không thể nào thu hồi lại được. Cô quay ngoắt lại, ôm chặt lấy cánh tay cậu, thỏn thức nói: “Dương Tịch...”

Dương Tịch cúi đầu, trao cô một nụ hôn thật sâu. Tại ga tàu ồn ào huyên náo, ngày nào cũng trông thấy cảnh lưu luyến bịn rịn, ôm hôn say đắm của những cặp tình nhân, những hành khách khác vai đeo hành lý với dáng vẻ vội vã hấp tấp đã chẳng còn lấy làm lạ trước cảnh tượng thế này.

Diệp Phiên Nhiên bị Dương Tịch ôm chặt cứng vào lòng, đón nhận nụ hôn mãnh liệt kéo dài da diết của cậu khiến toàn thân cô khẽ run rẩy. Cô ước gì mình có thể tan chảy vào tận cơ thể cậu, hóa thành ruột thịt máu mủ của cậu. Có như vậy thì bọn họ mới mãi mãi không bao giờ xa rời nhau.

Tình yêu phân cách hai nơi, chỉ có những người từng trải mới có thể thấu hiểu được nỗi nhớ nhung da diết mãnh liệt, dằn vặt dai dẳng, sống một ngày như bằng cả năm trời. Mỗi lần Diệp Phiên Nhiên ngồi một mình trong sân trường Đại học N, ngắm nhìn những đôi tình nhân tay trong tay nép sát đi bên nhau thì cô lại cảm thấy mình cô đơn, càng cảm thấy nỗi nhớ nhung Dương Tịch ngày càng mãnh liệt hơn nữa.

Đã bắt đầu năm học mới ba tháng nay nhưng cô chẳng có tâm trí làm bất cứ chuyện gì, con tim và tâm trí cô đều đặt cả vào Dương Tịch. Ban ngày vào lớp học mặt mày ủ rũ bơ phờ, buổi tối cô mất ngủ thao thức cả đêm, các bạn cùng phòng nhanh chóng nhận ra sự khác thường của cô, cười ghẹo cô mắc bệnh tương tư. Khổng Thiên Thiên thường lúc lắc đầu ngân nga câu thơ nổi tiếng trước mặt Diệp Phiên Nhiên: “Rõ biết tương tư là khổ, lại càng muốn khổ vì tương tư.”

“Khổng Thiên Thiên, cậu là kẻ ăn no nên chẳng hiểu nỗi lòng kẻ chết đói. Suốt ngày cậu dính lấy Cao Tường, làm sao hiểu được nỗi khổ tương tư cách biệt giữa hai nơi chứ?” Lưu Tịnh Nghi lên giọng trượng nghĩa đòi lại công bằng cho Diệp Phiên Nhiên.

“Thực ra, nỗi tương tư vì cách biệt hai nơi cũng không hoàn toàn là đau khổ đâu. Thầy giáo mỹ thuật chẳng phải đã nói rằng, khoảng cách tạo ra cái đẹp đó sao? Ngày ngày chết dính bên nhau

khó tránh khỏi khiếu thắm mỹ mỗi một, cả hai đều mất hứng thú, động một chút là cãi nhau. Tuần này tớ và Cao Tường đã cãi nhau ba lần rồi!” Khổng Thiên Thiên nói.

“Nếu đã vậy, sao lúc đầu cậu nhất định thi vào Đại học N, chẳng phải là vì muốn ở bên Cao Tường đó sao? Ít ra, các cậu có thể ngày ngày đi dạo quanh sân trường, còn Diệp Phiên Nhiên chỉ có thể ngày ngày nấu cháo điện thoại.”

“Điện thoại đường dài, tốn bao nhiêu tiền ấy chứ!” Khổng Thiên Thiên miệng lưỡi khoe khoang: “May mà đều là bạn trai nạp tiền cho cậu. Diệp Phiên Nhiên, gia đình bạn trai cậu rất khá giả phải không?”

“Cũng tạm, điều kiện khá giả hơn nhà mình một chút.” Diệp Phiên Nhiên không hề nói với các bạn cùng phòng rằng bố của Dương Tịch là Phó Thị trưởng thành phố D, cô vốn là người khiêm nhường, không thích ra vẻ lấy lòng người khác. Vả lại, cô cũng không cảm thấy gia cảnh bạn trai có gì đáng khoe khoang.

Nhiếp Hân nói xem vào: “Hài, các cậu có nhận ra gần đây Tiết Duyệt hình như rất khác thường không?”

“Đúng đấy, mình còn phát hiện ra hai tuần nay cô ấy không học giờ tự học, từ thứ Hai đến Chủ nhật chẳng thấy bóng dáng đâu cả!” Lưu Tịnh Nghi nói: “Con nhỏ này không biết có phải nảy nở tình yêu trai gái, yêu đương hẹn hò rồi không nhỉ?”

“Có nàng thiếu nữ nào mà không mơ mộng chứ? Điều này rất bình thường!” Diệp Phiên Nhiên nghĩ ngay đến Cố Nhân, dáng vẻ bề ngoài tinh nghịch nhưng lại ẩn chứa trong lòng nỗi tâm sự thầm kín.

Quản Đình ngồi trên giường xem tiểu thuyết ngôn tình, miệng nhai khoai tây lát rán, kèm theo tiếng rộp rộp giòn tan, cô phán một câu động trời: “Cậu ấy đang yêu đấy, mà còn là mối tình quen trên mạng hot nhất hiện nay nữa cơ!”

“Mối tình trên mạng á?” Châu Nghênh Xuân chuyên đọc sách thánh hiền, thường bỏ ngoài tai những tin đồn thất thiệt bên ngoài, trở mặt nhìn, nói: “Đó là thứ gì vậy?”

“Chính là tình yêu hẹn hò trên mạng. Cái này mà cũng không biết. Đồ ngốc!” Vào năm học mới, Quản Đình nhận được chiếc máy tính xách tay, là quà sinh nhật của bố tặng. Những lúc rảnh rỗi không có gì làm cô thường kết nối máy tính để vào mạng. Tiết Duyệt mít đặc máy vi tính dưới sự dẫn dắt của cô rất nhanh chóng biết đến chat QQ.

“Mạng là thế giới ảo, không có thật đâu!” Lưu Tịnh Nghi hơi lo lắng.

“Cậu ấy đã gặp mặt người bạn quen trên mạng rồi, anh chàng đó yêu cậu ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên!” Quản Đình nói: “Khó khăn lắm mới có người con trai kết mẫu người như Tiết Duyệt, các cậu đừng làm hỏng việc tốt của cậu ấy!”

“Thế này là việc tốt ư? Sao tớ thấy sắp xảy ra chuyện thì có.” Lời của Lưu Tịnh Nghi khiến Diệp Phiên Nhiên sợ hãi đến khó hiểu.

Người ta thường nói linh cảm của phụ nữ rất linh nghiệm, quả nhiên không lâu sau Tiết Duyệt xảy ra chuyện. Tháng Sáu, cúp thế giới lần đầu tiên tổ chức tại châu Á, và lại lần đầu tiên Trung

Quốc đủ điều kiện đăng cai, lòng ham mê bóng đá thể hiện nóng bỏng cuồng nhiệt rạo rực khắp khuôn viên trường. Mọi người gặp mặt nhau, việc đầu tiên là bàn luận các trận đấu bóng đá. Một đêm nọ, Tiết Duyệt chờ các bạn cùng phòng ra ngoài xem truyền hình trực tiếp cúp bóng đá mới gọi Châu Nghênh Xuân đến bên giường mình, bảo mừng xuống về mặt hốt hoảng nói: “Kỳ nguyệt san của tớ hơn cả tháng nay chẳng thấy đâu cả, tính sao đây?”

Châu Nghênh Xuân tuy chưa yêu nhưng cũng hiểu ra điều này có nghĩa là gì. Cô sợ hãi đến mức mặt mày trắng tái, nói: “Cậu có làm chuyện đó với anh ta không?”

Thấy Tiết Duyệt gật đầu thì Châu Nghênh Xuân căng thẳng đến mức bàn tay đầm mồ hôi. Hai người chẳng còn biết làm gì khác hơn là chạy đi tìm Lưu Tĩnh Nghi. Nghe xong, Lưu Tĩnh Nghi không chịu nổi liền trách móc Tiết Duyệt, bắt cô phải gọi điện thoại cho “ông xã” quen trên mạng nhưng đối phương đã tắt máy, chẳng cách gì liên lạc được. Tiết Duyệt ngoài biết nickname của hắn ta là “Thiên thần vờn lửa”, người thành phố S thì những việc khác chẳng hề hay biết gì.

Lưu Tĩnh Nghi chết sững người. Ngày hôm sau cô dẫn Tiết Duyệt đến bệnh viện phụ sản cấp tỉnh. Qua kiểm tra, Tiết Duyệt đã có thai hơn hai tháng.

Diệp Phiên Nhiên biết tin cũng vội vã chạy vào bệnh viện. Tiết Duyệt bước ra từ phòng phẫu thuật. Cô chân bước xiêu vẹo, đôi mắt thất thần, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, hết tựa vừa trải qua một phen chết đi sống lại.

Diệp Phiên Nhiên bước đến trước ôm lấy cô, hốc mắt không khỏi đầm lệ. Vì sao người chịu đau thương vẫn mãi chỉ là phụ nữ?

Lưu Tịnh Nghi dặn dò Diệp Phiên Nhiên và Châu Nghênh Xuân tuyệt đối không được lan truyền chuyện này ra ngoài, cũng không được nói với người nào khác trong phòng 302, bằng không chẳng những Tiết Duyệt sẽ bị trường đuổi học mà danh tiếng cả cuộc đời này coi như vứt đi.

Tiết Duyệt lấy lý do sức khỏe không tốt xin nghỉ học nửa tháng về nhà tĩnh dưỡng. Nửa đêm, Diệp Phiên Nhiên bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị, nhìn về phía giường trống trải của Tiết Duyệt lòng hoang mang vô cùng.

Trong thế giới tình yêu, không chỉ có sự ngọt ngào mà còn cả nỗi đau thương nữa. Sự đau thương này, bất luận về mặt tinh thần hay thể xác cũng đều khiến người ta khó có thể chịu đựng được

Một hôm đêm đã khuya, Khổng Thiên Thiên lặng lẽ từ giường tầng dưới trèo lên giường tầng trên của Diệp Phiên Nhiên trò chuyện, cô tiết lộ rằng mình đã cùng Cao Tường xảy ra chuyện quan hệ nam nữ.

“Tiểu thuyết ngôn tình toàn lừa gạt người ta mà thôi, làm gì có chuyện đạt được cực khoái chứ? Chỉ cảm thấy đau đớn, rất đau. Cả đời này mình chưa từng trải qua cơn đau nào như vậy... Thế nhưng, anh ấy hình như rất thích thì phải...” Khổng Thiên Thiên đỏ mặt, nhỏ to thì thầm bên tai Diệp Phiên Nhiên.

Diệp Phiên Nhiên vẫn còn là thiếu nữ trong trắng nhưng cô hiểu rằng rồi cũng sẽ có một ngày cô trao tấm thân mình cho Dương Tịch. Vào kỳ nghỉ đông, lúc Dương Tịch ôm hôn cô thăm thiết, cô cảm nhận rất rõ những ham muốn dục vọng của cậu. Liệu cô còn có thể giữ mình trong trắng ngọc ngà được hay không?

Thấy cô im lặng cả buổi, Khổng Thiên Thiên ngờ rằng da mặt cô mông manh xấu hổ, ngại ngùng không muốn bàn luận về chuyện nam nữ, Diệp Phiên Nhiên trong mắt cô là một cô gái trong sáng thẹn thùng.

Cô vỗ về Diệp Phiên Nhiên, nói: “VẬY bọn mình đổi đề tài nhé! À, đúng rồi, cái tên học khoa Thể dục đồng hương của cậu có bạn gái rồi đấy. Hôm qua, tớ trông thấy hấn ta đi tản bộ cùng bạn gái ở bờ hồ, trông thân mật lắm. Cô gái đó thân hình cao ráo mảnh mai, khoảng một mét sáu mươi bảy. Nghe nói là học lớp vũ đạo khoa Nghệ thuật, trông cả hai rất đẹp đôi!”

Cao ráo mảnh mai xinh xắn, yêu thích nhảy múa, Diệp Phiên Nhiên lơ mơ cảm nhận Trần Thần đang kiếm tìm bóng hình thay thế Đồng Hình Nguyệt. Lần trước họp lớp không gặp Đồng Hình Nguyệt, Trần Thần tỏ vẻ cực kỳ ủ rũ, uống rượu thay cô, phân nửa nguyên nhân là vì muốn mượn rượu giải sầu.

Quả là hiếm thấy, người đàn ông phong lưu đa tình như hấn mà cũng có tình cảm day dứt khó quên, trước sau như một với một người con gái.

Mỗi lần đến cuối tuần là thời điểm khó chịu nhất của Diệp Phiên Nhiên. Quán Đình cùng Lưu Tịnh Nghi sống ở đây nên đều về nhà. Khổng Thiên Thiên, Nhiếp Hân và Tiêu Cầm ra ngoài phong hoa tuyết nguyệt cùng bạn trai, bình thường chỉ còn sót lại cô cùng Châu Nghênh Xuân cùng nhau gặm nhấm nỗi buồn trong phòng ký túc xá.

Diệp Phiên Nhiên ngồi trên giường ôm lấy cuốn sách dày cộm *Tang lễ Muslim*^[1] nhưng chẳng nhét nổi chữ nào vào đầu. Ánh trăng

sáng trong khi tỏ khi mờ ngoài cửa sổ lờ lờ cuốn cảm dỗ cô.

[1] Một tác phẩm kinh điển tràn đầy sức sống của Giải thưởng Văn học Mao Thuần, tựa như một giấc mộng trong sáng, một tình yêu toàn mỹ, một số phận đau khổ.

Trước cổng vũ trường đều là nam thanh nữ tú, người đông tùm tùm. Diệp Phiên Nhiên vừa liếc mắt liền trông thấy Trần Thần cùng cô bạn gái đi ngay cạnh. Hai người đều xuất chúng nổi trội, xuất sắc hơn người.

Người con gái đó thanh mảnh yếu đuối, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng như tuyết, mặt mày tươi tắn, trong bộ váy màu đỏ rực rỡ. Con gái vừa gặp cũng đem lòng quý mến chứ đừng nói đến đàn ông con trai.

“Để anh giới thiệu, đây là Diệp Phiên Nhiên, là bạn gái của thằng bạn thân nhất của anh.” Trần Thần nói: “Đây là bạn gái của tôi, tên Tào Quyên, năm hai khoa Nghệ thuật!”

“Xin chào!” Tào Quyên nhoèn nụ cười duyên dáng với cô, vẻ mặt kiêu diễm, giọng nói uyển chuyển thanh thoát. Diệp Phiên Nhiên hoảng hốt như gặp phải Đồng Hình Nguyệt: “Hình như trước kia mình đã gặp bạn rồi thì phải!”

Tào Quyên thận trọng đáp: “Tôi cũng có cảm giác bọn mình đã từng quen biết!”

“Vào đi, vũ hội sắp bắt đầu rồi!” Trần Thần giục giã, tay ôm eo Tào Quyên. Diệp Phiên Nhiên theo hai người bước vào trong.

Ánh đèn mờ ảo trong vũ trường, dáng người lả lướt. Diệp Phiên Nhiên mượn chút ánh đèn dịu nhẹ lấp lánh trên đỉnh đầu mới có thể nhìn rõ đường đi.

Trần Thần rất nhanh tìm được chỗ ngồi, cậu gọi hai cô gái vào vị trí ngồi còn mình liền đi mua đồ uống. Tào Quyên mỉm cười hỏi Diệp Phiên Nhiên: “Nghe Trần Thần nói, bạn rất rành khiêu vũ?”

“Mình chỉ biết nhảy điệu Valse, Slow, còn những điệu khác như Tango, Cha cha, Disco thì mình chẳng hề biết.

“Đợi lát nữa kêu Trần Thần dạy cho bạn. Anh ấy là cao thủ khiêu vũ đấy!”

Diệp Phiên Nhiên mỉm cười, quả nhiên cô ấy không hề biết ghen.

Khi Trần Thần mua đồ uống trở về thì Tào Quyên đã được một chàng nam sinh mời làm bạn nhảy. Không hổ danh là sinh viên khoa Nghệ thuật, động tác uyển chuyển, tư thế kỹ thuật tuyệt mỹ, thuần thục lướt như con thoi giữa sàn nhảy, hết như cánh bướm xinh đẹp.

Diệp Phiên Nhiên ngồi một góc, khẽ mỉm cười. Có nam sinh đến mời khiêu vũ, cô liền phẩy tay khách sáo nói lời khước từ.

“Tại sao không ra nhảy?” Trần Thần chuyển cho cô chai nước khoáng: “Thực sự tu tâm dưỡng tính rồi hay sao?”

Trong chuyện tình cảm, Diệp Phiên Nhiên gần như trung thành đến mức cố chấp. Nếu đã có bạn trai rồi thì cô sẽ chẳng bao giờ

tìm kiếm chàng trai nào khác để khiêu vũ cùng.

“Cậu không phải đang thay mặt Dương Tịch giám sát tôi đấy chứ?” Diệp Phiên Nhiên vờ ngây ngô hỏi.

Trần Thần chìa tay ra, kiên quyết lôi cô đứng dậy: “Dương Tịch sợ cậu cuối tuần cô đơn nên cố tình muốn tôi dẫn cậu ra ngoài chơi!”

Trần Thần còn có một ưu điểm, đó chính là trọng nghĩa khí. Với bạn bè hẳn tuyệt nhiên giúp đỡ hết mình chẳng tiếc mạng sống nhưng Diệp Phiên Nhiên lại cảm thấy xấu hổ. Khiêu vũ cùng Trần Thần, ở trong vòng tay của hắn, tay chân chạm vào nhau, một cảm giác khó chịu khó diễn tả bằng lời. Trần Thần cao hơn Dương Tịch ba phân, thân hình cao to vạm vỡ, bờ vai vững chãi. Diệp Phiên Nhiên đứng trước mặt hắn, càng thấy mình nhỏ bé, đầu óc quay cuồng, bước chân liên tục phạm lỗi. Rất nhanh sau đó, trên bề mặt đôi giày của Trần Thần hẳn in vô số dấu chân cô.

Sau một hồi luôn miệng cất tiếng xin lỗi thì điệu nhảy cũng kết thúc. Trần Thần tiến chân cô về chỗ ngồi, đỡ khóc đỡ cười nói: “Chân tôi bị cậu đạp cho sưng tấy rồi. Cậu thực sự là nữ hoàng vũ hội trong truyền thuyết đó ư?”

Diệp Phiên Nhiên cúi đầu, trầm ngâm suy tư, tiếng than vẫn khó tránh khỏi vọt ra từ miệng cô: “Nếu mà có Dương Tịch ở đây thì hay biết mấy!”

Tiếng nhạc ồn ào huyền ảo, từng đám đông trong điệu nhảy múa cùng ánh đèn huyền ảo đều chẳng thể nào khiến cô vui vẻ mà trái lại khiến cô càng cô đơn quạnh vắng. Chỉ bởi vì, Dương Tịch không ở bên cô.

Tào Quyên chẳng hề rảnh rỗi, hết điệu này lại đến điệu khác, được ôm ấp trong vòng tay của những chàng trai khác nhau, nhảy những điệu nhảy khác nhau. Cô ta dường như chẳng là bạn gái của bất kỳ ai, chỉ đến đây vì mục đích khiên vũ, đến đây để được nhảy múa vui vẻ phấn khởi, tươi vui nhộn nhịp.

“Cậu cảm thấy con người Tào Quyên thế nào?” Trần Thần hỏi.

Diệp Phiên Nhiên neho mắt đuổi theo hình bóng Tào Quyên đang bay lượn nhảy múa khắp vũ trường, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Cậu coi cô ấy là vật thay thế Đồng Hình Nguyệt hay sao?”

Trần Thần kinh ngạc nhướng mày, sự nhạy bén thẳng thắn của Diệp Phiên Nhiên khiến cậu thấy bất ngờ nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận: “Đồng Hình Nguyệt, tôi đã quên cô ấy từ lâu rồi. Chẳng phải người con trai nào cũng si tình như Dương Tịch đâu, treo mình chết đứng trên cành cây!”

“Trần Thần, tôi cảm thấy bề ngoài cậu trông phong lưu đa tình thế thôi, nhưng bản chất thì giống hệt Dương Tịch. Bởi thế mà hai người mới làm bạn thân của nhau!” Diệp Phiên Nhiên thẳng thắn nói, chẳng hề che giấu.

“Đừng làm ra vẻ rất hiểu tôi!” Trần Thần chau mày, hếch mũi hậm hực: “Nếu không phải vì Dương Tịch, tôi nghĩ tôi hoàn toàn không muốn nói chuyện với cậu đâu!”

“Tôi biết mà!” Cô không khỏi bùi ngùi, dịu giọng nói: “Cậu là bạn thân của Dương Tịch, giờ cũng là bạn của tôi!”

Con tìm Trần Thần chợt xao xuyến. Trải qua bao tháng ngày, biết bao sự việc, trông thấy cô cùng Dương Tịch bước đi trên cùng con đường, đến phút cuối cùng hẳn cũng nghiệm ra rằng người con gái tầm thường này, trên người toát lên chút gì đó đặc biệt khác người.

Từng bao lần trong tưởng tượng cô kéo nhẹ cánh tay Dương Tịch dưới bầu trời đêm trăng, hết như những cặp tình nhân khác trong khuôn viên trường, chậm rãi cất bước đi dạo trên con đường rợp bóng, khẽ tựa đầu vào vai cậu, tỉ tê tâm sự...

Nỗi cô đơn quạnh vắng cứ thế từng chút len lỏi vào trong tâm khảm cô, tựa như nhành dây leo. Văng vẳng bên chiếc tai nghe là ca khúc du dương ừ sâu:

“Cái điện thoại ngọt ngào, chiếc máy fax vồ về an ủi.

Cũng chẳng đủ đáp ứng một chiếc ôm nơi khoảng trời xa xăm.

Tình yêu của em, có sao anh không ở bên em?

Phải rồi, người yêu dấu ơi; sao anh chẳng ở bên em?”

Cô gấp trang sách lại, tháo tai nghe ra, cất tiếng thở dài thườn thượt. Chiếc điện thoại đặt trên gối chợt vang lên. Diệp Phiên Nhiên ngõ là Dương Tịch, vội vàng ấn phím nghe: “A lô, Dương Tịch...”

“Tôi là Trần Thần. Tối nay khoa Thể dục và khoa Nghệ thuật cùng tổ chức buổi liên hoan ca múa nhạc, tôi mời cậu làm bạn nhảy của tôi được chứ?”

Diệp Phiên Nhiên hơi kinh ngạc, nói: “VẬY còn bạn gái của cậu đâu, cậu không sợ cô ấy ghen à?”

“Hóa ra cậu biết cả rồi!” Trần Thần mỉm cười: “Cô ấy không nhỏ mọn thế đâu!”

“Không ổn đâu!” Diệp Phiên Nhiên vẫn ngần ngừ: “Tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi!”

“Học kỳ trước chẳng phải cậu ở lì trong sà n nhảy, sao bây giờ lại trở nên thật thà thế kia?” Trần Thần nói: “Yên tâm đi, có tôi làm thiên sứ bảo hộ, Dương Tịch sẽ chẳng có ý kiến gì đâu!”

Cậu ta lôi Dương Tịch ra nói, Diệp Phiên Nhiên không tiện khước từ nữa. Cô trèo xuống giường, rửa mặt qua loa, khoác lên người chiếc váy thích hợp để khiêu vũ rồi vội vàng ra khỏi phòng, đến sà n nhảy lớn nhất của Đại học N.

Chỉnh bởi vẻ đặc biệt và khác người đó đã cuốn hút Dương Tịch, khiến cậu si tâm nặng tình với cô đến vậy.

Đúng lúc đó, giọng nói kiêu diễm xen vào: “Trần Thần, cho em xin chai nước!” Nhảy một lèo mấy điệu, Tào Quyên thỏ dốc bước xuống sà n nhảy.

Dòng suy nghĩ của Trần Thần bị ngắt đoạn. Hấn quay lại, chuyền chai nước khoáng cho Tào Quyên. Cô tu nước ừng ực, hỏi: “Hai người đến khiêu vũ hay là tán gẫu thế?”

“Mau ra nhảy với bạn gái cậu đi!” Diệp Phiên Nhiên vội đẩy Trần Thần.

Trần Thần liếc mắt nhìn cô, ánh mắt ngập ngừng, có lời muốn nói rồi lại im bật. Tào Quyên đã đứng ngay trước mặt hắn, giọng nũng nịu nói: “Đi mà, người ta muốn nhảy cùng anh điệu này.”

Trần Thần nhoẻn nụ cười xin lỗi Diệp Phiên Nhiên, dẫn Tào Quyên bước ra sàn nhảy. Tào Quyên dán chặt cơ thể mình lại gần, ngẩng đầu nhìn hắn: “Cả buổi tối anh ngồi đó, không thấy vô vị hay sao?”

Trần Thần không nói gì. Cậu quay lại nhìn Diệp Phiên Nhiên bên sàn nhảy, ngọn đèn chập chờn mờ ảo vừa lúc đảo lướt trên gương mặt cô. Gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, đồng tử sâu đen, ánh mắt trong veo, dường như trong sự tĩnh lặng yếu đuối thấp thoáng vẻ quật cường và bướng bỉnh.

Bắt đầu từ tối nay cô không chỉ là bạn gái của Dương Tịch mà cũng là bạn của cậu.

Chương 29

Dương Tịch học chuyên ngành tài chính quốc tế, thành tích xuất sắc, là ban cán sự hội sinh viên của khoa, trước đó không lâu cậu còn đoạt giải nhất cuộc thi hùng biện toàn trường. Chàng nam sinh giỏi giang như vậy nhất định được rất nhiều nữ sinh trong trường yêu mến, điều này Diệp Phiên Nhiên không cần hỏi cũng biết. Trong nỗi nhung nhớ khắc sâu tận xương tủy của cô thấp thoáng đâu đó nỗi lo sợ, sợ rằng bản tính đào hoa quẩn lầy cậu chẳng rời.

Cuối cùng cũng đợi đến kỳ nghỉ hè, Diệp Phiên Nhiên không về thành phố D thăm bố mẹ. Với tuổi trẻ, tình yêu quan trọng hơn tất cả. Cô đã hẹn cùng Dương Tịch trải qua chuyến du lịch mùa hè lãng mạn, trước tiên là vui chơi ở Hoàng Sơn rồi đến Phục Môn. Nói theo lời của Dương Tịch thì đó chính là “thể non hẹn biển”.

Trần Thần và Tào Quyên nghe xong cũng muốn tham gia góp vui, Diệp Phiên Nhiên dĩ nhiên chẳng thể khước từ, bốn người cùng đi chơi chắc chắn sẽ càng thú vị hơn.

Lần này, Diệp Phiên Nhiên, Trần Thần và Tào Quyên cùng ra ga tàu đón Dương Tịch. Tàu hỏa vừa dừng, Dương Tịch đã lao ngay xuống. Chia cách nhau hơn bốn tháng ròn rã, nỗi nhung nhớ của cậu dành cho Diệp Phiên Nhiên chỉ hận một nỗi không chấp thêm đôi cánh để cậu có thể bay ngay đến bên cô.

Dương Tịch mang đôi giày thể thao Nike, áo T-shirt trắng cùng chiếc quần bò xanh đậm, tóc cắt cực ngắn, gương mặt ngăm đen cháy nắng, xuất hiện nhiều đường nét rắn rỏi, mặt mày sáng sủa. Diệp Phiên Nhiên trông ngày càng xinh xắn thanh tú, làn da mịn màng, đôi mắt mọng nước. Cô mặc chiếc váy liền trắng như tuyết, hết như nhành hoa bách hợp thanh khiết. Cô và Dương Tịch đứng bên ở ga ngang nhiên ôm nhau như ở chốn không người, hết như bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp, chàng trai tuấn tú cao ráo, cô gái vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn ngưỡng mộ của hành khách qua lại.

“Hài, Dương Tịch, trong mắt cậu chỉ có mỗi mình Phiên Nhiên. Chẳng trông thấy ai khác cả!” Trần Thần đứng cạnh cười đùa pha trò.

Dương Tịch buông Diệp Phiên Nhiên ra, dí nắm đấm trước ngực Trần Thần, quay sang thì trông thấy Tào Quyên đang đứng cạnh cậu ta.

Đây quả là mẫu người con gái xinh xắn rạng ngời. Cô có mái tóc dài phấp phới, diện chiếc váy ngắn hai dây để lộ cặp đùi thon dài trắng nõn, cao ráo đầy đặn, mắt sáng răng trắng, nước da ngăm đen, sánh bên anh chàng Trần Thần thân hình vạm vỡ, trông hai người quả thực là một đôi tiên đồng ngọc nữ.

“Người đẹp này là ai thế? Cậu cũng chẳng thèm giới thiệu nữa!” Dương Tịch đưa mắt nhìn sang Tào Quyên, gương mặt ánh lên nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái.

Thoáng chốc, Tào Quyên cảm nhận ánh mặt trời chiếu rọi khắp người cô. Gương mặt trẻ trung tuấn tú đó lọt ngay vào mắt cô. Mái tóc ngắn, làn môi mỏng manh, khuôn mặt anh tú, nhất là đôi mắt rực sáng rạng rỡ, hết như một ngọn lửa đang rạo rực bốc cháy. Con tim cô chợt gia tăng nhịp đập. Chẳng thể ngờ, Diệp Phiên Nhiên vóc dáng thấp bé, diện mạo tầm thường lại có được bạn trai giỏi giang thế này.

“Cô ấy tên Tào Quyên, bạn gái tớ!” Trần Thần mỉm cười giới thiệu: “Đây là thằng bạn chiến hữu mà anh thường nhắc với em tên Dương Tịch, sinh viên ưu tú Đại học Nam Kinh.”

“Em cứ ngỡ những anh chàng học hành giỏi giang thì tướng mạo phải xấu lắm cơ. Vậy mà trông anh tuấn tú thế này, quả là vượt ngoài sức tưởng tượng của em!” Tào Quyên giọng điệu ngọt ngào, gương mặt ánh lên nụ cười càng ngọt hơn nữa.

“Tào Quyên, em nói thế có phần đả kích anh rồi đấy!” Trần Thần nhún vai nói khoác: “Bạn trai em tuy học hành không giỏi nhưng cũng thuộc diện siêu cấp đại soái ca lịch sự phong độ, ngọc thụ lâm phong chứ bộ...”

“Trông bộ dạng anh kìa, có khác gì chú đế mèn đâu?” Tào Quyên nói giọng nũng nịu.

Trần Thần vờ tỏ vẻ đau thương tuyệt vọng, chạy sang bên Diệp Phiên Nhiên, ôm lấy cánh tay cô, nói: “Tiểu Diệp Tử à, cậu nói một câu công bằng đi nào, tôi và bạn trai cậu, rốt cuộc thì ai đẹp trai hơn?”

Diệp Phiên Nhiên sửng sốt. Tiểu Diệp Tử ư, tự bao giờ mình có một nickname kỳ lạ thế này nhỉ? Dương Tịch tiến đến phía trước, vờ tỏ vẻ thờ ơ nhưng thực ra cậu đang ra sức đẩy cánh tay Trần Thần ra, nói: “Cậu phải làm rõ xem, ai là bạn gái của cậu mới được!”

“Yên tâm đi, chẳng có ai giành mất Tiểu Diệp Tử của cậu đâu!” Trần Thần đáp, quay về bên Tào Quyên: “Thằng bạn chiến hữu này của anh, cả con tim đều đặt bên bạn gái hắn, tất cả những bạn gái khác, chỉ đành khôn hồn mà rút lui, không biết đã làm tổn thương biết bao gái đẹp nữa!”

“Đẹp trai thế, lại còn chung tình nữa. Diệp Phiên Nhiên à, bạn quả thực đã nhạt được của quý rồi đấy!” Giọng Tào Quyên chứa đầy đồ kị.

Trước kia cô cứ ngỡ Trần Thần là chàng trai tuần tú bảnh bao nhất, cô và cậu là đôi trời sinh trai tài gái sắc, nhưng khi Dương Tịch vừa xuất hiện cô mới biết rằng ai mới thực sự là trai đẹp.

Dương Tịch chẳng những đẹp trai mà ở cậu còn toát lên cả tính lạnh lùng cao ngạo, mạnh mẽ dứt khoát, ánh mắt lộ vẻ thông minh sáng suốt, không giống với một vài nam sinh khờ khạo lỗ mãng khác. Nếu có thể hẹn hò yêu đương cùng người con trai thế này, nhất định sẽ là điều hạnh phúc nhất trên thế gian!

Dương Tịch nào đâu hiểu nổi lòng của Tào Quyên, cậu chỉ muốn ở một mình cạnh Diệp Phiên Nhiên. Bốn người quay về Đại học N cùng nhau ăn bữa trưa qua loa trong căn tin rồi chia nhau ra cùng đi mua đồ dùng du lịch. Dương Tịch cùng Diệp Phiên Nhiên dạo quanh thành phố S cả buổi chiều, tay xách nách mang trở về. Trần Thần mở túi du lịch của họ ra xem, toàn là thức ăn vặt như rau câu, ô mai, hạnh nhân, socola, khô bò, kẹo mút... “Trời ạ! Vác trên vai túi to thế này cả đoạn đường mệt chết đi được ấy!”

“Chịu thôi, đây đều là những món Phiên Phiên thích cả. Cô ấy bảo đồ ăn trên xe khó nuốt lắm, vả lại cô ấy bị say xe. Lần trước cùng bố mẹ đi Bắc Kinh, suốt đoạn đường đi toàn ăn mì gói, rốt cuộc ói suốt chuyến đi. Khổ sở như thế, chẳng còn niềm vui đi du lịch gì nữa!”

“Quả là yếu ớt!” Trần Thần quở trách Diệp Phiên Nhiên: “Thảo nào mà điểm thi thể dục của cậu thường dưới trung bình, học kỳ này môn bóng rổ ba bước cậu lại không đạt yêu cầu nữa à?”

“Đúng thế!” Diệp Phiên Nhiên chau mày khổ sở: “Thầy giáo thể dục báo với tổ học kỳ sau thi lại rồi!”

“Không sao, không sao!” Dương Tịch an ủi: “Để đi du lịch về rồi anh dạy em ném bóng ba bước, bảo đảm em sẽ qua ngay thôi!”

“Đừng tự tin quá, cậu chưa thấy dáng vẻ ném bóng ba bước của cô ấy đâu, ngáo ộp như chim cánh cụt ấy. Tớ thấy cậu ấy ngoài viết văn hay thì chẳng biết cái gì cả!”

“Sao cậu biết?” Dương Tịch lấy làm lạ hỏi.

Diệp Phiên Nhiên học không giỏi môn thể dục, trước khi đến kỳ thi, chiều nào sau giờ tan học, Bạch Dương cũng ở lại với nghĩa vụ phụ đạo cho cô môn ném bóng ba bước. Khi đó, Trần Thần vừa ôm hộp cơm đứng ngay sân tập vừa cười nhạo tư thế của cô. Nhiều lần, không nhịn được cậu cũng ra sân dạy cho cô, nhưng dẫu cho có hai người thầy xuất sắc chỉ dạy từng cử chỉ động tác, Diệp Phiên Nhiên vẫn không học được.

“Chịu thôi, chắc do trời sinh não phát triển không đều!” Diệp Phiên Nhiên nói giọng tự giễu.

“Xem ra tật xấu của em khá nhiều đấy, anh phải xem xét lại mới được.” Dương Tịch nói đùa.

“Dương Tịch à, anh dám!” Diệp Phiên Nhiên nũng nịu nói, giọng nũng nịu trước ngực cậu. Dương Tịch né sang một bên, khẽ nắm lấy bàn tay cô, cười nói: “Anh không phải không dám mà là anh không đành lòng!”

“Làm ơn đi, đừng diễn cảnh này trước mặt tớ. Hai cô cậu muốn âu yếm thân mật, biến ra chỗ khác cho người ta nhờ!” Trần Thần hai tay ôm lấy ngực, ra vẻ buồn nôn.

“Chết đi!” Diệp Phiên Nhiên tiện tay đấm hấn một cái. Trần Thần không kịp né tránh, cú đấm nện thẳng lên người hấn, phát ra tiếng kêu chan chat.

Diệp Phiên Nhiên chỉ đùa giỡn, cô giơ tay đánh người không biết nặng nhẹ. Nghe tiếng động phát ra cô mới biết rằng mình dùng sức quá mạnh, vội vàng cất tiếng: “Xin lỗi cậu!”

Trần Thần miệng cười tủm tỉm, không bực bội cũng chẳng tức tối nhưng sắc mặt Dương Tịch ngay cạnh bất giác sa sầm lại. Chỉ mới vốn vẹn một học kỳ mà quan hệ giữa Diệp Phiên Nhiên và Trần Thần bất chợt tiến triển nhanh chóng, mang lại cho người khác một cảm giác khó nói, cô ngang nhiên trước mặt cậu liếc mắt đưa tình với hắn. Diệp Phiên Nhiên dường như cũng chẳng còn là cô nữ sinh e thẹn đỏ mặt mỗi khi trò chuyện với các nam sinh nữa.

Tận trong thâm tâm, Dương Tịch cố gắng thuyết phục mình. Trần Thần là bạn thân nhất của cậu, vả lại cậu đã nhờ Trần Thần thay mình chăm sóc cho Diệp Phiên Nhiên, cậu không nên ghen tuông với hai người mới phải.

Nhưng chẳng hiểu vì sao trong lòng cậu vẫn có một cảm giác chua xót không thoả mái.

Dương Tịch vốn không phải là người lòng dạ hẹp hòi, duy chỉ với Diệp Phiên Nhiên, cậu trở nên vô cùng để tâm, hết sức nhỏ mọn. Khi còn học trung học, cũng chỉ vì Diệp Phiên Nhiên đi ăn cơm ở nhà hàng cùng Tiêu Dương mà cậu đã xị hết hơi bánh xe của Tiêu Dương.

Ở độ tuổi đó, vì muốn có được tình yêu mà cậu ra sức tranh đoạt, để rồi đến phút cuối cùng trái lại trở thành sự tổn thương.

Ánh sáng tỏa ra từ Dương Tịch lóe sáng chói lòa tựa như ánh mặt trời mùa hạ chói chang. Niềm yêu mến ngưỡng mộ hiện lên

trong đôi mắt Tào Quyên, rõ rệt như ban ngày, chẳng hề giấu giếm dù rằng ngay trước mặt Trần Thần. Cô dường như quên mất bạn trai của mình là ai, hoàn toàn bị vẻ quyến rũ của Dương Tịch làm cho điên đảo. Trong chuyến đi, cô cố tình tìm đề tài tán gẫu cùng Dương Tịch, cố tạo cơ hội tiếp xúc riêng với cậu. Bốn người cùng nhau chơi bài trên tàu, cùng chơi máy đánh bạc, cô còn muốn chơi bài xì lắc cùng Dương Tịch. Diệp Phiên Nhiên tuy ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng đã rõ mười mươi. Nhân lúc Trần Thần không có mặt, Diệp Phiên Nhiên thờ ơ hờ hững quan sát phản ứng của Dương Tịch xem thử trước mặt người đẹp, cậu có chịu đựng được sự cám dỗ không?

Dương Tịch tỏ vẻ thản nhiên vô tư, từ nhỏ đến lớn những cảnh tượng này cậu gặp nhiều rồi. Cậu không cố tình lạnh nhạt với Tào Quyên để giữ thể diện cho cô, không muốn bốn người ngượng ngập khó xử, nhưng cũng chẳng hé lộ cho cô ấy bất kỳ cơ hội mập mờ nào. Những khi trò chuyện cùng Tào Quyên, ánh mắt cậu chính trực tâm tư ngay thẳng. Cổ nhân có câu, vợ bạn chẳng thể đùa giỡn. Huống hồ, trong lòng cậu chỉ có mình Diệp Phiên Nhiên, nào đâu còn chỗ chứa người khác nữa?

Tình yêu là thứ rất đổi kỳ lạ, khi nó đến, bạn chỉ có cảm giác với người đó mà thôi, dường như cả thế giới ngoài trừ cô ấy ra, bạn chẳng để mắt đến ai khác cả.

Trần Thần là kẻ duy nhất vô tư trong đám bọn họ. Tâm tính thẳng như ruột ngựa, chơi đùa vui vẻ phần khích, lúc thua thì tức giận đập bàn, vứt lon Coca trống không trên sàn. Khi thắng thì la hét lên, còn lục tìm kẹo mút trong túi của Diệp Phiên Nhiên. Chơi mệt thì một mình bò lên tầng trên, một lúc sau lại ngủ say như chết.

“Phiên Phiên, em có đói bụng không?” Giờ trưa, Dương Tịch hỏi Diệp Phiên Nhiên: “Có muốn xuống căn tin sau toa xe ăn trưa không?”

Trong túi chẳng phải có mang theo bánh mì, mì ăn liền, bánh quy đủ để lót dạ rồi sao, cớ sao phải đi ăn nữa? Diệp Phiên Nhiên lấy làm lạ, đang định khước từ thì Dương Tịch đã quay sang nói với Tào Quyên: “Bọn mình đi ăn cơm, Trần Thần đang ngủ, cậu giúp bọn mình trông chừng hành lý nhé. Một lát bọn mình ăn xong sẽ đổi ca thay cậu!” Nói xong, chẳng đợi Tào Quyên trả lời, cậu kéo Diệp Phiên Nhiên đi.

Trên toa tàu lắc lư chao đảo, bước chân Dương Tịch đi rất nhanh, Diệp Phiên Nhiên gần như không theo kịp cậu, may mà cậu kéo lấy tay cô, chứ không cô đã té lăn nhào ra rồi.

“Em không muốn đi ăn!” Diệp Phiên Nhiên ra sức đẩy tay cậu ra, giọng nửa làm nũng nửa phản kháng: “Dương Tịch à, buông em ra!”

Hai người đã đi đến toa giường mềm gần toa ăn, cánh cửa trước mặt đóng chặt, ngoài âm thanh răng rắc phát ra từ toa tàu lửa thì bốn bề lặng ngắt như tờ.

Dương Tịch dừng bước, quay đầu lại, đáy mắt trong veo, nhoẻn nụ cười thấp thoáng mơ hồ, cậu nói: “Ngốc ạ, ai muốn đến toa ăn chứ? Anh chỉ muốn ở một mình bên em chốc lát thôi. Trước mặt Tào Quyên và những hành khách khác, anh làm sao ôm em được chứ?”

Gương mặt Diệp Phiên Nhiên nóng ran, thoáng chốc, cậu ôm cô vào lòng, bóng hình hai người quấn chặt lấy nhau hiện trên cánh

cửa kính.

Cô nghe thấy nhịp đập con tim cậu qua lớp áo sơ mi mỏng, cảm xúc bỗng chốc trào dâng mãnh liệt. Đứng trước người con trai này, cô quả thực chẳng có lý do gì không yêu cậu, cô đã thực sự yêu cậu đến mức không còn là chính mình nữa rồi.

“Phiên Phiên!” Cậu dịu dàng vòng quanh người cô, ghé môi sát bên thùy tai cô, nói: “Đến Hoàng Sơn, chúng mình ở cùng phòng, được không em?”

Khuôn mặt Diệp Phiên Nhiên đỏ ửng, vệt đỏ nhanh chóng lan rộng ra tận vùng cổ và mang tai. Cô đẩy cậu ra, cúi đầu nhìn ngón chân, hồi lâu không nói gì.

Cậu chụp lấy cổ tay cô, kéo cô vào lòng: “Phiên Phiên, em tin anh đi, anh sẽ không phụ lòng em đâu...”

Ngần ngừ trong chốc lát, Diệp Phiên Nhiên từ từ ngẩng đầu lên, gương mặt ửng đỏ lặn đi dần, nước da trắng muốt càng tôn thêm đôi con ngươi đen láy long lanh: “Dương Tịch à, em chẳng biết bọn mình tiến được bao xa, tốt đẹp được bao lâu nhưng nếu anh thực sự muốn thì em sẽ trao cho anh...”

“Nói gì mà khờ khạo vậy?” Dương Tịch nắm thật chặt tay cô làm cánh tay cô bị đau: “Chúng mình mãi mãi không xa nhau.”

Khoảnh khắc này, cô hoàn toàn tin tưởng sự vững vàng trong tình yêu của cậu. Hệt như đoàn tàu xe lửa này đang chạy đến một quỹ đạo, hướng đến điểm tận cùng phía trước, hú còi lái thẳng một mạch...

Chuyến đi kéo dài suốt bảy tiếng đồng hồ, cô không hề say xe, thậm chí còn thích cảm giác xe lửa phóng vút trên đường ray phát ra những tiếng động rầm rắc, tuy lắc lư chao đảo nhưng mang lại cho người ta cảm giác hết sức chân thật vững vàng.

Bốn giờ chiều, tàu hỏa dừng tại ga Hoàng Sơn, ngồi thêm hai giờ đồng hồ trên xe buýt, khi đến tiểu trấn dưới chân núi Hoàng Sơn thì trời đã nhá nhem tối.

Tiểu trấn cách núi Hoàng Sơn nửa tiếng ngồi xe, nhưng phần lớn khách du lịch đều lựa chọn trú ngụ tại nhà trọ trong tiểu trấn. Các khách sạn cao cấp trên núi đều thu phí rất cao, sinh viên như bọn họ không chịu nổi mức giá đó. Dương Tịch và Trần Thần chia nhau sử dụng chứng minh thư nhân dân của mình, đăng ký hai phòng đôi. Ngồi cả buổi trên tàu hỏa, mọi người ai cũng đã thấm mệt, ăn xong cơm tối thì ai nấy về phòng nghỉ ngơi.

Điều kiện nhà trọ rất đơn sơ, phòng ốc ẩm thấp âm u, tường nhà mốc loang lổ. Chiếc quạt trần trên trần nhà cao chuyển động phát ra tiếng kẽo kẹt chẳng những không mang lại hơi mát mà còn phả ra luồng không khí nóng bức.

Dương Tịch ngồi trên giường xem ti vi, để Diệp Phiên Nhiên đi tắm trước. Cậu mở âm lượng ti vi rất lớn để át đi tiếng nước rì rào vọng ra từ nhà tắm, nhưng rõ ràng tâm hồn treo ngược cành cây, thi thoảng cậu ngoái đầu nhìn về phía cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt.

Không gian nhà tắm bức bối, không có bồn cầu, cũng chẳng có bồn tắm, chỉ có vòi hoa sen. Diệp Phiên Nhiên vịn vòi nước, chần chừ không chịu cởi đồ, nội tâm vẫn đang giao chiến giằng xé, rốt cuộc cô có muốn cùng cậu...

Thời gian từng phút trôi qua, Dương Tịch nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay, cô đã tắm hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa chịu ra. Ngoài tiếng nước chảy không có động tĩnh gì khác, chẳng lẽ ngộ độc khí gas rồi hay sao?

Cậu bất chợt căng thẳng, luôn miệng gọi Phiên Phiên nhưng không nghe thấy tiếng đáp trả. Cậu bước đến gần, ra sức đập cửa: “Sao em vẫn chưa xong nữa? Em không sao chứ?”

“Ồ, xong ngay đây, anh đừng vào!” Cô hoảng hốt nói, tuột quần áo ra khỏi người, đứng tắm dưới làn nước ấm.

Em khóa trái cửa, làm sao anh vào được chứ? Dương Tịch cười thầm, xem ra cô ấy thực sự coi mình là kẻ háo sắc đây mà! Cậu có phần ác ý nắm chặt nắm đấm cửa, khẽ xoay một vòng, cánh cửa phòng tắm nhẹ nhàng mở ra.

Làn hơi nước trắng xóa, mờ ảo trong căn phòng, dáng hình thon gầy trắng trẻo thoát ẩn thoát hiện, phấp phới chuyển động, không trông thấy rõ ràng nhưng vô cùng hấp dẫn quyến rũ. Máu huyết bỗng chốc xộc thẳng lên não Dương Tịch, toàn thân cậu nóng dần lên.

Cậu ngần ngừ trước cửa một lúc, vẫn chưa biết nên bước vào hay rút lui thì Diệp Phiên Nhiên dường như nghe thấy tiếng động sau lưng, cô khẽ quay lại, thành linh hét toáng lên, Dương Tịch mặt đỏ tía tai, bối rối nói: “Cánh... cánh cửa... này... Ồ khóa... hỏng rồi!”

Diệp Phiên Nhiên quay lưng lại, xấu hổ mặt đỏ bừng: “Sao anh còn đứng đó làm gì? Mau ra ngoài đi!”

Dương Tịch lúc này mới tỉnh mộng, vội vàng lui ra sau, chạy ra khỏi nhà tắm. Trước tình cảnh hoảng sợ ấy, Diệp Phiên Nhiên chẳng còn lòng dạ nào tắm nữa, cô chỉ xối qua loa một chút rồi thay chiếc áo ngủ, xoa mái tóc ướt và bước ra ngoài.

Dương Tịch ngồi bên mép giường, không dám ngẩng đầu lên, không dám nhìn cô, vẻ mặt khổ sở ngượng ngùng. Diệp Phiên Nhiên vốn hơi xấu hổ nhưng trông thấy bộ dạng của cậu thì tận đáy lòng cô dấy lên cảm xúc yêu mến kỳ lạ. Chàng sinh viên Đại học Nam Kinh tài giỏi này, chàng hoàng tử phong độ biết bao, giờ đây đứng trước mặt cô lại hết như đứa trẻ vô tội.

Cô yêu chàng trai ngang ngược nông nổi này, yêu kiểu tự tin vững vàng của cậu, cũng yêu cả tính cách trẻ con của cậu cùng dáng vẻ ngượng ngùng rất hiếm khi để lộ ra trước mặt mọi người.

“Này, em tắm xong rồi.” Cô bước đến gần, dịu dàng nói: “Anh mau vào tắm đi!”

“Phiên Phiên...” Dương Tịch ngẩng đầu, cậu vốn định nói lời xin lỗi, nhưng lại tình cờ bắt gặp đôi mắt mỉm cười của cô. Diệp Phiên Nhiên đứng ngay tắm tay cậu, khuôn mặt nhu mỳ, điểm xuyết vài lớp phấn trong suốt, mái tóc đen nhánh ẩm ướt xoa ra trên đôi bờ vai, từng giọt nước trên mái tóc men theo chiếc cổ mảnh khảnh xinh xắn, từ từ chạy dọc xuống thấm ướt cả ngực áo ngủ trắng toát, từng đường cong cơ thể thiếu nữ thấp thoáng lộ ra... Cậu nhìn cô trân trân, toàn thân đón nhận được sự va chạm mãnh liệt, cậu cảm nhận mình dường như sắp nứt toạc ra.

“Ồ?” Cô cười hỏi, sắc mặt ngây thơ, lộ vẻ quyến rũ: “Anh muốn nói gì?”

Cậu nhún vai, hít một hơi thật sâu: “Là em cố ý, cố ý khép cửa để dụ anh vào đúng không?”

Mặt Diệp Phiên Nhiên nóng ran, nói: “Dương Tịch, anh đừng có mà đổ thừa, em...” Lời còn chưa dứt, cả người cô bị cậu kéo ngay vào lồng ngực vạm vỡ, làn môi ấm áp đã chặn cứng cổ họng cô.

“Phiên Phiên, em quyến rũ anh!” Dương Tịch nghẹn ngào nói, đôi mắt long lanh dưới ánh đèn. Thoáng chốc, đầu óc Diệp Phiên Nhiên trống rỗng rồi dần dần trở nên tỉnh táo. Cô không còn phản bác nữa, ngoan ngoãn dùng tay kéo lấy cổ cậu, mãnh liệt đáp trả.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, Dương Tịch ham muốn thể xác cô thì dựa vào đâu cô không tò mò chuyện tình cảm nam nữ chứ?

Dương Tịch đè cô xuống giường, vừa hôn cô vừa luồn tay vào chiếc váy ngủ. Diệp Phiên Nhiên như bị điện giật, cảm giác ấm áp này khiến cô run rẩy nhưng cô quyết căn rằng không để lộ ra. Và rồi ngón tay cậu luồn thẳng vào trong, chạy dọc men theo làn da trơn láng mát lạnh của cô, từng chút từng chút hướng lên... Cuối cùng bàn tay cậu chạm vào đôi nhũ hoa mềm mại trước ngực cô. Diệp Phiên Nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc, cô há hốc miệng thở dốc. Cô chưa kịp ngăn cản thì Dương Tịch đã vén chiếc váy ngủ lên. Diệp Phiên Nhiên ngơ ngác ngồi bật dậy, kéo chiếc váy ngủ xuống, giận dữ nói: “Dương Tịch, anh làm gì vậy?”

Cậu hạ thấp giọng, vẻ mặt nài nỉ: “Cho anh xem một chút!” Rõ ràng hệt như đứa trẻ vòi ăn kẹo ngọt.

Diệp Phiên Nhiên kiên quyết lắc đầu, đẩy cậu ra: “Người anh toàn mồ hôi, hôi chết được, mau đi tắm đi!”

Cả ngày ngồi trên xe lửa, Dương Tịch biết toàn thân cậu nặng mùi mồ hôi nhưng vẫn sáp lại gần cô, khẽ lay cô, nói giọng trẻ con: “Một lát thôi mà!”

Diệp Phiên Nhiên vẫn cự tuyệt cậu nhưng thái độ không còn kiên quyết như vừa rồi nữa. Nội tâm giằng xé dữ dội, ngẫm nghĩ mình sớm muộn gì cũng là của anh, còn xem xét gì nữa chứ? Dưới sự đồng ý ngầm của cô, Dương Tịch vén chiếc váy ngủ lên đến tận ngang ngực. Diệp Phiên Nhiên xấu hổ mắt nhắm nghiền không muốn chạm vào niềm dục vọng ham muốn trong đôi mắt cậu.

Hốc mắt Dương Tịch gần như rách toạc ra, cậu nhìn chăm chú vào bầu ngực của cô. Bầu ngực cô tuy không đầy đặn nhưng tròn trĩnh hướng lên hết như đôi bồ câu trắng ngọc ngà đáng yêu, mềm mại mịn màng long lanh sáng chói dưới ánh đèn. Cậu khẽ rên rỉ thì thầm, khom người há miệng khẽ ngậm lấy núm nhũ hoa. Diệp Phiên Nhiên chợt mở choàng đôi mắt đang khép chặt, ra sức thừa sống thiếu chết đẩy vai cậu ra nhưng cậu vẫn chẳng mấy may nhúc nhích, vùi mặt trước ngực cô, nhẹ nhàng gặm nhấm mơn trớn. Diệp Phiên Nhiên cất tiếng van nài, tiếng thổn thức hòa cùng cơn thổ dốc: “Đừng... xin anh đấy, đừng...”

Dương Tịch lúc này không còn kiềm chế được mình nữa, cậu ôm lấy cô ngã vật ra giường, nâng mặt cô lên hôn say đắm khiến cô gần như ngạt thở. Trong cơn kích động cuồng phong lạ lẫm, cậu tuột chiếc quần lót của cô, đưa người tiến vào trong cơ thể cô.

Toàn thân Diệp Phiên Nhiên đau đớn hết như bị đâm xuyên thủng. Cô cắn chặt khóe môi, ôm chặt lấy bờ vai rộng lớn ướt sũng

mồ hôi, hàng nước mắt không ngừng tuôn rơi theo gò má... Giữa làn nước mắt tuôn rơi lẫn cùng những giọt mồ hôi thánh thót, Diệp Phiên Nhiên trải qua đêm đầu tiên của mình, hoàn thành bước chuyển biến từ cô gái sang đàn bà.

Đó là lần đầu tiên đáng giá nhất của đời cô, cô không hề hối hận, đêm đó cô đã trải qua cùng Dương Tịch.

Bởi lẽ, cậu yêu cô và cô cũng vậy.

Phật nói: “Lưu tình hạ thế, nhận lấy cõi tiên bấy nhiêu là biển, hòa hữu tình nhân, làm chuyện khoái lạc, chớ hỏi thế nào là kiếp là duyên.”

Chương 30

Ánh nắng ban mai mờ nhạt hắt vào phòng. Bên ngoài cửa sổ, tiếng hót líu lo của đàn chim sẽ đã đánh thức Diệp Phiên Nhiên. Cô trở người nhận ra mình đang nằm trong vòng tay Dương Tịch.

Cậu vẫn chìm trong giấc ngủ say, chiếc khăn bông quấn ngang eo, để lộ khoảng ngực trần, khuôn mặt lúc ngủ ngây thơ trong sáng hết như đứa trẻ chưa hiểu sự đời, nhưng với cô mà nói, cậu là người đàn ông, người đàn ông vĩ đại đem lòng yêu cô.

Diệp Phiên Nhiên lặng lẽ bước xuống giường, đứng trước tấm gương trong nhà tắm, ngắm nhìn dung nhan mình. Bắt đầu từ tối qua, cô đã không còn là con gái mà là một người đàn bà thực sự nhưng đáng vẻ bề ngoài chẳng mấy thay đổi. Khổng Thiên Thiên từng nhỏ to tí tẹo với cô rằng sự khác biệt giữa trinh nữ và gái

không còn trinh trắng biểu hiện ở đuôi lông mày. Hàng lông mày của trinh nữ thường gọn gàng, thẳng đứng, còn của gái đã mất trinh thì lộn xộn toán loạn.

Cô kiểng gót chân đứng trước gương, chăm chú nhìn hàng lông mày của mình, hình như thực sự không còn rậm rạp thẳng hàng như tối qua nữa.

“Này, em đang nhìn gì vậy?” Sau lưng chợt vọng lại tiếng nói của Dương Tịch.

Diệp Phiên Nhiên giật mình, quay lại thì cậu đã ôm lấy cô từ phía sau, cầm cậu gác trên vai cô, giọng dịu dàng trêu mếu: “Sao không ngủ thêm một lát, dậy sớm thế?”

“Thấy ghét quá, làm người ta giật cả mình.” Diệp Phiên Nhiên xẵng giọng nói.

Từ sau chuyện tối qua, mối quan hệ giữa hai người càng tiến thêm một bậc. Dương Tịch ôm chặt lấy cô, nói giọng trầm ngâm vỗ về: “Phiên Phiên à, cảm ơn em... Cảm ơn em đã trao cho anh đêm đầu tiên của mình!”

Mặt Diệp Phiên Nhiên bất giác ửng đỏ. Cô xấu hổ quay người lại sà vào lòng cậu, hai tay co lại thành nắm đấm ra sức đánh vào ngực cậu: “Dương Tịch, anh thật là đáng ghét!”

Dương Tịch để mặc cô nhõng nhẽo nũng nịu, lấy cậu ra làm chỗ để trút, mãi tận khi cô bình tĩnh cậu mới từ tốn nói: “Lát nữa bọn mình cùng nhau đi mua cặp ổ khóa trái tim ^[1] nhé!”

[1] Tương truyền Nguyệt lão có một cặp bảo vật ổ khóa trái tim, đôi nam nữ yêu nhau được ổ khóa trái tim khóa lại thì sẽ chẳng bao giờ phân ly. Nếu tình yêu của những người yêu nhau làm cảm động Nguyệt lão thì Nguyệt lão sẽ ném cặp ổ khóa trái tim cho họ, để bọn họ có thể đời đời kiếp kiếp vĩnh kết đồng tâm.

Đây cũng chính là một trong những mục đích đến Hoàng Sơn của cậu. Nghe nói, những cặp nam nữ yêu nhau thường khắc tên hai người lên chiếc ổ khóa trái tim, sau đó đặt ổ khóa trên đỉnh Quang Minh^[1] của ngọn núi Thiên Đô, tỉnh Hoàng Sơn thì cả đời này cả hai sẽ mãi chẳng bao giờ chia ly.

[1] Đỉnh Quang Minh: Một trong những đỉnh núi cao nhất ở Hoàng Sơn.

Tuy rằng hiện giờ tình cảm hai người nồng nàn thắm thiết nhưng mọi việc diễn ra quá suôn sẻ hoàn hảo khiến cậu thường xuất hiện cảm giác đang mơ giấc mơ không có thực, cậu lo sợ khi tỉnh giấc, Diệp Phiên Nhiên đã chẳng còn ở bên cậu nữa... Chủ quan mà nói thì Dương Tịch đã từng đánh mất Phiên Phiên, hai người suýt lướt qua nhau, sự việc này khiến cậu xuất hiện di chứng về sau. Khách quan mà nói thì hai người còn ba năm nữa mới tốt nghiệp, lại là tình yêu cách biệt hai nơi, giữa họ sẽ còn rất nhiều biến cố thay đổi. Nói cậu mê tín cũng được, ấu trĩ, trí thông minh kém cỏi cũng chẳng sao, bất luận dùng biện pháp gì đi chăng nữa, chỉ cần điều đó có thể giúp cậu rũ bỏ nỗi bất an trong lòng mình.

Bởi lẽ tuổi trẻ chưa hiểu sự đời, bởi lẽ tình yêu của cậu quá sâu đậm, nên cậu mới suy tính thiệt hơn, thi thoảng cảm thấy lo sợ bất an.

Ăn xong bữa sáng, bốn người họ gia nhập vào nhóm leo núi. Hai cô gái thường ngày ít vận động, luôn miệt than vãn kể khổ, cả đoạn đường đi không ngừng nghỉ, mồ hôi vã ra khô rồi lại ẩm ướt, ướt rồi lại khô, khó khăn lắm mới leo lên đến đỉnh Quang Minh, nước uống mang theo đều đã cạn. Tào Quyên và Diệp Phiên Nhiên đều khát khô cổ họng, mệt đến mức chân tay rã rời, sức cùng lực kiệt, ngồi xuống tảng đá dưới gốc cây chẳng tài nào leo nổi nữa.

“Đi nào, Dương Tịch, bọn mình đi mua nước!” Trần Thần kéo Dương Tịch đến hàng quán đơn sơ dựng trên ngọn đồi, đi được nửa đường, cậu chợt dừng lại, ngao ngán thở dài, nói: “Tào Quyên không phải là người con gái trinh trắng.”

Dương Tịch liếc nhìn cậu vẻ thông cảm, chìa tay ra vỗ vai cậu ta.

“Diệp Phiên Nhiên, cô ấy?” Trần Thần hỏi thăm dò, trông thấy Dương Tịch ra ngón tay “OK” thì cậu ta nói nhỏ: “Cô ấy là người con gái tốt, tiểu tử cậu phải biết trân trọng đấy nhé! Nói thật, con gái như cô ấy bây giờ chẳng còn nhiều nữa đâu...”

Dương Tịch dĩ nhiên hiểu điều đó, Diệp Phiên Nhiên tuy cặp kè với Thẩm Vỹ cả năm trời nhưng nụ hôn đầu cùng đêm đầu tiên của cô đều thuộc về cậu. Một cô gái trong sáng hoàn hảo như vậy, cậu làm sao nhẫn tâm làm tổn thương, phụ lòng cô được chứ?

Cậu vô cùng thành khẩn đặt cặp ổ khóa trái tim có khắc tên của hai người khóa trên đỉnh núi Quang Minh, rồi ném chiếc chìa khóa xuống tận sâu vách núi, quay sang trông thấy Diệp Phiên Nhiên đang ngồi đầu bên kia phiến đá, gương mặt cười rạng rỡ,

cặp mắt sáng ngời, sắc mặt hồng hào, hệt như hoa đỗ quyên giữa vách núi, xinh tươi rạng rỡ.

“Diệp Phiên Nhiên, anh yêu em, chúng mình cả đời sẽ không xa nhau!” Dương Tịch hai tay đặt lên miệng, đứng ngay trên đỉnh núi, ngang nhiên hét thật to với cô.

Diệp Phiên Nhiên mím môi nheo mắt nhìn cậu, không đáp trả, nụ cười mím nở trên bờ môi.

Tiếng gió núi hò hét rít gào, lướt vù vù qua bên tai, trong vách núi trống trải, dường như có một giọng nói từ nơi xa xăm vọng về: “Không xa nhau... không xa nhau... không xa nhau...”

Ba ngày sau, họ đón chuyến xe lửa đi Phục Môn. Tại đảo Cổ Lăng, Diệp Phiên Nhiên tay xách dép lê, chân trần chạy nhanh trên bãi cát. Gió biển thổi tung mái tóc dài của cô, khuôn mặt trắng nõn bị ánh mặt trời gay gắt ngày hè chiếu ửng đỏ nhưng vẻ mặt tươi cười rạng rỡ chẳng hề biết đến ưu sầu, nở rộ giữa bầu trời tháng Bảy xanh lam ngọc bích. Dương Tịch chạy đuổi theo cô, hai đôi bàn chân in hằn trên bờ cát mịn trắng tinh, quanh co khúc khuỷu, phẳng phất tựa như vương quốc cổ tích xinh đẹp trong truyền thuyết.

Hai người cùng chụp bức ảnh trên mỏm đá dưới ánh mặt trời. Chính khoảnh khắc Trần Thần bấm máy thì Dương Tịch chợt nghiêng mặt đặt nụ hôn trên môi Diệp Phiên Nhiên. Bất ngờ, Diệp Phiên Nhiên sững sốt trố đôi mắt vừa tròn vừa to, bờ môi khẽ nhếch lên khiến ai cũng thấy đáng yêu hệt trẻ thơ. Còn Dương Tịch chỉ lộ nửa gương mặt trông nghiêng, nhưng đường nét rõ ràng, đầy sắc sảo, trẻ trung xuân sắc không gì sánh bằng.

Sau khi từ Phục Môn trở về, Dương Tịch giở bức ảnh đó ra, viết hàng chữ ở mặt sau: “Dương Tịch và Diệp Phiên Nhiên, 1314.”^[1]

[1] 1314: Trong tiếng Hoa, con số này phát âm là “yi san yi si”, giống với “yi sheng yi shi”, ngụ ý “suốt đời” hay “trọn đời trọn kiếp”.

Bức ảnh đó, vẫn nằm trong ví tiền của cậu, mãi đến khi bức ảnh ố vàng, cậu vẫn chẳng nỡ lòng nào vứt bỏ.

Chuyến du lịch lãng mạn khép lại, Diệp Phiên Nhiên đắm mình trong sự sợ hãi bất an. Kỳ nguyệt san trước kia vốn rất đều đặn thì giờ mãi chẳng thấy đến, nhầm tính cô đã trễ hơn mười ngày.

Bóng tối có thai bao trùm quanh cô. Những khi hẹn hò với Dương Tịch cô không để cậu động vào mình, giọng điệu đầy vẻ oán trách. Dương Tịch ra sức trấn an cô, sau đó thì gọi điện thoại cầu cứu Trần Thần.

Trần Thần hỏi trong điện thoại: “Bọn cậu không sử dụng biện pháp phòng ngừa nào sao?”

“Có chứ!” Dương Tịch đáp: “Lần đầu tiên lúc ở Hoàng Sơn, nhưng mà sau đó cô ấy có uống thuốc ngừa thai khẩn cấp, có hiệu lực trong vòng hai mươi bốn giờ...”

“Vậy thì mau đến bệnh viện đi!” Trần Thần nói: “Đến nhà thuốc mua que thử thai cũng được, nếu thực sự dính rồi thì nhanh chóng bỏ đi thôi! Bệnh viện bố mẹ mình vừa tiến hành cuộc phẫu thuật nạo thai gây tê, giảm bớt cơn đau đớn, vết mổ nhỏ, không để lại di chứng, không ảnh hưởng khả năng sinh sản sau này...”

Dương Tịch gần như không có dũng cảm nghe tiếp nữa, bàn tay phải nắm chặt tai nghe đang không ngừng run rẩy. Phiên Phiên tội nghiệp, vì cậu yêu cô mà đã làm hại cô mất rồi!

Mười giờ sáng Diệp Phiên Nhiên nhận được điện thoại của Dương Tịch, hẹn gặp mặt tại Vọng Giang Đình ngay gần nhà cô. Cô tắt máy, đang định ra ngoài thì mẹ cô hoài nghi hỏi: “Phiên Phiên, con mua điện thoại bao giờ vậy?”

Diệp Phiên Nhiên không ngăn nổi vẻ lúng túng, lẽ nào bố mẹ phát giác ra điều gì ư? Ngoài mặt cố làm vẻ thản nhiên, cô trả lời giọng băng quơ: “À, là điện thoại cũ của một đứa bạn học con, bạn ấy gần đây thích chiếc điện thoại kiểu dáng mới có thể chụp ảnh nên bán giá rẻ lại cho con!”

“Bọn con hiện giờ vẫn còn là sinh viên mà theo đuổi những thứ đồ dùng cao cấp, quần áo cũng phải mặc hàng hiệu, điện thoại cầm tay phải dùng kiểu mới, chạy theo chủ nghĩa hưởng thụ điển hình quá!” Bố Diệp tiếp lời: “Phiên Phiên, nhà mình điều kiện chẳng bì bằng nhà người khác, con đừng có tâm lý mộng tưởng trèo cao. Học hành thật giỏi ở trường, sau này ra ngoài xã hội, tìm được việc làm tốt, được vậy là tốt lắm rồi!”

“Con biết rồi!” Diệp Phiên Nhiên nói nhỏ. Từ khi bố mẹ đều nghỉ hưu, điều kiện kinh tế gia đình ngày càng kém, học phí cùng chi phí sinh hoạt đại học của cô là một gánh nặng không nhỏ với bố mẹ. Ngoài việc mua những thứ đồ nhu yếu phẩm thì Diệp Phiên Nhiên hoàn toàn không đòi hỏi bố mẹ chi tiền. Quần áo, giày dép của cô đều hết về từ những sạp bán vỉa hè, đến cả chi phí đi du lịch lần này cũng do Dương Tịch chi trả.

Dương Tịch là con trai độc nhất trong nhà, nghe nói còn là đích tôn ba đời, cậu được người nhà hết sức cưng chiều. Ông nội đã ngoài tám mươi đức cao vọng trọng thì càng xem cậu như bảo bối quý giá. Tướng mạo xuất chúng, thành tích học tập xuất sắc, lại không bị tiêm nhiễm thói hư tật xấu, lười nhác hay chơi bời lêu lổng. Có một đứa cháu ngoan như vậy, lẽ nào không nâng niu chiều chuộng? Diệp Phiên Nhiên hiểu rằng, bản thân mình so với hoàn cảnh gia đình Dương Tịch có thể nói là “đũa mốc đòi chài mâm son”, theo quan niệm dân gian thì đó là môn không đăng hộ không đối.

Diệp Phiên Nhiên trước nay chưa từng nghĩ đến chuyện thân phận hai người, nghĩ đơn thuần chỉ cần hai người yêu nhau thì những việc khác có thể không cần màng đến. Giờ mẹ cô nhắc đến chuyện tiết kiệm thì cảm giác tự ti mập mờ nhen nhúm trong lòng cô.

“Hạ Phương Phi rủ con đi xem phim, trưa không về nhà ăn cơm!” Diệp Phiên Nhiên vờ ra vẻ thoải mái nói.

“Cô bạn này hào phóng thật đấy, mời đi xem phim rồi mời đi ăn cơm. Lần trước còn rủ cùng đi chơi nữa!” Mẹ Diệp vô tình ca ngợi khiến Diệp Phiên Nhiên áy náy trong lòng.

Bố mẹ là người gần gũi và đáng tin cậy nhất của cô. Vậy mà cô giấu bố mẹ hết chuyện này đến chuyện khác. Nếu như hai người biết chuyện cô lén lút yêu đương lại còn mang thai với bạn trai, nhất định sẽ tức đến mức ngất ngay tại chỗ.

Bố mẹ yêu quý của con, xin hãy tha thứ cho sự thiếu hiểu biết non nớt của đứa con gái này. Cô thà rằng làm tổn thương chính

mình cũng không muốn để bố mẹ phải buồn bã ưu sầu. Lỗi của con gây ra, tự con phải giải quyết!

Khi cô đến Vọng Giang Đình thì Dương Tịch vẫn chưa đến. Diệp Phiên Nhiên ngồi trên ghế đá, nhìn ra con đường phía ngoài lan can trông thấy một nhóm nữ sinh trung học mặc đồng phục đạp xe chạy ngang qua, bọn họ nói cười líu ríu, mặt mày vui vẻ phấn khởi, chẳng rõ đang bàn tán chuyện gì.

Diệp Phiên Nhiên dường như tìm thấy hình ảnh của mình trước kia. Cô cũng từng trẻ trung sôi nổi, tràn đầy sức sống thế này, nổi phiến muộn khi đó nếu không phải là thi cử thì là học hặc với bạn bè, bằng không thì là bị thầy cô mắng mỏ. Cô lớn hơn họ chẳng bao nhiêu, gương mặt chưa thoát khỏi vẻ non nớt nhưng tâm hồn đã bị mài mòn, có phần đổi thay chút đỉnh.

Những năm tháng trong sáng vô tư, cô chẳng bao giờ có thể trở lại được nữa. Đây chính là sự khác biệt giữa cuộc sống trung học và đại học.

Ánh mặt trời mùa hạ gay gắt từ ngoài rọi vào, hắt trên da cô, kèm theo nỗi đau đớn nóng ran cháy bỏng.

Tình yêu, chẳng phải là điều kỳ lạ diệu kỳ nhất đó sao? Vì sao lại khiến cô cảm thấy rầu rĩ khổ sở thế này?

Dương Tịch cũng chẳng phải chàng trai kim đồng trong mắt các bạn nữ sinh thời trung học nữa. Lốp mạ vàng khắc trên người cậu đã dần lu mờ. Thực ra, cậu chỉ là chàng trai bình thường đứng trước sự trách móc của cô, cậu cũng hoảng hốt, bứt rứt không yên. Những ngày tháng gần đây, Dương Tịch vô cùng chán chường, lòng can đảm tự tin trước kia chợt tan biến sạch.

Cô thực sự có thai hay không, hiện vẫn chưa thể xác định được. Diệp Phiên Nhiên không muốn chuyển nỗi âu lo của mình sang Dương Tịch nhưng chính lúc này, cậu là đối tượng duy nhất mà cô có thể trút giận.

Lúc Dương Tịch đến, gương mặt chẳng hề có nụ cười, hàng lông mày đè nặng trên hai con mắt, sắc mặt sa sầm.

“Anh hỏi Trần Thần rồi, cậu ấy bảo tốt nhất là đến bệnh viện kiểm tra!” Cậu ngồi xuống chiếc ghế đá.

“Anh nói với Trần Thần hả?” Diệp Phiên Nhiên trăn trăn nhìn cậu vẻ khó tin. Dương Tịch còn nói cả chuyện này với Trần Thần, sau này trước mặt Trần Thần cô còn mặt mũi nào nữa.

“Sao em lại sợ cậu ta biết?” Dương Tịch chau mày khó hiểu. “Cậu ta là anh em tốt nhất của anh, chuyện này chẳng có gì phải giấu giếm cả. Bố cậu ấy làm trong bệnh viện, có thể giúp đỡ được...”

“Chẳng lẽ cả anh cũng nói với cả bố cậu ấy luôn à?” Máu trong người cô bỗng chốc xộc lên tận não. Cô hét như túi pháo sắp được châm ngòi, nhảy dựng trên ghế đá: “Dương Tịch, anh nhất định phải loan tin cho mọi người biết mới hài lòng hay sao? Em là con gái, việc này mà đồn ra ngoài... Anh ích kỷ quá, chuyện gì cũng chỉ biết nghĩ đến mình, chưa bao giờ anh nghĩ cho em cả! Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy!”

Dương Tịch cũng rất sốt ruột, lời chỉ trích của Diệp Phiên Nhiên khiến cậu không nhịn nổi: “Trước đây anh thế nào, bây giờ thế nào? Anh làm vậy chẳng phải vì muốn tốt cho em sao?”

“Muốn tốt cho em?” Diệp Phiên Nhiên ngay tình thế cấp bách, nói chẳng lựa lời: “Đừng nói như thế anh quang minh lỗi lạc, anh chẳng qua chỉ vì muốn thỏa mãn ham muốn dơ bẩn của mình mà thôi!”

“Đúng vậy, ham muốn của anh dơ bẩn, chẳng lẽ em không muốn sao?” Dương Tịch nói giọng chế nhạo: “Làm như anh cưỡng hiếp em vậy!”

Diệp Phiên Nhiên nín thở, mắt mở to. Cô hoàn toàn ngơ ngác, chẳng thể phản ứng gì, dường như cô nghe không hiểu những lời cậu nói.

Bất thành linh trông thấy sắc mặt đờ đẫn của cô, Dương Tịch mới ý thức được mình đã nói sai, lời nói ra muốn rút lại cũng chẳng kịp. Diệp Phiên Nhiên nhìn cậu, chậm rãi ngồi xuống ghế, toàn thân không tìm được cơn run rẩy.

“Dương Tịch, anh không cưỡng hiếp em, là em tự đâm mình trong trụy lạc, là em tự rước nhục vào thân...” Cô nghẹn ngào nói không nên lời, quay mặt đi, bờ vai gầy guộc mong manh khẽ run rẩy.

“Phiên Phiên, anh không có ý đó, anh...” Dương Tịch chợt không diễn đạt thành lời, chỉ cảm thấy sốt ruột. Nhìn cô khóc không thành tiếng, lòng cậu vừa thương xót vừa lo lắng, cậu bước lại gần ôm lấy cô: “Tha thứ cho anh, anh thực sự không cố ý làm tổn thương em, anh chẳng qua nóng lòng thôi!”

“Dương Tịch, em biết là anh đã coi thường em!” Diệp Phiên Nhiên hít một hơi thật sâu, chật vật gạt nước mắt: “Từ lúc em lên

giường cùng anh thì anh đã bắt đầu coi thường em rồi!”

“Không đâu, Phiên Phiên!” Dương Tịch cúi người, ôm lấy thân thể co rúm mềm nhũn của cô vào lòng: “Anh yêu em, sao anh có thể coi thường em chứ?”

Diệp Phiên Nhiên chẳng thể nói gì nữa, cổ họng cô như nghẹn cứng. Cô nhắm nghiền mắt, những giọt nước mắt rơi xuống thấm ướt chiếc áo sơ mi trắng của cậu.

Lời của Dương Tịch như mũi dao hai lưỡi đâm sâu vào lồng ngực cô. Tuy rằng cô biết cậu không cố ý nhưng cô vẫn khó có thể nguôi ngoai được.

Cô có thể không để tâm đến người ta nói gì, làm gì, nhưng Dương Tịch là người cô yêu, ở trước mặt cậu, cô cao ngạo lại tự ti, chẳng thể chịu đựng được lời nói của cậu dù rằng chỉ là vô tình.

Tình cảm thời tuổi trẻ, thuần khiết và trong suốt tựa pha lê nhưng cũng rất mong manh, chỉ cần không cẩn thận, sẽ để lại vết sẹo trong lòng đôi bên, lâu ngày khó mà lành lặn được. Khi vết thương chất chứa góp nhặt theo từng năm tháng sẽ dần dần trở thành sự tổn thương.

Chuyện nghi ngờ mang thai ngoài ý muốn, kết quả cuối cùng cũng đã có, chẳng qua chỉ là do sợ hãi mà thôi.

Chương 31

Nguyên do là vì Diệp Phiên Nhiên uống thuốc ngừa thai khẩn cấp, thêm vào đó là đoạn đường đi xe quá mệt mỏi, cùng với hàng loạt nguyên nhân thay đổi môi trường mà dẫn đến sự rối loạn tâm sinh lý, gây nên tình trạng rối loạn kinh nguyệt.

Tháng 7 năm 2002 cứ thế lướt qua kẽ tay mà trôi đi.

Vào mùa hạ nóng bức oi ả, Diệp Phiên Nhiên chào đón sinh nhật lần thứ hai mươi của mình. Tối đó, Dương Tịch tổ chức sinh nhật cho cô tại quán bar, Trần Thần cũng đến tham dự.

Dương Tịch mua một chiếc bánh ga tô thật to, trên bề mặt là một trái tim rất lớn. Hai mươi ngọn nến nhỏ nhắn lay động trong bóng tối, hắt trên gương mặt ửng đỏ của Diệp Phiên Nhiên. Dương Tịch khẽ khàng hát bài hát mừng sinh nhật bằng chất giọng trầm lắng, Trần Thần thì giục Diệp Phiên Nhiên cầu nguyện.

Cô ngẩng đầu, liếc mắt nhìn gương mặt tuấn tú của Dương Tịch qua ánh nến lung linh, người đàn ông trước mặt cô, người cô muốn sống chung cả cuộc đời này, và rồi cô nhắm mắt lặng lẽ thầm cầu nguyện: “Xin hãy để chúng tôi ở bên nhau, mãi mãi bên nhau, không bao giờ rời xa!”

Diệp Phiên Nhiên mở mắt, Dương Tịch nhìn cô mỉm cười, hàm răng trắng muốt, ánh mắt long lanh trong veo, xua tan cả vẻ mặt ảm đạm buồn rầu mấy ngày qua, trở lại dáng vẻ hăng hái phấn khởi như ngày nào. Cô lại được trở về lớp trung học năm nhất, bắt gặp chàng nam sinh đứng trên bục giảng giới thiệu bản thân, thật khó tin rằng hai người đã có thể ở bên nhau.

Ba người chia nhau bánh ga tô. Sau đó Dương Tịch nhào về trước hôn cô, báo hại trên hàng lông mày và mũi cô dính đầy kem

bơ sữa. Ánh nhìn mờ ám đổ dồn từ bốn phía, bộ dạng Diệp Phiên Nhiên thâm vô cùng, cô ra sức đẩy cậu ra. Trần Thần ngồi cạnh chòng ghẹo cổ vũ.

Tối đó, Trần Thần và Dương Tịch uống rất nhiều, cốc bia cạn rồi lại đầy, đầy rồi lại cạn. Diệp Phiên Nhiên khuyên ngăn cũng chẳng được, Trần Thần nhân lúc có mặt Diệp Phiên Nhiên, hấn bèn hồi tưởng lại kỳ nghỉ Quốc khánh mồng 1 tháng 10 khi Dương Tịch đến đại học N.

“Tối đó hơn mười hai giờ đêm, cậu ta đứng dưới dãy ký túc xá nữ gào thét rất cổ bồng hòng: “Diệp Phiên Nhiên, cậu ra đây cho tôi!” Hò hét một hồi hai mươi mấy tiếng đến nỗi khổ hòng khan cứng, vẫn hét mãi không ngừng. Cuối cùng đã làm kinh động đến bộ phận bảo vệ, suýt chút nữa thì tưởng cậu ta là tên khủng, định bắt đi luôn rồi.” Trần Thần có chút ngà ngà say, hấn ra sức kéo lấy tay Diệp Phiên Nhiên, vừa cười vừa nói: “Cậu không biết đâu, khi đó, cậu ta chính là kẻ điên rồ, một kẻ vì tình mà phát rồ!”

Dương Tịch vừa hớp ngụm bia, câu nói của Trần Thần làm cậu bị sặc, ho sù sụ: “Tối đó tớ uống nhiều quá, tiểu tử như cậu cũng chẳng khuyên ngăn tớ, chỉ đứng cạnh nhìn tớ làm trò cười.”

“Người anh em à, tớ chỉ thấy cậu phiên muộn trong lòng, cần phải có men rượu để mà trút giận!” Trần Thần nói: “Ngày thường cậu cứ bày đặt làm ra vẻ, kiêu ngạo, lý trí cho lắm vào. Quen cậu lâu vậy rồi, tớ chỉ trông thấy cậu hai lần thất thố, lần kia chính là lần cậu nện trái bóng rổ vào Diệp Phiên Nhiên...”

“Hôm nay là ngày vui, sao cậu lôi mấy chuyện nhằm nhí đó ra nói hả?” Dương Tịch cảm thấy mặt mày nóng ran, giận dữ nói:

“Trần Thần à, ở đây không còn chuyện của cậu nữa, cậu có thể biến được rồi đó!”

“Đây gọi là qua cầu rút ván đấy!” Trần Thần quẹo đầu ghé sát vào tai Diệp Phiên Nhiên cười đùa: “Dương Tịch theo đuổi được cậu, vẫn là nhờ tớ đứng giữa mai mối xe duyên. Khi đó, cậu ta đổ kị với Thẩm Vỹ muốn chết, trông thấy bọn cậu ở bên nhau, đôi mắt như lóe lên ngọn lửa... Tên tiểu tử này độc đoán ngang ngược, lòng dạ hẹp hòi, lại hay ghen tuông, sau này cậu phải cẩn thận chút nhé!”

Dương Tịch thụi ngay một cước vào lưng hắn, đẩy hắn tránh ra khỏi Diệp Phiên Nhiên: “Mau biến đi, biến đi, làm kỳ đà cản mũi còn lắm lời nữa!”

“Dương Tịch, có lời rất quan trọng, hình như cậu quên chưa nói thì phải!” Trần Thần tay chống trên lưng ghế, liếc mắt nhìn Dương Tịch: “Cậu nói xong, tớ sẽ đi ngay!”

Dương Tịch lẳng lẳng nhìn Diệp Phiên Nhiên, dưới ánh đèn vàng nhạt, đôi mắt cô sáng long lanh tựa những vì sao, ánh mắt dịu dàng hết như làn nước. Ánh mắt ấy đã tiếp thêm dũng khí lớn lao cho cậu.

Cậu ngẩng đầu, uống một hơi cạn bia trong cốc rồi hướng mắt nhìn về phía sân khấu, chụp lấy chiếc micro, mượn hơi men nói to: “Cưng à, anh xin lỗi! Mấy ngày nay anh đã khiến em chịu vất vả, mong em tha thứ cho anh! Đây là lần đầu tiên anh cùng em mừng sinh nhật! Anh mong rằng sau này hàng năm anh được bên em vào ngày này!”

Dứt lời, tiếng thét chói tai cất lên từ bốn phía, mọi người đưa mắt nhìn Diệp Phiên Nhiên với ánh mắt ngưỡng mộ. Cô trở thành nữ nhân vật chính hạnh phúc.

Lúc còn trẻ, thường thì khi vết sẹo đã lành, người ta sẽ quên đi cảm giác đau đớn. Hai người nhanh chóng quên niềm khổ sở của vài ngày trước, lại bám chặt lấy nhau hết như chất keo dính.

Dương Tịch giữ lời hứa ban đầu với Diệp Phiên Nhiên, cậu bắt đầu dạy cô kỹ năng ném bóng ba bước. Thế nhưng, cô gái thực rất khờ khạo, học thế nào cũng chẳng làm được. Nguyên nhân quan trọng nữa chính là, cô vốn không để tâm quan sát kỹ thuật chạy ba bước, mọi sự chú ý của cô đều đổ dồn vào Dương Tịch, bởi lẽ tư thế chơi bóng của Dương Tịch quá bắt mắt, động tác trơn tru, loáng một cái cậu đã cho bóng vào rổ.

Sau đó thì Dương Tịch thực sự mất cả kiên nhẫn, nhắc bóng cô lên, đặt cô ngồi trên vai mình, ném thẳng trái bóng vào trong rổ: “Xem này, đây gọi là ghi bàn!”

Dưới ánh nắng chiều vàng vọt tháng Tám, gương mặt trẻ trung sôi nổi sống động, từng góc cạnh, mỗi đường nét đều khiến người khác phải xao lòng.

Trời về đêm, mây dồn động khắp bầu trời, ánh trăng khuyết lưỡi liềm cong cong tựa đôi chân mày.

Diệp Phiên Nhiên ngồi trước máy tính, vô tình nhấp mở thùng thư, xóa từng bức thư điện tử vào thùng rác. Mấy hôm trước, do doanh số bán hàng của bố Diệp đột ngột tăng vọt, công ty tặng cho bố chiếc máy tính xách tay, ông tặng lại cho cô coi như món quà nhân dịp sinh nhật.

Khi mở đến bức email cuối cùng, cô chợt phát hiện ra những hàng chữ tiếng Anh quen thuộc, tên phiên âm là “Thẩm Vỹ”. Diệp Phiên Nhiên kinh ngạc, vội vàng mở email, một tấm thiệp sinh nhật hiện ra ngay trước mặt cô. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, từng khóm hoa tường vy hồng nhạt, hết như áng mây hồng phấn, xa xa là cỗ máy xay gió cỡ lớn, một cô gái đứng giữa rừng hoa, hàng lông mày đen rậm, làn môi đỏ thắm, mái tóc dài bay lượn phấp phới, nở nụ cười rạng rỡ như hoa.

Kèm theo là tiếng nhạc du dương, vài câu chữ tiếng Trung chậm rãi hiện lên trên bức ảnh. “Phiên Phiên à, sinh nhật vui vẻ!”

Bàn tay nắm lấy con trỏ chuột dừng lại bất động trên bàn. Ánh mắt cô nhìn trân trân vào màn hình, suy nghĩ miên man, hơi thở đứt quãng.

Thời gian gửi email là tối khuya ngày 27 tháng 7. Khi đó cô cùng Dương Tịch ăn mừng sinh nhật trong quán bar, cười nói chọc phá, vui mừng phấn khởi. Còn Thẩm Vỹ một mình ngồi trước màn hình máy tính lạnh lẽo để gửi cho cô tấm thiệp điện tử mừng sinh nhật.

Bức ảnh ngập tràn niềm ấm áp và hạnh phúc nhưng con tim cô lại dường như rơi vào trời đông lạnh giá.

Có lẽ do máy điều hòa trong phòng bật quá lớn. Diệp Phiên Nhiên ôm lấy chú gấu bông nhỏ nhắn đầu giường, kiểm tìm chút cảm giác ấm áp, cô bất cẩn nhấn vào đầu gấu bông. Giọng ca đau thương của Trần Bách Cường tràn ngập bên tai cô.

“Phiền muộn không ngớt, sầu muộn chẳng thế nào với, cớ sao lòng anh đầy trống trải?”

Tình cảm đã ra đi, mọi thứ đều tan biến nhưng nỗi sầu muộn trong lòng anh chẳng thế nào tiêu tan.

Tại sao trên môi em mãi ngượng ngùng nói đó, cớ sao con tim anh vẫn không chịu nguôi ngoai?

Dù anh hiểu rằng tình yêu ra đi tất thấy đều trở nên vô nghĩa, nhưng cớ sao anh vẫn chỉ yêu mình em?”

Cuối bức email, Thẩm Vỹ để lại dòng chữ: “Sau này, mỗi năm đến ngày này, mình sẽ gửi tặng cậu thiệp chúc mừng sinh nhật cho đến khi nào cậu yên bề gia thất, tìm được bến đỗ hạnh phúc. Cho dù người đó là Dương Tịch hay ai đi chăng nữa.”

Hóa ra, cậu đã biết chuyện cô và Dương Tịch bên nhau, cậu đã biết...

Mùa xuân năm 2003, dịch bệnh SARS bất ngờ ập đến, với bao người đó là ký ức xám xịt chẳng thể xóa nhòa được.

Ngay từ cuối năm 2002, những tin tức liên quan đến dịch bệnh SARS đã lan truyền khắp các diễn đàn trên mạng. Diệp Phiên Nhiên còn nghe Dương Tịch và Trần Thần thảo luận về việc này, phát bệnh sớm nhất là tại tỉnh Quảng Đông, nghe nói tại Hà Nguyên^[1] đã bùng phát dịch bệnh, lan truyền rất mạnh, có người nói là “bệnh dịch hạch”. Vì Hà Nguyên rất gần Quảng Đông, Diệp Phiên Nhiên không khỏi lo lắng, Dương Tịch cười ghẹo cô lo bò

trắng răng: “Con gái đúng là nhát gan!” Trần Thần nói: “Yên chí, trời có sập xuống thì có Dương Tịch thay cậu gánh!”

Diệp Phiên Nhiên lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Dù rằng bên ngoài có bão táp mưa sa thì cô vẫn tin rằng bên cạnh cô luôn có một bờ vai mạnh mẽ ấm áp che chở cô.

[1] Một thành phố thuộc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Chương 32

Bắt đầu năm học mới đã là học kỳ hai năm thứ hai đại học, hai người vẫn chia cắt hai miền Nam – Bắc, vẫn tiếp tục nỗi tương tư nhớ nhung cháy bỏng. Diệp Phiên Nhiên trời sinh gương mặt búp bê, làn da mịn màng, cô thường xuyên bị người khác hiểu lầm là sinh viên đại học năm nhất. Càng khiến người ta dễ khóc dễ cười hơn chính là, một lần Diệp Phiên Nhiên bước ra từ thư viện, một chàng nam sinh mặc chiếc áo sơ mi điểm hoa giũ rịt cô tại cầu thang. Cô ngược mắt nhìn, gương mặt chàng nam sinh đó sừng phồng như màu gan lợn, mái tóc ngố dài thườn thượt, thấp thoáng che phủ vầng trán, hai hàng mí mắt sâu thẳm, vẻ mặt e thẹn phiến muộn trông rất giống Châu Du Dân.

“Mình muốn làm bạn với cậu!” Diệp Phiên Nhiên chưa kịp phản ứng thì trong tay cô đã có một bức thư tình. Đến khi cô hoàn hồn lại thì người con trai đó đã bỏ đi xa, bóng dáng cao ráo gây gò biến mất nơi chân cầu thang.

Về đến phòng ký túc xá, Diệp Phiên Nhiên mở bức thư ra, chính là chàng nam sinh năm nhất khác khoa, học chuyên ngành mỹ thuật. Chiều thứ Sáu hàng tuần cậu ta đều đến thư viện, ánh mắt chẳng rõ từ bao giờ luôn bị Diệp Phiên Nhiên ngồi tại hàng ghế cuối cùng ngay góc tường cuốn hút. Cô cụp hàng mi, mỗi khi đọc đến đoạn cảm động, khóe môi khẽ nhoẻn cười. Chính phong cách lặng lẽ trầm tĩnh trong khuôn viên trường càng khiến cô trở nên nổi bật.

Khổng Thiên Thiên giật phắt lấy lá thư của cô, đọc diễn cảm trước mặt đám chị em, rồi xuýt xoa nói: “Diệp Phiên Nhiên, mình dám đánh cược là cậu chạy không thoát được mệnh đào hoa đâu! Những chàng trai theo đuổi cậu chắc chắn là xếp dài kẻ sau nối đuôi kẻ trước, hết như nước sông Giang cuồn cuộn, trải dài không ngớt!”

Quả nhiên, khi Diệp Phiên Nhiên từ chối cậu sinh viên học khác khoa đó thì lại tiếp tục xuất hiện người khác dùng đủ mọi cách để đeo đuổi cô, nào là viết thư tình, tặng hoa hồng, thậm chí còn tặng bài hát trên chương trình phát thanh của trường hòng bày tỏ tình cảm với cô. Diệp Phiên Nhiên dần dà cảm thấy rất khó chịu, cô hận một nỗi mình có thể viết hàng chữ to trên trán: “Đã có bạn trai, làm ơn đừng quấy rối!”

Đứng trước biết bao lời nói mật ngọt chết ruồi, con tim Diệp Phiên Nhiên đã sớm có sự phòng bị, hết như một bức tường đồng kiên cố vững chắc, bất kể mũi tên thần tình ái Cupid cũng chẳng thể lọt vào được. Tình yêu, với cô mà nói là một đức tin, hết như trong lời bài hát Trương Tính Triết thể hiện.

“Tình yêu anh dành cho em là niềm tin vững vàng mạnh mẽ.

Tình yêu anh dành cho em là sức mạnh dịu dàng dũng cảm biết bao.

Anh mặc kệ con tim đau đớn tổn thương, bất chấp yêu khổ sở ra sao.

Mặc kệ người khác nghĩ mình thế nào đi chăng nữa.

Tình yêu là niềm tin kéo anh đến gần bên em...”

Nửa đêm, cô trốn trong chăn, đọc từng tin nhắn của Dương Tịch, đọc đến đoạn “Em yêu à, ngày 1 tháng 5 anh đến trường tìm em. Không cần ra bến đón anh, cứ ngoan ngoãn ở ký túc xá đợi anh nhé!”, cô không nhịn được mỉm cười, nhắn trả lời: “Được, em đợi anh!”

Vốn dĩ, đó là buổi hẹn hò đầy ngọt ngào. Ngày 1 tháng 5, Dương Tịch vai đeo ba lô xuất hiện trước cửa phòng ký túc xá của Diệp Phiên Nhiên khiến bao ánh mắt kinh ngạc ngưỡng mộ đều hướng về cô: “Thảo nào Diệp Phiên Nhiên dao chém không đổ, hàng trăm thuốc độc quyết không uống! Hóa ra là vì anh bạn cực phẩm bảnh trai này!”

Giờ trưa, Trần Thần đãi khách tại căn tin nhân dịp tổ chức buổi tiệc đón mừng Dương Tịch. Buổi chiều, Dương Tịch nhận lời mời tham dự trận đấu bóng rổ hữu nghị do khoa Thể dục tổ chức. Một bên là nam sinh khoa Thể dục Đại học N và một bên là nhân viên cán bộ nhà trường. Trận thi đấu sôi nổi quyết liệt vô cùng, phía khán đài chật cứng khán giả. Diệp Phiên Nhiên đứng ở hàng ghế đầu xem Dương Tịch tranh bóng, vượt người, đưa bóng vào rổ. Những tràng vỗ tay của mọi người cùng tiếng hét chói tai của những cô nàng hoàn toàn lấn át cả tiếng còi của trọng tài. Diệp

Phiên Nhiên đứng cạnh hồ hết cổ vũ đến mức rát cổ bỏng họng, đứt hơi khản tiếng.

Giờ giải lao giữa trận đấu, Dương Tịch chạy thẳng đến bên Diệp Phiên Nhiên, giật phăng chai nước khoáng trong tay cô, nói: “Đưa anh uống ngậm với!” Chai nước cô đã uống chỉ còn lại phân nửa, Diệp Phiên Nhiên vội vàng lôi ra chai khác đưa cho cậu: “Anh uống chai này đi, chưa mở đâu!” “Không, anh thích uống chai của em cơ!” Dương Tịch mạnh miệng nói, vẻ mặt giọng nói đều toát lên vẻ bướng bỉnh bất cần, lại còn hiện chút nét trẻ con trước mặt bao người quen và không quen.

Người ngồi cạnh nhận ra Diệp Phiên Nhiên, nhoẻn nụ cười ngưỡng mộ, rỉ tai thì thầm với người ngồi cạnh: “Chàng nam sinh bảnh trai trên sân chính là bạn trai của Diệp Phiên Nhiên đấy!”

Diệp Phiên Nhiên trông thấy nụ cười đắc ý của Dương Tịch, nhếch mép, dáng vẻ vô cùng gian xảo, cô biết rằng cậu cố tình làm vậy, mục đích chính là muốn nói với những nam sinh trong trường rằng cô là hoa đã có chủ. Tuy cô hơi e thẹn ngượng ngùng, mặt đỏ tận mang tai nhưng trong lòng chẳng hề oán trách, mà trái lại còn dấy lên cảm giác sung sướng đến ngọt ngào.

Ăn xong bữa tối, Diệp Phiên Nhiên dẫn Dương Tịch đi dạo quanh khuôn viên trường. Đây là điều cô mong muốn từ rất lâu, có thể cùng cậu tay trong tay tựa vai nhau sóng bước dưới ánh trăng, dù rằng đôi bên chẳng nói lời nào nhưng cảm giác ngọt ngào tận đáy lòng hết như đang ăn viên kẹo mật ngọt.

Cô chẳng màng đến ánh mắt đổ kỵ hay ngưỡng mộ của mọi người xung quanh, cô chỉ cần cảm giác về tình yêu bé nhỏ, giản đơn mà tĩnh lặng.

Giờ phút này đây, quan hệ giữa hai người là bình đẳng, không có kẻ ở trên cao, cũng chẳng có người nhỏ bé thấp hèn như hạt cát hạt bụi.

Tối đến, Diệp Phiên Nhiên dẫn Dương Tịch đến nhà trọ gần trường cô, sắp xếp ổn thỏa đâu ra đó, cô định ra về thì Dương Tịch không đành lòng ôm chầm lấy cô, khẽ hôn nhẹ lên thùy tai cô, nói: “Anh đến rồi mà em còn định về sao?”

Diệp Phiên Nhiên băn khoăn do dự hồi lâu, lý trí cùng tình cảm tranh đấu dữ dội. Cuối cùng cô quyết định ở lại. Nỗi lo sợ lần trước nghĩ lại vẫn khiến cô rùng mình. Nhưng giờ phút này, đối mặt với ánh mắt rực sáng nồng nàn chân thành của Dương Tịch, cô chẳng thể nào giữ được mình...

Đêm khuya vắng lặng, ánh trăng mờ tỏ. Diệp Phiên Nhiên tựa người trước cửa sổ, cảm xúc mãnh liệt sau cơn ân ái dần nguôi lạnh trước luồng gió mát lạnh tháng Năm. Dương Tịch khoác áo cho cô, nói nhỏ bên tai: “Phiên Phiên à, tốt nghiệp đại học bọn mình kết hôn nhé?”

Diệp Phiên Nhiên sửng sốt, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc này, cô luôn cảm thấy đó là chuyện rất đổi xa vời.

“Em còn chưa nghĩ đến, tốt nghiệp rồi sẽ đi làm ở đâu nữa!” Cô thều thào nói.

“Chuyện đó phải nghĩ nữa hay sao? Anh đi đâu thì em đi đó!” Dương Tịch nói với lẽ đương nhiên. Diệp Phiên Nhiên không dám khẳng định chắc chắn, Dương Tịch tám chín mươi phần trăm sẽ không quay về thành phố hẻo lánh này, dù gì cậu học ở trường đại

học trọng điểm quốc gia lại là chuyên ngành “hot” hiện nay, chuyện tìm việc làm tại khắp các thành phố như Thượng Hải, Bắc Kinh, Thẩm Quyển chẳng phải là khó khăn gì. Còn cô học tại trường đại học không danh tiếng, hơn nữa khoa Trung văn là khoa chẳng có gì vượt trội, muốn đứng chân tại thành phố lớn là chuyện không đơn giản. Huống hồ, thân là con gái một, bố mẹ mong cô trở về thành phố D hoặc ở tại tỉnh thành, ít ra cũng gần bên họ đôi chút.

“Dù thế nào đi chăng nữa, em cũng phải cưới anh, thuyên theo lái, gái theo chồng!”

“Có mà tưởng bở!” Diệp Phiên Nhiên quay sang véo cậu. Dương Tịch ôm chặt cô vào lòng: “Ngoài anh ra, em còn có lựa chọn nào nữa chứ?”

Diệp Phiên Nhiên không biết nên đáp trả thế nào, chỉ biết mỉm cười với cậu. Cô không muốn mất Dương Tịch nhưng lại không có can đảm gửi gắm tương lai của mình vào cậu.

Tin tức bất ngờ ngày hôm sau, phía nhà trường nhận được thông báo rằng thành phố S đã xuất hiện nghi vấn dịch bệnh SARS.

Khi đó, dịch bệnh SARS đã phát tán từ Quảng Đông lan dần sang Bắc Kinh, nhanh chóng trải dài khắp cả nước. Tin tức truyền hình nhan nhản đưa tin chẩn đoán dịch bệnh SARS tại các tỉnh thành cùng thống kê số người tử vong. Mặc dù tại địa bàn tỉnh chưa phát hiện ca nhiễm dịch bệnh nào nhưng người dân trong thành phố bàn tán rằng dịch bệnh SARS chuyển sắc, tranh nhau ra phố mua vị thuốc bán lam căn, khẩu trang, đến cả thường ngày chẳng ai hỏi đến thuốc tẩy trùng thì giờ đây cũng được bán hết sạch.

Một nam sinh thành phố S theo học Đại học Bắc Kinh, ngày 1 tháng 5 từ Bắc Kinh về nhà, chiều hôm đó cùng chơi trận bóng rổ với Dương Tịch. Tối đó cậu ta sốt cao không giảm, được chuyển vào bệnh viện cấp cứu, qua chẩn đoán, các bác sĩ chuyên khoa của tỉnh xác định nghi ngờ nhiễm dịch bệnh SARS.

Cùng thời gian đó, sinh viên Đại học N sống trong lo âu hốt hoảng. Lãnh đạo nhà trường cùng giáo viên lập tức tìm cho ra chàng sinh viên tiếp xúc với Dương Tịch nhằm chuyển đến trạm y tế, tiến hành công tác theo dõi cách ly.

Dương Tịch và Trần Thần đều trở thành đối tượng cách ly, điều tồi tệ nhất chính là Dương Tịch ngày hôm sau khi bị cách ly đã xuất hiện triệu chứng phát sốt và ho khan. Diệp Phiên Nhiên căng thẳng vô cùng, cả ngày cô hốt hoảng bất an. Phòng y tế cách ký túc xá nữ không xa mà bỗng dưng như xa cách cả đại dương, khó lòng mà vượt qua. Cô và Dương Tịch chỉ có thể đứng xa nhìn nhau mà chẳng thể chăm sóc nhau, chỉ đành giao tiếp qua hình thức gửi tin nhắn.

Dương Tịch bị cách ly nửa tháng thì Diệp Phiên Nhiên ngày nào cũng không ngừng ra sức nhắn tin cho cậu, nhắn nhiều đến nỗi ngón tay cô mềm nhũn ra. Mỗi buổi sáng vừa thức dậy cô liền chạy ngay đến trước phòng y tế, hát cho Dương Tịch qua cánh cửa sắt, cô hát bài *Niềm tin* của Trương Tín Triết. Tuy Dương Tịch không nghe thấy giọng hát của cô nhưng cậu vẫn nhắn tin nói với cô rằng, cô hát rất hay.

Mười lăm ngày sau, kết thúc thời gian cách ly, Dương Tịch chỉ bị trúng gió cảm mạo thông thường. Khoảnh khắc bước ra khỏi cánh cổng sắt, cậu có cảm giác như phạm nhân lao tù được phóng thích ra ngoài. Trần Thần đi cạnh cậu, hạ thấp giọng mắng nhiếc

chửi thề: “Lần đầu tiên tớ cảm nhận được không khí mới mẻ trong lành của mái trường đại học! Cảm giác giành lại độc lập tự do, sáng khoái chết mẹ!”

Diệp Phiên Nhiên vừa tờ mờ sáng đã túc trực ngay ngoài cổng, trông thấy Dương Tịch bước ra, cô phóng ngay lại gần, ôm chặt lấy cổ cậu, khóc lóc nỉ non hết như đứa trẻ chịu oan ức.

Đây là lần đầu tiên cô khóc lóc trước mặt Dương Tịch. Cô lại được ngửi thấy mùi cơ thể đặc trưng trên người cậu, lại được sà vào vòng tay ấm áp vững chãi của cậu. Lúc này ở Diệp Phiên Nhiên xuất hiện niềm vui sướng mất đi có lại. Sự sợ hãi tuyệt vọng trong mười mấy ngày qua khiến cô hiểu ra rằng, so với nỗi đau đớn đánh mất Dương Tịch thì niềm kiêu ngạo, lòng tự tôn nhỏ bé cùng sự khác biệt thân phận giữa hai người chẳng đáng là gì.

Dương Tịch, chính là thứ duy nhất cô không muốn đánh mất trên thế gian này.

Dương Tịch trông thấy cô khóc lóc thảm thiết, cậu vừa cảm động trong lòng lại vừa thấy ăn năn. Cậu đến Đại học N để thăm cô vậy mà trái lại cậu để cô lo lắng đến rơi lệ.

Diệp Phiên Nhiên bất chợt ngẩng đầu lên, hàng lông mi long lanh ẩm lệ, nụ cười vô cùng rạng rỡ. Cô dịu dàng điềm điềm nói: “Dương Tịch, anh đi đâu em theo đó!”

Con người khi còn trẻ vẫn thường dùng cảm một lần vì tình yêu của mình, phấn đấu liều mạng một lần.

Cô có lòng tin mình sẽ cùng Dương Tịch kề vai sát cánh chiến đấu cùng nhau chống chọi những gian nan quạnh vắng trong cuộc

đời này.

Chương 33

Kỳ nghỉ đông năm ba đại học, Dương Tịch bàn bạc cùng Diệp Phiên Nhiên, cậu mong rằng mùa xuân năm nay cô sẽ sang nhà ra mắt bố mẹ cậu để tuyên bố công khai chuyện tình cảm của hai người.

Hiện giờ, yêu đương hẹn hò trong trường đại học đã là chuyện hết sức bình thường. Đại đa số các bậc phụ huynh đều chẳng mấy phản đối. Tết năm hai đại học, Hạ Phương Phi đã dẫn anh chàng Tân Cương ngàn dặm xa xôi đến nhà cô. Bố mẹ cô tỏ vẻ rất hài lòng về cậu chàng này, nhiệt tình tiếp đãi cậu, trước khi ra về còn dúm cho cậu cả đồng đặc sản dặn dò cậu lần sau lại đến thành phố D chơi. Hạ Phương Phi kể với Diệp Phiên Nhiên rằng bạn trai cô tận hưởng sự thết đãi chu đáo với tư cách một chàng rể tương lai: “Mẹ mình nấu cho anh ấy một bát trứng om nước đường nóng hôi hổi. Bốn quả trứng vịt, anh ấy ăn như hổ đói vô mồi, đến nỗi mắc nghẹn chẳng nói nên lời!”

Theo tục lệ thành phố D, nhà trai khi đến dạm ngõ nếu bố mẹ nhà gái bưng bát trứng om nước đường ra để thết đãi người đó thì chứng tỏ họ đã đồng ý mối quan hệ của hai bên, chấp nhận chàng rể tương lai này.

Diệp Phiên Nhiên không mạnh dạn như Hạ Phương Phi. Tối mùng tám tháng Giêng, cô trăn trở cả đêm, chần chừ lần lữa cả buổi ăn sáng ngày hôm sau mới thốt lên vài tiếng: “Bố, con có bạn

traí rồi, anh ấy tên Dương Tịch, là bạn học thời trung học của con. Hôm nay, anh ấy mời con sang nhà anh ấy chơi!”

Do trước đó Diệp Phiên Nhiên chẳng hề hé môi tiết lộ phong thanh gì về chuyện này, bố Diệp nghe cô nói cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Bọn con quen nhau bao lâu rồi? Sao bố mẹ chẳng biết gì cả?”

Diệp Phiên Nhiên kể qua loa về quá trình yêu đương của hai người, ông bà Diệp đều hồi hận về sự kém nhạy bén của mình. Thực ra, từ những hành động bất thường xảy ra thường ngày của cô con gái cũng có thể nhận ra chút dấu vết manh mối. Chỉ vì hai người quá vô tâm nên đã lơ là với cô.

Nỗi lòng của những bậc làm cha làm mẹ không khỏi bùi ngùi xúc động, quả là lạ lùng khó tin biết bao, mới ngày nào còn là đứa trẻ sơ sinh quấn tã khóc đòi bú, mới ngày nào còn là đứa trẻ chập chững biết đi bi bô tập nói, đứa con gái cách đây không lâu còn sà vào lòng bố mẹ làm nũng vậy mà thấm thoát đã trưởng thành, đã đến tuổi hên hò bạn trai.

Bố Diệp hỏi giọng thăm dò: “Gia đình cậu con trai đó làm gì? Cậu ta học trường nào? Thành tích học tập ra sao? Cậu ta đối xử tốt với con không?”

“Bố mẹ cậu ấy đều công tác tại cơ quan chính phủ...” Diệp Phiên Nhiên đáp. Lúc này, chiếc điện thoại trong túi cô đổ chuông. Cô rút ra, vừa thấy số điện thoại hiển thị thì hấp tấp nói: “Cậu ấy đang đợi con dưới nhà, con phải đi đây!”

Lần này Dương Tịch mời cô sang nhà cậu không chỉ đơn thuần sang nhà chơi mà để ra mắt bố mẹ cậu, chính thức xác định mối

quan hệ qua lại giữa hai người. Diệp Phiên Nhiên suy nghĩ quá đơn giản khiến bố mẹ cô một phen hồ đồ. Việc có bạn trai, trước đó Diệp Phiên Nhiên chẳng hề bàn bạc với bố mẹ đã toan tính chuyện “tiền trăm hậu tấu”, vậy mà giờ đây còn mạo muội thất thố sang nhà trai, ngộ nhỡ bị người nhà bên đó hắt hủi hay xem thường thì sao... Nhà họ Diệp tuy chẳng phải dư dả giàu có nhưng cũng hết sức cưng chiều cô con gái độc nhất ngoan ngoãn vâng lời, cả hai đều không muốn con mình phải chịu ấu ức.

“Giờ con sang nhà cậu ta, còn ra thể thống gì nữa!” Bố Diệp sa sầm mặt, nói vẻ nghiêm túc: “Bọn con còn quá trẻ, không hiểu lễ nghi phép tắc đối nhân xử thế gì cả. Chuyện này, đáng lẽ cậu ta phải sang nhà mình ra mắt trước rồi mới dẫn con sang nhà bên đó!”

Diệp Phiên Nhiên nghe bố nói xong thì sửng sờ, Dương Tịch mừng tám thăm ông nội ở Sơn Đông trở về, mừng chín hẹn cô sang nhà cậu, cô chẳng thềm suy nghĩ cứ thế nhận lời cậu. Hai người họ thực sự không hiểu rằng vẫn còn nhiều việc cần phải suy xét.

“Thế này đi!” Bố Diệp dịu giọng nói: “Con gọi điện thoại bảo cậu ta lên đây, để bố mẹ xem thử cậu ta là chàng trai thế nào, có đáng để qua lại với cậu ta không?”

Diệp Phiên Nhiên làm theo lời bố nói, Dương Tịch thoải mái nhận lời trong điện thoại.

Chẳng mấy chốc, chuông cửa vang lên, Diệp Phiên Nhiên đi mở cửa. Dương Tịch đứng trước cửa, cậu mặc chiếc áo khoác da xanh đen, trên cổ quàng tấm khăn len xanh đậm của cô đan cho, mũi khế ửng đỏ, thở hồng hộc, vừa nhìn là biết ngay cậu chạy một mạch lên đây.

Gặp mặt bố mẹ Diệp, Dương Tịch rõ ràng có phần dè dặt, về mặt chẳng thế nào giấu nổi sự căng thẳng. Diệp Phiên Nhiên gọi cậu ngồi bên ghế sofa. Mẹ Diệp vội vàng rót trà rồi gọi Diệp Phiên Nhiên đem hạt dưa, bánh quy, kẹo ngọt lên cho cậu.

Diệp Phiên Nhiên theo mẹ vào bếp sửa soạn, lúc cô bước ra đã trông thấy bố rút bao thuốc trên bàn trà, đưa sang cho Dương Tịch: “À, bác quên chưa hỏi, cháu có hút thuốc không?”

“Cháu không hay hút thuốc!” Dương Tịch đáp, rồi lễ phép nhận lấy điếu thuốc: “Chỉ những lúc tâm trạng phiền muộn cháu mới hút, nhưng cháu không bị nghiện!”

Bố Diệp bắt đầu hỏi Dương Tịch về tình hình học tập, về chuyên ngành học trong trường đại học, Dương Tịch đáp trả từng câu hỏi của bố cô, tâm trạng dần thoải mái hẳn lên.

Bố Diệp tỏ thái độ vô cùng khách sáo với cậu, ánh mắt lộ vẻ khâm phục. Tuy chỉ mới trò chuyện cùng cậu vài câu nhưng rõ ràng ông rất có thiện cảm với chàng trai khôi ngô tuấn tú thông minh này.

“Nghe Phiên Phiên nói, bố mẹ cháu đều là công nhân viên chức cơ quan chính phủ. Bác xin phép mạo muội hỏi một câu, bố cháu hiện công tác tại phòng ban nào?”

Dương Tịch ngẫm nghĩ rất thận trọng đáp trả: “Bố cháu tên là Dương Giang Nam, vì ông nội cháu là cán bộ miền Nam, sau này theo quân đội giải phóng Giang Nam mới sinh bố cháu, nên tên bố cháu là Giang Nam!”

“Dương Giang Nam!” Bố Diệp chau chừ một lúc, rồi hỏi: “Có phải Dương Giang Nam phó thị trưởng phân quản việc kiến thiết thành phố không?”

Dương Tịch gật đầu.

Gương mặt bố Diệp khẽ biến sắc, ngẩng đầu nhìn Diệp Phiên Nhiên, rồi nói: “Phiên Phiên từ nhỏ đã được hai bác chiều quá hóa hư nên có phần nông nổi quá, chuyện yêu đương lớn như vậy cũng chẳng nói tiếng nào với bố mẹ... Đây là chuyện lớn cả đời, sao có thể qua quýt được chứ?”

Dương Tịch vội đáp trả: “Bác Diệp, xin bác hãy yên tâm, cháu và Phiên Phiên thật lòng yêu nhau, cháu sẽ chăm sóc tốt cô ấy!”

Bước ra khỏi nhà họ Diệp, Dương Tịch thở một hơi dài nhẹ nhõm, nói với Diệp Phiên Nhiên: “Trước giờ, anh chưa bao giờ căng thẳng như hôm nay, hết như trải qua sự tra khảo của tam đường hội thẩm ^[1], cũng chẳng biết mình có qua ải không nữa!”

[1] Tam đường hội thẩm ngày nay chính là công an, ban kiểm sát, tòa án.

Diệp Phiên Nhiên chưa kịp trò chuyện với bố thì đã cùng ra ngoài với Dương Tịch, cũng chẳng kịp hỏi han ý kiến của bố. Thế nhưng, trông sắc mặt bố, cô hiểu rằng ông khá hài lòng về Dương Tịch.

“Anh cũng biết căng thẳng sao?” Diệp Phiên Nhiên nói: “Vậy còn em? Lát nữa gặp mặt bố mẹ anh, càng không biết hoang mang đến đâu nữa!”

“Yên tâm đi, bố mẹ anh rất thoáng.” Dương Tịch nắm chặt lấy tay cô, cười nói: “Chẳng những không khiến họ lo lắng mà còn vợ về một nàng dâu xinh xắn, chẳng lẽ không vui đến chết hay sao?!”

Diệp Phiên Nhiên vẫn thấp thỏm lo âu trong lòng. Lần trước cô gọi điện thoại đến nhà Dương Tịch, nghe giọng của bố cậu rất giống người tính tình nghiêm nghị.

Từ thời trung học đã để lại trong lòng cô một di chứng, phàm là gặp phải bất kỳ bậc trưởng bối nào trò chuyện nghiêm khắc, về mặt nghiêm nghị thì lòng cô khó tránh khỏi run rẩy sợ hãi.

Mà đối phương chẳng những là bậc trưởng bối mà còn là bố mẹ của Dương Tịch.

Cô thực sự rất muốn có được sự chấp thuận của bố mẹ cậu, bởi lẽ mối quan hệ này chính là tương lai của cô và Dương Tịch!

Chương 34

Nhà Dương Tịch tọa lạc ven sông Thành Bắc, một căn hộ hai tầng mái ngói đỏ được xây dựng theo phong cách châu Âu, bên ngoài là mảnh đất rộng rãi, hoa cỏ cây cối mọc um tùm quanh sân nhà. Giữa sân là bốn cây trụ đá chống lấy giàn nho leo, từng nhánh dây leo chắc khỏe vươn rộng mãi ra tận trước lầu. Trên nhánh cây khô cằn rụng trụi lá lác đác rơi rớt lại một vài phiến lá nho. Dưới ánh nắng mặt trời mùa đông ấm đượm, vạn vật đều trở nên vắng lặng đìu hiu.

Dương Tịch nói với Diệp Phiên Nhiên rằng, căn nhà mái ngói theo phong cách châu Âu nhìn ra sông này là căn hộ của cựu chiến binh cấp thành phố, trước kia là nơi ở của ông nội cậu. Từ sau khi ông nội quay về Sơn Đông thì bố cậu mua lại căn này và dọn về đây ở. Ông nội cậu có một người con trai và hai cô con gái. Hai người cô, một người sinh sống tại Bắc Kinh, người còn lại thì ở Mỹ. Cô út và cậu út đều những là ngoại giao công tác tại lãnh sự quán Mỹ. Hiện giờ, sinh sống tại thành phố D, chỉ có gia đình cậu.

“Trong số ba anh chị em, bố anh chức vụ thấp nhất, kiếm được ít tiền nhất!” Bàn tay Dương Tịch kéo lấy bờ vai Diệp Phiên Nhiên ghé sát tai cô nói: “Mẹ anh còn nói chỉ trông mong anh sau này có thể thay họ đổi đời!”

Đến tận lúc này Diệp Phiên Nhiên mới biết, sự cao quý trong thân phận của Dương Tịch cùng tất cả sự ngạo nghễ, sự tự tin đến mức không coi ai ra gì của cậu ở đâu mà ra.

“Nói một hồi, hóa ra anh là công tử cao quý, những người con gái bình thường như em, quả thực là mộng trào cao!” Cô khẽ gạt tay Dương Tịch ra, vờ tỏ vẻ muốn bỏ đi. Mặc dù niềm vui chiếm đa số nhưng khoảnh khắc này cô thực sự cảm nhận được sự tầm thường cùng sự tự ti nhỏ bé của mình. Lòng tự tin trước kia tự tin lắm mới tạo dựng được giờ lại bị lung lay suýt sập đổ.

“Em không biết, con em cán bộ thường thích mẫu con gái bình dân hay sao?” Dương Tịch mỉm cười kéo cô lại gần: “Huống hồ chúng mình chẳng phải gạo đã nấu thành cơm rồi hay sao, em có muốn trốn chạy khỏi anh cũng chẳng thể được đâu!”

Đúng vậy, cô chẳng còn chỗ nào để trốn chạy nữa, tình yêu đã ép cô vào thế tuyệt vọng. Thấp thỏm lo âu lùi bước thì chỉ bằng

ưỡn cao ngực, dũng cảm đón nhận.

Ông Dương Giang Nam không có nhà, tiếp đón hai người là mẹ Dương Tịch – Phùng Diệu Hoa, một người phụ nữ với vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, đường nét khuôn mặt rõ ràng sáng sủa, ánh mắt sắc nhọn, khác hoàn toàn hình tượng quý bà với gương mặt xinh đẹp quyến rũ thanh lịch trong tưởng tượng trước đây của Diệp Phiên Nhiên. Bà ăn mặc giản dị, sạch sẽ, nhanh nhẹn, gương mặt lạnh lùng, đáng vẻ uy nghiêm.

“Mẹ ơi, đây là Phiên Phiên!” Dương Tịch nói, kéo Diệp Phiên Nhiên lại ngồi bên ghế sofa: “Hôm nay con dẫn cô ấy đến chúc Tết bố mẹ!”

Dương Tịch và mẹ cậu trông rất giống nhau, hệt như từ một khuôn đúc ra. Nhất là nơi đáy mắt thi thoảng vô tình để lộ vẻ ngạo mạn. Diệp Phiên Nhiên chẳng tài nào tìm thấy sự cởi mở ở người mẹ này. Bà quan sát cô từ trên xuống dưới bằng ánh mắt lạnh băng chèn ép đến nghẹn người, như muốn nhìn xuyên thấu con người cô.

“Cháu chào bác!” Diệp Phiên Nhiên chào bà, khổ sở cúi gằm. Gương mặt Phùng Diệu Hoa ánh lên nụ cười như không cười, rất nhanh di chuyển ánh mắt sang Dương Tịch, bà nói: “Bố con vừa ra ngoài rồi, có cuộc họp đột xuất. Buổi trưa ở lại đó ăn cơm luôn, để mẹ đi kêu Tiểu Trương chuẩn bị làm vài món.” Tiểu Trương chính là cô gái thôn quê giúp việc nhà với gương mặt thanh tú.

Diệp Phiên Nhiên đứng dậy đi theo bà, nói: “Bác đừng khách sáo. Hay là để cháu giúp bác một tay nhé?”

“Cháu biết nấu ăn sao?” Phùng Diệu Hoa hơi ngạc nhiên quay lại. Cô lắc đầu, đáp giọng thấp thỏm lo âu: “Cháu biết nhặt rau,

rửa rau ạ!”

Khỏe miệng Phùng Diệu Hoa khẽ nhếch nụ cười khó hiểu, bà nói với Dương Tịch: “Tiểu Tịch, tiếp đãi vị khách của con chu đáo. Muốn ăn gì, trên bàn đều có cả, cứ tự nhiên nhé!”

Đợi mẹ đi rồi, Dương Tịch chọn quả lê to từ đĩa trái cây, rồi nói: “Anh nhớ là em thích nhất ăn lê.” Cậu lấy dao gọt trái cây, bắt đầu gọt vỏ: “Mẹ anh rất dễ chịu đúng không? Anh đã nói rồi mà, mẹ chẳng phải con hổ cái, sẽ không ăn thịt em đâu!”

Diệp Phiên Nhiên không nói gì, sững sốt nhìn lớp vỏ vàng nhạt dài thườn thượt mãi không đứt đoạn trên lưỡi dao của cậu.

Đây chính là tài nghệ của Dương Tịch, cậu gọt vỏ lê vừa mỏng vừa liên tục không bị đứt đoạn. Gọt xong vẫn giữ nguyên hình dạng của quả lê. Diệp Phiên Nhiên từng trầm trồ tấm tắc khen ngợi đòi cậu dạy cho mình cách gọt lê nhưng cô xưa nay chưa bao giờ là cô gái tháo vát nhanh nhẹn, chiếc dao gọt trái cây trên tay cô chẳng khi nào chịu nghe lời, vỏ trái cây thường bị đứt ra từng đoạn, phần ruột thì nát vụn, đã vậy cô còn nạo vết rất nhiều ruột quả lê. Vốn dĩ quả lê to mọng, cuối cùng chỉ còn bằng quả táo mà thôi. Dương Tịch thường cười nhạo cô: “Quả lê vào tay em thì nhỏ đi một nửa, bị ép hết ruột!”

Dương Tịch nghiêng đầu, chuyên tâm gọt quả lê trong tay, động tác nhanh nhẹn, mau chóng gọt xong quả lê to, cậu cười híp mắt chìa ra trước mặt cô: “Xem này, anh gọt vỏ không hề bị đứt đoạn!” Giọng cậu xen lẫn niềm kiêu hãnh.

Ruột quả lê trong suốt trắng muốt, khiến người khác thèm thuồng chực tứa nước bọt. Diệp Phiên Nhiên đón lấy, nhẹ nhàng

cắn một miếng, Dương Tịch ngồi cạnh hỏi: “Có ngon không?”

“Thèm hả?” Cô tiện tay nhấc lấy con dao, gọt một miếng nhỏ, đút vào miệng cậu: “Anh cũng nếm thử đi!”

Dương Tịch dường như chần chừ một lúc mới há miệng cắn miếng lê đó. Trước kia có người nói với cậu rằng, chia nhau quả lê sẽ không may mắn, âm độc chệch đi sẽ là “chia ly”.

Nhìn bề ngoài trông quả lê tươi tắn ngon miệng vậy mà ruột bên trong khô khốc, ngọt ít chua nhiều. Dương Tịch chậm rãi nuốt để che giấu nỗi bất an trong lòng, cậu thản nhiên nói: “Em ăn đi, anh gọt quả khác!”

Thức ăn nhanh chóng được chuẩn bị xong. Ông Dương Gia Nam vẫn chưa về, ba người ngồi quây quần quanh bàn ăn, Dương Tịch không ngừng gấp thức ăn cho Diệp Phiên Nhiên, bát của cô thoáng chốc đã đầy ắp. Trước mặt Phùng Diệu Hoa cô cảm thấy xấu hổ, hạ giọng nói nhỏ với cậu: “Được rồi, được rồi, nhiều thế, em làm sao mà ăn hết được?”

“Đúng đấy, Tiểu Tịch à, đừng ép người ta mà. Con gái thời nay đều thích thân hình gầy guộc, thích giảm cân.” Phùng Diệu Hoa liếc nhìn Diệp Phiên Nhiên, không nhịn được, bà lên tiếng: “Nhưng mà, Tiểu Diệp gầy quá, khuôn mặt nhỏ nhắn, tay chân thanh mảnh. Là con gái, thân hình vẫn phải nở nang đầy đặn nhìn trông mới có sức sống!”

“Mẹ, cô ấy gầy bẩm sinh đấy ạ, ăn bao nhiêu cũng chẳng béo. Vóc dáng cao một mét sáu hai mà chỉ nặng năm mươi cân.” Dương Tịch cười, nói: “Vào đại học rồi còn mập hơn được chút, lúc trước cô ấy càng gầy hơn nữa, hết như cọng giá, gió thổi là bay ngay!”

Diệp Phiên Nhiên lén đưa mắt lườm Dương tịch, oán trách sao cậu lảm lời. Thường ngày cô thấy cậu rất chững chạc trưởng thành, ai ngờ trước mặt mẹ cậu lại trở về đứa trẻ nhiều chuyện thế này.

Không khí bữa cơm tạm cho là sôi nổi hòa hợp. Phùng Diệu Hoa tiếp đón Diệp Phiên Nhiên không quá niềm nở cũng chẳng lạnh lùng, càng không giống với những bậc cha mẹ thường gặng hỏi tra khảo đến cùng. Bà vẫn giữ cung cách đúng mực của bậc mệnh phụ phu nhân Phó Thị trưởng thành phố, không khiến cô khó xử, nhưng lúc gần về, bà cũng chẳng hề nói nửa lời xã giao khách sao mời Diệp Phiên Nhiên lần sau đến chơi.

Với những người có thân phận như bà, dẫu rằng không hài lòng, cũng tuyệt nhiên không nói lời mất lịch sự, không để người ta phải làm trò cười trước mặt người khác.

Trên đường tiễn Diệp Phiên Nhiên về nhà, Dương Tịch nắm lấy tay cô, mặt mày tươi cười, cậu nói: “Trước đây em xem nhiều truyện tiểu thuyết ngôn tình Hồng Kông, Đài Loan quá nên tự mình tưởng tượng ra hình ảnh nàng dâu chịu sự coi thường, ngược đãi của nhà chồng. Ngày nay người lớn đều suy nghĩ thoáng cả rồi, nào đâu quản nhiều đến việc môn đăng hộ đối nữa!”

Diệp Phiên Nhiên chẳng nói chẳng rằng, quay mặt liếc mắt nhìn quang cảnh ngoài cửa xe. Tiết trời tháng Giêng chẳng chút ấm áp, tuy trời có nắng nhưng nhiệt độ vẫn không tăng, vậy mà hai hàng liễu ven sông đã trở thêm lá mới, điểm xuyết vài đốm chấm nhỏ, xanh rờn thấm đượm lòng người.

Diệp Phiên Nhiên cảm nhận mẹ Dương Tịch hoàn toàn không coi cô là bạn gái của cậu. Bữa cơm lần này, cũng lắm chỉ để tiếp đãi một người bạn học thông thường của cậu. Từ ánh mắt của Phùng Diệu Hoa, cô nhận ra bà không thích mình mà bản thân cô cũng mang cảm giác bài xích với bà.

Mẹ Dương Tịch là người phụ nữ mạnh mẽ, tác phong làm việc nhanh nhẹn dứt khoát. Ở nhà bà cũng thường hay tỏ vẻ quyền uy được thừa hưởng từ người cha tướng quân của mình. Có lẽ cũng chính vì lý do này mà Dương Tịch không thích những cô gái thông minh có cá tính mạnh mẽ, mà lại có cảm tình với Diệp Phiên Nhiên dịu dàng điềm đạm, e dè khép nép.

“Mẹ anh lúc nào cũng chú ý mũi vào sự nghiệp, thường ngày rất ít khi quan anh. Từ nhỏ anh được bà giúp việc một tay nuôi lớn.” Dương Tịch nói: “Trước mặt mẹ, anh gần như chẳng thể nào tỏ vẻ nũng nịu, chỉ có thể thể hiện sự tôn trọng, sợ hãi vượt hơn tình cảm mẹ con. Nhưng mà, mấy năm nay mẹ đã khá hơn rồi, mẹ bắt đầu quan tâm đến anh, trò chuyện tâm sự cùng anh. Anh nhận ra, bà đang cố gắng bù đắp nhằm cải thiện mối quan hệ mẹ con giữa anh và mẹ.”

Diệp Phiên Nhiên thực sự rất khó lường tượng mối quan hệ mẹ con của hai người. Trong ấn tượng của cô về người mẹ lúc nào cũng hết như mẹ cô, dịu dàng, hiền hậu, ân cần, chu đáo. Tuy rằng có đôi lúc mẹ có hay cần nhần, cảm ràm này nọ.

Tối đó, bố Diệp gọi con gái đến phòng mình, trò chuyện tâm sự dưới ánh đèn.

Dương Tịch thông minh tuấn tú, giỏi giang khiến ông phải giật mình. Ông hoàn toàn không có ý kiến gì về chàng trai này nhưng

điều ông kiêng kỵ chính là gia đình Dương Tịch: “Với những người xuất thân trong gia đình gia giáo này, không ít thì nhiều sẽ có vài tật xấu, thông thường là tự cao tự đại chẳng coi ai ra gì. Còn con, Phiên Phiên, bố hiểu con nhất, bề ngoài dịu dàng điềm đạm, nhưng nội tâm bên trong kiên cường mạnh mẽ, lại có chút nông nổi. Dẫu cho người nhà cậu ta không phản đối việc hai đứa con ở bên nhau, thì với cá tính của hai đứa, cũng sẽ rất khó chung sống hòa hợp với nhau.”

“Không, bố à, con đã suy nghĩ rất kỹ càng mới quyết định qua lại với anh ấy. Anh ấy đối xử rất tốt với con, tuy rằng bản tính có phần kiêu ngạo, có chút trẻ con nhưng anh ấy rất biết nhường nhịn, chiều theo ý con.” Diệp Phiên Nhiên thấp giọng hỏi khẽ: “Bố à, trên thế gian này có cặp tình nhân nào hoàn toàn phù hợp đâu chứ? Không có đúng không? Như bố và mẹ lúc đầu cũng hục hặc nhau rất lâu mới trở thành cặp vợ chồng mặn nồng đầy thôi!”

“Sự chênh lệch giữa bố và mẹ không lớn như con và Dương Tịch. Bọn con hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau.” Bố Diệp đáp trả với tình ý sâu xa.

Cô chau mày hỏi: “Nói như bố, chỉ có hôn nhân môn đăng hộ đối mới có thể hạnh phúc ư?”

“Ít ra thì khả năng có được hạnh phúc sẽ nhiều hơn một chút.” Bố Diệp thở dài: “Thời nay tự do yêu đương, bố cũng không phản đối bọn con ở bên nhau nhưng bố mong rằng con phải suy nghĩ thật kỹ!”

Diệp Phiên Nhiên trở về phòng, đưa mắt nhìn trời đêm đượm sắc xanh buồn bã ngoài cửa sổ, phiên muện rầu rĩ vô cùng.

Những tháng ngày vui vẻ trước kia, Dương Tịch, tình yêu cùng niềm hạnh phúc, với cô mà nói chính là giấc mộng vừa chạm vào liền tỉnh giấc.

Chương 35

Ánh mặt trời chiều dịu nhẹ, tỏa ánh sáng từ ngoài cửa sổ rộng lớn, rọi sáng khắp nhà hàng Kentucky. Diệp Phiên Nhiên và Hạ Phương Phi dạo phố đã thấm mệt, cả hai ngồi vào vị trí sát bên cửa sổ, tâm sự than vãn thở dài.

“Mẹ Dương Tịch không phải là người khó gần đâu!” Hạ Phương Phi uống Coca bằng chiếc ống hút, nói: “Bà ấy thích kiểu con gái hoạt bát hướng ngoại, thích nói thích cười, biết nịnh đầm, nhanh nhẹn tháo vát. Ở trước mặt bà ấy, cậu phải cố gắng tỏ vẻ ngoan ngoãn khôn khéo, nói những lời người lớn thích nghe, việc này không quá khó đúng không?”

Diệp Phiên Nhiên hồi tưởng lại biểu hiện của mình tại nhà Dương Tịch, căng thẳng rụt rè, chẳng biết phải mở miệng nói điều gì, chắc là còn lâu mới lấy được lòng mẹ của cậu.

“Mình không thích không khí gia đình cậu ấy!” Cô gặm xong chiếc cánh gà, mút ngón tay: “Mẹ cậu ấy ở nhà cũng ra vẻ đầy quan liêu, mặt mày khó đăm đăm, mệt không cơ chứ!”

“Mẹ cậu ấy và mẹ mình cùng một giuộc với nhau, thường hay lãng quên thân phận của mình, cố chấp đầy những lý lẽ, khiến người đời chán ghét!” Hạ Phương Phi an ủi cô: “Nhưng mà, hiện giờ không còn như xã hội trước kia nữa, cậu không cần phải nhìn

sắc mặt của bà ấy để sống nữa, cưới xong cũng không ở cùng nhau, chỉ cần Dương Tịch đối xử tốt với cậu là được rồi!”

“Cưới xong?” Diệp Phiên Nhiên cười tự giễu: “Có cưới được không còn chưa biết, nói gì đến chuyện sau khi cưới chứ?”

“Những lời này của cậu tốt nhất đừng nói với Dương Tịch.” Hạ Phương Phi khuyên nhủ: “Cậu ta theo đuổi cậu vất vả như thế, khó khăn lắm mới có thể tính đến chuyện dựng vợ gả chồng, cậu mà còn nói những lời ử rũ đó nữa, cậu ấy chắc chắn sẽ nổi giận đấy!”

Diệp Phiên Nhiên cúi đầu: “Xem ra, cậu hiểu Dương Tịch còn hơn cả mình nữa!”

“Cũng chẳng phải đâu. Vì mình và cậu ấy có hoàn cảnh gia đình tương đối giống nhau, từ nhỏ lại chơi cùng nhau!” Hạ Phương Phi nhón lấy chiếc bánh trứng gà nướng cho vào miệng: “Cậu ấy thừa hưởng cá tính ngang ngạnh uy quyền từ mẹ, trên người toát lên cảm giác ưu việt hậu duệ của cán bộ lão thành cựu chiến binh, lại còn thông minh đẹp trai nữa chứ. Điều hiếm thấy chính là cậu ấy chung tình với cậu. Từ trung học lên đại học, cậu đã nghe thấy tin đồn nào về cậu ấy chưa? Có người bạn trai tuyệt vời thế kia, cậu chịu chút ấm ức trước mặt mẹ cậu ấy, có xá gì đâu chứ?”

Nghe Hạ Phương Phi nói, Diệp Phiên Nhiên cảm thấy mình có phần hơi nhỏ mọn. Nội tâm phiến muộn chán chường thoáng chốc thuyên giảm đi phần nào.

Đang trò chuyện thì điện thoại Diệp Phiên Nhiên đổ chuông, cô cứ ngỡ là của Dương Tịch, số điện thoại hiển thị trên màn hình trông lạ hoắc.

“Tiểu Diệp à? Bác là mẹ của Dương Tịch, hiện bác đang ở phòng 12 quán trà Thiên thượng Nhân gian, bác muốn nói chuyện riêng với cháu một lát!”

Đối phương lại có thể là Phùng Diệu Hoa! Diệp Phiên Nhiên hơi sửng sốt, cô còn chưa kịp nói lời nào thì đầu dây bên kia đã gác máy.

“Ai thế?” Hạ Phương Phi ngồi đối diện trông thấy sắc mặt cô không vui, liền hỏi ngay.

“Mẹ Dương Tịch!” Diệp Phiên Nhiên chẳng còn tâm trí gặm cánh gà rán nữa. “Bà ấy đang ở quán trà Thiên thượng Nhân gian, muốn mình đến đó bây giờ!”

Hạ Phương Phi bỗng chốc trở nên căng thẳng: “Bà ấy giấu Dương Tịch hẹn cậu ra gặp mặt riêng, xem ra chắc chắn không phải chuyện tốt lành!”

Trái lại, Diệp Phiên Nhiên cảm thấy rất bình tĩnh, bình đến thì chặn, nước ngập thì chắn, chuyện đến phải đến chẳng thể trốn tránh được. Đời người dù sao cũng gặp phải những chuyện ngoài mong muốn, việc cần phải làm là đừng cảm đối mặt.

Hạ Phương Phi vỗ vai, khích lệ cô: “Đừng sợ, cũng đừng quá xúc động. Nói chuyện phải chú ý giữ kẽ, dù gì đó cũng là mẹ của Dương Tịch!”

“Cảm ơn cậu, Phi Phi!” Diệp Phiên Nhiên cảm kích nói: “Vì Dương Tịch, mình sẽ cố gắng trò chuyện với mẹ cậu ấy!”

Hạ Phương Phi dõi mắt nhìn theo Diệp Phiên Nhiên. Đang giờ nghỉ trưa cao điểm, người trong quán xô bồ chen chúc, tiếng cười nói ồn ào náo nhiệt. Cô chậm rãi bước đến bên cửa, bóng dáng mỏng manh nhưng sống lưng thẳng tắp, đầu ngẩng cao, hé lộ một phong cách đứng đắn đúng mực.

Sống mũi Hạ Phương Phi cay cay, hai người họ đã chẳng còn là đứa trẻ nữa, những khó khăn cùng những trắc trở trong cuộc sống dần khiến họ chững chạc trưởng thành, họ bắt đầu học tập lòng gan dạ, dũng cảm kiên cường.

Diệp Phiên Nhiên vừa bước ra khỏi Kentucky thì nhận được điện thoại của Dương Tịch: “A lô, đi dạo phố với Hạ Phương Phi xong chưa em? Chiều nay mình cùng đi xem phim nhé?”

Nghe giọng điệu thoải mái của cậu dường như chẳng hề hay biết chuyện gì. Diệp Phiên Nhiên nói khẽ: “Mẹ anh vừa gọi điện cho em, hẹn gặp em ở quán trà Thiên thượng Nhân gian!”

“Mẹ anh à?” Dương Tịch kinh ngạc: “Mẹ tìm em làm gì?”

“Chắc chắn là nói chuyện giữa em và anh!”

Dương Tịch trầm ngâm một hồi, rồi nói: “Em đến đó trước đi, anh sẽ đến ngay! Hai người hẹn nhau phòng số mấy?”

“Phòng 12.”

“Phiên Phiên!” Giọng cậu dịu dàng vang lên trong điện thoại, nhấn mạnh: “Bất kể mẹ nói gì với em, em cũng đừng nổi nóng, đừng để bụng, chuyện này để anh giải quyết!”

“Em hiểu!” Diệp Phiên Nhiên gật đầu, cảm giác khóe mắt chua xót. Cửa hàng chuyên kinh doanh loa amply vọng lại bài hát *Dũng khí* của Lương Tịnh Như.

“Cuối cùng thì em cũng quyết định.

Người khác nói gì em cũng mặc.

Chỉ cần anh cũng vững lòng như em.

Em nguyện theo anh đến tận chân trời góc bể.

...

Chỉ cần ánh mắt vững vàng của anh.

Thì tình yêu của em mới trở nên có ý nghĩa.

Chúng ta đều cần có lòng dũng cảm.

Để tin tưởng rằng đôi ta sẽ mãi bên nhau.

Giữa biển người bao la em vẫn cảm nhận được anh.

Đặt vào tay em trái tim chân thành của anh...”

Dương Tịch hoàn toàn không ngờ đến chuyện mẹ cậu hẹn gặp riêng Diệp Phiên Nhiên.

Trước dịp Tết, cậu tốn bao nhiêu nước bọt mới thuyết phục được bố mẹ gặp mặt bạn gái mình. Hôm đó, khi cậu dẫn Diệp

Phiên Nhiên về nhà ra mắt, thái độ của mẹ tuy không lạnh lùng cũng chẳng niềm nở nhưng sau đó bà không hề nói tốt về Diệp Phiên Nhiên, thẳng thừng phản đối chuyện cậu và cô bên nhau.

Mẹ cậu xưa nay vốn nghiêm nghị, trước mặt lớp trẻ bà rất ít khi tỏ ra vui vẻ hòa nhã, càng chẳng bao giờ tỏ ý tán thành hay khen ngợi ai bao giờ. Vì lẽ đó mà cậu chẳng mấy để tâm, cứ ngỡ rằng Diệp Phiên Nhiên đã qua ải. Nào ngờ, mẹ cậu tự dưng ngấm ngấm mục kích đánh úp, sử dụng chiêu bằng mặt không bằng lòng, áp dụng cách thức xảo ngôn giảo biện ngay với chuyện yêu đương hôn nhân của chính cậu.

Dương Tịch lo lắng Diệp Phiên Nhiên chịu ấm ức vì mẹ cậu, càng lo sợ hơn bà có hành vi lời nói quá khích sẽ làm tổn thương đến Diệp Phiên Nhiên, khiến cô lại thu mình trong vỏ ốc, vạch rõ ranh giới với cậu. Cậu bối rối hoảng loạn, đứng ngồi không yên, phóng ngay ra khỏi nhà, đón taxi phóng thẳng đến quán trà Thiên thượng Nhân gian.

Diệp Phiên Nhiên đẩy cánh cửa phòng số 12, Phòng Diệu Hoa đang ngồi trên ghế sofa, đầu mày chau lại, gương mặt nghiêm nghị, mi mắt khẽ nhấc lên, bà nói: “Đến rồi à? Cháu ngồi đi!”

Diệp Phiên Nhiên ngồi xuống ghế đối diện, bồi bàn bước vào phòng hỏi nhỏ cô muốn uống gì.

“Trà hoa cúc đi.” Trà hoa cúc có thể an thần, cô muốn mượn nó để xoa dịu lại tâm trạng bồn loạn của mình.

Thoáng chốc, bồi bàn bưng tách trà hoa cúc bày trước mặt cô, khẽ nhoẻn cười, nói chúc cô ngon miệng rồi quay người lui ra ngoài khép cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, cô ngồi thẳng lưng theo phản xạ, đoan trang ngồi quỳ xuống, đón nhận ánh mắt lạnh lùng sục sạo quan sát cô từ trên xuống dưới.

“Tiểu Diệp, con người của ta làm việc không thích vòng vo quanh co.” Phùng Diệp Hoa đi thẳng vào vấn đề: “Lần này ta tìm cháu, chính là muốn nói với cháu, ta và bố Dương Tịch đều không tán thành chuyện hai đứa ở bên nhau!”

Diệp Phiên Nhiên chẳng lấy làm kinh ngạc nhưng vẫn cảm thấy có chút đau thương. Qua lại cùng nhau hai năm hơn, cuối cùng Dương Tịch đã lấy hết can đảm dẫn bạn gái về nhà ra mắt bố mẹ vậy mà vẫn không được thừa nhận và đón nhận. Trong quan niệm của các bậc trưởng bối, tư tưởng môn đăng hộ đối đã ăn sâu vào gốc rễ, đây hoàn toàn không phải tình tiết câu chuyện lúc tám giờ.

“Cháu đừng hiểu lầm rằng chúng ta không đồng ý chuyện yêu đương của cháu và Dương Tịch là vì xuất thân gia đình cháu.” Phùng Diệp Hoa nhấc tách trà lên, nhấp một ngụm, nói: “Chuyện đó vốn không quan trọng, chúng ta cảm thấy hiện nay Dương Tịch đang học đại học vẫn chưa tốt nghiệp, chuyện dựng vợ gả chồng lúc này còn quá sớm. Đàn ông con trai mà, phải đặt sự nghiệp lên trên chuyện thành gia lập thất, hướng hồ thành tích học tập của Dương Tịch xuất sắc, biểu hiện ở trường đại học rất tốt, chúng ta không muốn nó vì mối tình chưa trưởng thành mà bỏ lỡ tương lai trước mặt!”

Là một người mẹ, bất kể có kiên cường, vẻ mặt có thể lạnh lùng đến đâu đi chăng nữa cũng chẳng dễ nói cười với người ngoài nhưng khi nhắc đến đứa con trai giỏi giang nổi trội, cũng vẫn khó

tránh khỏi toát lên ánh mắt dịu dàng hiền hậu kèm theo vẻ cao ngạo vô bờ bến.

Duy chỉ có người mẹ này lắng nhục chính chuyện con trai bà qua lại hẹn hò với cô.

Phùng Diệu Hoa cho rằng Diệp Phiên Nhiên quá tầm thường, vốn dĩ không xứng với đứa con trai đáng tự hào của bà. Người vợ tương lai của Dương Tịch, chắc chắn sẽ còn nhiều sự lựa chọn tốt hơn!

“Bác cảm thấy, Dương Tịch và cháu ở bên nhau sẽ cản trở con đường vinh hoa gấm lụa của cậu ấy ư?” Diệp Phiên Nhiên cúi mắt nhìn cánh hoa cúc nhỏ trắng nổi lênh bênh trên tách trà thủy tinh.

“Chuyện của hai đứa, Dương Tịch đã cho ta biết cả rồi.” Phùng Diệu Hoa nói: “Kể cả chuyện nó vì cô từ bỏ tiêu chuẩn tuyển thẳng, cố chấp tham gia kỳ thi đại học. Thi đỗ điểm cao không chịu diện nguyện vọng Đại học Thanh Hoa, cứ nhất mực phải vào Đại học Nam Kinh. Ta chẳng thể nào ngờ rằng, đứa con trai vốn ưu tú chững chạc chẳng bao giờ khiến ta và bố nó phải bận lòng lại vì cô làm quá nhiều hành động trẻ con đến như vậy! Tiếp theo, cô còn muốn thao túng nó làm điều gì nữa đây? Bỏ học hay là tốt nghiệp xong thì cùng cô ở lại thành phố D?”

Giọng điệu Phùng Diệu Hoa tràn đầy vẻ mỉa mai và chỉ trích, Diệp Phiên Nhiên trong mắt bà đã trở thành mối hiểm họa hồng nhan, trở thành hồ ly tinh mối chài dụ dỗ con trai bà bước chân trên con đường lầm lỗi.

Sống lưng Diệp Phiên Nhiên lạnh toát, không kìm được cô ngẩng đầu lên: “Cháu không hề thao túng Dương Tịch, chuyện gì

cũng đều là vì anh ấy tình nguyện làm, nguyên nhân chỉ có một là vì anh ấy yêu cháu!”

“Yêu à?” Phùng Diệu Hoa cười nhạt: “Cô tưởng rằng nó yêu cô ư? Thực ra nó chỉ là hiếu kỳ mà thôi! Vì hoàn cảnh gia đình cô và chúng tôi không giống nhau, cô không giống với những người con gái xung quanh nó. Con trai ta, ta biết nó lắm, nó vốn là đứa hơn thua háo thắng. Người nào không thềm đoái hoài gì đến nó thì nó sẽ chẳng cam lòng, nhất quyết làm mọi cách để dụ dỗ cô, nhất quyết phải giành lấy được đối phương! Nếu như cô ngỡ rằng đây chính là tình yêu, vậy thì cô lầm to rồi! Ta khuyên cô tốt hơn nên tự biết sức mình mà rút lui, đừng bám rịt lấy con trai ta không buông, đến khi có thứ mới mẻ hơn, chơi chán rồi nó cũng sẽ đá cô thôi, đến lúc đó chẳng phải cô tự rước nhục nhả vào người hay sao?”

Diệp Phiên Nhiên tay nắm chặt mép bàn, giận đến mặt trắng bệch, cả người run lẩy bẩy. Bình thường cô quen biết không rộng, nhận thức có phần nông cạn, vậy mà hôm nay cô cũng được diện kiến thế nào gọi là nhân cách đạo đức, thế nào là ngoài miệng thơn thớt nói cười trong bụng cả bồ dao găm.

Buồn cười thật! Cứ cho bà là mẹ của Dương Tịch, là phu nhân Phó Thị trưởng đi chẳng nữa cũng chẳng thể nhục mạ người khác như thế được.

Diệp Phiên Nhiên không thể nhẫn nhịn thêm nữa, đứng phắt dậy, nhả từng chữ trong tâm trạng đầy phẫn nộ: “Thưa Dương phu nhân kính mến, cháu không hề bám rịt lấy con trai bác, mà trái lại, chính con trai bác sống chết quấn chặt lấy cháu. Nếu bác muốn ép cháu rời xa Dương Tịch thì chi bằng khuyên nhủ cậu ta sớm buông tha cho cháu đi!”

Lời vừa dứt, tiếng mở cửa đánh rầm vang lên sau lưng cô.

Diệp Phiên Nhiên quay lại, Dương Tịch đẩy cửa, ánh mắt nhìn cô trân trân, sắc mặt cực kỳ xấu, đôi con ngươi đen láy như mực lóe lên ánh nhìn kinh ngạc.

Dương Tịch đột ngột xuất hiện khiến Phùng Diệu Hoa rất đổi ngạc nhiên đồng thời cũng khẽ chột dạ.

Dương Tịch đứng ngay cửa, chau mày, ngẩng đầu lên nhìn mẹ, rồi nói: “Mẹ, sao mẹ làm vậy? Tại sao mẹ nhúng tay vào chuyện giữa con và Phiên Phiên?”

“Tình yêu hôn nhân là chuyện trọng đại của cuộc đời. Con là con trai mẹ, mẹ sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ được?” Phùng Diệu Hoa nghe thấy giọng điệu oán trách của con trai thì càng trút giận lên đầu Diệp Phiên Nhiên: “Tiểu Diệp, ta hẹn gặp riêng cô, vì sao cô nói với Dương Tịch?”

“Chuyện không liên quan đến cô ấy, do con muốn đến thôi!” Dương Tịch bảo vệ Diệp Phiên Nhiên theo phản xạ, bước nhanh đến gần, chụp ngay lấy cánh tay cô: “Mẹ, mẹ đừng ép Phiên Phiên, bọn con không thể nào chia tay được đâu!” Cậu kéo Diệp Phiên Nhiên đi.

Phùng Diệu Hoa dừng bước trước mặt cậu, nói: “Tiểu Tịch, những lời vừa rồi của cô ta con đã nghe rồi chứ? Loay hoay một hồi thì ra con là kẻ yêu đơn phương, nhất bên trọng nhất bên khinh. Người ta vốn dĩ không hề để mắt đến con!”

“Con tin rằng những lời vừa rồi của cô ấy chỉ vì phút nhất thời tức giận! Đúng không, Phiên Phiên?” Dương Tịch nói, nhìn chăm

chằm vào Diệp Phiên Nhiên, mong muốn cô có thể chung sức cùng cậu tranh đấu, cùng nhau cố gắng vượt qua những gian nan hiểm trở trước mặt.

Diệp Phiên Nhiên rất muốn đáp trả nhưng cổ họng như bị ai đó bóp chặt lấy, con tim bị ai đó xé toạc đến đau đớn.

Cô không thích Dương Tịch và mẹ đối đầu ngay trước mặt mình, ép cô thể hiện thái độ. Cô cảm thấy mình hết như kẻ ăn xin đang chờ cầu xin sự bố thí của mẹ Dương Tịch.

Nếu tình yêu dựa trên sự bố thí, vậy thì cô thà không có tình yêu.

Diệp Phiên Nhiên không khỏi lắc đầu, nói: “Không, những lời em nói đều chân thành! Dương Tịch, anh để em đi, em không muốn ở lại đây!” Nói rồi, cô ra sức vùng vẫy khỏi tay cậu, bỏ chạy ra ngoài. Cô một mực muốn chạy trốn khỏi chốn mang lại nhục nhã và khiến cô khó xử.

Lời Diệp Phiên Nhiên nói khiến Dương Tịch kinh ngạc, cậu sững sờ chỉ còn cách đưa mắt nhìn cô phá cửa bỏ chạy. Đến khi cậu định đuổi theo cô thì bàn tay Phùng Diệu Hoa giữ cậu lại: “Tiểu Tịch, người con gái này vừa không có cá tính vừa chẳng có phong cách, vốn dĩ không thích hợp trở thành con dâu nhà họ Dương.”

“Mẹ!” Dương Tịch bất chợt phát cáu, hét lớn: “Con yêu cô ấy! Nếu mẹ muốn cản con vậy thì cả đời này, bố mẹ đừng nghĩ đến chuyện có con dâu!”

Lời của Dương Tịch tựa như một con dao sắc nhọn đâm vào bà. Phùng Diệu Hoa bỗng chốc buông tay ra, nói giọng bất lực mệt mỏi: “Con trai, trên thế gian này con gái tốt còn nhiều, cố sao con lại cố chấp như vậy!”

Cậu dịu giọng trở lại, nhìn mẹ mình, giọng chân thành: “Mẹ, con không còn là con nít nữa, biết mình cần những gì. Con ở bên cô ấy, thực sự rất vui!”

Diệp Phiên Nhiên chạy xộc ra khỏi phòng trà. Lúc này vừa bước vào ánh mặt trời chói sáng rực rỡ, vậy mà giờ đây trời bỗng chốc đã tối sầm.

Cô đi men theo đường cái chẳng rõ chủ đích muốn đi đâu. Cô không muốn về nhà, không muốn bố mẹ lo lắng. Nếu bố mẹ biết cô chịu nhục trước Phùng Diệu Hoa chắc chắn sẽ càng thêm đau lòng.

Mười mấy phút vừa rồi còn nhiều hơn so với tổng số những thất bại trắc trở mà cô trải qua trong nửa cuộc đời mình. Nhục nhã, phẫn nộ, chán chường và cả sự bất lực. Cô cứ ngỡ rằng mình đã trở nên hết sức dũng cảm, rất đổi kiên cường, vậy mà chỉ cuộc gặp mặt với Phùng Diệu Hoa đã khiến mọi sự cao ngạo trong cô bỗng chốc sụp đổ.

Niềm tin của một người được tạo dựng dựa trên khoảng thời gian khá dài, nhưng chỉ cần trong chốc lát đã có thể hủy diệt nó. Đối mặt trước sự hùng hổ hăm dọa của Phùng Diệu Hoa, sự tự tin, dũng cảm trong cô bất chợt tan biến như tro.

Lòng tự tôn và tình yêu đặt ngay trước mặt, nếu phải chọn một trong hai thì cô vẫn lựa chọn lòng tự tôn.

Chẳng rõ đi bộ như vậy bao lâu, Diệp Phiên Nhiên phát hiện ra mình đã đến trung tâm quảng trường. Cô cảm nhận đôi bàn chân mình nặng như chì, không thể nào cất bước nổi. Cô kiệt sức thả mình ngồi xuống chiếc ghế gỗ, lơ đãng nhìn đám đông xung quanh.

Không khí náo nức ngày Tết vẫn chưa rời đi, rất nhiều người đang thả diều trên quảng trường, dưới ánh nắng mùa đông ấm áp, bất luận là người lớn hay trẻ nhỏ đều vui vẻ. Còn cô ngồi ở đó, lẻ loi một mình, yếu đuối nhợt nhạt, vô cùng lạc lõng.

Điện thoại đổ từng hồi chuông, số điện thoại là của Dương Tịch. Cô không nhận điện thoại, bỏ mặc nó reo rồi chìm vào tĩnh lặng.

Dương Tịch à, mong anh tha thứ cho sự ích kỷ và nhát gan của em, em đã không cố gắng hết mình, trước tiên em phải bảo vệ chính mình.

Giờ phút này, cô đột nhiên không còn oán hận mẹ Dương Tịch. Bậc làm cha làm mẹ nào cũng muốn điều tốt đẹp cho con. Phùng Diệu Hoa hiểu con trai mình, hiểu Dương Tịch muốn gì và thích hợp với điều gì.

Có lẽ, cô thực sự không giỏi giang, không xứng ở cạnh Dương Tịch. Khoảng cách chênh lệch giữa bọn họ, không thể chỉ có tình cảm lứa đôi là có thể bù đắp lại được.

Điện thoại lại đổ chuông lần nữa, là Hạ Phương Phi gọi, cô nhận điện thoại, đáp trả giọng yếu ớt: “A lô?”

Hạ Phương Phi hỏi giọng quan tâm: “Cậu và mẹ Dương Tịch gặp mặt thế nào rồi?”

“Đừng nhắc nữa!” Cô chợt cảm thấy mình yếu ớt và bất lực: “Phi Phi, mình có thể sang nhà cậu được không?” Giọng cô hoảng hốt đau thương hết như chú mèo nhỏ lang thang đầu đường xó chợ.

Hạ Phương Phi đến ngay quảng trường đón cô về nhà. Hai người trốn trong phòng Hạ Phương Phi, nhỏ to tâm sự. Hạ Phương Phi hiểu ngay ra ngọn nguồn vấn đề, than thở nói: “Phiên Phiên à, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu tương lai bị cậu phá vỡ hoàn toàn rồi!”

“Người ta vốn dĩ không có ý định muốn mình trở thành con dâu mà!” Diệp Phiên Nhiên trút bầu tâm sự cùng cô bạn thân, tâm tình khá lên nhiều. Phụ nữ quả nhiên là loại động vật có nhu cầu giải tỏa nỗi buồn bực.

“Nhưng mà, cậu làm vậy, Dương Tịch bị kẹt chính giữa rất khổ xử!” Hạ Phương Phi nhắc nhở cô: “Một bên là mẹ cậu ta, một bên là bạn gái, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt cả!”

“Vậy theo cậu, mình là lòng bàn tay hay mu bàn tay?” Diệp Phiên Nhiên vừa gặm quả táo, vừa chìa bàn tay phải ra sẫm soi kỹ lưỡng: “Phần lòng bàn tay mềm hơn thì phải!”

Hạ Phương Phi nhìn cô, muốn phì cười nhưng không cười nổi: “Phiên Phiên à, cậu vì chuyện này mà chia tay với Dương Tịch ư?”

Diệp Phiên Nhiên bất chợt dừng ngay lại, hết như cắn vào đầu lười mình. Hạ Phương Phi lắc đầu than thở: “Theo kiểu cách đà điểu rứt đầu của cậu, mình lo là cậu sẽ chia tay với Dương Tịch!”

Người hiểu cô nhất, chỉ có Phi Phi! Diệp Phiên Nhiên thầm thở dài rầu rĩ nhưng lại không trả lời thẳng thắn câu hỏi đó của cô, khẽ cười gượng đánh trống lảng cho qua chuyện.

Thời trung học, Diệp Phiên Nhiên thường xuyên đến nhà Hạ Phương Phi chơi nên rất thân thiết với bố mẹ cô. Tối đó, bố mẹ Hạ Phương Phi giữ cô lại dùng bữa tối. Diệp Phiên Nhiên cũng chẳng làm khách.

Tâm trạng không vui nhưng dạ dày không đến nỗi tệ, cô ăn một hơi ba bát cơm to, thứ thực sự hóa giải phiền muộn chỉ có thể là đồ ăn!

Ăn xong bữa cơm tối, cô cuộn mình trên ghế sofa xem ti vi. Chuông điện thoại chợt vang lên, Hạ Phương Phi tiện tay nhận điện thoại, liếc mắt nhìn sang Diệp Phiên Nhiên, cô nói: “Ờ, cô ấy đang ở đây!” Rồi quay sang nói nhỏ với cô: “Điện thoại của Dương Tịch, cậu có muốn nghe không?”

Diệp Phiên Nhiên nhận lấy ống nghe từ tay cô, nghe thấy giọng Dương Tịch ôn tồn dịu dàng: “Phiên Phiên, em nguôi giận chưa? Anh đến đón em về!”

“Khỏi cần!” Cô đáp khẽ: “Lát nữa em tự về.”

“Là mẹ anh đắc tội với em chứ chẳng phải anh!” Dương Tịch vốn vã hỏi: “Em bắt đầu trở nên nhỏ mọn từ bao giờ vậy?”

“Em là kẻ nhỏ mọn đấy!” Diệp Phiên Nhiên bụng đầy ăm ức, hậm hực nói: “Tôi tự biết mình không xứng với Dương đại thiếu

gia, anh cứ việc đi tìm người con gái lễ phép gia giáo biết nói đồ ngọt mẹ mình đi!”

Hạ Phương Phi giật phắt ống nghe khỏi tay cô: “Đừng nghe cô ấy nói xàm! Dương Tịch, cậu mau sang đây đón bạn gái mình về đi!” Nói rồi cô gác máy.

“Phi Phi...” Diệp Phiên Nhiên toan nói tiếp thì Hạ Phương Phi vỗ vỗ vai cô: “Cậu đừng giận oan người vô tội. Dương Tịch cậu ấy chẳng làm gì sai trái cả!”

Diệp Phiên Nhiên cười nhạt nhẽo, thì thào nói: “Việc sai lầm duy nhất của cậu ấy chính là đã đem lòng yêu mình!”

Lúc Diệp Phiên Nhiên bước ra khỏi nhà Hạ Phương Phi thì Dương Tịch đã đến, cậu lặng lẽ đứng thẳng bên góc tường, ánh đèn đường vàng nhạt kéo bóng hình cậu ra tận xa thẳm.

Bước đến gần, cô trông thấy cậu đang hút thuốc, giữa kẽ tay là ánh lửa hồng, lập lòe lóe sáng như đang tô điểm tâm trạng trầm lặng của cậu, giữa làn khói thuốc là cặp mắt tiêu tụy u buồn.

Con tim sắc nhọn của cô bỗng chốc chẳng dặng dưng khẽ nhói đau. Cô còn nhớ lần trước cậu nói với bố cô rằng, chỉ khi nào buồn phiền mới hút thuốc. Đây là lần đầu tiên cô trông thấy cậu hút thuốc.

Trông thấy Diệp Phiên Nhiên tiến lại gần, cậu vội vã dập tắt đầu thuốc, ánh mắt ngưng đọng nhìn cô chằm chằm, cậu nói: “Xin lỗi em, Phiên Phiên! Anh thay mặt mẹ nói lời xin lỗi em!”

Diệp Phiên Nhiên nhìn cậu, không thốt nên lời, một dòng nước ấm nóng xộc thẳng vào tận khoang mắt. Cô cúi đầu, ra sức cắn môi, nói: “Dương Tịch, là em không đúng, em không nên nói với mẹ anh những lời lẽ đó...” Lời còn chưa dứt Dương Tịch đã kéo cô vào lòng, cậu cúi đầu mạnh mẽ đặt lên môi cô nụ hôn.

Nụ hôn cậu mãnh liệt kéo dài. Chính khoảnh khắc cô ngỡ rằng mình sắp nghẹt thở thì Dương Tịch buông cô ra, nói khẽ bên tai cô: “Anh tưởng rằng lần này anh thực sự mất em rồi?”

Những giọt nước mắt không kìm nén được bỗng chốc tuôn rơi.

Dương Tịch dịu dàng gạt những giọt lệ trên mặt Diệp Phiên Nhiên, khẽ siết tay cô, nói: “Vì muốn ở bên em, khó khăn thế nào anh cũng không sợ, chỉ cần em và anh vững lòng!”

Chính khoảnh khắc đó, cô cảm thấy hồ thẹn vô cùng vì sự bồn chồn, nhút nhát, ngần ngừ của mình.

Chương 36

Phùng Diệu Hoa không can thiệp vào chuyện qua lại giữa Dương Tịch và Diệp Phiên Nhiên không phải vì bà đã nghĩ thông suốt mà chính vì lời khuyên nhủ của chồng – Dương Giang Nam đã đánh đòn cảnh tỉnh bà: “Phùng à, việc này em quá hấp tấp nóng vội quá rồi. Chúng ta đều là người từng trải, có chàng thanh niên nào mà không đa tình? Em càng can thiệp gay gắt thì Tiểu Tịch phản kháng càng ghê, nó sẽ càng coi em như kẻ thù. Cá tính của con trai mình em còn không biết hay sao, thích mềm dẻo không thích cứng

rắn. Để bảo vệ tình yêu của mình, nó sẽ bất chấp tình thân máu mủ.”

“Nhưng em thật sự không thích cô gái đó, dáng người gầy gò nhỏ nhắn, tướng bạc mệnh, chẳng có sinh khí, tính cách thì không biết lấy lòng người khác, không coi trọng người lớn, còn tự cho mình là giỏi giang. Con trai anh chẳng biết bị nó cho ăn bùa mê thuốc lú gì mà dám nói với em rằng cả đời này ngoài con bé đó ra không lấy ai khác!”

“Đời còn dài mà, nó biết cái gì? Khuyết điểm lớn nhất của Tiểu Tịch chính là theo chủ nghĩa hoàn hảo, thuộc mẫu người gan dạ dũng mãnh, tràn đầy nhiệt huyết, phàm là chuyện gì muốn đạt được thì nhất định phải có được. Nhưng vì bản tính cương quá sẽ khó mà có thể lâu bền được.” Thấy vợ lặng lẽ không nói gì, ông nói tiếp: “Bọn trẻ bây giờ yêu đương, hôm nay mặn nồng ngày mai lại chia tay, không lâu bền đâu, có thể chưa đợi đến ngày kết hôn, chúng đã chẳng còn bên nhau nữa rồi. Chúng ta tạm thời phớt lờ đi, nghe rồi để đó, dù sao thì mấy chuyện này, con trai chẳng chịu thiệt thòi.”

Phùng Diệu Hoa dẫn đo suy nghĩ cảm thấy lời của chồng không phải không có lý, bà cũng chẳng gặng hỏi chuyện tình cảm của cậu con trai nữa, một mắt nhắm một mắt mở.

Thái độ của bố mẹ thay đổi khiến tâm trạng của Dương Tịch thoải mái lên nhiều, cậu càng chu đáo hơn với Diệp Phiên Nhiên, hết như đối đãi với viên ngọc quý mất đi vừa tìm lại.

Trái lại, Diệp Phiên Nhiên mang tâm sự chồng chất trong lòng, những khi ở bên Dương Tịch, cô không sao tìm lại cảm giác trước đây. Kỳ nghỉ đông kết thúc, học kỳ mới bắt đầu, hai người đang

đứng trước ngưỡng cửa chia ly, cô cũng chẳng còn lưu luyến bịn rịn mà trái lại coi đó như một sự giải thoát.

Trở lại mái trường Đại học N, nơi đó chẳng hề có nụ cười chế nhạo, sự sỉ nhục, nỗi đau khổ. Các bạn nam sinh và nữ sinh đều rất thân thiện, giáo viên chủ nhiệm quý trọng cô. Cô là bí thư cán bộ chi đoàn của lớp, ba năm liên tục được bình chọn là sinh viên “ba tốt” của khoa. Nếu như không phải vì thành tích môn thể dục lẹt đẹt thì cô đã đoạt được danh hiệu sinh viên “ba tốt” của trường rồi. Cô còn là biên tập viên tờ báo của trường, đồng thời là phó trưởng ban biên tập tòa soạn văn học Liễu Tơ.

Trong chuyện tình cảm, lòng tự tôn của Diệp Phiên Nhiên gặp trở ngại thì trong cuộc sống đại học cô nhận lại sự bồi đắp. Cô bắt đầu hăng hái tham gia các hoạt động xã hội, mỗi buổi tối cô không còn cô đơn lặng lẽ một mình nằm trên giường chờ tin nhắn của Dương Tịch nữa.

Hàng năm nhân dịp ngày Vận động Ngũ Tứ ^[1], Đại học N tổ chức buổi lễ hội nghệ thuật quy mô lớn. Tiết mục của khoa Trung văn là vở kịch nói *Lôi Vũ*. Triệu Trúc Tâm, trưởng ban nghệ thuật hội sinh viên đoàn trường, hơn Diệp Phiên Nhiên một khóa, ở cùng tầng với cô. Hàng ngày, trông thấy Diệp Phiên Nhiên ra ra vào vào, cô bắt đầu có thiện cảm với cô gái gương mặt kiêu diễm cử chỉ nho nhã này. Một buổi tối, Triệu Trúc Tâm chủ động đến tìm Diệp Phiên Nhiên mời cô diễn vai Tứ Phượng trong vở kịch *Lôi Vũ*. Diệp Phiên Nhiên vốn định thoái thác thì Triệu Trúc Tâm nói cả thúng lờ hay ý đẹp ca ngợi tán dương, câu nói cuối cùng của cô đã khiến Diệp Phiên Nhiên động lòng: “Tháng Bảy chị tốt nghiệp rồi, đây là lần cuối cùng chị chủ trì lễ hội Ngũ Tứ với tư cách là trưởng ban nghệ thuật. Chị rất mong vở kịch của chúng ta sẽ đoạt giải trong buổi biểu diễn. Cả khoa Trung Văn này, xinh gái hơn em, có tài

diễn xuất thiên bẩm hơn em thừa chứ chẳng thiếu, nhưng nói đến vẻ xinh xắn dịu dàng, thùy mị nết na thì không ai thích hợp hơn em cả! Em có nể mặt chị là đàn chị của em mà giúp chị được không?”

[1] Vận động Ngũ Tứ: Cuộc vận động phản đối chủ nghĩa thực dân của người dân Trung Quốc bạo phát tại Bắc Kinh ngày 4 tháng 5 năm 1919.

Diệp Phiên Nhiên xưa nay luôn khâm phục vẻ đẹp và tài hoa của người đàn chị này, coi chị ấy là thần tượng. Đã nói đến nước này, cô chẳng còn cách nào khước từ nữa. Sau đó thì Diệp Phiên Nhiên căng thẳng bận rộn luyện tập. Cô hy sinh tất cả những ngày cuối tuần và thời gian buổi tối, ngày nào cũng nán lại để tập luyện. Nhân vật nam chính trong *Lôi Vũ* chẳng phải ai khác, chính là Bạch Dương. Tin đồn về tình cũ không rủ cũng đến của hai người, không cánh mà bay xa khắp trường.

Khoảng thời gian đó, Dương Tịch thường xuyên không tìm thấy Diệp Phiên Nhiên, liên lạc điện thoại cho cô không được, dù thi thoảng gọi cho cô được đi chẳng nữa thì cô cũng vội vàng trò chuyện dăm ba câu rồi nói: “Em bận lắm, không tiện nghe điện thoại” rồi gác máy luôn.

Dương Tịch nào đâu không phải người nhạy cảm, cậu nhanh chóng cảm nhận được sự lạnh nhạt của Diệp Phiên Nhiên đối với mình. Cậu gọi điện thoại chất vấn Trần Thần. Trần Thần úp úp mở mở trái lại càng làm Dương Tịch thêm hoài nghi. Lẽ nào Diệp Phiên Nhiên không nén được nỗi cô đơn đã tìm niềm vui mới rồi sao?

Bạch Dương là trưởng ban biên tập tòa soạn văn học Liễu Tơ, còn là chủ tịch hội sinh viên trường. Chính cậu tiến cử Diệp Phiên Nhiên đảm nhiệm vị trí phó trưởng ban biên tập tòa soạn, cũng

chính cậu để cô làm biên tập viên tờ báo của trường. Hai người tuy không trở thành đôi tình nhân của nhau nhưng vẫn mãi tương thân tương ái. Hai người thường ngồi bên nhau thảo luận vấn đề lý tưởng và cuộc sống, nhất là trên phương diện văn học, Bạch Dương đã chỉ dẫn cô rất nhiều. Diệp Phiên Nhiên gặp chuyện không vui gì chỉ cần trò chuyện cùng Bạch Dương thì tâm tình cởi mở thông suốt sáng tỏ.

Nhưng Diệp Phiên Nhiên hiểu rất rõ, đó không phải là tình yêu. Nói cách khác, Bạch Dương chỉ là nam nhân tri kỷ của cô. Cô có đủ tự tin mình biết giữ đúng chừng mực, giữ mối quan hệ tình bạn với Bạch Dương suốt cuộc đời này.

Diệp Phiên Nhiên yêu thích tính chất phong phú cùng cảm giác bận rộn có được trong lúc tập kịch. Toàn bộ tâm hồn cô đều chìm đắm trong thế giới của nhân vật Tử Phượng. Niềm vui cùng nỗi hận cuốn theo cùng nhân vật, quên hẳn những việc xảy ra trong cuộc sống đời thực, quên cả những nỗi phiền muộn của bản thân.

Tại Nam Kinh xa xôi, Dương Tịch cảm thấy nơm nớp lo sợ, lòng rối như tơ vò. Vốn dĩ cậu đã hẹn Diệp Phiên Nhiên ngày nghỉ mồng 1 tháng 10 cô sẽ đến trường cậu chơi. Ba năm đại học, Diệp Phiên Nhiên chưa lần nào đến Nam Kinh. Các huynh đệ cùng phòng ký túc xá với cậu chỉ mới thấy mặt Diệp Phiên Nhiên qua ảnh, bọn họ nói đùa rằng người “chị dâu” này là Dương Tịch bịa ra mà thôi. Vì chuyện tập dợt vở kịch nhân dịp Vận động Ngũ Tứ mà Diệp Phiên Nhiên nói lời xin lỗi qua điện thoại với Dương Tịch: “Em không đến Nam Kinh được, anh tìm người anh em nào đó đi chơi cùng nhé!” Tuy Dương Tịch không vui nhưng cũng không tỏ vẻ phản đối. Cậu nghe Trần Thần nói rằng Diệp Phiên Nhiên vì chuyện tập dợt vở kịch lần này mà bận rộn đến mức mất ăn mất

ngủ. Cậu chẳng thể nhắm đúng thời khắc quan trọng này mà ngáng chân cô.

Cậu suy đi ngẫm lại, rồi nói: “Phiên Phiên à, hay là để anh đến Đại học N, tập kịch cùng em, tối hôm biểu diễn Ngũ Tứ anh còn có thể cổ vũ khích lệ em!”

Diệp Phiên Nhiên quả quyết cự tuyệt: “Xa như vậy, một mình anh chạy qua chạy lại, phiền phức lắm! Vả lại, em cũng chẳng có thời gian ở bên anh.”

Dương Tịch định nói thêm: “Phiên Phiên à...”

Cô ngắt lời cậu: “Không nói với anh nữa, mọi người đến đông đủ cả rồi, em phải bắt đầu tập đây!” Nói rồi, cô ngang nhiên gác máy.

Ngày biểu diễn cận kề, Diệp Phiên Nhiên bận bù đầu bù tóc, mãi tận đêm khuya tắt đèn quay về ký túc xá, đầu vừa đặt xuống gối cô đã chìm vào ngay giấc mộng.

Cả đoàn kịch nói, mọi người đều là diễn viên lão làng, chỉ có Diệp Phiên Nhiên là chân ướt chân ráo mới vào nghề, dù rằng được trưởng ban văn nghệ bơm thổi nhưng vẫn không ít người hoài nghi: “Cô ấy có diễn được không đó?”

Diệp Phiên Nhiên tâm tư phiền muộn, thi thoảng cô nằm chiêm bao thấy mình đang ra sức học thuộc lời thoại kịch.

May mà Bạch Dương, người bạn diễn cùng cô rất kiên nhẫn, đôi bên lại hiểu ý nhau. Hôm công diễn, vở kịch thành công vang

dội, nhất là màn kịch cuối cùng, sự đau thương cùng nỗi tuyệt vọng trong ánh mắt không gì diễn tả bằng lời đã làm động lòng từng khán giả ngồi tại khán phòng. Mọi người ra sức vỗ tay ca ngợi sự phối hợp diễn xuất ăn ý của hai người, đạt đến đỉnh cao của sự hoàn hảo.

Khi buổi diễn kết thúc, các diễn viên tham gia diễn xuất đều đến nhà hàng gần trường học tổ chức tiệc ăn mừng. Diệp Phiên Nhiên uống khá nhiều rượu bắt đầu ngà ngà say, cô nói với Bạch Dương lúc tiễn cô về ký túc xá: “Mình không bao giờ quên được buổi tối hôm nay, đây là buổi diễn đầu tiên và tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình!”

Bạch Dương không hề say, cậu liếc nhìn người con gái học cùng trường ba năm, trong lòng dấy lên từng đợt sóng ưu sầu. Cô vẫn là cô gái trong sáng xinh xắn, đáng vẻ chẳng khác gì so với lần đầu cậu gặp mặt.

Diệp Phiên Nhiên tỉnh giấc vào trưa ngày hôm sau, đầu nhức như búa bổ.

Cô nhìn đăm đăm lên trần nhà không chớp mắt, những vui buồn hợp tan trong buổi diễn trên sân khấu đều đã kết thúc, cuối cùng cô phải trở về cuộc sống hiện thực. Cô không phải là nàng Tứ Phương hồn nhiên trong sáng, đáng yêu và Dương Tịch cũng chẳng phải chàng công tử Châu Bình nhu nhược thiếu quyết đoán, đa tình vô dụng.

Cô lôi điện thoại dưới gối ra, nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ, đang định nhấn phím gọi lại thì cửa phòng ký túc xá chợt đẩy ra, nữ sinh phòng bên cạnh nói: “Diệp Phiên Nhiên, dưới cổng ký túc xá nữ có người tìm cậu, là bạn nam, đáng người rất cao...”

Bảy ngày lễ dịp mừng 1 tháng 5, các chị em cùng phòng 302 hẹn hò với bạn trai, người thì nhân dịp mấy ngày này về quê. Mọi người đều đi hết, chỉ còn lại một mình cô trong căn phòng trống vắng, cảm giác cô đơn hiu quạnh đang vây lấy cô thì chợt nghe thấy lời bạn nữ sinh đó nói, cô cứ ngỡ là Dương Tịch, nhẩy cẫng lên phóng ra khỏi giường.

Diệp Phiên Nhiên đặt điện thoại xuống, vội vàng rửa mặt, thay chiếc áo len mỏng hồng nhạt, cột mái tóc đuôi ngựa giản dị, khuôn mặt trắng sang sạch sẽ. Cô ngắm mình trong gương, khẽ mỉm cười, xoay người bước xuống tầng.

Đến cổng ký túc xá nữ, cô chẳng trông thấy Dương Tịch mà là một người cô không thể nào ngờ đến đang đứng dậy từ góc tường: “Phiên Phiên!”

Diệp Phiên Nhiên trố mắt nhìn cậu, cậu mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần bò xanh đậm. Dáng người thanh mảnh, gương mặt tuấn tú nhoẻn nụ cười, cô đã quá quen với nụ cười nhàn nhã dịu dàng.

Thẩm Vỹ?

Diệp Phiên Nhiên thấy mình như đang nằm mơ. Con người này, cố sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô? Chẳng chút báo trước, hết như sự ra đi đột ngột của cậu mấy năm về trước.

Thẩm Vỹ bước đến trước mặt cô, khẽ nói: “Phiên Phiên, là anh!”

Ánh mắt Diệp Phiên Nhiên dừng trước cánh tay cậu, phát hiện ra cậu đeo băng tang trên người, khẽ kinh ngạc, cô hỏi: “Nhà anh có chuyện sao?”

Ánh mắt Thẩm Vỹ đượm vẻ đau thương: “Mấy bữa trước bà ngoại anh mất, bị nhồi máu cơ tim. Lần này anh về nước là để chịu tang bà, giải quyết việc hậu sự. Lúc đi ngang thành phố S, đột nhiên nghĩ đến em, muốn đến thăm em! ”

“Anh thực sự đi Mỹ rồi sao?” Cô không kìm được gặng hỏi.

Thẩm Vỹ nhìn cô, hồi lâu cậu khẽ mỉm cười: “Em mãi là người sau cùng biết chuyện!”

“Tại sao chứ?” Cô hỏi.

Cậu không đáp trả, thân nhiên hỏi: “Em và Dương Tịch, ổn cả chứ?”

Diệp Phiên Nhiên day day khóe miệng, nói: “Anh ăn chưa? Em mời anh ăn, coi như tiệc chào đón anh.” Cô khẽ dừng lại, có lời muốn nói: “Bao giờ anh về Mỹ?”

“Ngày kia. Chuyển bay bảy giờ, tối mai đáp ở Thượng Hải rồi lại từ sân bay Hồng Kiều bay đi Mỹ.”

Diệp Phiên Nhiên liếc nhìn cậu, từ ánh mắt cậu, cô hiểu rằng, lần này cậu sẽ ra đi không quay trở về nữa.

Chàng thanh niên áo trắng học trò trong ký ức thời tuổi trẻ cùng mối tình đầu đẹp đẽ trong sang của cô đều đã ra đi theo cậu, mãi

mãi mất dạng.

“Thắm Vỹ?” Cô chợt tiến đến trước, nắm chặt lấy tay cậu: “Chúng mình đi ăn rồi về thành phố D nhé, được không?”

Đôi mắt Thắm Vỹ lóe lên ánh nhìn kinh ngạc.

“Mong anh chấp thuận yêu cầu này của em, em không muốn hối tiếc cả cuộc đời!” Cô nghiêm túc nói.

Niềm kinh ngạc trong đôi mắt Thắm Vỹ dần chuyển sang cảm động. Cậu cũng nắm chặt lấy tay cô, lòng bàn tay cậu ấm áp mạnh mẽ.

Tính cách Diệp Phiên Nhiên kiên cường lại vừa cố chấp, thi thoảng cảm tính, có hơi bướng bỉnh nông nổi. Thắm Vỹ không giống với Dương Tịch, cậu chưa bao giờ phản đối cô điều gì, chưa bao giờ kiểm soát cô, mọi thứ đều do cô làm chủ.

Hai người ăn thoải mái tại tiệm đồ ăn nhanh gần trường. Diệp Phiên Nhiên đến cả ký túc xá cũng không về, đi thẳng ra ga tàu. Ra đến tàu hỏa cô mới nhận ra mình quên mang theo điện thoại.

Trong điện thoại bao nhiêu cuộc gọi nhỡ đều là của Dương Tịch. Thắm Vỹ tìm cô rồi cuộc có chuyện gì chứ? Diệp Phiên Nhiên lòng đầy nghi vấn, có chút lo lắng bất an. Thắm Vỹ nhận ra sự do dự của cô, khẽ mỉm cười nói: “Lúc này em xuống tàu vẫn kịp mà!”

Cô thuộc về Dương Tịch, có lẽ cả cuộc đời dài đằng đẵng về sau, còn với người con trai này chỉ có một ngày ngắn ngủi. Diệp

Phiên Nhiên à, hãy coi đây là sự bồi đắp, lúc này, mây tuyệt đối không được bỏ mặc Thẩm Vỹ!

“Ai nói em muốn xuống tàu?” Cô ngẩng đầu, mỉm cười với cậu: “Em đã nói với anh những gì, chí ít cũng phải thực hiện một lần chứ?”

Thoáng chốc, Thẩm Vỹ im bật, lòng cậu dấy lên cảm giác thất vọng khó hiểu nhưng rất nhanh sau đó trở lại bình thường, cậu nhún vai nói: “Anh đến Đại học N tìm em, vốn chẳng ôm hy vọng gì, còn ngỡ rằng em cùng Dương Tịch hẹn hò ra ngoài chơi rồi!”

Diệp Phiên Nhiên nghe câu nói này, hơi bối rối: “Anh biết em và Dương Tịch bên nhau bao giờ vậy?”

Thẩm Vỹ hướng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, dõi theo đám đông ồn ào náo nhiệt trên sân ga, nói: “Sao tàu vẫn chưa chạy nhỉ? Trễ chuyến ư?”

Ngay sau đó, đoàn tàu chậm rãi lăn bánh. Cảnh tượng ngoài cửa sổ chậm chậm lướt ra sau, hết như những ký ức đẹp để thời tuổi trẻ ngang nhiên rời xa cuộc đời chúng ta với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Chương 37

Về đến thành phố D thì trời đã nhá nhem tối.

Diệp Phiên Nhiên cùng Thẩm Vỹ về nhà cậu, trở lại căn nhà vắng vẻ không một bóng người. Mô hình cổ xưa, nhà hai gian, nội

thất cũ kỹ, ánh sáng u ám. Tường phòng khách có treo bức di ảnh của bà ngoại cậu, gương mặt phúc hậu, nụ cười thân thiện. Diệp Phiên Nhiên xem một lúc rồi hỏi: “Thẩm Vỹ, anh giống bà ngoại à?”

“Anh do bà một tay nuôi lớn!” Thẩm Vỹ nói: “Bà anh có hơi trọng nam khinh nữ, con của hai người chú anh đều là con gái, nên bà ngoại hết sức chiều chuộng anh.”

“Em không nhận thấy điểm đó ở anh.” Diệp Phiên Nhiên nói: “Anh hoàn toàn không tỏ vẻ kiêu ngạo, không như Dương Tịch...” Cô kịp thời “thăng phanh” lại, ngượng ngùng nói: “Sao lại nhắc đến anh ấy nữa rồi?”

“Em còn nhớ không?” Thẩm Vỹ chẳng chút né tránh, nói tiếp câu nói dang dở của cô: “Có lần anh hỏi suy nghĩ của em về Dương Tịch, em nói rằng em rất ghét cậu ta, nói rằng cậu ta tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Thì ra con gái thích nói xạo, rõ ràng thích người ta nhưng vẫn nói mình ghét!”

“Không phải đâu, Thẩm Vỹ!” Diệp Phiên Nhiên vội giải thích: “Khi đó, em thực sự không thích anh ấy. Lúc đó người em thích là anh!”

Thẩm Vỹ mấp máy khóe môi, nở nụ cười tự giễu. Cậu bước đến bên khung cửa sổ, đưa mắt nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, khẽ nói: “Phiên Phiên, nếu năm xưa anh không xuất ngoại, liệu chúng mình có ở bên nhau không?”

Diệp Phiên Nhiên nghẹn lời, cô chẳng nói được lời nào, chỉ thấy lồng ngực mình nặng như chì, đến cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Thẩm Vỹ quay lại nhìn cô, từ tốn nói: “Anh vốn sẽ không bỏ cuộc, thế rồi chỉ vì một bức thư nặc danh!”

Con tim Diệp Phiên Nhiên chột đập thành thạch, một linh cảm xấu như đang vây lấy cô. Tuy sợ hãi nhưng cô vẫn cất giọng run rẩy hỏi: “Thư gì?”

“Đêm trước ngày thi đại học, bố mẹ anh ly hôn, khoảng thời gian đó tâm trạng anh rất tệ, cũng chẳng có tâm trí trả lời thư cho em, sợ ảnh hưởng đến việc ôn luyện bài vở của em. Đến khi tâm trạng anh dần hồi phục trở lại, định viết thư cho em, nói với em rằng, em đừng lo lắng, anh sẽ thi vào Đại học N. Thế nhưng chính lúc đó, anh nhận được bức thư nặc danh, trong thư viết rằng em đã phải lòng Dương Tịch. Hai người hẹn hò tại sân trường giữa đêm hôm khuya khoắt...”

Diệp Phiên Nhiên kinh ngạc, toàn thân toát mồ hôi: “Đêm hôm khuya khoắt ư? Sân trường à? Hẹn hò gì chứ? Hôm đó em hẹn Dương Tịch ra là muốn nói với anh ấy đừng bám theo em nữa!”

“Nhưng bức thư đã viết rành rành như vậy!”

“Bịa đặt, đặt điều vu khống!” Diệp Phiên Nhiên tức giận: “Anh có nhận ra bút tích của ai không?”

“Không nhận ra!” Thẩm Vỹ nói: “Nét chữ ẩu thả, hình như là viết bằng tay trái.”

Tay trái ư? Bên tai Diệp Phiên Nhiên vang lên giọng Cố Nhân: “Vừa vào lớp mình đã trông thấy Dương Tịch ghi vài chữ trên bảng.

Cậu ta viết bằng tay trái, chẳng ai nhận ra nét chữ của cậu ta cả...”

Cô ra sức nghiến chặt răng. Không, Dương Tịch tuy nông nổi ngang ngược, háo thắng nhưng cô tin rằng, cậu sẽ không làm những chuyện thấp hèn bỉ ổi không quang minh chính đại đó!

“Tối đó, em hẹn Dương Tịch ra gặp mặt, còn ai khác biết chuyện này nữa không?” Thẩm Vỹ cũng muốn biết rốt cuộc là ai viết bức thư nặc danh đó.

Diệp Phiên Nhiên lắc đầu, tâm trạng càng thêm rầu rĩ: “Em không hề nói với bất kỳ ai. Chỗ hẹn chỉ có em và Dương Tịch.”

Con tim Thẩm Vỹ cũng khẽ giật thót. Cậu thở dài, cái tên vừa toan nhắc đến thì đã hiện ra, cậu hạ thấp giọng, nói: “Chuyện đã qua lâu lắm rồi, đừng nghĩ đến nữa, có trách thì chỉ có thể trách số phận!”

Nếu như là trò đùa của số phận thì Diệp Phiên Nhiên chẳng oán trách lời nào nhưng nếu như đó là do nhân tố con người thì cô nghĩ cả đời này cô sẽ không thể nào tha thứ cho Dương Tịch!

Yêu một người phải quang minh chính đại, không thể bất chấp mọi thủ đoạn. Trong quan niệm của cô, lòng chính trực, niềm chân thành quan trọng hơn cả tình yêu.

Chương 38

Rời khỏi nhà Thẩm Vỹ, Diệp Phiên Nhiên cùng cậu đến trường Tam Trung tại thành phố D.

Vẫn chiếc xe đạp cũ kỹ tồi tàn đó, cậu chở cô chạy chậm rãi trên con đường rợp bóng. Diệp Phiên Nhiên hít một hơi thật sâu mùi hương hoa lẩn trong không khí, giọng bình thản: “Thực ra, em chẳng thích nơi này chút nào. Từ sau khi vào đại học, em chỉ quay về đây hai lần, lần trước là buổi họp lớp trung học năm thứ nhất. Anh, Dương Tịch và Đồng Hình Nguyệt đều không có mặt!”

Thẩm Vỹ nói: “Còn anh rất hay nhớ về trường Tam Trung, nhớ về cảnh tượng hôm chia tay cùng em, nhớ về lời em nói với anh, em đợi anh, bất luận là bao lâu đi chăng nữa!”

Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu, đang là thời điểm xuân hạ giao mùa, tán lá cây ngô đồng xum xuê bao phủ cả bầu trời, chỉ còn trông thấy từng tia sáng mặt trời vàng kim hắt ra từ những khe lá. Trước kia, Thẩm Vỹ đã từng hết như những tia nắng mặt trời chiếu sáng rực rỡ tô điểm cuộc đời u ám ảm đạm của cô.

“Thẩm Vỹ, anh có biết thế nào là tình yêu không?” Cô chợt hỏi.

“Yêu có nghĩa là rất thích rất thích người đó, chỉ muốn ở bên cô ấy suốt đời.”

Diệp Phiên Nhiên mơ hồ không hiểu: “Thật lạ, vì sao thầy cô giáo chưa bao giờ dạy chúng ta thế nào là tình yêu, phải yêu người khác như thế nào?”

Thẩm Vỹ cúi đầu, hỏi: “Em và Dương Tịch bên nhau vui vẻ không?”

“Có lúc vui vẻ, cũng có lúc đau buồn. Hình như, yêu đương là vậy mà!” Diệp Phiên Nhiên đáp: “Anh nói xem, con người trưởng thành rồi sẽ càng dũng cảm hơn trước hay là càng trở nên yếu đuối?”

Thẩm Vỹ nhận ra nỗi rầu rĩ của cô, dè dặt hỏi: “Em có tâm sự à?”

Diệp Phiên Nhiên cười lắc đầu: “Đừng nói chuyện của em nữa. Thẩm Vỹ, cuộc sống của anh bên Mỹ ra sao? Đã có bạn gái chưa?”

“Không có thời gian, cũng chẳng có tâm tình nghĩ đến chuyện đó.” Thẩm Vỹ đáp: “Con người anh thích nghi với môi trường rất chậm. Ở Mỹ, cửa ải ngôn ngữ với anh rất vất vả, bước đi giữa dòng người trên phố, liếc mắt nhìn những người Mỹ tóc vàng mắt xanh lướt qua vai nhau, bỗng dưng cảm thấy mình cô quạnh đến lạ kỳ, hết như bị người khác vứt bỏ vậy!”

Diệp Phiên Nhiên cười gượng gạo: “Được rồi, đừng nói về mình thì thẩm như vậy chứ. Bao nhiêu người muốn sang Mỹ mà còn chẳng được nữa là!”

Thẩm Vỹ cũng cười, nói: “Anh hơi đói bụng, chút nữa mình đi đâu ăn tối?”

Bọn họ đến nhà hàng gần trường Tam Trung, cô nhớ lại lần trước là Tiêu Dương mời cô đi ăn, cô lần đầu tiên trong đời uống rượu, bước ra khỏi quán thì phát hiện chiếc xe đạp của Tiêu Dương bị người ta đâm thủng xì hết hơi. Chớp mắt đã mấy năm rồi, tiếng tăm nhà hàng này vẫn chẳng đổi, ông chủ vẫn như trước

kia, khiến Diệp Phiên Nhiên cảm nhận thời gian dường như ngừng lại.

“Anh có biết vì sao nhà hàng tên là Kỳ Lân không?” Cô ngồi ngay vị trí gần cửa sổ: “Ông chủ tiệm này là thầy giáo thể dục của chúng mình năm nhất trung học, đúng năm đó sinh được cặp bé trai song sinh, ông đặt tên một đứa là Tiểu Kỳ, đứa kia là Tiểu Lân, trông rất đáng yêu!”

Thẩm Vỹ cố gắng nhớ lại: “Có phải là thầy Hoàng thân hình đầy đà, mập mạp, có bộ râu quai nón phải không? Bọn mình còn đặt biệt danh cho thầy ấy là Thủy thủ Popeye nữa cơ!”

“Đúng, chính là thầy ấy đấy!” Diệp Phiên Nhiên nhắc lấy cuốn thực đơn trên bàn đưa cho cậu: “Anh muốn ăn gì? Ở Nam Kinh thời gian dài rồi lại ăn thức ăn nhanh mấy năm ở Mỹ, anh vẫn còn ăn cay được chứ?”

“Khẩu vị của con người chẳng dễ gì thay đổi được. Anh cảm thấy không ăn cay thì chẳng thấy ngon.” Cậu chọn vài món, đều là những món ăn đặc sản của thành phố D, khẩu vị khá đậm, rồi cậu hỏi: “Có gọi chút rượu không nhỉ?”

“Được, em uống với anh!” Diệp Phiên Nhiên cười rạng rỡ: “Muốn uống rượu đế hay bia?”

“Bia.” Thẩm Vỹ trở mắt nhìn cô: “Thật không nhận ra, em còn biết uống cả rượu nữa!”

“Lần đầu tiên em uống rượu cũng là ở quán này, bị mấy đứa bạn chuốc cho say bí tỉ, sáng hôm sau tỉnh dậy, khắp người nổi đầy mẩn đỏ, khỏi nói cũng biết khó chịu biết nhường nào!”

“VẬY là em bị dị ứng với men rượu!” Thẩm Vỹ cười, nói: “Xem ra, em không uống được nhiều rượu!”

“Nghe người ta nói, tửu lượng cũng có thể rèn luyện được. Sau đó, uống thêm vài lần nữa, người em chẳng còn nổi mẩn nữa!” Diệp Phiên Nhiên nói: “Tối nay em muốn thử xem rốt cuộc mình có thể uống được bao nhiêu!”

Tinh thần cô sa sút, mặt mày ủ rũ. Thẩm Vỹ biết rằng, việc này nhất định có liên quan đến Dương Tịch.

Tối đó, Diệp Phiên Nhiên nốc hết ly này đến ly khác, hết khô lại cạn. Thẩm Vỹ không ngăn cản cô, nếu cô muốn mượn rượu giải sầu, nếm thử cảm giác say thì cậu nguyện bằng lòng ở bên cô.

Men rượu khiến Diệp Phiên Nhiên hơi vụng vớ, lời lẽ thốt ra cũng nhiều hơn bình thường gấp mấy lần. Ở trước mặt Dương Tịch, cô chẳng bao giờ thoải mái thế này nhưng ở bên Thẩm Vỹ, người con trai cô từng yêu mến và đến giờ cậu đã trở thành bạn bè của cô. Hai người tâm hồn hòa hợp, đôi bên hiểu nhau nhưng lại mãi mãi chẳng thể ở bên nhau.

“Thẩm Vỹ!” Cô nâng ly, cuồn mắt đỏ hoe, nói: “Là em không tốt, em không giữ lời hứa trước kia!”

“Phiên Phiên, em đừng nghĩ vậy!” Thẩm Vỹ nói: “Bất luận em làm điều gì, bất luận em có ở bên anh hay không thì anh cũng mong rằng em vui vẻ hạnh phúc!”

“Nhưng mà, em không vui, chẳng vui chút nào!” Diệp Phiên Nhiên mượn sức mạnh của men rượu để trút bầu tâm sự cùng cậu.

Trên thế gian này, ngoài Thẩm Vỹ chẳng còn ai có thể khiến cô tháo bỏ lớp vỏ phòng bị, khiến cô có thể thoải mái trải lòng chẳng chút e dè kiêng kỵ mà để lộ vết thương tổn cùng đáng vẻ rầu rĩ.

“Thẩm Vỹ, em thực sự rất yêu Dương Tịch, em rất sợ mất anh ấy. Em không ngờ mình lại đem lòng yêu anh ấy. Anh ấy dốc hết sức đem đến cho em tình yêu đẹp nhất, thế nhưng tình yêu anh ấy dành cho em khiến em chẳng còn sự tự tin vào mình nữa, trái lại em càng trở nên tự ti nhút nhát. Em chẳng biết vấn đề xảy ra ở đâu. Thẩm Vỹ, anh nói xem em đã làm sai điều gì chứ? Liệu có phải em thực sự không xứng với anh ấy không?”

Thẩm Vỹ không nén được nỗi chua xót trong lồng ngực, cậu lắc đầu, đặt cốc bia trong tay cô xuống.

“Cả bố em cũng nói rằng em và anh ấy không hợp nhau!” Diệp Phiên Nhiên chụp lấy tay cậu, hết như chụp lấy ngọn cỏ cứu sinh: “Trước khi chưa gặp bố mẹ anh ấy, em vẫn rất tự tin nhưng khi đối mặt với mẹ anh ấy, em chợt nhận ra rằng, hai người bên nhau nếu chỉ có tình yêu vẫn chưa đủ. Hoàn cảnh gia đình hai bên cách biệt quá lớn, hiện giờ anh ấy vẫn còn có thể tha thứ cho em là vì anh ấy yêu em. Nếu một lúc nào đó tình yêu anh ấy dành cho em tan biến thì sao? Em làm sao dám đảm bảo rằng Dương Tịch yêu em suốt cuộc đời chứ? Anh ấy giỏi giang xuất sắc, tương lai rộng mở trước mắt, em sẽ trở thành viên đá ngáng chân anh ấy thôi!”

“Dương Tịch khiến em không có cảm giác an toàn, đúng không?” Thẩm Vỹ xót xa nhìn cô: “Tận sâu trong tiềm thức em luôn nghĩ rằng, rồi một ngày nào đó em sẽ mất cậu ấy đúng không?”

“Đúng vậy!” Diệp Phiên Nhiên gắng sức không để nước mắt tuôn rơi: “Em không dám thoả mái yêu anh ấy, trước mặt anh ấy, em luôn giữ lại chút gì đó cho riêng mình, thậm chí là đời tư. Vì trò chơi này do anh ấy tuyên bố bắt đầu, nếu một ngày nào đó anh ta chợt phát hiện ra em không đáng yêu như anh ấy nghĩ thì anh ấy sẽ buông tay giữa chừng, còn em chơi với rơi xuống tan xương nát thịt đến chết cũng chẳng có đất mà chôn!”

Sắc mặt Thẩm Vỹ bỗng chốc trắng bệch. Thì ra, cô yêu Dương Tịch đến mức sâu đậm như vậy. Sự thông minh, kiêu hãnh của cô đều trở nên bại trận trước tình yêu. Lời nhục mạ của mẹ Dương Tịch đã đánh đòn trí mạng vào cô, khiến cô chẳng thể nào tìm lại sự tự tin vững vàng của mình nữa.

Trong thế giới tình yêu, người nào càng tỏ ra quan tâm thì càng sợ hãi đánh mất nó. Diệp Phiên Nhiên lựa chọn né tránh, cô ngỡ rằng làm vậy sẽ không phải chịu sự tổn thương.

“Phiên Phiên, em vẫn chẳng trưởng thành chút nào, vẫn là cô gái nép nơi góc tường khóc thút thít!” Thẩm Vỹ vỗ về tay cô: “Tiếc là anh chẳng thể làm gì cho em!”

“Dương Tịch mới chính là đứa trẻ cố chấp ấy, chỉ cần anh ấy muốn có cái gì thì anh ấy sẽ khóc gào kêu la không chịu buông tay, bất chấp em và anh ấy có hợp nhau hay không!”

“Yêu một người là vậy!” Thẩm Vỹ đau lòng nói: “Dù rằng giây phút ở bên người ấy rất ngắn ngủi, chỉ như giấc mộng thoáng qua, nhưng vẫn có người nguyện không tỉnh giấc!”

“Thảo nào người ta nói, hoan ái như mộng. Ở bên Dương Tịch, em chưa bao giờ có cảm giác chân thật!”

“Vì đó là Dương Tịch, nếu đổi lại là anh, có thể em sẽ không thấp thỏm bất an, trần trở giày vò thế này đâu nhỉ?”

Diệp Phiên Nhiên nghe đến câu nói này, con tim cô đập điên cuồng, ngẩng đầu lên nhìn cậu, đôi mắt cậu dưới ánh đèn sao mà trong sáng, dịu dàng đến thế.

“Nhưng mà, anh thừa biết rằng, chúng ta không thể nào quay lại được!” Cô bình thản nói.

Cô tuy đã uống rất nhiều nhưng vẫn rất tỉnh táo. Thắm Vỹ cười đau xót, ngẩng đầu uống cạn cốc bia của cậu.

Từ nhà hàng bước ra, Thắm Vỹ đẩy xe, Diệp Phiên Nhiên bước đi bên cạnh. Con phố tĩnh lặng, cảnh đêm u ám. Ánh đèn đường vàng vọt mờ ảo, thi thoảng dăm ba người đi đường lướt qua họ.

Cả đoạn đường hai người dẫm lên bóng cây mập mờ, không ai nói lời nào. Đến dưới nhà Diệp Phiên Nhiên, Thắm Vỹ dừng bước, cúi đầu nhìn cô.

“Phiên Phiên, dù có thế nào đi chăng nữa, anh vẫn mong em vui vẻ!”

Khi nói những lời này cậu nhoẻn miệng cười nhưng trong mắt Diệp Phiên Nhiên đó là vẻ mặt đau thương nhất của cậu. Tại nơi

này, hai người từng hết lần này đến lần khác chia ly, nhưng lần này, ngày mai hai người sẽ xa cách tận nơi chân trời góc bể.

Thẩm Vỹ, đây là người yêu đầu tiên của cô. Khoảnh khắc hai người sắp chia tay nhau, cô vẫn nên trao cho cậu vòng tay, một chiếc ôm dịu dàng chân thành nhất.

Khi Thẩm Vỹ chưa kịp phản ứng thì Diệp Phiên Nhiên chợt dang rộng vòng tay, ôm thật chặt lấy anh.

Con tim Thẩm Vỹ run rẩy, cả thế giới dường như chợt tan biến. Cậu sửng sốt tròn mắt nhìn gương mặt ửng đỏ say rượu của cô, trông mắt rục sáng được bao phủ dưới hàng long mi dài.

Ngoài chiếc đèn đường trên đỉnh đầu thì xung quanh tối đen như mực. Ánh đèn dịu nhẹ lướt qua bóng hai người, hắt trên mặt đất, bóng hai người nép sát nương tựa vào nhau.

“Thẩm Vỹ, anh nhất định phải sống tốt nhé!” Nói rồi, cô nói lỏng bàn tay, mỉm cười vẫy tay với cậu: “Tạm biệt anh!”

Đó là điều cô muốn làm bấy lâu nay, hôm nay cuối cùng cũng được như trong ý nguyện.

Thẩm Vỹ cười trên chiếc xe đạp, cậu nhanh chóng xoay người bỏ đi. Cậu không nói lời tạm biệt bởi lẽ cậu không muốn mình quay trở lại nữa. Hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Diệp Phiên Nhiên đứng dưới nhà rất lâu, từng luồng gió lạnh thổi đến, cô xoa xoa khuôn mặt nóng hổi, men rượu đã ngấm khiến bước chân có phần nhẹ nhàng bỗng bẽnh.

“Á...” Diệp Phiên Nhiên hú hồn, tiếng thét chực vang lên từ cổ họng cô nhưng khi nhận ra người đó là ai thì bỗng chốc im bật.

Dương Tịch lôi Diệp Phiên Nhiên ra góc tường, cô chẳng hề giăng co vì cậu véo cô quá đau, xương cổ tay cô như muốn đứt ra từng đoạn.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Dương Tịch mím chặt môi, sắc mặt tím tái, trong đôi mắt sâu đen thăm thẳm ngập tràn nỗi phẫn nộ. Vẻ mặt này khiến người khác hoảng sợ. Từ khi quen cậu đến nay, đây là lần đầu tiên Diệp Phiên Nhiên trông thấy.

Điều khiến cô càng kinh hoàng hơn chính là giọng nói phẫn nộ của cậu: “Diệp Phiên Nhiên, người vừa rồi em ôm có phải là Thẩm Vỹ không?”

Cậu gọi cô là Diệp Phiên Nhiên, không còn là Phiên Phiên nữa! Một luồng khí lạnh len lõi từ sâu tận trong tim nhanh chóng lan khắp cơ thể cô. Cô khẽ khàng ngẩng đầu, há hốc miệng nhưng chẳng nói nên lời nào.

“Em không đến Nam Kinh, cũng không muốn anh đến trường chính là vì Thẩm Vỹ ư? Các người tình cũ không rủ cũng đến chứ gì?” Dương Tịch nắm chặt lấy cánh tay cô, ra sức véo càng khiến cô thêm đau đớn.

Cô lắc đầu, nghiêng chặt răng nói: “Không phải!”

“Nhưng anh vừa tận mắt trông thấy hai người ôm nhau kia mà. Diệp Phiên Nhiên, rốt thì em có coi anh là bạn trai của em không? Em còn ngang nhiên bỏ mặc anh, một mình chạy về thành phố D, còn đứng trước cửa ôm ấp người con trai khác vào lòng?”

Dương Tịch chẳng cách nào tin lời cô nói, vừa rồi điều cậu tận mắt nhìn thấy đã kích thích dây thần kinh mong manh nhạy cảm của cậu, gọi lại nút thắt không lời giải đáp tận sâu trong lòng cậu.

Khúc mắc đó liên quan đến Thẩm Vỹ. Dương Tịch chẳng cách nào quên được cảnh tượng năm xưa Diệp Phiên Nhiên chia tay Thẩm Vỹ khi cậu ta chuyển trường. Cậu bắt gặp Diệp Phiên Nhiên và Thẩm Vỹ ngay cầu thang lớp học. Cậu mãi miết đi theo hai người ra đến tận sân tập.

Dưới ánh chiều tà, ráng chiều bao phủ khắp bầu trời. Dương Tịch lẳng lặng một mình đứng dưới gốc cây dổi mắt nhìn Diệp Phiên Nhiên ôm chầm lấy Thẩm Vỹ từ phía sau, áp mặt vào sống lưng cậu ta.

Rất lâu sau, Dương tịch chỉ cần nhắm mắt đã trông thấy cảnh tượng Diệp Phiên Nhiên ôm Thẩm Vỹ, lưu luyến không rời, mặt đầm lệ. Cũng chính vì nguyên do này mà cậu thường suy tính thiệt hơn với Diệp Phiên Nhiên, không có cảm giác an toàn.

Giờ thì, hình ảnh năm xưa lần nữa tái hiện ngay trước mắt cậu, nỗi phiền muộn chất chứa trong lồng ngực bao lâu nay bỗng chốc tuôn trào.

Từ trung học năm hai đến giờ, đúng năm năm ròng rã, cậu dường như vứt bỏ sự tôn nghiêm của mình, hy sinh tất cả cho tình yêu, chẳng giữ lại chút gì cho mình, hết lòng yêu thương, nâng niu, chiều chuộng cô, có thể nói rằng hết mực nhường nhịn nhún nhường, chăm sóc cung phụng cô. Vậy mà trong mắt cô, cậu vẫn mãi không sánh bằng Thẩm Vỹ, dù rằng hai người yêu nhau hơn ba năm trời, dấu cho giữa họ đã nảy sinh quan hệ thân mật thể xác.

Với Thẩm Vỹ, Diệp Phiên Nhiên từng nói giọng quả quyết rằng: “Em đợi anh, bất luận là bao lâu đi chăng nữa!” Còn khi đối mặt với cậu thì cô một mặt né tránh lùi bước, đến cả điện thoại của cậu, cô cũng không nghe.

Hôm đó tại phòng trà Thiên thượng Nhân gian, Dương Tịch đứng ngoài cửa, nín thở lắng nghe. Khoảnh khắc đó, cậu mong mỗi biết bao được nghe thấy Diệp Phiên Nhiên nói trước mặt mẹ cậu rằng: “Cháu yêu Dương Tịch, bất kể bao khó khăn gian khổ, cháu cũng muốn ở bên anh ấy, mãi mãi không bao giờ rời xa nhau!”

Thế nhưng, cô lại nói rằng: “Thưa Dương phu nhân kính mến, cháu chưa bao giờ bám rịt lấy con trai bà, hoàn toàn ngược lại, chính con trai bà sống chết đòi quấn chặt lấy cháu. Nếu bà muốn cháu rời xa Dương Tịch, chi bằng khuyên anh ấy mau chóng từ bỏ đi!”

Có lẽ, trong tình thế cấp bách, đến phút cuối cùng cô cũng nói lời thật lòng rằng cô không yêu cậu, cô chưa bao giờ yêu cậu...

Nghĩ đến đây, Dương Tịch gần như đánh mất cả lý trí, đôi bàn tay nắm chặt lấy bả vai cô ra sức lay mạnh, đau khổ suy sụp hỏi cô: “Anh hỏi em, rốt cuộc em có yêu anh không? Có hay là không?”

Diệp Phiên Nhiên vốn đã hơi choáng váng, giờ bị cậu lắc đến váng cả đầu hoa cả mắt, ù tai, tim đập loạn. Cô ra sức vùng thoát khỏi cậu, nói lạc giọng: “Anh bỏ em ra!”

“Diệp Phiên Nhiên, em còn chưa trả lời câu hỏi của anh. Người em yêu là anh hay là Thẩm Vỹ?” Cậu như muốn bóp nát bả vai cô ra.

Cơn đau bả vai dần lan tỏa vào tận con tim, đau đớn đến mức cô chẳng thể nào đau hơn được nữa.

Cô đã trao cả đêm đầu tiên cùng thứ quý giá nhất của người con gái cho cậu, vì sao cậu vẫn không tin tưởng vào chính mình chứ?

Chỉ vì cô từng có quá khứ với Thẩm Vỹ hay sao? Nếu sớm biết có ngày hôm nay, nếu không phải vì bức thư đó của cậu thì cô và Thẩm Vỹ chẳng đến mức phải chia tay...

“Dương Tịch, anh còn mặt mũi nhắc đến Thẩm Vỹ ư?” Cô lạnh lùng ngẩng đầu, nói: “Tôi và Thẩm Vỹ năm xưa chia tay nhau, chẳng phải do anh ban phát đó sao?”

Dương Tịch nghe giọng chỉ trích chất vấn của cô, cậu cảm nhận được sự kỳ lạ khó hiểu, đồng thời cậu cũng đọc được ý nghĩa khác trong câu nói của cô. Thì ra, cô vẫn luôn tiếc nuối chuyện chia tay với Thẩm Vỹ. Nói cách khác, cô vốn dĩ hối hận về việc ở bên cậu!

Sự im lặng của Dương Tịch theo cách hiểu của Diệp Phiên Nhiên chính là đồng nghĩa với việc thừa nhận.

“Nói vậy là, thực sự là anh làm đúng không? Dương Tịch, tôi không ngờ thì ra anh bỉ ổi đến vậy!”

“Anh bỉ ổi?” Dương Tịch bị cô chọc giận, gân xanh nổi đầy trên trán và cổ: “Tôi có bỉ ổi thế nào cũng vẫn tốt hơn tính sớm nắng chiều mưa, lẳng lơ cợt nhả của cô!”

Đầu óc Diệp Phiên Nhiên nổ tiếng bộp hệt như bị ai đó tát một bạt tai. Cô trống mắt nhìn cậu, toàn thân đau đớn như vỡ tung ra. Dương Tịch, thì ra trong mắt anh, em là người nhơ nhớp bẩn thỉu đến mức này!

Cô ra sức vùng thoát khỏi cậu, cả người run lẩy bẩy, gắng sức điều tiết lại hơi thở của mình. Hồi lâu sau cô phán một câu: “Nếu đã vậy, sao anh còn ở bên tôi làm gì nữa? Chi bằng chúng ta chia tay đi...”

Cậu nhướn mày nhìn cô, nói giọng mỉa mai: “Đây là điều em luôn mong mỗi trong lòng, chẳng phải sao? Giờ Thẩm Vỹ đã quay về rồi, em chẳng thể chần chừ được nữa. Tôi nói cho em biết, Diệp Phiên Nhiên à, tôi sẽ không chia tay với em đâu, dù chỉ để dẫn vạt em thì tôi cũng chẳng buông tha cho em!”

Nói rồi, cậu tiến đến trước ép Diệp Phiên Nhiên vào góc tường, cả người đè lên cô, ra sức vặn chặt lấy cằm cô. Cậu cúi mặt xuống định trao cho cô nụ hôn thì Diệp Phiên Nhiên kiên quyết ngẩng mặt đi, giơ bàn chân phải lên đá cậu thật mạnh.

Dương Tịch không hề né tránh, bàn chân cô đá ngay vào cậu, cũng làm tổn thương con tim cậu.

Cậu cười nhạt, nhìn cô trân trân, từ đầu đến chân, rồi cậu từ tốn nói bằng giọng thấp trầm: “Yên tâm đi, Diệp Phiên Nhiên, tôi sẽ không quăn lấy em nữa đâu, sẽ chẳng bám rịt lấy em không rời nữa. Tục ngữ có câu, dưa xanh thì chẳng ngọt, miễn cưỡng chẳng có hạnh phúc. Tôi, Dương Tịch không đến mức phải van xin tình yêu của người khác đâu!”

Cậu nói xong thì xoay người bỏ đi trong màn đêm đen.

Diệp Phiên Nhiên đứng ngây tại chỗ, cúi đầu, nghe tiếng bước chân cậu càng lúc càng xa dần xa dần.

Khoảnh khắc đó cô gần như hoàn toàn trở thành khúc gỗ, chẳng hề có suy nghĩ, cũng chẳng nhúc nhích. Là ai đã từng nói rằng họ sẽ mãi mãi bên nhau? Là ai đã nói cả đời này sẽ chẳng bao giờ chia xa? Người đàn ông từng thể thốt dưới ánh trăng chẳng bao giờ phụ lòng cô, vậy mà giờ đây kiên quyết dứt áo ra đi.

Nhìn về mặt cùng lời nói của Dương Tịch, cô hiểu rằng cô đã mất cậu thực sự. Từ sự quẩn quýt mãnh liệt đến những tranh cãi và rồi là tuyệt vọng và lạnh lùng. Trò chơi tình ái này đã kết thúc thật rồi.

Cô chẳng hề lấy làm lạ, bởi lẽ cảnh tượng này đã diễn đi diễn lại hàng trăm ngàn lần trong giấc mộng của cô. Chỉ có điều lần này là sự thật, cậu thực sự vứt bỏ cô mà ra đi!

Đêm tối mênh mang, nỗi tuyệt vọng cùng niềm đau thương ngút trời như bao trùm lấy cô. Diệp Phiên Nhiên, mày thua rồi, thua một cách thảm hại!

Diệp Phiên Nhiên trượt theo bức tường, mệt mỏi kiệt sức ngôi tuột xuống đất, mặt áp vào đầu gối. Cô rất muốn khóc, nhưng chẳng cách gì khóc, nỗi đau sâu thẳm tột cùng nhưng hóa ra không thể nào rơi lệ.

Cô đấu tranh giằng co rồi vịn bức tường lạnh băng, chậm rãi đứng lên, bước từng bước xuôi theo cầu thang, trong bóng tối, toàn thân kiệt sức, bước chân chao đảo xiêu vẹo bỗng bồng bềnh, thực sự hết như chiếc lá, cơn gió vừa thổi đến liền bay lên.

Mở cánh cửa nhà, mẹ vừa trông thấy cô đã hỏi: “Phiên Phiên, Dương Tịch tìm thấy con chưa? Vừa rồi nó ngồi ở nhà chờ con rất lâu, gọi hoài điện thoại cho con không được...”

“Mẹ!” Cô yếu ớt đáp trả một câu: “Con rất mệt, con muốn ngủ!”

Lúc này mẹ cô mới để ý đến sắc mặt trắng bệch của cô. Hoảng hốt, bà đưa tay sờ thử trán cô, chạm vào lớp mồ hôi lạnh toát: “Con sao thế? Bệnh à?”

Diệp Phiên Nhiên lắc đầu, chau mày: “Con buồn nôn!” Lời chưa nói dứt, cô phóng ngay vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, đến khi dạ dày trống rỗng mới miễn cưỡng đứng dậy.

Mẹ Diệp căng thẳng đi theo cô vào nhà vệ sinh, bà không khỏi thều thào: “Con uống rượu à? Mẹ ngửi thấy có mùi rượu! Con còn là sinh viên, lại là con gái, sao uống nhiều rượu như thế?”

“Mẹ à, đừng la nữa, con đi ngủ đây!” Diệp Phiên Nhiên thấy đầu nhức, đi về phòng mình, bỏ mặc lời cảm ràm quan tâm của mẹ ngoài cửa.

Cô ngã người xuống giường, ôm lấy chú gấu bông nhỏ, áp mặt mình vào lớp lông mềm mại, ấn nút nhạc, giọng hát nhẹ nhàng cất lên:

“Phiên muốn không ngớt, sầu muốn chẳng thể nào vơi, có sao lòng anh đầy sự trống trải?”

Tình cảm đã ra đi, mọi thứ đều tan biến nhưng nỗi sầu muộn trong lòng anh chẳng thể nào tiêu tan.

Tại sao trên môi em ngượng ngùng câu nói đó, cố sao con tim anh vẫn không chịu nguôi ngoai?

Dù anh hiểu rằng tình yêu ra đi tất thấy đều trở nên vô nghĩa, nhưng cố sao anh vẫn chỉ yêu mình em?”

Khi cô hát đến lần thứ mười câu hát: “Dù anh hiểu rằng tình yêu ra đi tất thấy đều trở nên vô nghĩa, nhưng cố sao anh vẫn chỉ yêu mình em?” thì nước mắt cô tuôn trào mãnh liệt, từng giọt từng giọt rơi trên chú gấu nhỏ.

Dương Tịch, em quên không nói với anh một việc rất quan trọng. Em yêu anh!

Chương 39

Vậy là, Diệp Phiên Nhiên đã thất tình. Các chị em cùng phòng ký túc xá nhanh chóng nhận ra sự khác thường. Vốn dĩ cô là người có nhiều cuộc điện thoại nhất trong phòng, hàng ngày cô thường hay nấu cháo điện thoại đến tận đêm khuya, vậy mà giờ thì dường như chẳng còn nghe thấy tiếng điện thoại reo nữa.

Khổng Thiên Thiên rất muốn an ủi cô nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu. Bên ngoài Diệp Phiên Nhiên rất bình thản, không hề tỏ vẻ gì đau khổ cũng chẳng hề khóc lóc nước mắt. Cô thuộc loại con gái dù rằng thương tích đầy mình cũng vẫn kiên cường vui vẻ nói

cười, không để bất kỳ ai nhìn thấy mình bị tổn thương, cô lặng lẽ tự mình xoay xở với vết thương lòng.

Ngoài thời gian đến lớp thì Diệp Phiên Nhiên đọc tiểu thuyết điên cuồng, cô muốn mình mặc sức rơi lệ trong câu chuyện của người khác.

Những ngày tháng thất tình cũng chẳng hề buồn bã như trong tưởng tượng của cô, trái lại thời gian trôi qua hết sức nhanh, chớp mắt đã đến tháng Mười. Tối thứ Bảy, Khổng Thiên Thiên kết thúc cuộc hẹn hò sớm với Cao Tường, quay về ký túc xá thì phòng 302 chỉ còn lại mình Diệp Phiên Nhiên, cô đang lên mạng đọc tiểu thuyết, hợp thoại âm nhạc phát bài hát *Em có phải là người anh yêu nhất* của ca sĩ Phan Việt Vân.

“Em có phải người anh yêu nhất chẳng? Cớ sao anh chẳng nói lời nào?”

Cầm bàn tay lạnh băng chẳng nhúc nhích của anh, khiến em cảm thấy thật buồn bã.

Những lúc em cần anh, anh lại lặng lẽ không nói lời nào.

Chưa bao giờ em cảm nhận sự lạnh lẽo, bởi có anh che chắn trước trời đông giá rét.

Anh luôn ở bên em, nụ cười luôn ngự trị trên bờ môi.

Anh luôn tinh tế dịu dàng dang tay chở che cho em.

Những lúc em cần anh, anh lại lặng lẽ chẳng nói lời nào.

Anh đau lòng nhất là những lúc mắt em hoen đỏ.

Còn nhớ anh từng nói sẽ không để em chịu ấm ức rơi lệ...”

Khổng Thiên Thiên đứng ngoài cửa rất lâu rồi tiến đến phía trước tắt luôn hộp nhạc.

Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu nhìn cô, đưa tay bắt tiếp. Khổng Thiên Thiên lại tắt đi.

Diệp Phiên Nhiên nhìn cô, hết sức bình thản nói: “Thiên Thiên, cậu sao thế?”

“Mình muốn hỏi cậu làm sao thì có?” Khổng Thiên Thiên nghiêng rằng nghiêng lợi: “Người yêu thì thoảng cãi nhau đòi chia tay chẳng có gì lớn lao cả, mình và Cao Dương cũng đòi chia tay trên dưới mười lần rồi, hiện giờ chẳng phải tốt lành đó sao?”

“Tình huống của mình không giống với cậu!” Diệp Phiên Nhiên cúi đầu: “Cậu và Cao Tường là đòi chia tay, còn mình và Dương Tịch lần này là thực sự chia tay!”

“Vì mẹ cậu ta phản đối đúng không?” Khổng Thiên Thiên nói: “Mình tin rằng Dương Tịch sẽ không để tâm đâu!”

“Không chỉ là nguyên nhân đó!” Diệp Phiên Nhiên thở dài: “Bỏ đi, nếu đã qua cả rồi, đừng nhắc lại nữa!”

“Nếu thực sự đã là quá khứ thì cậu chẳng một mình trốn trong ký túc xá nghe bản tình ca khiến người ta buồn rơi nước mắt thế

này!” Khổng Thiên Thiên ngồi xuống cạnh cô: “Chuyện tình cảm là chuyện đơn giản, cứ sao phải làm mọi thứ phức tạp lên chứ?”

“Thiên Thiên, mình đã từng hướng đến thứ tình yêu giản đơn nhất!” Diệp Phiên Nhiên lẳng lẳng nhìn cô: “Nhưng khi gặp Dương Tịch mọi thứ đều trở nên chẳng đơn giản chút nào!”

Hai tay Khổng Thiên Thiên đặt trên bờ vai cô: “Nếu như mất Dương Tịch, cậu có cam lòng không?”

Con tim cô bất chợt chua xót.

“Nhưng mà, mình đã mất anh ấy rồi!” Tuy bề ngoài cô điềm tĩnh nhưng chẳng ai biết được nỗi đau thương tận đáy lòng cô.

“Vẫn chưa đến phút cuối cùng mà, tuyệt đối đừng dễ dàng nói lời từ bỏ!” Khổng Thiên Thiên nói chân thành: “Nếu cậu thực sự không muốn chia tay thì hãy đến Nam Kinh tìm Dương Tịch đi! Nói với cậu ta rằng, cậu hối hận, muốn trở lại bên cậu ta!”

“Đến Nam Kinh tìm anh ấy ư?” Diệp Phiên Nhiên tròn xoe mắt, ngần ngừ hỏi.

“Đúng vậy!” Khổng Thiên Thiên nói: “Lần nào cũng là Dương Tịch đến trường tìm cậu, vì sao cậu không thể đến Nam Kinh tìm cậu ta chứ? Cậu ta chẳng phải luôn không dám khẳng định tình cảm của cậu dành cho cậu ta hay sao? Lần này cậu có thể dùng hành động thực tế chứng minh tình yêu của mình dành cho cậu ta!”

“Nhưng...” Cô đáp ứng: “Anh ấy đã nói lời chia tay rồi, những lời lẽ đầy tuyệt vọng, anh ấy bảo anh ấy sẽ không quấy rầy mình

nỮa...”

“Cậu ta không quấy rầy cậu thì cậu quấy rầy cậu ta!” Khổng Thiên Thiên nhăn nải khuyên nhủ: “Phiên Phiên à, khuyết điểm lớn nhất của cậu chính là quá mạnh mẽ, quá tự tôn, coi trọng sĩ diện hơn bất cứ điều gì. Mình quen và yêu Cao Tường mấy năm rồi, cũng cãi nhau biết bao nhiêu lần. Cuối cùng mình cũng hiểu rằng, trong thế giới của những người yêu nhau, không hề có đúng và sai. Đây không phải là nơi để nói lý lẽ, mà là để nói lời yêu thương. Nếu cậu yêu cậu ta thì có thể tha thứ cho cậu ta, chỉ cần không phạm lỗi lầm về tính nguyên tắc, thì việc gì phải cần đo đếm chứ? Nếu như vì thứ gọi là lòng tự tôn mà đánh mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời thì cậu sẽ hối hận cả cuộc đời này!”

Bài diễn thuyết của Khổng Thiên Thiên khiến Diệp Phiên Nhiên trần trọc đến nửa đêm. Nội tâm cô bắt đầu giằng co dữ dội, một bên là thể diện và lòng tự tôn của người con gái, một bên là Dương Tịch.

Diệp Phiên Nhiên không phải là mẫu con gái giận dỗi làm cao, trước kia cô đã từng chủ động với Thẩm Vỹ. Điều duy nhất cô không dám khẳng định chính là liệu Dương Tịch có còn yêu cô không.

Từ tối hôm chia tay đến giờ, đúng bốn tháng ròn, gồm hơn sáu mươi ngày nghỉ hè và nghỉ lễ dịp Quốc khánh, Dương Tịch không hề tìm cô, chẳng hề liên lạc với cô, hết như muốn biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của cô.

Tính cách của Dương Tịch, nói làm là làm, bất luận là yêu hay không yêu thì cậu đều dứt khoát quả quyết. Cậu nói cậu buông tay, có lẽ cậu sẽ thực sự từ bỏ, tuy nhiên không dây dưa dai dẳng mà

sẽ cắt đứt quan hệ hoàn toàn với cô. Lúc này cô đi tìm cậu, chẳng phải tự mình rước nhục nhả vào người hay sao?

Diệp Phiên Nhiên nhớ đến cuộc điện thoại cách đây rất lâu của mình, cô chẳng hề nói lời nào nhưng Dương Tịch vẫn đoán ra cô, đón chuyến tàu hỏa vượt ngàn dặm xa xôi đến thành phố S tìm cô.

Cô vẫn có thể rập khuôn máy móc gọi cuộc điện thoại cho Dương Tịch hỏi dò tình hình. Chỉ cần còn chút tia hy vọng, cô cũng sẽ trăm phần trăm gánh sức dành lại. Đừng nói là đi tàu lửa, có phải đi máy bay cô cũng đến Nam Kinh tìm cậu!

Diệp Phiên Nhiên lồm cồm ngồi dậy, không để cho bản thân mình ngần ngừ thêm nữa, nhấn một mạch mười một con số, sau đó nín thở chờ nghe, nắm chặt lấy chiếc điện thoại căng thẳng như đang nắm phải thuốc nổ.

Chuông điện thoại reo vang hồi lâu nhưng trước sau vẫn không có người nhận điện thoại.

Diệp Phiên Nhiên xem giờ, nửa đêm hơn một giờ sáng. Chắc là cậu đang ngủ. Cô không muốn từ bỏ chút lòng can đảm hiếm có của mình, nhấn tin cho Dương Tịch: “Tịch à, em yêu anh! Chúng mình có thể làm lại từ đầu không anh?”

Sợ rằng mình quấy rối giấc mộng nồng của bạn cùng phòng, Diệp Phiên Nhiên nhón tay nhẹ chân, không muốn để phát ra tiếng động. Thế nhưng, chỉ với dòng chữ ngắn ngủi này mà như muốn rút cạn hết sức lực của cô vậy.

Vì tình yêu, cô đã dốc túi đánh canh bạc cuối cùng, đánh mất cả lòng tự tôn được coi là niềm kiêu hãnh của một người con gái.

Cô dùng cạm tất thấy lòng can đảm của mình, đến cả sức mạnh xem tin nhắn hồi âm của Dương Tịch cũng chẳng còn nữa, nhét điện thoại vùi dưới gối, chui ngày vào trong chăn, ép bản thân nhắm mắt lại.

Nhiều năm sau, Diệp Phiên Nhiên vẫn không quên được những tranh đấu giằng xé của mình khi đó cùng tin nhắn trả lời lạnh lùng tận thấu xương của Dương Tịch.

“Tình đã cạn, bát nước hắt đi khó lòng lấy lại được. Xin lỗi! Hãy quên anh đi!”

Vài nét chữ lạnh lùng khô khan lấp lóe tỏa sáng trên màn hình, như đang cười nhạo thứ tình cảm đơn phương một chiều của cô.

Diệp Phiên Nhiên không hề khóc lóc. Cô ăn xong bữa sáng, một mình đi đến cầu Cửu Khúc, nơi trước đây cô cùng Dương Tịch hẹn ước.

“Tạm biệt, Dương Tịch! Cảm ơn tình yêu của anh!”

Cô giơ tay ném chiếc điện thoại Nokia màu đỏ cùng tình yêu cô dành cho Dương Tịch rơi xuống mặt hồ.

Chiếc điện thoại chìm xuống thật nhanh, sau vòng gợn sóng lăn tăn thì mặt hồ xanh ngắt trở lại trạng thái tĩnh lặng hết như tình yêu tan rã của bọn họ thoáng chốc trở thành tro tàn. Cô nỗ lực, ra sức giằng lấy nhưng cuối cùng thứ cô từ bỏ chính là Dương Tịch.

Vậy cũng tốt, cô và Dương Tịch cuối cùng chẳng ai nợ ai!

Tình yêu thời niên thiếu tựa như giấc mộng dài trắc trở. Bất kể giấc mộng có đẹp đến đâu, có hấp dẫn đến mức nào rồi cũng sẽ có ngày phải tỉnh lại.

Tháng 6 năm 2005, Trần Thần chặn Diệp Phiên Nhiên ngay khuôn viên trường, nói với cô rằng, tháng sau Dương Tịch sẽ sang Mỹ học thạc sĩ tài chính quốc tế.

“Đám bạn trung học đều muốn tổ chức tiệc chia tay cậu ấy ở thành phố D, cậu có muốn tham gia không?”

“Cậu nói xem?” Sợng lưng Diệp Phiên Nhiên thẳng đứng, liếc nhìn cậu ta bằng vẻ mặt lạnh lùng cùng chút ý giễu cợt. Ánh mắt đó khiến chàng nam sinh nuốt ngược những lời nói tiếp theo của mình vào trong cuống họng.

Cô từ tốn nói: “Tớ phải thực tập tại công ty quảng cáo ở thành phố S, không có thời gian!”

Trần Thần thẫn thờ nhìn cô. Đi được hai bước, cô chợt dừng lại, quay lại nói với cậu ta: “Thay tớ nói lời chúc mừng cậu ấy!”

“Chúc mừng ư? Có gì vui đâu cơ chứ?” Lúc Trần Thần chuyển lời của cô đến tai Dương Tịch thì cậu chau mày hỏi những lời này.

Diệp Phiên Nhiên không tham gia thì buổi tiệc chia tay vẫn diễn ra. Mọi người uống rượu, nói lời chúc mừng, tâm trạng phấn khởi. Cả đám trai gái duy chỉ thiếu mỗi mình cô. Khi tiệc tàn, Dương Tịch rời đi trong trạng thái chao đảo xiêu vẹo, chân nọ đá

chân kia. Trần Thần không yên lòng, đi theo cậu suốt đoạn đường, cuối cùng thì cậu dừng chân dưới nhà Diệp Phiên Nhiên.

Cánh cửa sổ tối đen như mực, bóng dáng gầy guộc mong manh ấy biến mất chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

Đã từng bao đêm cậu quẩn quanh chờ đợi khổ sở dưới cửa sổ nhà cô. Thời trai trẻ cuồng nhiệt, cậu dâng cả trái tim mình, không mong mỗi sự hoài đáp, đến phút cuối cùng cậu vẫn bị cô phụ lòng. Tình yêu trong sáng đẹp đẽ hóa ra chỉ là cơn mộng mị si tình.

Giữa cô và cậu, là do cậu xao lòng trước, thế nên kể từ giây phút này cậu chính là kẻ bại trận.

Dương Tịch đứng tựa cột điện, hồi tưởng về nụ hôn đầu đời giữa cậu và Diệp Phiên Nhiên cùng cảm giác ngây dại ngọt ngào khi đó.

Nếu như thời gian khi đó có thể ngưng đọng như những thước phim truyền hình hoặc điện ảnh, dừng lại ngay đúng khoảnh khắc tuyệt vời nhất và rồi viết lên chữ “Hết”. Vậy thì, những sự việc xảy ra sau đó sẽ chẳng bao giờ diễn ra nữa, mọi việc sẽ kết thúc hoàn hảo tựa như câu chuyện cổ tích.

Đáng tiếc rằng, hiện thực không phải là cổ tích. Tình yêu của hai người vẫn đi đến hồi kết thúc cuối cùng.

Nhưng mà, anh không cam tâm, Phiên Phiên à! Vì sao em không đến tiễn anh? Vì sao?

Dương Tịch nhắm hướng cửa sổ thét to. Trần Thần trốn trong góc giật thót mình, vội vàng chạy xộc ra, tóm lấy cánh tay cậu ta, nói: “Dương Tịch, cậu điên rồi hả? Nửa đêm nửa hôm, cậu gào rú gì thế?”

Dương Tịch quay sang nhìn cậu ta, nói: “Cậu theo dõi tớ à?”

Trần Thần vừa rồi nghe thấy tiếng kêu gào rất cổ bồng hòng của cậu, ngỡ rằng cậu uống say nhưng khi trông thấy hai tròng mắt sáng trong, vẻ mặt tỉnh táo, không khỏi hoài nghi hỏi: “Rốt cuộc thì cậu có say không vậy?”

“Đi nào, bọn mình đi uống vài chai nữa! Chỉ cậu và mình thôi!”

“Người anh em, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng gánh, có rượu cùng uống, thất tình cùng nhau thất!” Trần Thần giơ tay hô hào. Và thế là, hai chàng trai khoác vai nhau lại lần nữa bước vào quán rượu.

Tào Quyên trước khi tốt nghiệp gặp phải người đàn ông đại gia, ba mươi tuổi, tuần tú lịch thiệp, lại còn có nhà, có xe. Thế là, cô ta đá Trần Thần một cước. Trần Thần gọi một bình rượu để năm mươi độ, ngẩng cổ đổ ngay vào cổ họng, nói với Dương Tịch: “Tớ nhận ra rồi, con mẹ nó, thế sự vô thường, tình yêu hiểm ác. Chỉ có tình anh em bọn mình là đáng tin cậy nhất mà thôi!”

“Đúng thế! Xem bọn mình đưa nào đưa nấy liều mạng hết mình, đừng cảm tiến bước trong tình yêu. Rốt cuộc toàn thân tan xương nát thịt, hy sinh anh dũng mất rồi!”

“Tớ bảo này, sau này sang Mỹ rồi, cậu thực sự quên được Diệp Phiên Nhiên chứ?” Trần Thần nắm lấy chút lý trí cuối cùng,

hỏi cậu.

Dương Tịch gõ mạnh vào bình rượu nặng nặng, nói: “Không thể không quên!”

Cuối cùng kẻ uống say chính là Trần Thần. Dương Tịch dìu Trần Thần say xỉn người mềm nhũn như vũng sình ra khỏi quán rượu, đẩy hẳn lên xe taxi. Trần Thần nhào người lên vai cậu, nói giọng hàm hồ: “Người anh em, nói cho cậu biết một chuyện, tớ cũng đã từng yêu Diệp Phiên Nhiên!”

Dương Tịch quay sang nhìn hẳn, gã đàn ông say rượu đó đã tựa mình vào ghế ngủ thiếp đi.

Cửa xe hé mở, cơn gió đầu hạ khẽ thổi đến khiến con tim lạnh giá.

Nhà Trần Thần không xa lắm, quẹo ngã tư trước mặt là đến. Hệt như khoảng cách từ hai mươi hai đến hai mươi sáu tuổi, chẳng xa xôi nhưng cậu đã đánh mất đi người con gái mình yêu nhất, cũng để lạc mất tình yêu của hai người.

Dương Tịch lôi điện thoại ra, lục tìm cái tên Diệp Phiên Nhiên, gửi đoạn tin nhắn: “Phiên Phiên, tạm biệt em!”

Cậu biết rằng sẽ chẳng có hồi âm, bởi lẽ cậu đã gọi bao nhiêu lần vào số điện thoại này nhưng câu trả lời nhận được là: “Thuê bao không liên lạc được hoặc không còn sử dụng dịch vụ.”

Sau khi chia tay Diệp Phiên Nhiên, cậu vẫn nạp tiền cho số điện thoại này nhưng điện thoại của cô chẳng lần nào liên lạc

được.

Trong chuyện tình cảm, cô mạnh mẽ hơn cậu nhiều, một khi cô đã quyết định thì sẽ tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

Cũng tốt thôi, vậy thì hãy để hai người quên nhau đi vậy!

Dương Tịch xóa tên cô trong danh bạ điện thoại, khoe môi khế nở nụ cười tàn nhẫn lạnh lùng.

Thực ra, để quên một người chẳng có gì là khó khăn.

Để làm được điều đó phải mất bao lâu? Ba năm, năm năm hay tám năm, mười năm?

Rồi sẽ có ngày, tất cả tựa như những hạt sương mong manh, khô ráo dần mòn theo thời gian và rồi mất dạng hoàn toàn.

Trong đêm tối vắng lặng quanh hiu, không rõ ai ngân nga hát bên tai cậu: “Mãi mãi chẳng thể nào quay trở lại. Từng có người con trai đem lòng yêu người con gái...”

Chương 40

Ngày 25 tháng 12 năm 2008 tại công ty quảng cáo Tam Mục thành phố S.

Diệp Phiên Nhiên tựa người vào cửa sổ phòng họp, vẫn không thể nào bỏ được thói quen thời trung học, gặp phải nội dung nào

không thích nghe thì lén trốn phía dưới tùy tiện dùng chiếc bút đen vẽ lên trang giấy cuốn sổ nhật ký của mình. Những đường nét nguệch ngoạc ngổn ngang đó chằng chịt chi chít vào nhau, duy chỉ có mình cô mới có thể nhận ra, cô đang khắc họa gương mặt một chàng trai. Hàng lông mày, đôi mắt, cả sống mũi và làn môi của cậu.

Diệp Phiên Nhiên ngỡ rằng mình đã cho người đó vào quên lãng. Người con trai đó, gương mặt đó lại thi thoảng vô tình lướt qua gợi lại góc khuất chôn sâu những ký ức cùng những dĩ vãng sắp bị thời gian năm tháng phủ lớp bụi trần.

Khi còn học đại học, môn chính trị vẫn là môn cô căm ghét nhất. Nhưng cô là cán bộ bí thư chi đoàn của lớp, không thể cúp học đành ngồi trong lớp vẽ điên cuồng gương mặt của Dương Tịch vào sách giáo trình môn học. Mặt trông nghiêng, cả mặt chính diện hòng hóa giải nỗi khổ tương tư trong lòng. Có lần, cô vẽ quá miệt mài, thỉnh thoảng ngay cạnh xuất hiện một cánh tay bất chợt giạt lấy cuốn sách của cô. Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu lên, thầy giáo môn chính trị đang nghiêm mặt trừng mắt nhìn cô: “Em đang làm gì vậy?”

“Ơ!” Cô le lưỡi, nhanh trí ứng biến, cất tiếng nói xạo: “Xin lỗi thầy! Môn tự chọn của em là mỹ thuật, tuần này sắp thi rồi, em đang ra sức khổ luyện đấy ạ!”

Thầy dạy môn chính trị là một người đàn ông vóc dáng đầy đà, suốt ngày cười híp mắt, tính tình ngẫu hứng, mọi người đặt cho thầy biệt hiệu “Ông mập”. Ông mập chỉ đáp một câu: “Tài nghệ mỹ thuật cũng tạm tạm, rất có hồn, nhưng mà, sau này vào giờ học không được làm việc riêng nữa!” Nói rồi thầy trả lại cuốn sách cho cô, cất bước quay lại bục giảng.

Đó là việc xảy ra vào năm hai đại học. Diệp Phiên Nhiên chưa bao giờ kể cho Dương Tịch nghe chuyện này. Sau khi chia tay, cô dần quên khuấy đi, chẳng ngờ, đúng vào buổi sáng mùa đông lạnh giá này cô lại sức nhớ ra.

Dường như cô được hồn lìa khỏi xác, xuyên dòng thời gian quay trở về lớp học Đại học N. Chỉ có điều, thầy giáo chính trị năm xưa đã trở thành bác Tổng công ty Tam Mục.

Nếu như thời gian thực sự quay ngược trở lại thì cô có thể nào thay đổi kết cục câu chuyện về Dương Tịch không?

“Này, tan họp rồi!” Ai đó vỗ mạnh vào vai cô: “Sao cậu còn ngẩn tò te thế kia?”

Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu mới phát hiện ra phòng họp chẳng còn ai, chỉ còn lại cô và Mạc Kỳ.

Cô gấp cuốn nhật ký lại, đứng phắt dậy, nói: “Buổi họp sáng đáng ghét, rốt cuộc cũng xong rồi. Vì sợ trễ giờ mà tớ còn chưa ăn sáng nữa!”

“Tớ cũng vậy.” Mạc Kỳ kéo tay cô, nói: “Nhân lúc chưa có gì làm, bọn mình lĩnh ra ngoài ăn sáng đi!”

Diệp Phiên Nhiên còn đang ngẩn ngừ thì Mạc Kỳ đã kéo cô đi: “Đừng lè mề nữa, mau lên nào. Bụng tớ sắp đói không chịu được rồi nè!”

Cô mỉm cười thư thái. Mạc Kỳ tuy chỉ kém cô ba tuổi, sinh vào đời cuối thế hệ 8X, nhưng cả hai dường như cách biệt nhau cả thế hệ. Mạc Kỳ tuy có hơi hấp tấp vội vàng, tính tình nóng vội nhưng vui vẻ hoạt bát, chẳng e ngại điều gì. Hai người kể động người tĩnh, tính cách bổ sung cho nhau, nhanh chóng trở thành đôi bạn ý hợp tâm đầu.

Trong mắt Mạc Kỳ, Diệp Phiên Nhiên tuy không được coi là xinh xắn nhưng mặt mày thanh tú, làm việc gì cũng cẩn thận chu đáo, tính tình cực kỳ tốt. Trong công ty, cô chăm chỉ cố gắng, điềm nhiên bình thản, hiền lành, dịu dàng, khiêm tốn, quyết đoán. Thoạt nhìn trông cô không bắt mắt, nhưng tiếp xúc lâu dần, cảm nhận được dường như có một sức mạnh quyến rũ rung động lòng người toát lên từ cơ thể cô, không gì có thể che dấu được.

Chủ nhiệm phòng kế hoạch Triệu Khang đánh giá Diệp Phiên Nhiên rất cao. Anh nói rằng, phụ nữ phân ra làm ba loại, đó là: mỹ nữ, nữ tài ba và thực nữ. Riêng Diệp Phiên Nhiên, đặc điểm của ba loại phụ nữ trên cô đều có đủ cả.

Mạc Kỳ tuy có chút không phục nhưng Triệu Khang là người đàn ông trung niên đã lập gia đình, kinh nghiệm ngoài xã hội khá phong phú, gặp gỡ tiếp xúc biết bao người. Anh đánh giá Diệp Phiên Nhiên không phải là không có căn cứ, tuyệt nhiên chẳng phải vì sự tăng bốc nịnh nọt mà chính là bản năng tán thưởng của người đàn ông khi bắt gặp một người khác phái ưu tú.

Diệp Phiên Nhiên và Triệu Khang là cộng sự với nhau nhiều năm. Năm xưa, cô có thể gia nhập công ty rất tiếng tăm trong ngành quảng cáo thành phố S này cũng phần nhiều nhờ vào sự giúp đỡ hết mình của Triệu Khang. Diệp Phiên Nhiên học năm cuối đại học thực tập tại công ty quảng cáo Tam Mộc, Triệu Khang khi đó là

giáo viên thực tập của cô. Tuy rằng chỉ tiếp xúc với cô vài tháng ngắn ngủi nhưng Triệu Khang hết sức đánh giá cao về phẩm chất cùng năng lực làm việc của cô. Khi Diệp Phiên Nhiên tốt nghiệp, anh liền tiến cử Diệp Phiên Nhiên với bác Tổng. Chính vì cơ duyên này mà Diệp Phiên Nhiên đến giờ vẫn xưng anh là thầy Triệu, mà không phải là Triệu chủ nhiệm như những người khác thường gọi anh.

Từng có vài người bàn luận sau lưng, cho rằng sự giúp đỡ Triệu Khang dành cho Diệp Phiên Nhiên ắt hẳn giữa hai người phải có mối quan hệ mập mờ không để người ngoài biết. Đối lại là người khác, Mạc Kỳ có thể sẽ nghi ngờ nhưng vì là Diệp Phiên Nhiên thì có đánh chết cô cũng không tin. Diệp Phiên Nhiên là người biết giữ mình, trong công ty ai ai cũng nhận thấy điều này. Cô xưa nay không bao giờ thêm thắt đơm lời, đặt điều nói xấu người khác. Cô luôn tuân theo quy củ nguyên tắc, lặng lẽ làm việc của mình, trên mặt luôn nở nụ cười điềm tĩnh, khiêm tốn nhún nhường.

Về lý mà nói, kiểu người con gái như Diệp Phiên Nhiên, thư thái, an phận, thực tế, chính là mẫu hiền thê lương mẫu có một không hai. Đàn ông theo đuổi cô không hề ít nhưng mãi đến tận giờ cô vẫn lẻ bóng một mình. Về điểm này, Mạc Kỳ tin rằng cô là người có cặp mắt tinh đời, thà cô đơn lẻ chiếc quyết không hạ tiêu chuẩn. Duy chỉ Diệp Phiên Nhiên mới biết rằng, con tim cô bình lặng, là vì chẳng thể gặp được người khiến lòng cô dậy sóng.

Đêm trước ngày tốt nghiệp đại học, Diệp Phiên Nhiên sắp rời khỏi trường, Bạch Dương hẹn gặp mặt cô bên hồ Tâm Đình. Bốn năm đại học, Bạch Dương hẹn hò quen bao nhiêu người, bạn gái thay như chơi đèn phá kéo quân, đổi hết cô này đến cô khác. Cuối

cùng phát hiện ra rằng, người cậu không thể nào từ bỏ được mãi là Diệp Phiên Nhiên.

“Diệp Phiên Nhiên, vừa nhìn thấy cậu lần đầu tiên thì cuộc đời mình đã định sẵn rồi. Nếu cậu đón nhận mình, mình tình nguyện vì cậu ở lại thành phố S này.”

Diệp Phiên Nhiên đưa mắt nhìn cậu dưới ánh trăng, không thể nào quên được tối hôm đó, cũng tại nơi này, Dương Tịch nâng mặt cô lên, nói giọng thiết tha: “Phiên Phiên, anh yêu em, anh sẽ mãi mãi không phụ lòng em!”

Lời nói vẫn văng vẳng bên tai nhưng người đã đi xa, nay cảnh còn người mất. Đối mặt với Bạch Dương, cô chỉ còn cách mỉm cười đau xót.

Diệp Phiên Nhiên thản nhiên đáp: “Bạch Dương, mình vẫn giữ nguyên câu nói đó, chúng mình chỉ thích hợp là bạn bè, chứ không phải là tình nhân.” Con tim cô giờ đã hóa thành sa mạc cằn cỗi, nhỏ vào đó một giọt nước, há có thể ẩm ướt lại chăng?

“Diệp Phiên Nhiên à, thực ra kết cục này mình đã đoán trước cả rồi. Nhưng mình không hề hối hận chút nào, mình đã từng yêu cậu!”

Diệp Phiên Nhiên nhẹ nhàng nói lời xin lỗi rồi xoay người bỏ đi.

Dõi mắt nhìn theo bóng hình cô lẩn nhanh trong màn đêm, Bạch Dương sức nhớ đến câu nói nổi tiếng của Từ Chí Ma: “Đắc tri, ngã hạnh, bất đắc, ngã mệnh.” *(Có được em, đó là niềm hạnh phúc của anh, không có được em, âu đó cũng là duyên phận đời ta).*

Cách ký túc xá không xa vọng lại từng giọng ca gào khóc thảm thiết xen lẫn tiếng chai bia vỡ loảng xoảng. Những sinh viên sắp tốt nghiệp dùng cách này để truy điệu tưởng nhớ thời thanh xuân cùng cuộc sống bốn năm đại học khô héo úa tàn.

Bạch Dương trở về Đông Bắc, từ đó trở đi bắt vô âm tín. Khổng Thiên Thiên cùng anh chàng Cao Tường đến Thẩm Quyển. Một năm sau khi tốt nghiệp đại học thì bọn họ kết hôn, hiện giờ đứa con của hai người đã tròn một tuổi. Trần Thần quay về thành phố D, đảm nhiệm thầy giáo thể dục tại trường trung học tư thực. Diệp Phiên Nhiên không muốn trở về thành phố D, bởi lẽ từng ngõ hẻm con đường nơi đó, từng căn nhà, thậm chí từng ngọn cỏ ngọn cây đều gợi lại ký ức về Dương Tịch vốn chôn sâu tận trong lòng cô. Chỉ khi rời khỏi thành phố này thì những vết thương lưu lại sau khi Dương Tịch mới ra đi mới có thể hoàn toàn khép miện lại.

Thời gian là liều thuốc tốt nhất chữa lành mọi vết thương. Với vài người, vài sự việc, chỉ cần không cố tình nhắc đến, rồi một ngày nào đó ngọn gió sẽ từ từ thổi bay những năm tháng dĩ vãng trước kia.

Mấy năm nay, cô thực sự bị thời gian quấn lấy. Cô luôn gắng sức thể hiện vẻ thư thái, điềm nhiên để người ngoài không nhận ra vẻ cô đơn quạnh vắng của cô. Bố mẹ cô hết lần này đến lần khác gọi điện thoại nói bóng nói gió, nhắc nhở cô đừng nên mãi miết công việc mà bỏ lỡ chuyện trọng đại cả đời mình. Hai mươi sáu tuổi, đã được xem là “gái nhà lành” lắm rồi. Trong bộ phim điện ảnh *Nếu em là duy nhất*, Cát Ưu nói với Phùng Viễn Chính rằng: “Em cũng đã kiểm nghiệm bản thân vì sao mình dung tục đến vậy, nội tâm rộng rãi thênh thang, cứ sao chẳng thể dung nạp được

người đàn ông mà nhảy vọt ra một người phụ nữ, anh đoán xem, lại đón nhận thêm một người phụ nữ khác nữa!”

Nội tâm là một nơi rộng rãi thênh thang, nếu như lúc đầu người xông vào mà không nhảy thoát ra ngoài thì còn ai có thể tiến vào được nữa chứ?

Diệp Phiên Nhiên từ chối lời tỏ tình tán tỉnh của hết người này đến người khác, cũng chẳng buồn đi xem mắt.

Nhiều người cho rằng, hôn nhân mang lại sự ổn định. Thực ra, sự yên ổn thực sự không phải là hôn nhân mang lại mà chính là nội tâm của mình.

Rời khỏi đôi cánh bảo hộ của bố mẹ, cô bắt đầu cuộc sống tự lập tại thành phố S. Cô thuê một căn hộ nhỏ ngay gần công ty gồm một phòng ngủ hướng ra ngoài, tràn ngập ánh nắng mặt trời. Sàn nhà bóng loáng, chiếc giường đơn với ga trải giường màu trắng sữa. Trên kệ tủ đầu giường bày biện vài bình rượu vang, thi thoảng cô thuê vài băng đĩa phim để xua đi những đêm mất ngủ.

Diệp Phiên Nhiên rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, nơi đó có âm nhạc, có băng đĩa, có sách vở, có công việc với thu nhập ổn định, còn có cả nhóm đồng nghiệp đáng yêu nữa. Ngoài việc không có người yêu, cô gần như chẳng thiếu thứ gì.

Mỗi buổi sáng thức dậy, cô pha ấm trà Phổ Nhĩ, nằm dài trên chiếc ghế sofa ngoài ban công đọc tiểu thuyết. Tan sở lướt ngang qua tiệm bán vải vụn ở góc đường, liếc mắt trông thấy miếng vải xinh xắn cô liền lôi về nhà để làm rèm cửa. Thi thoảng nhàn nhả rồi rồi cô dạo quanh siêu thị, xuống bếp trở tài nấu nướng vài món

ngon cho mình ăn, bằng không thì rủ các chị em đồng nghiệp cùng đến nhà xem phim, cuối tuần đi shopping...

Những thứ cảm giác nhạy cảm, rung động, khổ sở cùng những cơn giận dữ phần nộ chẳng cách gì hiểu được và rồi tất thấy đều đã tan tã. Ba năm, vốn vẹn ba năm, cô dường như biến thành một người khác hoàn toàn. Nhớ lại cuộc sống trước kia của mình, cô cảm nhận rõ rệt sự bông bột, kiêu ngạo, vẻ tự ti nhút nhát của mình. Có lẽ khi bản thân đang ở độ tuổi mới lớn, cô đã phần nào quá đổi yêu quý nội tâm suy nghĩ của mình mà thiếu đi cảm nhận về vạn vật xung quanh. Tổng kết lại, cuối cùng cô phát hiện ra rằng bản thân mình thực sự đã trưởng thành.

Chỉ khi trưởng thành rồi mới hiểu rằng thế gian này không chỉ như chúng ta đã suy nghĩ, mới có thể nhận ra rằng thế giới càng rộng lớn càng chân thực hơn.

Tuy là vậy, theo sự trưởng thành của bản thân thì những tháng ngày rơi lệ vì một bài ca, xấu hổ thẹn thùng, tim đập nhanh mặt đỏ ửng vì ai đó, tất thấy đều đã chẳng còn, có lẽ là sẽ chẳng bao giờ có thể trở lại nữa.

Chương 41

Cô tận hưởng cuộc sống cô quạnh trong sự lặng lẽ, yên bình, tự do nhưng cam tâm tình nguyện.

Tan sở, Diệp Phiên Nhiên mới sức nhớ ra hôm nay là lễ Giáng sinh.

Vài ngày nữa là đến Tết Nguyên đán. Năm 2008, năm người dân mong mỗi bấy lâu nay đã đến hồi kết thúc. Một năm đầy những buồn vui đau thương thăng trầm, tháng Hai ngập lụt, tháng Năm động đất, tháng Tám khai mạc Thế vận hội. Cuối năm lại gặp phải nguy cơ khủng hoảng tài chính toàn cầu. Dù rằng Giáng sinh là dịp lễ mà những thương gia thích lôi ra “xào nấu” thì nay cũng trở nên tiêu điều ảm đạm hơn năm ngoái.

Diệp Phiên Nhiên rất sợ ngày lễ, bởi lẽ những ngày này cô chỉ có một mình. Thế nhưng, từ đầu năm đến cuối năm, ngày lễ cực kỳ nhiều. Sau Tết Nguyên đán là rằm tháng Giêng, Lễ Tình nhân...

Cùng Mạc Kỳ bước ra khỏi thang máy, cô liền thấy ngay chiếc xe hơi nhỏ trắng đậu trước cổng công ty. Mạc Kỳ quen anh chàng Giang Tuấn đã hơn hai năm, hai người mua nhà tại thành phố S, đang trong quá trình tu sửa để chuẩn bị ngày mừng 1 tháng 5 năm sau kết hôn.

Mạc Kỳ bước đến bên xe, nói dăm ba câu cùng bạn trai rồi ngẩng đầu nói với Diệp Phiên Nhiên: “Đi dùng bữa cùng bọn mình nhé? Anh ấy rủ vài người bạn đồng nghiệp, cả đám đi cùng cho xôm tụ.”

“Thôi vậy!” Diệp Phiên Nhiên vội vàng phẩy tay: “Các cậu đi đi, tối mình có việc rồi!”

Mạc Kỳ biết cô nói dối, không có bạn trai, gia đình không ở thành phố S, mỗi khi đến dịp lễ thì cực kỳ tẻ nhạt.

“Đừng gạt mình, cậu có việc gì chứ?” Cô khuyên nhủ: “Đi thôi, đều là người trẻ tuổi cả, sợ gì chứ?”

“Mình thực sự có việc mà, hẹn với đứa em họ cùng đi dùng bữa!” Diệp Phiên Nhiên không đợi cô nói tiếp, vội vàng bước sang lối dành cho người đi bộ ngay bên cạnh.

Mạc Kỳ kéo cửa xe, ngồi vào ghế xe phụ, nhún vai nói với Giang Tuấn: “Cô bạn đồng nghiệp này của em cái gì cũng tốt, chỉ có điều hơi bị làm cao thôi!”

“Hình như anh gặp cô ấy ở đâu rồi!” Giang Tuấn đưa mắt dõi theo bóng dáng gầy guộc đang hòa vào dòng người của Diệp Phiên Nhiên: “Cô ấy cũng tốt nghiệp Đại học N à?”

“Đúng thế! Nhưng lớn hơn anh một khóa, học khoa Trung văn!”

“Anh nhớ ra rồi, cô ấy từng diễn vai Tứ Phụng trong vở kịch *Lôi Vũ*.” Giang Tuấn nói giọng xuýt xoa: “Đã bao năm rồi, cô ấy vẫn chẳng thay đổi chút nào!”

“Nghe nói cô ấy khá nổi tiếng trong trường đại học, là hoa khôi của khoa Trung văn đấy.” Mạc Kỳ nói nửa đùa: “Sao anh không theo đuổi cô ấy?”

“Lúc đó, cô ấy đã có bạn trai rồi.” Giang Tuấn đáp: “Một chàng trai rất cao to đẹp trai, chơi bóng rổ rất cừ, theo học trường đại học ngoại tỉnh!”

Lúc này, đến lượt Mạc Kỳ tỏ vẻ kinh ngạc.

“Cô ấy từng có bạn trai ư?” Cô trở mắt nhìn: “Em còn nghĩ cô ấy chưa từng yêu nữa cơ!”

“Một cô gái xinh xắn như thế, sao có thể chưa từng hẹn hò yêu đương cơ chứ?” Giang Tuấn mỉm cười, khởi động xe: “Nhưng mà, trước khi tốt nghiệp họ đã chia tay nhau rồi!”

Giờ cao điểm tan tầm, người đi lại trên đường đông đúc, xe cộ qua lại không ngớt. Diệp Phiên Nhiên thờ ơ bước đi chập chờn lẫn trong đám đông.

Ba bốn năm nay, thành phố S thay đổi rất nhiều, khu vực nội thành được mở rộng khá nhiều, cao ốc văn phòng mọc lên như nấm, nghe nói năm sau còn phát triển dự án xây tàu điện ngầm. Diệp Phiên Nhiên vẫn chưa quen với khí hậu nơi đây, mùa đông trời khi lạnh khi nóng. Nhất là lúc này, ánh chiều tà trĩu nặng, bầu trời u ám, làn gió ẩm ướt hắt vào mặt cô mang đến cảm giác lạnh buốt thấu xương.

Cô quả thực nói dối, cô chẳng hẹn ai cùng đi ăn. Đưa em họ Chung Ni đã gọi điện thoại đến từ trước rằng tối nay giai nhân có hẹn với cả đám bạn đồng nghiệp đi karaoke hát hò nhảy múa.

Chung Ni là con gái của bà cô Diệp Phiên Nhiên, nhỏ hơn cô bốn tuổi. Cô học chuyên ngành tài chính kế toán, hiện làm tại công ty chứng khoán nổi tiếng trong nước. Tiểu nha đầu này thuộc thế hệ cuối 8X đầu 9X, thích nghe nhạc R&B, yêu nhóm nhạc Punk, ái mộ ngôi sao Châu Kiệt Luân, Lâm Tuấn Kiệt cùng những nam thanh nữ tú. Cô cắt mái tóc kiểu bobo mới nhất, nhuộm tóc đỏ rực, trang điểm mắt màu tím, đeo hàng lông mi giả dài rậm, môi tô đậm đen. Mỗi lần trông thấy cô em họ, Diệp Phiên Nhiên cảm thấy mình già cả, lạc hậu không theo kịp trào lưu của giới trẻ nữa.

Chung Ni học đại học tại Quảng Châu, một cô gái thông minh, có điều làm việc không chăm chỉ tập trung cho lắm. Có lẽ là vì

được mẹ cưng chiều quá mức, tính cách mạnh mẽ, chẳng hề có chút nét dịu dàng nữ tính, cá tính tuy rằng khác nhau nhưng từ nhỏ tình cảm giữa hai người đã sâu nặng. Sau khi tốt nghiệp đại học, Chung Ni quay về thành phố S, hai chị em sống cùng thành phố, mỗi khi đến dịp cuối tuần cùng hẹn nhau ra ngoài ăn cơm dạo phố.

Diệp Phiên Nhiên dùng bữa tối tại Kentucky, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn chưa đến tám giờ.

Nhàn cư vi bất thiện, cô bước vào tiệm bách hóa gần đó. Để tạo thêm không khí, trước cửa hiệu bày trí đầy rẫy những cây thông giáng sinh, đèn đuốc rực sáng lấp lánh, nhân viên phục vụ mặc áo đỏ, đội nón đỏ. Trên kệ tủ kính pha lê sát đường, người ta sử dụng chiếc súng để bắn ra những bột hoa tuyết, chiếc chuông lục lạc cùng hàng chữ tiếng Anh “Merry Chistmas” nhằm ra sức tạo dựng bầu không khí cho dịp lễ.

Những ngày cuối năm, tại cửa hàng bách hóa thênh thang rộng lớn người ra kẻ vào tấp nập, nhưng người dạo ngắm nghía thì nhiều, người mua sắm thì hiếm hoi. Đứng trước khổng hoảng tài chính, không ít doanh nghiệp chịu tác động ảnh hưởng dẫn đến tuyên bố phá sản đóng cửa. Những công ty còn hoạt động chưa phải đóng cửa thì lần lượt cắt giảm nhân viên, giảm lương bổng, thêm vào đó là giá cổ phiếu thị trường chứng khoán sụt giảm đột ngột, thị trường nhà đất không khởi sắc, người dân không khỏi cắt giảm chi tiêu, thắt lưng buộc bụng.

Diệp Phiên Nhiên bước đến kệ tủ sách tầng ba, muốn tìm vài cuốn sách xem hòng giết thời gian rồi rồi. Bao nhiêu năm nay, niềm đam mê sách vở của cô vẫn không thay đổi. Mỗi lần trông thấy hiệu sách cô đều không kìm lòng bước ngay vào trong. Nơi đây là khu vực tẻ nhạt nhất của cửa hàng bách hóa, ngoài vài nhân viên

phục vụ thì chỉ có vài học sinh tiểu học ngồi xổm trước quầy sách xem truyện tranh.

Diệp Phiên Nhiên bước đến trước quầy sách bán chạy, khắp nơi khắp chốn đều nhét đầy những tiểu thuyết của Quách Kính Minh, Minh Hiểu Khê, An Ni Bảo Bối và Khả Ái Đào. Giữa bộ bề tác phẩm với tình tiết đơn điệu, ngôn từ lời văn nghèo nàn trong những cốt truyện tình yêu lan tràn, cuốn nào cuốn nấy nội dung sao chép sáo rỗng và rồi được đóng thành từng cuốn sách bìa đẹp để tinh xảo đặt trên giá sách, kiểu như một kiểu thương phẩm xuất xưởng.

Lượn lơ giữa cả rừng sách đô thị, u ám lạnh lẽo, tình cảm hoang vắng. Mọi người chỉ đành bước ra từ những câu chuyện cổ tích hư cấu để kiếm tìm niềm an ủi, tin tưởng rằng trên thế gian này vẫn còn một thứ gọi là tình yêu.

Trên kệ sách, Diệp Phiên Nhiên thấy cuốn sách *Những câu chuyện triều nhà Minh*, đây là cuốn sách cô đã muốn mua từ lâu, trên mạng sao chép rất rầm rộ, nội dung tiểu lâm vô cùng, nhân viên cơ quan chính phủ sửa chữa những ghi chép sự kiện lịch sử.

Cô toan rút sách ra thì một bàn tay chìa đến từ phía sau, lôi cuốn sách đó ra. Diệp Phiên Nhiên quay đầu lại, một chàng trai trẻ tuổi nở nụ cười thay lời xin lỗi, nhắc lấy cuốn sách bước đến trước quầy thanh toán.

Có lẽ cuốn sách này bán khá chạy, trên kệ chỉ còn hai cuốn, cuốn còn lại trang bìa hơi ố bẩn. Diệp Phiên Nhiên đuổi theo chàng trai đó, không cam lòng nói: “Này, cuốn sách đó tôi chọn trước mà!”

Cậu ta quay lại, khuôn mặt thanh tú nho nhỏ, nở nụ cười lịch thiệp: “xin lỗi, tôi cũng rất thích cuốn sách này!”

Chẳng hề ga lăng chút nào! Diệp Phiên Nhiên hơi bức bối nhưng không khỏi thừa nhận chàng trai trước mặt cô diện mạo trông rất dễ nhìn.

Chẳng những dễ nhìn mà trông rất quen. Cô không nhớ rõ mình đã gặp cậu ta ở đâu.

Diệp Phiên Nhiên có phần bất mãn, quay lại kệ sách thì người con trai đó đã thanh toán xong tiền, cậu ta bất chợt gọi cô: “Diệp Phiên Nhiên, tôi tặng cô cuốn sách này!”

Diệp Phiên Nhiên quá đỗi kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn cậu ta.

“Cô không nhớ sao?” Chàng nam sinh tỏ vẻ hơi thất vọng: “Tôi tên Tiết Sam, học khoa Mỹ thuật Đại học N, sau cô một khóa. Tôi từng viết bức thư tỏ tình cho cô. Khi đó, cô đã kiên quyết từ chối, cô nói rằng cô đã có bạn trai!”

Diệp Phiên Nhiên nhìn khuôn mặt sáng sủa của cậu ta, đầu óc cô có chút ấn tượng mơ hồ. Thời năm hai đại học, quả thực có một anh chàng nam sinh khoa Mỹ thuật viết thư tỏ tình cho cô. Thế nhưng, cô không buồn xem hết bức thư đó, cũng chẳng biết tên của cậu ta là gì.

“Vừa rồi khi cô vừa bước vào thì tôi đã nhận ra cô.” Tiết Sam nói: “Cuốn sách này cô thích thì cứ cầm đi, coi như tôi mua tặng cô vậy!”

Diệp Phiên Nhiên không dám nhận: “Vậy coi sao được chứ? Cuốn sách này bao nhiêu tiền? Tôi thanh toán lại với cậu!”

“Nếu như cô cảm thấy ngại, chi bằng mời tôi đi uống cà phê, trò chuyện.” Tiết Sam nói đùa với cô, nụ cười ngây thơ thánh thiện hết như đứa trẻ: “Tôi cũng làm việc tại công ty quảng cáo, chúng ta xem như là người cùng ngành.”

Diệp Phiên Nhiên sửng sốt. Tiết Sam nhận thấy sự thay đổi trong ánh mắt cô, giải thích: “Tôi biết mọi việc của cô. Bao nhiêu năm nay, tôi vẫn luôn ngấm ngấm để mắt đến cô. Khi cô tốt nghiệp, tôi đã hỏi han những bạn nam sinh trong lớp cô, biết cô ở lại thành phố S làm việc tại công ty quảng cáo Tam Mục. Tôi còn biết cả số điện thoại của cô, chỉ có điều tôi không có can đảm liên lạc với cô.”

Diệp Phiên Nhiên không biết mình nên nói gì cho phải phép bèn ôm chặt lấy cuốn sách trong vòng tay.

Tiết Sam nhận ra sự ngượng ngịu và bối rối của cô, cậu hỏi giọng thăm dò: “Bọn mình xuống dưới cùng uống tách cà phê nhé!”

Diệp Phiên Nhiên vội vàng nói: “Hôm nay trễ rồi, lần sau tôi nhất định mời cậu!”

“Vậy được, tôi đợi điện thoại của cô!” Trước khi đi, Tiết Sam dúm tẩm danh thiếp của mình vào tay cô.

Đợi đến khi Tiết Sam rời đi, Diệp Phiên Nhiên mới bước đến bên thang cuốn, lòng rối bời, hòa mình vào cửa hàng bách hóa ồn ào náo nhiệt, rất dễ nảy sinh thứ cảm giác mù mịt ngổ ngàng không nơi nương tựa.

Lướt mình theo thang điện cuốn xuống đến tầng hai, cô ngẩng đầu trong vô thức, trông thấy bóng dáng cực kỳ quen thuộc, con tim cô bất chợt đập thành thịch.

Chiếc thang cuốn dẫn dòng người di chuyển xuống, Diệp Phiên Nhiên gắng sức lách mình ra khỏi dòng người đông đúc. Tầng hai là khu vực bày bán trang phục nam giới. Bóng dáng người mặc âu phục đen tuyền lướt qua ngay trước mắt. Cô sải bước trên đôi giày cao gót, nghiêng ngả chao đảo chân nam đá chân xiêu đuổi theo, bóng dáng giống hệt Dương Tịch lẫn trong đám đông thoáng chốc đã chẳng thấy đâu nữa.

Diệp Phiên Nhiên dừng bước, có lẽ người đó vốn chẳng phải Dương Tịch. Dương Tịch vẫn còn ở Mỹ, sao có thể xuất hiện tại cửa hàng bách hóa thành phố S chứ?

Vả lại, cô chưa từng thấy Dương Tịch mặc âu phục màu đen. Trong ký ức của cô, cậu thường mặc quần bò màu xanh đậm, áo sơ mi trắng.

Đêm Giáng sinh, một mình cô cất bước đi trên con phố lạnh lẽo quạnh vắng.

Chín giờ hai mươi lăm phút, cô nhận được tin nhắn, là của Tiết Sam: “Lúc này tôi quên nói, Giáng sinh vui vẻ!”

Diệp Phiên Nhiên nhón lấy điện thoại, mỉm cười. Tiết Sam rất tốt nhưng thật đáng tiếc, người đó không phải là anh.

Cô ngồi trên chiếc xe buýt giữa đêm khuya, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đuốc về đêm sáng choang, xe cộ qua lại mắc cửi, dòng người vội vã hấp tấp, bao nhiêu người đàn ông, có người bảnh trai, kẻ không bảnh trai, cao ráo có, thấp lùn cũng có, mập mạp, gầy guộc, trẻ trung, già cả đều có cả...

Tuy là vậy, bon họ đều không phải là anh.

Chương 42

Diệp Phiên Nhiên biết rằng mình đang nằm mơ.

Bởi vì cô trông thấy Dương Tịch, giữa chốn đông người, tuy không rõ ràng nhưng cô biết chắc chính là cậu, chiếc áo sơ mi trắng, quần bò xanh đậm, bên ngoài trùm áo khoác jacket màu tro nhạt, ánh mắt sắc nhọn trong suốt, đường nét khôi ngô sâu thẳm trên gương mặt.

Trong giấc mộng, cô bán mạng xông vào đám đông, hướng gần về phía cậu. Thế nhưng, dẫu cho cô gắng sức lách những người cạnh mình ra vẫn không thể chạm vào cậu. Cậu cách cô quá xa, cô dốc hết sức cũng chẳng thể nào rút ngắn khoảng cách giữa cô và cậu.

Cô kiệt sức bất lực, đứng chết chân tại chỗ, dõi mắt nhìn theo bóng hình cậu càng nhỏ dần, khoảng cách giữa hai người càng xa dần. Sau đó thì cậu chợt biến mất dạng. Cô dường như bị ai đó đẩy vào hố sâu không đáy, cứ thế rơi mãi rơi mãi xuống tận nơi tăm tối không có điểm giới hạn.

“Dương Tịch!” Cô gào to, tỉnh giấc mộng. Căn phòng vắng lặng trống trải duy chỉ mình cô.

Mồ hôi lạnh vã ra, toàn thân lạnh toát, con tim run rẩy, cô đơn lẻ loi, ngổ ngàng và hoảng loạn.

Trong đêm tối, xung quanh bốn bề đen kịt, cô không tìm thấy dép, bước đôi chân trần xuống mặt sàn nhà lạnh ngắt, quờ quạng trong bóng tối rồi bước đến ban công.

Bên ngoài căn phòng, ánh trăng mát lạnh, hệt như ánh thủy ngân trải dài khắp mặt đất. Cô cần chút ít không khí trong lành, cô hít một hơi thật sâu, vậy mà con tim vẫn trong tình trạng kinh hoàng và bất lực.

Diệp Phiên Nhiên, đó chỉ là giấc mơ mà thôi. Cô thầm nhủ, đến giờ, cô chỉ có thể gặp cậu trong cơn mơ.

Thế nhưng, dù đó là giấc mộng thì cô vẫn chẳng thể nào tiếp cận với cậu, chẳng cảm nhận được hơi ấm cùng hơi thở của cậu, chẳng cách gì nghe được giọng nói của cậu.

Dương Tịch bỏ đi một mạch, mất dạng trong biển người mênh mông, chỉ để lại cho cô nỗi hối hận cùng sự ngổ ngàng.

Hai người từng một thời thân thiết quen thuộc hệt như da thịt trên cơ thể mà nay hoàn toàn cách biệt, bật vô âm tín giữa hai bờ đại dương mênh mông.

Cô không biết cậu đang ở đâu, cũng chẳng biết hiện giờ cậu ra sao, đã có bạn gái hay đã kết hôn? Hồi mới tốt nghiệp, cô vẫn

thường hay liên lạc với Trần Thần, nhưng hai người cố ý không nhắc đến Dương Tịch. Sau này cô và hắn dần xa cách, tin tức của Dương Tịch càng chẳng thể nào dò la được nữa.

Khổng Thiên Thiên từng nói, nếu chỉ vì lòng tự tôn của mình mà đánh mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời mình thì cô nhất định sẽ hối hận cả đời!

Đúng vậy, Dương Tịch à! Em hối hận rồi, em hối hận đã không trân trọng tình cảm của anh. Vì sao khi còn son trẻ, chúng mình cứ ôm khư khư niềm kiêu hãnh đến ngây thơ mà lơ là lãng quên đi những thứ thật sự quan trọng. Vì sao khi anh ra đi rồi em mới hiểu thế nào là nỗi nhớ nhung?

Có đôi khi, cô thực sự cảm thấy số phận con người rất kỳ lạ khó hiểu. Ông trời sắp đặt cho cô và Dương Tịch gặp gỡ và yêu nhau rồi lại chia ly, rốt cuộc là vì cái gì? Lẽ nào chính là để cô hối hận hay sao?

Cô không biết số phận cùng cuộc sống sau này của mình sẽ ra sao. Chỉ biết một điều, cô hiểu rõ hơn ai hết, trên thế gian này cô sẽ không thể tìm được người nào yêu cô như Dương Tịch, mà cô cũng chẳng còn đem lòng yêu người khác như năm xưa đã yêu Dương Tịch.

Trong cuộc đời con người, chỉ một lần yêu chân thật, nếu đã đánh mất nó rồi, vậy thì cuộc sống chỉ còn lại sự gượng gạo, miễn cưỡng yêu đương, chấp nhận kết hôn, gượng ép tìm một người đàn ông không có tình yêu nhưng có tình cảm, cùng sát cánh bên nhau, tôn trọng nhau, nắm tay nhau đi suốt cuộc đời.

Nhưng cô không muốn gượng ép, quả thực không muốn, cũng chẳng cam lòng.

Dương Tịch, em nhất định sẽ đợi, đợi đến ngày chính miệng anh nói với em, anh không còn yêu em nữa, khi đó em mới từ bỏ hy vọng, từ bỏ sự chờ đợi của mình...

Hồi chuông điện thoại chói tai vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng giữa đêm khuya.

Diệp Phiên Nhiên quay về phòng, nhấc lấy điện thoại trên bàn trà. Là Chung Ni, cô em họ của cô.

“Chị à, em đã yêu rồi! Tình yêu của em đã đến rồi!” Cô thét lên trong điện thoại.

Diệp Phiên Nhiên nhìn đồng hồ theo phản xạ, nửa đêm hai giờ, nha đầu này tám mươi phần trăm là vừa từ vũ trường về nhà.

“Người đó là ai vậy?” Cô hỏi chiếu lệ, chẳng màng để tâm. Hai mươi tuổi đầu, cô em họ mơ màng trước mặt mình đã trải qua mấy cuộc tình, đổi bạn trai còn miệt mài hơn cả thay nội y.

“Chị không quen đâu, anh ấy vừa mới đến công ty bọn em!” Chung Ni phấn khởi nói: “Người siêu bảnh trai, có thể liệt vào hàng cực phẩm, lần sau có cơ hội em sẽ giới thiệu cho chị. Thôi, em buồn ngủ chết được, em đi ngủ đây!” Cô em nhanh chóng ngắt điện thoại, ống nghe vọng lại tiếng máy bận tút tút.

Diệp Phiên Nhiên đặt điện thoại xuống, dờ khóc dờ cười.

Đây chính là cuộc sống lớp trẻ thời nay, hẹn hò yêu đương một lần thì hận một nỗi chỉ muốn cả thiên hạ đều biết. Nhớ lại bản thân cô năm xưa, quen Dương Tịch một thời gian rất dài mà vẫn còn giấu giấu diễm diễm. Thực ra, Diệp Phiên Nhiên rất ngưỡng mộ cá tính chẳng biết sợ sệt, hoạt bát nhanh nhẹn, dám yêu dám hận của cô em họ, chẳng giống với cô năm xưa, tự ti, cô độc, dỗi hờn. Dù rằng có được tình cảm của Dương Tịch cũng chẳng thể khiến cô tự tin lên được...

Trở lại nằm trên giường nhưng cô hoàn toàn không có cảm giác buồn ngủ.

Cô ngồi phắt dậy, bật chiếc đèn đầu giường, nhấc lấy cuốn sách *Những chuyện triều nhà Minh* đặt bên gối lật ra vài trang. Những ngày tháng không có tình yêu, đêm tối khó ngủ, ban ngày cô quạnh, chỉ có những trang sách bầu bạn cùng cô trải qua vô số buổi sớm tối chiều hôm.

Sáng hôm sau, tiếng chuông đồng hồ vang lên đánh thức Diệp Phiên Nhiên, cô vội vàng rửa mặt, mua ổ bánh mì, hộp sữa đầu ngõ rồi chen chân lên xe buýt. Số may mắn thì còn có chỗ ngồi, đến cuối thì chỉ có thể đu người trên lối đi bị mọi người đẩy tới đẩy lui, thở dốc chạy vào tòa nhà cao ốc, cô ngước mắt nhìn chiếc đồng hồ lớn treo trên tường. Còn may, mới chỉ tám giờ bốn mươi sáu phút, cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trước hai khoang thang máy nghẹt cứng người, mặt ai nấy không lộ chút cảm xúc, ánh mắt thất thần. Thang máy vừa đến, mọi người chen chúc vào trong, ép cô vào một góc. Trong không gian hẹp tựa ép cá mòi, mùi bốc thum thum, gần như chẳng có chút khe hở nào. Khoảng cách gần cạnh những người xa lạ khiến cô cảm thấy rất phiền muộn, cực chẳng đã phải chịu đựng. Thang

máy dừng ở tầng mười, cô gắng sức luồn người ra ngoài. Bước vào phòng làm việc, cả núi công việc trên bàn đang chờ cô, và thế là một ngày làm việc đầy bận rộn bắt đầu.

Cuộc sống ngày làm tám tiếng bắt đầu từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, bận rộn, căng thẳng, đơn điệu, lặp lại ngày nào cũng như ngày nào nhưng lại không được phép oán trách. Bác Tổng sắc mặt giọng nói nghiêm nghị cảnh cáo mọi người về nguy cơ khủng hoảng tài chính và nền kinh tế khó khăn hiện tại, cả nước mấy trăm ngàn sinh viên đại học ra trường không tìm được việc làm. Mọi người phải trân trọng bát cơm trong tay mình. Câu nói “Hôm nay không cố gắng làm việc, ngày mai phải ra sức kiếm việc” tuyệt đối chẳng phải là lời đe nẹt suông.

Diệp Phiên Nhiên mừng thầm mình không phải là một trong số mấy trăm ngàn người đó. Người ta nói thế hệ 8X đời sau là thế hệ sống trong sung sướng bao bọc, là thế hệ lụn bại suy sụp. Quả thật, đời sống vật chất thế hệ thập niên 80 phong phú hơn thế hệ những năm 60 và 70, tuổi thơ không phải lo về miếng cơm manh áo, nhưng phải gánh chịu áp lực cạnh tranh và tranh đấu sinh tồn dữ dội chưa bao giờ có.

Vất vả cực nhọc sáu năm tiểu học, siêng năng miệt mài ba năm trung học cơ sở, lao lực mất ăn mất ngủ ba năm trung học phổ thông, lại thêm trước mắt là kỳ thi đại học rồi lại mau mau chóng chóng tuyển sinh quốc gia, a lê hấp nhận bằng tốt nghiệp cử nhân đại học. Học phí đại học đắt đỏ vô cùng, hơi một chút là mấy ngàn vạn, giở đủ ngón nghề của bản thân mới cầm được tấm bằng chứng chỉ Anh văn cấp bốn, tốt nghiệp xong, học hàm vị chứng chỉ đầy đủ thì nhà nước chẳng chịu bố trí phân bổ công tác. Cái mác “thiên tử tài năng” ngày nào bỗng chốc xuống giá, vừa tốt nghiệp xong thì thất nghiệp rồi.

Trăm cay ngàn đắng mới xin vào làm nhân viên văn phòng trong công ty, phụ nữ làm việc như đàn ông, đàn ông cật lực như súc vật, tăng ca mỗi ngày, vậy mà số tiền kiếm được cũng chẳng nhiều hơn người công nhân làm công với học lực trung học là bao.

Gây dựng sự nghiệp xong thì còn phải lập gia đình, vừa bước chân ra ngoài xã hội đâu đã tích lũy được gì. Chế độ phúc lợi phân cấp nhà cửa là thời vàng son đã qua. Chế độ chính sách ưu đãi cải cách nhà ở đã biến mất vô duyên vô cớ, tiền trợ cấp tích lũy nhà ở ít ỏi đến đáng thương lại vấp phải nạn đầu cơ đất đai nhà cửa, càng lúc càng nóng sốt, càng lúc càng đắt đỏ. Cả năm vất vả cực khổ, cứ cho là nhịn ăn nhịn uống, tiền tiết kiệm dành dụm cũng chẳng thể mua nổi vài mét vuông nhà ở. Vay tiền mua nhà mới ư? Tờ giấy hợp đồng vay tiền hết như tấm bán thân, hai mươi năm mới có thể trả dứt nợ. Chia tay xin tiền bố mẹ ư? Đồng tiền xương máu cả cuộc đời của người già cũng chỉ đủ chi trả đợt đầu, càng khỏi nói đến những cậu chàng làm bố mẹ nở mày nở mặt ở nông thôn, bậc trưởng bối dốc hết gia tài sản nghiệp, cho dù là bán gia bại sản thì cùng lắm cũng chỉ đủ tiền nuôi nấng học hết đại học.

Là những người con một thế hệ đầu tiên ở Trung Quốc, còn phải đối mặt với việc phụng dưỡng cha mẹ già sau này. Ở công ty rất nhiều thanh niên trẻ tuổi chưa kết hôn mà đã đau đầu phiền não về việc ăn Tết bên bố mẹ nhà trai hay bố mẹ nhà gái...

Thế hệ thập niên 80 tụ tập bên nhau thường kêu ca rằng mình sinh không đúng thời, nhưng kêu ca thì kêu ca cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, không thể thay đổi được hiện thực thì phải ép bản thân chấp nhận nó. Nói theo lời Lỗ Tấn thì đó là: “Kẻ thực sự mạnh là kẻ dám đối mặt trực diện với cuộc sống trầy trật vất vả tối mịt tối mịt!”

Cô chẳng phải là kẻ mạnh, cô chỉ là người con gái bình thường. Cô không mong mỗi lương cao, chẳng e ngại chuyện tăng ca, không sợ hãi trước áp lực công việc, chỉ mong những khi mình mệt mỏi, lao lực sẽ có một bờ vai vững chãi để nương tựa mà thôi.

Hơn hai tuần liền cô không hề nhận được tin tức gì của Chung Ni, điện thoại cũng chẳng liên lạc được. Cô ngẫm nghĩ chắc lần này cô em họ yêu thực sự rồi. Diệp Phiên Nhiên lại quá bận rộn, không có tâm trí rỗi rãi quan tâm đến chuyện tình cảm của cô em họ. Mãi đến buổi trưa hôm đó khi bước ra khỏi tòa cao ốc, tại bậc thềm trước cửa cô bắt gặp Chung Ni đang đứng đợi mình.

Chung Ni không hề trang điểm, cởi bỏ hoàn toàn lớp phấn son, hàng lông mi chân thật, da mặt trắng ngần gần như trong suốt, sáng bóng tựa đồ sành sứ. Dưới ánh chiều tà vàng nhạt, Diệp Phiên Nhiên trông thấy rõ lớp lông tơ trên khuôn mặt láng mịn của cô. Mái tóc nhuộm trở lại màu đen được cột thành chiếc đuôi ngựa đơn giản, chiếc áo khoác ngắn màu cà phê nhạt, quần bò ống suôn, đó là dáng vẻ thiếu nữ trong sáng ngày thường rất hiếm khi người khác bắt gặp.

Từ nhỏ, Chung Ni đã rất xinh xắn, vóc dáng thon thả, cặp mắt to tròn, vầng trán cao rộng, chiếc cằm nhọn, gương mặt hài hòa, đường nét đôi môi rõ ràng, mặt mang vẻ nũng nịu ngây thơ, chỉ có điều trước kia trang điểm quá đậm, gần như che đậy vẻ đẹp đoan trang đức hạnh của cô.

Diệp Phiên Nhiên vừa mừng vừa kinh ngạc, không nhận được cất tiếng gọi: “Tiểu Ni!”

Chung Ni ngược đôi mắt trắng đen rõ rệt nhìn cô, ánh mắt buồn bã.

“Sao thế?” Diệp Phiên Nhiên vỗ nhẹ vai cô: “Chị vẫn thích dáng vẻ em không trang điểm hơn, hết như học sinh trung học trong sáng ấy!”

“Rồi sao nữa?” Cô cụp mắt, thở dài nói: “Em chịu trăm ngàn đắng cay thay đổi dáng vẻ nhưng anh ấy vẫn chẳng yêu em!”

“Ai cơ, người đồng nghiệp mới của em à?” Diệp Phiên Nhiên hỏi, giọng có chút thương xót. Trong mắt cô, đứa em họ vẫn là đứa trẻ ngây thơ.

“Không phải anh ta thì còn ai vào đây nữa? Anh ta chẳng qua chỉ coi em là đứa con gái bé bỏng chưa hiểu sự đời, vốn dĩ không nhìn em bằng ánh mắt của một người đàn ông!” Chung Ni lòng đầy nỗi uất ức.

Giờ tan sở, mọi người lục đục túa ra từ tòa cao ốc, tò mò hiếu kỳ nhìn hai người, nhưng dĩ nhiên đa phần là nhìn Chung Ni, vẻ trẻ trung xinh xắn của con gái vẫn thường thu hút ánh nhìn của đàn ông. Diệp Phiên Nhiên không muốn bị người khác có cơ hội chiêm ngưỡng mình miễn phí. Cô kéo lấy Chung Ni bước đến quán cà phê Old Tree cách đó không xa.

Ngồi xuống chiếc ghế xích đu cạnh cửa sổ, Diệp Phiên Nhiên gọi tách cà phê Cappuccino mà Chung Ni thích nhất, vậy mà cô vẫn đứng đưng. Mãi một lúc sau, cô không cam lòng nói: “chị à, em có điểm nào không tốt chứ? Vì anh ấy em ra sức thay đổi, không trang điểm, không nhuộm tóc, cười không lộ hàm răng để trở thành thực nữ mà anh ấy yêu mến!”

Diệp Phiên Nhiên vỗ vỗ lòng bàn tay cô, nói giọng vỗ về: “Tình yêu, cần phải có duyên phận, miễn cưỡng không được đâu em. Không thể có chuyện em vì anh ta thay đổi là được đâu!”

“Hài, từ Mỹ về có gì là hay ho đâu chứ, người ta chưa bao giờ theo đuổi đàn ông đâu đấy!” Chung Ni than vắn thở dài xong, nhắc lấy tách cà phê, rót mạnh một hớp vào miệng. Có lẽ là vì quá đắng, cô bất giác nhíu mày.

“Anh ta từ Mỹ về à?” Diệp Phiên Nhiên dừng dừng hỏi: “Làm công việc gì ở công ty em?”

“Giám đốc kinh doanh khu vực thành phố S.” Chung Ni nói: “Tổng giám đốc công ty chứng khoán XX vừa tuyển dụng mới mức lương toàn cầu, nói là thành phần cốt cán tinh anh du học nước ngoài chuyên ngành tài chính, có lẽ sẽ mang lại giá trị sức sáng tạo cao hơn cho công ty.”

Đây chính là ảnh hưởng của tình hình quốc tế chung trước mắt, theo đà nguy cơ khủng hoảng tài chính tại Mỹ ngày càng nghiêm trọng, công ty Lehman Brothers cùng công ty chứng khoán Merrill Lynch liên tục bị sáp nhập thu mua. Rất nhiều doanh nghiệp tài chính bị đóng cửa, không thể chỉ dựa vào một vài chính sách là có thể khôi phục trở lại được. Hàng tá sinh viên du học nước ngoài vừa tốt nghiệp liền gia nhập ngay vào “hội những người thất nghiệp” trên con phố, trong đó không ít nhân tài chuyên ngành tài chính lựa chọn về nước tìm việc làm, những vị trí cấp cao mà bọn họ ưu ái tuyển chọn chính là những vị trí trong ngành ngân hàng, chứng khoán.

“Người ta khước từ em có lẽ vì đã lấy vợ rồi!” Diệp Phiên Nhiên đoán mò. Đẹp trai, du học nước ngoài, học chuyên ngành tài chính, thông thường những người đàn ông ưu tú như thế này rất hiếm người còn độc thân.

“Em đã hỏi dò từ lâu rồi, anh ta chưa kết hôn, cả bạn gái cũng chưa có!” Chung Ni nói: “Em phải tốn biết bao công sức mới thu thập được thông tin cá nhân của anh ta. Nè, tất cả đều ở đây cả!”

Chung Ni đẩy cuốn nhật ký sang chỗ cô. Diệp Phiên Nhiên nhanh nhẩu liếc mắt nhìn, thoáng chốc, cô chết lặng người trên chiếc ghế xích đu.

“Họ tên: Dương Tịch, ngày sinh: 24 tháng 5 năm 1983, chiều cao: 1m86, cân nặng: 80kg. Tốt nghiệp chuyên ngành tài chính quốc tế Đại học Nam Kinh, năm 2005 sang Mỹ du học...”

“Ai?” Cô kinh hoàng hốt hoảng hỏi: “Tiểu Ni, em nói là anh ấy tên Dương Tịch? Không thể nào!”

Thế gian này rộng lớn biết bao, vì sao... lại là anh?

Diệp Phiên Nhiên nghĩ thầm, có lẽ chỉ là người cùng tên, trên thế gian này, có rất nhiều người cùng họ cùng tên.

Nhưng mà, cả ngày tháng năm sinh, chiều cao, cân nặng, đến cả trường đại học anh từng tốt nghiệp cũng y hệt. Vậy thì, chỉ có thể là anh thôi!

Dương Tịch về nước rồi, và lại anh đang ở thành phố S!

“Sao thế, chị, chị quen anh ta à?” Chung Ni hỏi giọng kinh ngạc.

Diệp Phiên Nhiên lắc đầu, nói khỏá lắp: “Không quen. Chị có người bạn học chung thời trung học phổ thông, có tên giống hệt anh ta!”

Chung Ni giằng lại cuốn nhật ký, lại thở dài: “Biết sớm thế này, chi bằng không yêu cho rồi. Giờ thì mọi người trong công ty ai cũng biết, yêu không thành không nói làm gì, mà thể diện cũng chẳng còn!”

Con tim Diệp Phiên Nhiên xao xuyến. Hai mươi một tuổi, em họ giỏi giang, cô cũng vậy, hóa ra là cùng một giuộc trẻ tuổi làm cao, không hiểu tình yêu và sĩ diện, cái nào mới là quan trọng.

Cô không biết nên an ủi Chung Ni thế nào. Nếu người đó thực sự là Dương Tịch, thì người cần an ủi chính là cô.

Ngồi trong tiệm cà phê mãi đến khi đèn đuốc thành phố sáng trưng, Diệp Phiên Nhiên gọi nhân viên phục vụ chọn hai phần CƠM TÀU. Tiệm cà phê này không chỉ bày bán cà phê mà còn kinh doanh cả món ăn Trung Âu. Khoảng thời gian buổi tối, người ra kẻ vào, không khí dần ồn ào xô bồ, phá vỡ hoàn toàn bầu không khí tĩnh lặng ban đầu.

Chung Ni chẳng có hứng ăn, Diệp Phiên Nhiên ăn cũng rất ít.

Ngay góc bên kia quán, có người đang chơi đàn piano, là bản nhạc *Nhất mực yêu em* mà Diệp Phiên Nhiên quen thuộc nhất. Đưa mắt nhìn ánh đèn lấp lóa ngoài cửa sổ, lắng nghe tiếng đàn thánh

thót, Diệp Phiên Nhiên vô cùng xúc động trong lòng nhưng chẳng biết nói từ đâu.

Mãi đến khi ăn xong bữa tối, tiễn Chung Ni đón chuyển xe buýt cô mới gắng sức vờ như không hề có chuyện gì, hỏi: “Anh ta về nước bao giờ?”

“Ai cơ?” Chung Ni phản ứng ngay lại.

“Giám đốc Dương em vừa nói lúc nãy đó!”

“Về hơn hai tháng rồi!” Chung Ni nói: “Anh ta vừa vào công ty cả đám đã mê mẩn điên đảo. Nhưng mà, em là đứa khờ khạo nhất!”

Xe buýt đã đến, Diệp Phiên Nhiên đưa mắt nhìn theo Chung Ni nép người bước lên cửa xe, dáng nhìn cao ráo cân đối, trang phục trang nhã, mặt thanh mày tú, mày rậm mắt đen, trông không khác gì cô ngày xưa.

Cô thở dài, giẫm lên bóng cây mờ nhạt bên đường, bước đến phía trước. Tại ngã tư, trông thấy đèn đỏ, cô khẽ dừng bước, trước mặt là dòng xe tấp nập, chẳng rõ người ngồi trong chiếc xe có phải là anh không?

Song, dù sao thì cô và anh sống cùng một thành phố, bước trên cùng mặt đất, hít thở chung một bầu không khí.

Mãi đến tận bây giờ anh vẫn độc thân, vẫn chưa có bạn gái, liệu có phải vì anh vẫn mãi đứng nguyên một chỗ chờ đợi, chờ đợi cô quay về?

Diệp Phiên Nhiên không dám khẳng định nhưng cô quyết định thử sức một lần. Dương Tịch à, lần này đổi lại để em theo đuổi anh nhé!

Chương 43

Trưa hôm sau, gần mười một giờ, Diệp Phiên Nhiên xin chủ nhiệm Triệu Khang cho nghỉ phép, ra khỏi văn phòng bước vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Khoát nước lạnh thấm lên mặt, thoa lớp kem dưỡng da, kem giữ ẩm, phấn phủ nền, lại phủ tiếp một lớp phấn mịn, làn môi điểm lớp son bóng hồng nhạt. Cô trang điểm rất nhạt nhưng càng tôn lên dáng vẻ xinh xắn tự nhiên. Mái tóc suôn dài buộc gọn nạy xoắn ra, đen nhánh sang bóng, được thả rủ xuống bên cổ. Chiếc áo len dệt kim phối cùng chiếc đầm đen ngắn. Ngắm nhìn mình trong gương, có lẽ chẳng còn nét trẻ trung nhưng trông cô vẫn xinh xắn thanh lịch đến xao lòng.

Ngày xưa Dương Tịch thích dáng vẻ của Diệp Phiên Nhiên, trong sáng xinh xắn, hết như đoá hoa loa kèn nở rộ buổi sớm mai.

Trang điểm xong xuôi, cô bước ra khỏi công ty, vẫy tay đón taxi. Diệp Phiên Nhiên không phải lần đầu tiên đến trung tâm chỉ nhánh công ty chứng khoán XX tại thành phố S nhưng chưa lần nào cô thấy căng thẳng thấp thỏm như hôm nay.

Đứng trong thang máy, nhìn hàng số đỏ rực nhấp nháy, cô nghe nhịp đập điên cuồng của con tim trong lồng ngực, thành thịch thành thịch, hơi thở cũng dường như trở nên khó khăn hơn.

Đứng ngoài cửa phòng tiếp thị, bàn tay chậm rãi nhấc lên, hết như đang phải gánh chịu sức nặng ngàn cân. Cô hít một hơi thật sâu, trống ngực đập loạn nhịp, cô nói với chính mình: “ Diệp Phiên Nhiên, cố lên!”

Thế nhưng, bàn tay chưa kịp chạm vào, cửa đã mở ra. Chung Ni từ trong bước ra, từ đầu đến chân là bộ đồng phục xanh đậm, khó lòng che giấu nổi niềm kinh ngạc lộ trên gương mặt rạng ngời trẻ trung của cô.

“ Chị à, sao chị đến đây?” Kèm theo câu hỏi của cô là ánh mắt vây lấy cửa cả phòng. Nhưng, Diệp Phiên Nhiên vờ như không nghe thấy, cô chỉ trân mắt nhìn người đàn ông sau lưng Chung Ni.

Anh mặc bộ âu phục đen tuyền, phong độ đầy mình, ngọc thụ lâm phong. Quả nhiên là Dương Tịch, người mà cô hằng mong nhưng nhớ.

Cô không gặp lại anh đúng ba năm trời, cô nhanh chóng đưa mắt đảo một vòng quanh gương mặt, sống mũi, làn môi anh. Vóc dáng cùng vẻ bề ngoài Dương Tịch không thay đổi, nhưng phong cách thay đổi rất nhiều, anh trở nên điềm tĩnh chững chạc, lạnh lùng hơn trước. Nhất là ánh mắt, tuy rằng vẫn đen láy sâu thẳm nhưng không còn vẻ ấm nồng cuồng nhiệt như trước mà lạnh lùng xa cách, khiến cô cảm thấy hoàn toàn xa lạ.

Dương Tịch tay ôm xấp chứng từ nhưng anh không hề lúng túng đánh rơi tập hồ sơ xuống đất như trong trí tưởng tượng của cô. Vẻ mặt anh lạnh lùng, ánh mắt cao ngạo lướt qua trên gương mặt cô, hết như đang nhìn người đi ngoài đường, xoay người biến vào trong cánh cửa kính.

Thứ bồm bộp rơi trên mặt đất chính là tâm trạng của Diệp Phiên Nhiên, cô chết sống người tại chỗ, mặt mày trắng bệch như tuyết hoàn toàn đối lập với chiếc đầm ngắn màu đen. Chung Ni đứng trước mặt cảm nhận có điều gì đó không ổn, khẽ đẩy vai cô nói: “Chị sao thế?”

Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, nở nụ cười gượng gạo: “Đâu có gì. Sáng chị ra ngoài có việc, vừa hay tiện đường ghé công ty em, luôn tiện ghé thăm em thôi!”

“Thế thì cùng nhau đi ăn trưa nhé chị!” Chung Ni nói: “Căn tin công ty bọn em, thức ăn nấu cũng ngon lắm!”

“Thôi vậy!” Diệp Phiên Nhiên nắm chặt đôi bàn tay run rẩy, nhún nhún từng cơn đau khẽ nhói lên trong lồng ngực, nói: “Chị còn phải vội quay về công ty, còn một phương án chiến lược vẫn chưa làm xong, trưa nay còn phải tăng ca nữa!”

Cô không đủ can đảm nán lại nơi này nữa, trước khi sụp đổ, cô phải quay người cất bước.

Cánh cửa thang máy đóng chặt ngay sau lưng, cô cúi đầu, nước mắt tựa như bờ đê vỡ cứ thế tuôn rơi. Diệp Phiên Nhiên, mày lắm rồi! Trong mắt Dương Tịch đã chẳng còn mày nữa. Ba năm chẳng phải khoảng thời gian dài nhưng đủ để anh ấy quên mày!

Tháng 10 năm 2004, trong tin nhắn của Dương Tịch đã viết: “Tình đã cạn, bát nước hắt đi khó lòng lấy lại được.” Anh chẳng phải vì giận dỗi mà thực sự nhấn tâm tuyệt tình, muốn cắt đứt hoàn toàn mối quan hệ với cô.

Lúc đầu cậu theo đuổi cô cuồng nhiệt, cô chẳng thèm ngó ngang, cứ coi như cơn hồng thủy gặp phải mãnh thú. Giờ thì, vòng quan hệ nhân quả trở lại với cô. Tình yêu quả là thứ công bằng nhất.

Bầu trời đầy những áng mây, không có đến một tia nắng mặt trời, luồng gió thổi hắt vào mặt cô lạnh buốt, khiến làn da tê tái đau nhói. Diệp Phiên Nhiên một mình cất bước trên con phố dài, băng qua cây cầu vượt dài thăm thẳm cảm nhận cơn rét lạnh lẽo trời mùa đông. Con đường trước mặt dường như chẳng có điểm tận cùng. Cậu đổ suy đoán từ rất lâu rồi cuộc hôm nay cũng tìm thấy đáp án. Hóa ra, Dương Tịch đã chẳng còn yêu cô từ lâu.

Cô đi bộ rất lâu, cuối cùng lại trở về công ty. Cô không biết ngoài công việc, cô còn có thể làm gì để giảm bớt nỗi đau đớn dữ dội trong tâm khảm, không còn nỗi đau thương bao trùm lấy nữa.

Những ngày tháng sau đó, Diệp Phiên Nhiên vui mình vào công việc, từ chối nghe tất thảy những việc của Chung Ni. Nhưng tin tức của cô em vẫn thường xuyên hết sức chủ quan truyền đạt qua điện thoại. Chung Ni nói: “Chị à, Dương Tịch đột nhiên đối xử tốt với em. Anh ấy mời em đi dùng cơm, hóa ra anh ấy thích món cá chép kho...”

Diệp Phiên Nhiên không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, không phân biệt được mối quan tâm Dương Tịch dành cho cô em họ là vì điều gì. Nhưng mỗi lần nghe Chung Ni nhắc đến Dương Tịch thì con tim cô lại khẽ nhói lên.

Cái tên này tựa như dấu vết khắc ngay trước lồng ngực, cơn đau âm ỉ kéo dài, đau đến mức cả đêm mất ngủ, đến nỗi cô không thể thở được.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày...

Liên tục ngủ không đủ giấc khiến tinh thần cô uể oải sa sút, càng thê thảm hơn là biểu hiện trong công việc của cô xưa nay luôn xuất sắc vậy mà giờ phạm sai lầm hết lần này đến lần khác. Triệu Khang nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm, nói: “Tiểu Diệp, cô không sao đấy chứ? Nếu không khỏe thì xin nghỉ phép vài ngày đi!”

Thứ Hai đầu tuần, cô thực sự nghỉ phép, vì bị ốm.

Con gái độc thân, không ở bên bố mẹ, đầu nhức nhối, cảm mạo phát sốt. Cảm giác lạnh lẽo thê lương đầy bất lực quả thực còn đáng hơn cả vị thuốc Hoàng Liên.

Diệp Phiên Nhiên báo với công ty nghỉ bệnh, trèm chần nằm trên giường, sắc mặt yếu ớt. Cô không ăn sáng, không đến bệnh viện, không uống thuốc. Toàn thân cô kiệt sức, nằm yên chẳng buồn cử động.

Tối thứ Bảy cô nhận được điện thoại của Chung Ni, cô em họ đang đi công tác Nam Kinh, đi cùng Dương Tịch. Hai người đi thăm quan Miếu Khổng Tử, Vũ Hoa Đài, Hồ Huyền nữa. Chung Ni nói: “Chị à, chị chưa đến Nam Kinh bao giờ đúng không? Quả là một thành phố không khí thoáng đãng tráng lệ, thủ đô của sáu triều đại, chị không đến sẽ hối hận cả đời đấy!”

Nam Kinh, thành phố thời trung học cô từng vô cùng khát khao mong ngóng vậy mà chưa bao giờ cô đặt chân đến. Ngày mùng 1 tháng 5 năm đó, Dương Tịch rủ cô đến đó chơi nhưng cô đã từ chối.

Tối đó, Diệp Phiên Nhiên đột nhiên sốt cao, đầu choáng váng, ngực căng phồng. Không rõ nhiệt độ cơ thể hạ đột ngột do không mặc thêm áo dẫn đến cảm mạo hay là kết quả của mấy ngày liên tiếp mất ngủ.

Chủ nhật, cô nằm trên giường cả ngày, không ăn không uống gì, toàn thân nóng ran như lửa đốt, đầu óc nặng trĩu cứ ngỡ lần này chết đến nơi rồi. Ngày hôm sau mở mắt ra, cô vẫn còn có thể trông thấy ánh nắng mặt trời rực rỡ trong phòng. Lồm cồm ngồi dậy, gắng gượng gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ phép rồi mơ màng chui vào chăn ngủ tiếp.

Chẳng rõ cô ngủ bao lâu, đến khi tỉnh giấc đã sắp đến giữa trưa. Chiếc điện thoại bên gối bỗng chốc thành linh vang lên.

Cô nhận điện thoại, cổ họng khản đặc, kiệt sức nói: “A lô?”

Giọng nam trong trẻo cất lên: “Diệp Phiên Nhiên! Tôi là Tiết Sam! Bao giờ cô mời tôi đi uống cà phê?”

Tiết Sam à? Cô chật vật lắm mới nhớ ra, xoa xoa vầng trán nhức nhối, nói lời xin lỗi: “À, xin lỗi, tôi không khỏe...”

Đối phương vốn vã hỏi: “Cô bị bệnh gì? Có nặng lắm không?”

“Chỉ là cảm mạo bình thường thôi. Đợi tôi khỏe thì sẽ mời cậu đi uống cà phê!” Vứt điện thoại xuống, cô vùi đầu ngủ tiếp.

Chuông điện thoại lại vang lên. Cô không muốn nghe, nhưng đầu dây bên kia hết sức nhẫn nại, gọi một lần rồi lại lần nữa.

Cô đành nhẫn nhịn nhận điện thoại, giọng Tiết Sam vốn vẫn vọng lại từ đầu dây bên kia: “Cô đang ở đâu? Giờ tôi đến thăm cô!”

“Thôi thôi!” Cô muốn khước từ nhưng không thể cưỡng lại lòng nhiệt thành của cậu, đành nói: “Tôi đang ở nhà.”

“Xin cho tôi biết địa chỉ!” Lần trong sự dè dặt là chút cố chấp ngang bướng.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô báo địa chỉ nhà cho cậu ta.

Nửa tiếng đồng hồ sau, có người gõ cửa bên ngoài.

Cô trở mình bước xuống giường, khoác chiếc áo ngủ nhàu nát, đầu bù tóc rối, đi ra mở cửa. Tiết Sam với thân hình dong cao, tựa người bên thành cửa, trong tay cầm cả ống thuốc, nói: “Tôi cũng chẳng biết cô bị bệnh gì, vừa rồi trên đường đi tôi có mua ít thuốc, cô xem loại nào dùng được!”

Diệp Phiên Nhiên sốt cao, mặt đỏ ửng như gấc, lại mấy ngày không ăn uống gì, cô gần như đứng không vững. Cô nhận lấy thuốc, nói giọng yếu ớt: “Tiết Sam, thuốc thì tôi xin nhận, cậu có thể về được rồi!”

Tiết Sam nhìn chăm chăm vào gò má đỏ gay của cô, cậu chìa tay ra sờ thử trán cô, nói giọng kinh ngạc: “Sốt cao thế này, không được! Nhất định cô phải đến bệnh viện!”

Diệp Phiên Nhiên né tránh bàn tay cậu, lùi về sau một bước nói: “Không sao...” Lời còn chưa dứt, trước mặt cô là màn đêm đen,

cô mê man ngất đi. Cả người cô như hết phiến lá, khẽ khàng bay nhíp nhàng rơi xuống bờ vai Tiết Sam.

Diệp Phiên Nhiên được Tiết Sam đưa vào phòng cấp cứu bệnh viện, cô mắc bệnh viêm phổi cấp tính.

Một tuần lễ sau, bệnh tình cô thuyên giảm, Tiết Sam xin nghỉ phép, túc trực bên cạnh cô. Diệp Phiên Nhiên trải qua trận ốm nặng, cảm giác mình chưa bao giờ yếu đuối như lúc này. Mỗi lần mở mắt ra trông thấy dáng vẻ bận túi bụi cơm bưng nước rót của Tiết Sam thì cô không thể không cảm động. Cậu ta với cô mà nói, là hai người xa lạ, nhưng trong lúc này ngoài Tiết Sam cô lại chẳng thể tìm được người nào khác, cô cần đến sự giúp đỡ của cậu.

Hôm xuất viện, Tiết Sam đưa cô đến tận cửa, Diệp Phiên Nhiên chủ động nói: “Mời cậu vào nhà ngồi chơi!”

Tiết Sam ngồi xuống chiếc ghế sofa, nhìn cô chăm chăm, chân thành nói: “Diệp Phiên Nhiên, những ngày tháng sau này, để tôi chăm sóc cô được không?”

Con tim Diệp Phiên Nhiên nhen nhúm một nỗi niềm ấm áp. Tiết Sam điều kiện tạm ổn, diện mạo vóc dáng đều không có điểm nào chê, vả lại từ thời đại học đã một lòng một dạ với cô. Bao nhiêu năm nay tình cảm cậu vẫn trước sau như một. Trong thời đại hiện nay với quan niệm coi tình yêu như thức ăn nhanh thì cậu cũng có thể được xem là đáng giá.

Thời gian gần đây tiếp xúc với cậu, ấn tượng của Diệp Phiên Nhiên về cậu rất tốt. Gương mặt Tiết Sam có hơi nét giống với Dương Tịch, còn tính cách lại giống Thẩm Vỹ, trầm tĩnh tinh tế,

hết sức bảo vệ che chở cho cô, ngoài ra ở cậu còn dành cho cô niềm kính phục cùng sự khiêm nhường đến dè dặt.

Diệp Phiên Nhiên không hề nảy sinh tình cảm mãnh liệt với cậu. Có lẽ, cả cuộc đời cô sẽ chẳng bao giờ xuất hiện thứ tình cảm này. Thế nhưng, là một người bạn trai, Tiết Sam là ứng cử viên xuất sắc nhất, chí ít còn hơn những đối tượng xem mắt xa lạ chẳng chút cảm tình nào.

Ngẫm nghĩ bản thân mình, tuổi xuân chẳng còn bao ngày nữa. Phụ nữ mà, dù sao cũng phải suy nghĩ thực tế đôi chút, phải tìm cho mình một bến đỗ, một sự ổn định cả đời, chẳng thể nào tiếp tục theo đuổi những thứ tình yêu viễn vông hảo huyền đó được. Vả lại, phương thuốc điều trị những tổn thương tình cảm chính là quên hết quá khứ, cách tốt nhất chính là làm lại từ đầu.

Diệp Phiên Nhiên quyết định thử hẹn hò cùng cậu. Chí ít, ở bên Tiết Sam khiến cô không còn cảm giác cô đơn lẻ loi nữa, cô sẽ chẳng còn thi thoảng nhớ đến Dương Tịch nữa.

Chương 44

Diệp Tiên Nhiên hẹn hò cùng Tiết Sam, hết như những đôi tình nhân khác họ đều đi đến tiệm cà phê, rạp chiếu phim nhằm giết thời gian. Nhưng hai người tiến triển rất chậm, quen biết nhau hơn cả tháng nhưng bọn họ chỉ mới dừng lại giai đoạn nắm tay nhau.

Chính tại thời điểm đó, mùa xuân đến cận kề.

Tiết Sam vốn là người bản xứ thành phố S, Diệp Phiên Nhiên phải về quê ăn Tết, cậu mua cho cô vé tàu, còn tiễn cô ra sân ga.

Diệp Phiên Nhiên chẳng hề buồn bã trước sự chia ly, trái lại cô còn nhớ lại những cảnh tượng trước kia cô cùng Dương Tịch đứng ở sân ga tiễn người, ôm hôn thắm thiết như đang ở chốn đông người.

Chung Ni từ Nam Kinh trở về, Diệp Phiên Nhiên chẳng hề gặp mặt cô cũng không hề hé môi nói với cô về chuyện bệnh tình của mình.

Ngồi hơn ba tiếng đồng hồ trên tàu hỏa, về đến nhà, trông thấy cô, câu đầu tiên bố mẹ hỏi chính là: “Phiên Phiên, sao con gầy thế? Sắc mặt kém quá, hay là con bị bệnh?”

“Không có, con bị say xe thôi, bố mẹ đâu phải không biết con say xe!” Diệp Phiên Nhiên vút túi hành lý xuống, bước đến trước bá cổ mẹ, nũng nịu nói: “Con thích ăn nhất là món canh lòng lợn. Nếu như mấy ngày Tết được ăn món đó, con cam đoan là một tuần sẽ béo trở lại!”

“Hài!” Mẹ thở dài: “Lớn tướng rồi mà chỉ biết làm người khác lo lắng thôi. Lúc đầu bảo con quay về thành phố D, có bố mẹ bên cạnh chăm sóc con, con cứ nhất định ở lại tỉnh thành, cô đơn một mình, ăn uống không tốt, hành hạ thân xác mình chẳng ra con người nữa!”

Trước mặt bố mẹ, cô xưa nay thường chỉ nói chuyện vui không nhắc chuyện buồn, mỉm cười tủm tỉm, nói: “Cơ hội ở tỉnh thành nhiều hơn mà, có không gian phát triển. Các sếp và đồng nghiệp đều đối xử rất tốt với con, con lại được tăng lương nữa rồi!”

Điều bố mẹ quan tâm đến chính là chuyện trọng đại hạnh phúc cả đời của Diệp Phiên Nhiên: “Trong công ty con có tìm được người bạn trai nào phù hợp với mình không? Tuổi con không nhỏ nữa, cũng nên xem xét đến chuyện này đi thôi!”

“Đúng vậy!” Mẹ Diệp nói: “Nghe cô con bảo, Tiểu Ni cũng tìm được bạn trai rồi, là thạc sĩ du học bên nước ngoài, điều kiện mọi mặt đều rất tốt!”

Lòng Diệp Phiên Nhiên bỗng chốc trĩu nặng, cô buông bàn tay bá lấy cổ mẹ ra, kiểm soát thu dọn hành lý rồi về phòng mình.

Cô ngồi bên giường hồi lâu, đẩy ngăn kéo bàn rút ra một chiếc hộp thiếc nhỏ, mở ổ khóa, bên trong là xấp thư màu hồng dày cộm.

Đây là bức thư tình trung học năm hai Dương Tịch viết cho cô, cô vẫn giữ nguyên không nỡ vứt bỏ. Thực tế, Dương Tịch từng viết cho cô hai bức thư. Bức thư kia cậu mạo danh Thẩm Vỹ, bắt chước nét chữ của Thẩm Vỹ để viết cho cô.

Thẩm Vỹ, Dương Tịch, hai chàng trai từng lướt qua ký ức hồi tuổi thanh xuân của cô, để cô nếm trải thế nào là tình yêu nhưng đến phút cuối cùng chẳng thể thoát khỏi sự xa cách, cứ thế lui dần bước ra khỏi cuộc đời cô.

Cô đọc lại lần nữa bức thư tình, hồi tưởng chuyện dĩ vãng xưa kia, về quãng thời gian trong sáng không chút tì vết, về những hồi ức năm tháng tuổi trẻ, tựa như ánh nắng mặt trời mùa xuân chan hòa rực rỡ đầy ấm áp.

Dương Tịch, anh thật sự quên rồi sao? Một tình yêu từng khắc cốt ghi tâm, từng câu chữ nồng nàn cháy bỏng đều trở thành lời nói gió bay, chẳng bao giờ trở lại nữa.

Sau trận ốm, khi sắc cô vẫn chưa phục hồi hẳn, lại thêm việc mệt mỏi trên xe lửa, Diệp Phiên Nhiên nằm nghiêng người trên giường, mơ màng chìm vào giấc mộng.

“Nỗi nhớ anh là nỗi đau có sự sống

Chúng sống ở mọi góc ngách trong cơ thể em.

Đau đớn khi ngân nga ca khúc anh hát

Đau đớn khi đọc những lá thư của anh

Cả khi em im lặng chúng cũng đau đớn...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô tỉnh giấc, người gọi điện thoại là Trần Thần: “Diệp Phiên Nhiên, cậu nhận được thiệp cưới của tôi chưa?”

“Nhận được rồi, tân lang à, chúc mừng nhé!” Diệp Phiên Nhiên lấy lại tinh thần.

“Vậy cậu sẽ đến chứ?”

Cô ngần ngừ trong giây lát, tham gia tiệc cưới của Trần Thần nhất định phải gặp mặt Dương Tịch. Trước tình cảnh này, bảo cô phải đối mặt thế nào trước mối tình sâu đậm này đây?

“Diệp Phiên Nhiên, cậu nhất định phải đến đấy!” Trần Thần nói: “Bọn mình là bạn học trung học năm nhất, bạn cùng trường đại học. Mỗi lương duyên này rất hy hữu, nếu cậu không đến tôi sẽ giận đấy!”

Diệp Phiên Nhiên cắn răng nói: “Được rồi!”

“Nói vậy là hứa rồi đấy nhé, chiều ngày mồng sáu tháng Giêng, nhà hàng Vọng Giang.”

Trần Thần lúc đầu thầm thương trộm nhớ Đồng Hình Nguyệt, kế đó là mối tình chết yểu thời đại học với Tào Quyên. Cô vốn ngỡ rằng, nỗi ám ảnh tình yêu khiến hần chẳng thể đón nhận ai khác. Nào ngờ, hần lại là kẻ kết hôn sớm nhất trong đám bạn trung học.

Bỏ qua thứ yêu hận khó dứt giữa cô và Dương Tịch thì Diệp Phiên Nhiên rất muốn gặp vợ sắp cưới của Trần Thần, muốn biết xem cô ấy rốt cuộc là người thần thông phương nào có thể khiến chàng lãng tử tình trường này quay đầu cập bến, cam nguyện bước vào ngưỡng cửa hôn nhân.

Chiều mồng sáu Tết, khi Diệp Phiên Nhiên đến nhà hàng Vọng Giang thì thời gian cũng suýt soát gần năm giờ.

Từ xa, cô đã thấy cặp đôi cô dâu chú rể. Trần Thần khoác trên người âu phục đen tuyền cùng chiếc cà vạt. Vẫn dáng vẻ khôi ngô rảnh rỗi trong ký ức cô, chỉ khác là hôm nay hần ăn mặc quá nghiêm chỉnh, mái tóc ngắn chải keo bóng loáng, dáng vẻ trông hơi buồn cười. Diệp Phiên Nhiên chẳng tài nào quên được Trần Thần với mái tóc rối bù xù, chiếc quần bò cùng áo thun T-shirt. Trang phục vest giày da bóng loáng, áo quần chỉnh tề không mấy thích hợp với hần.

Tân nương trông rất trẻ, khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, nghe nói là giáo viên âm nhạc cùng trường với Trần Thần. Vóc dáng thon thả nhỏ nhắn, làn da trắng ngần, gương mặt thanh tú, đứng cạnh Trần Thần cao to vạm vỡ, trông cô càng thêm khấp nép rụt rè.

Thực lòng mà nói, tướng mạo cô dâu khiến Diệp Phiên Nhiên phải kinh ngạc. Cô vốn dĩ nghĩ cô dâu sẽ có nét cao ráo thon thả, gương mặt quyến rũ như Đồng Hình Nguyệt và Tào Quyên, hóa ra lại là cô gái nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn đáng yêu.

Cô tiến đến trước khẽ nhoén miệng cười nói lời chúc mừng.

“Cảm ơn nhé!” Trần Thần nói phóng đại: “Diệp Phiên Nhiên, ông trời quả thực ưu ái cậu quá mức rồi, mấy năm không gặp, giờ trông cậu xinh hơn xưa rất nhiều!”

“Những lời mật ngọt chết ruồi này không thích hợp để miêu tả bạn học dâu nhé!” Cô đưa mặt liếc sang cô dâu mới, ghé sát bên tai Trần Thần khẽ nói: “Lấy được cô vợ trẻ trung xinh xắn thế này, tiểu tử nhà cậu phải có điểm phúc lắm ấy!”

“Có đâu, có đâu!” Trần Thần cười bộ dạng vui vẻ: “Được mỹ nữ như cậu đại giá quan lâm, thực sự nể mặt tôi lắm rồi. Tôi cứ lo ngay ngáy, sợ cậu không đến...”

“Tôi đã hứa với cậu thì nhất định sẽ đến!” Diệp Phiên Nhiên thản nhiên nói.

Nụ cười Trần Thần tắt ngúm trên môi, liếc mắt nhìn cô, giọng trầm thấp: “Dương Tịch đã đến từ sớm, đang ở đại sảnh. Cậu ấy làm phù rể...”

“Tôi biết mà!” Diệp Phiên Nhiên nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không bỏ chạy giữa chừng đâu!”

“Vậy thì được!” Trần Thần nói to: “Chỗ của cậu ở phòng 501, đi thang máy lên, đến hành lang thì quẹo phải. Đừng khách sáo, ăn uống thoải mái nhé!”

Hôn lễ của Trần Thần tổ chức tại đại sảnh tầng năm, ngoài ra còn có vài phòng riêng. Diệp Phiên Nhiên đẩy cửa phòng 501, khắp phòng đầy ắp tiếng người. Giương mắt nhìn, tất thấy đều là bạn học lớp tám trung học năm nhất. Trông thấy cô bước vào, có người bắt chuyện: “Diệp Phiên Nhiên, sao cậu đến trễ vậy?”

Thì ra là Miêu Khả Ngôn! Quan hệ hai người thời trung học chẳng tốt đẹp cho lắm, nhưng thời gian có thể thay đổi tất cả. Lần gặp mặt này trái lại thân thiết vô cùng. Miêu Khả Ngôn kéo Diệp Phiên Nhiên đến bên mình, mỉm cười hỏi: “Nghe nói sau khi tốt nghiệp địa học cậu ở lại tỉnh thành, giờ vẫn ổn cả chứ?”

“Tạm tạm, sống qua ngày đoạn tháng ý mà! Còn cậu?”

Năm đó, Miêu Khả Ngôn không thi đỗ đại học, cô làm thêm tại miền Nam tỉnh Quảng Đông, lấy một chàng trai người địa phương buôn bán quần áo, hai người tích lũy được một số vốn kha khá. Hiện giờ cô cùng chồng quay về thành phố D mở siêu thị quy mô lớn tại khu vực nội thành, buôn bán rất phát đạt.

“Tuyệt quá, tự mình mở cửa hàng, làm bà chủ, còn sướng hơn bọn mình làm công ăn lương ấy chứ!” Diệp Phiên Nhiên cười đáp.

“Tớ chẳng học đại học, chẳng có văn hóa, sao bì bằng thành phần tri thức công nhân viên chức văn phòng như cậu chứ?” Cặp mắt Miêu Khả Ngôn tràn ngập niềm ngưỡng mộ: “Nhưng mà, Diệp Phiên Nhiên à, cậu cỏi mở hơn so với thời trung học nhiều, cũng xinh hơn trước, suýt nữa tớ không nhận ra đấy!”

Diệp Phiên Nhiên mím môi, coi như đó là lời khen, cô cũng chẳng màng để tâm. Miêu Khả Ngôn lại nói: “Quan hệ giữa cậu và Trần Thần tốt lên tự bao giờ thế? Còn nhớ thời trung học năm nhất, bọn cậu chẳng nói với nhau được mấy câu!”

Diệp Phiên Nhiên trầm lặng không nói gì. Xem ra, Miêu Khả Ngôn hoàn toàn không biết chuyện giữa cô và Dương Tịch. Nhớ năm xưa, Miêu Khả Ngôn trồng cây si Dương Tịch, mê mẩn chẳng kém gì Chung Ni hiện giờ. Còn cả Đồng Hình Nguyệt, Hạ Phương Phi, Cố Nhân nữa... Dương Tịch trời định là kẻ mằm mống tai họa, mệnh phạm đào hoa!

Cánh cửa đóng chặt chợt bị đẩy ra, tiếng cười nói ồn ào xô bồ, toán người vây lấy cặp đôi cô dâu chú rể cất bước tiến vào phòng.

Diệp Phiên Nhiên vừa liếc mắt đã trông thấy ngay Dương Tịch. Anh mặc bộ vest màu tro nhạt, gương mặt khôi ngô hết pho tượng, vóc dáng cao ráo tráng kiện, duy chỉ ánh mắt lạnh lùng sâu sắc đến khó hiểu. Trong đôi mắt cô thì ánh mắt anh vừa xa xăm lại vừa xa lạ.

Không thể phủ nhận rằng anh càng trông hấp dẫn hơn so với trước kia, phong cách chín chắn lạnh lùng cao ngạo cùng dáng vẻ

của người đàn ông thành đạt thu hút bao cô gái, nhất là những cô gái lần đầu tiên nếm trải mùi đời như Chung Ni chẳng hạn.

Thế nhưng, Diệp Phiên Nhiên vẫn mãi nghĩ về con người Dương Tịch trong quá khứ. Nhớ đến chàng trai ngang ngạnh nóng nảy, nóng vội hấp tấp, xúc động niềm nở, người đã cho cô bức thư tình rợn gai ốc dài sáu trang, chàng nam sinh lượn lờ qua lại hàng đêm dưới nhà cô... đã chẳng tồn tại nữa, thay vào đó là từng cử chỉ thái độ mà cô chẳng thể nào hiểu được, thay vào đó là người đàn ông chín chắn trưởng thành khiến người khác khó mà có thể nắm bắt được.

Dương Tịch bước đến bên cô, lạnh lùng không chút cảm xúc. Tình nghĩa đã cạn, tình yêu đoạn tuyệt. Bọn họ hoàn cảnh chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa, so với người lạ càng khó xử hơn nữa.

Cô dâu chú rể nâng ly rượu mời mọi người, tất thấy mọi người tại bàn tiệc nói cười nhốn nháo thay phiên nhau oanh tạc Trần Thần đều bị Dương Tịch chặn lại cả. Nhiệm vụ quan trọng của phù rể chính là uống đỡ rượu cho chú rể. Vậy là những chiếc mũi dài của đám bạn học đều chuyển hướng sang Dương Tịch. Cậu chẳng cự tuyệt ai, không hề chau mày, uống một hơi cạn, sạch vài ly rượu vang trắng chẳng sót giọt nào.

“Dương Tịch, tửu lượng của cậu mạnh vậy. Vậy mà hồi đó mình không phát hiện ra đấy!” Miêu Khả Ngôn thét lên trong sự kinh ngạc, cô vẫn không sửa được bản tính bốc chát xô bồ.

Đôi mắt Dương Tịch nheo lại tựa sợi chỉ, ánh mắt chòng chọc nhìn thẳng vào Diệp Phiên Nhiên ngồi bên cạnh. Miêu Khả Ngôn hiểu ngay ra vấn đề, huých cánh tay cô: “Đến lượt cậu mừng rượu chú rể kìa!”

“Tớ thì xin miễn đi!” Diệp Phiên Nhiên cụp hàng lông mi né ánh mắt Dương Tịch, nếu anh đã coi cô là người xa lạ thì cô cũng không nên nói gì.

“Rượu mừng có thể miễn được hay sao?” Dương Tịch lạnh nhạt nói, chìa tay ra nhắc lấy chiếc ly trước mặt cô.

Anh đổ hết nước trái cây trong ly của cô ra, trút đầy rượu vang trắng vào ly rồi đặt lại vào tay cô: “Diệp Phiên Nhiên, hôm nay nhân ngày vui của Trần Thần mời cậu một ly!”

Diệp Phiên Nhiên, anh gọi thẳng họ tên của cô với vẻ lạnh lùng và xa cách. Cô ngẩng đầu, nhìn anh chằm chằm, giọng đầy ẩn ý: “Dương Tịch, tôi còn ngỡ rằng cậu không quen tôi cơ đấy!”

“Sao có thể chứ?” Dương Tịch khẽ mỉm cười, ánh mắt sắc nhọn: “Tôi quên ai cũng chẳng thể nào quên được cậu. Huống hồ, cậu còn là chị họ của Chung Ni cơ mà!”

Nhắc đến Chung Ni thì Diệp Phiên Nhiên không thể kiểm soát được mình, cô đáp: “Cậu đừng lôi Chung Ni vào đây, nó là đứa vô tội”

Dương Tịch trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt khó hiểu: “Tôi cặn, cậu tùy ý!”

Cô chưa kịp phản ứng thì chiếc ly trong tay đã bị gõ mạnh vào, ngay sau đó, anh thoải mái ngẩng cổ lên, uống một hơi cặn sạch rượu trong ly.

Trước ánh mắt chăm chú của bao người, Diệp Phiên Nhiên đành nâng ly lên, nhấp một ngụm vừa nhỏ để thấm ướt làn môi.

Trần Thần vội đánh tiếng giảng hòa: “Được rồi, Dương Tịch, các bạn học đều đã mời cả rồi, bàn tiếp theo đi!”

Đoàn người dời đi, Miêu Khả Ngôn vây lấy Diệp Phiên Nhiên tò mò nói: “Dương Tịch hôm nay trông lạ ghê, làm như có thù hằn gì với cậu ấy!”

Diệp Phiên cười rất gượng gạo. Dương Tịch khiêu khích gây hấn với cô, cả người không hiểu chuyện như Miêu Khả Ngôn cũng nhận ra. Nhưng mà, kỳ lạ thay, vì sao anh hận cô chứ?

Ngay sau đó, mọi người kính rượu nhau, cùng nhau ôn lại chuyện cũ, trò chuyện giao lưu, ăn uống no say vui vẻ, không khí thân mật hòa hợp đem lại cho Diệp Phiên Nhiên cảm giác dễ chịu.

Khi tiệc rượu kết thúc, các bạn học đều giải tán hết, Diệp Phiên Nhiên bước ra khỏi phòng, bắt gặp Trần Thần ngay ngoài hành lang. Hắn chặn cô lại, nói: “Cậu không được đi, một lát bọn mình đi ca hát quây phá ở KTV, không say không về!”

“Mình không đi đâu!” Diệp Phiên Nhiên nói, Trần Thần đã chặn cánh tay cô: “Coi như là quây đêm động phòng đi, cậu không đi, tôi sẽ trở mặt đấy!”

Trần Thần thân hình vạm vỡ, xuất thân từ khoa thể dục, động tác thô bạo.

Diệp Phiên Nhiên bị hấn giữ rịt lấy, gần như không thể nhúc nhích, chỉ đành đỏ mặt, đáp: “Cậu buông tôi ra đi, tôi đi là được chứ gì?”

“Vậy thì còn được!” Trần Thần buông lỏng bàn tay, nói: “Tôi đi gặp bà xã và Dương Tịch. Cậu xuống tầng dưới đợi tôi!”

Dương Tịch cũng đi ư? Diệp Phiên Nhiên phải hết sức kiểm soát mới không hoảng hốt tháo chạy giữa chừng.

KTV cách nhà hàng Vọng Giang không xa lắm, bốn người đi bộ đến đó. Diệp Phiên ra sức tụt lại phía sau nhìn theo Dương Tịch và vợ chồng Trần Thần sánh vai sóng bước bên nhau, dáng người anh cao ráo thanh mảnh, bờ vai vạm vỡ chắc chắn mang lại cho người ta cảm giác muốn được nương tựa.

Dương Tịch mặc âu phục vừa vặn, toát lên vẻ sang trọng nho nhã vốn có, hết mực phong độ, nói theo tiếng Quảng Đông thì chính là: “Oai phong lẫm liệt”.

Cô luôn biết vóc dáng anh rất chuẩn, vai rộng hông thon, chẳng có chút mỡ thừa. Từng đường nét, từng lớp da trên cơ thể anh, từng rất đổi quen thuộc với cô, từng là nơi cô vuốt ve mơn trớn... Nghĩ đến đây, mặt cô dần ửng đỏ lên.

Ngẩng đầu lên, không thấy bóng dáng vợ chồng Trần Thần đâu nữa. Dương Tịch đứng trước thang máy đại sảnh tầng một quầy KTV đợi cô, vẻ mặt có chút mất kiên nhẫn.

Vội vàng cất bước về phía trước, Dương Tịch nhìn cô, nói: “Sao chậm chạp thế? Bọn họ đã lên cả rồi!”

Diệp Phiên Nhiên phớt lờ anh, ngẩng đầu, hết sức ngán ngẩm đợi thang máy. Cánh cửa thang máy từ từ hé mở, cô toan bước vào thì đã có người chen lên trước, để mặc cô cùng anh chen chúc cạnh nhau.

Diệp Phiên Nhiên hoàn toàn bất ngờ trước việc hoàn toàn áp chặt người vào Dương Tịch. Cô bối rối đứng thẳng, đầu óc trống rỗng. Anh đứng sát cạnh cô, cảm nhận được mùi cơ thể của anh, hơi thở nóng ran của anh phả sau cổ cô. Chỉ cần xoay người lại là cô có thể chạm vào khuôn mặt anh.

Cô hít thở khó khăn, đầu óc choáng váng, đôi bàn chân yếu ớt run rẩy. Vờ ra vẻ bình tĩnh, mắt nhắm nghiền không nói gì, đó là cách duy nhất cô đối phó trong hoàn cảnh quẩn bách khó xử nhằm che đậy nội tâm hoảng hốt sợ hãi.

Suốt đoạn đường thang máy đi lên, càng thêm nhiều người bước vào, mọi người chen lấn trong không gian nhỏ hẹp. Trông thấy Diệp Phiên Nhiên sắp bị ép vào tường, đôi tay Dương Tịch lặng lẽ chìa ra, chống vào tường thang máy. Cả người cô nằm trọn trong vòng tay anh, mọi tiếng ồn ào đều bị ngăn cách, cô chỉ nghe thấy nhịp đập của con tim anh đang đập mạnh mẽ đều đặn qua lớp áo âu phục.

Diệp Phiên Nhiên khẽ mở mắt, điều cô trông thấy, vẫn những đường nét rõ rệt, vẫn khuôn mặt khiến cô mê hoặc. Bàn hoàng hoảng hốt, phảng phất như cô được quay lại một buổi chiều năm nhất đại học, giữa dòng người hối hả về quê dịp Tết, anh dùng cơ thể mình che chắn cho cô...

Dương Tịch cũng hết sức khó chịu, nhịp tim anh đập nhanh, bàn tay tê cứng, toàn thân căng như dây đàn.

Tận mắt trông thấy Diệp Phiên Nhiên mảnh mai gầy gò hết như chiếc lá vàng co ro run rẩy trong làn gió thu, bị mọi người dồn ép vào tận góc tường, anh sai tay ra hoàn toàn theo tiềm thức, mãi tận khi phát hiện hai người tựa nhau quá gần, muốn rứt tay lại thì đã chẳng kịp nữa. Vả lại, anh vốn dĩ không nỡ buông tay ra.

Tường thang máy bóng loáng như tấm gương, phản chiếu rõ rệt bóng dáng hai người, thân mật nương tựa nhau, cánh tay đan chéo nhau, hết như kiểu ôm ấp của tình nhân khiến ảo mộng cũ trong anh ủa về.

Sợi tóc đen nhánh óng mượt suôn đều thoang thoảng mùi hương dầu gội khế cọ vào cằm anh. Anh khẽ rủ mắt trông thấy chiếc cổ nhỏ dài, nước da trắng sáng láng mịn, phát ra ánh sáng trắng ngà yếu ớt. Mùi hương thơm ngát đặc trưng cơ thể cô quẩn quanh trên chiếc mũi anh, kích thích mãnh liệt ham muốn dục vọng nam tính trong anh, khiến anh nhớ đến những lần cùng cô gần gũi thể xác, nhớ đến từng cảnh tượng tình cảm mãnh liệt cảm xúc mạnh mẽ mà dai dẳng. Bốn năm nhưng nhớ tương tư, dần vật nung nấu, bốn năm vật lộn đấu tranh, tất thấy đều hóa thành hơi thở thơm ngát cơ thể ngọc ngà, thơm mát như hoa lan trước mặt anh.

Diệp Phiên Nhiên, vì sao vẫn chỉ có em? Vì sao chỉ có em mới có thể đánh thức ham muốn mà anh đã chôn sâu tận đáy lòng mình? Dù rằng đôi ta bắt vô âm tín, trở thành hai kẻ xa lạ chẳng còn can hệ gì với nhau nữa?

Em có nhớ anh như anh đã nhớ em không? Em có yêu anh như anh yêu em không?

Chương 45

Khoảnh khắc này, Dương Tịch hận một nỗi muốn túm lấy vòng eo thon gọn của cô, siết chặt lấy cô, không muốn để cô rời xa...

Đúng lúc lòng anh ngập tràn nỗi mộng mị thì một tiếng “đình” vang lên, thang máy dừng tại tầng tám.

Cánh cửa mở ra, Dương Tịch như vừa tỉnh giấc, đứng phắt dậy, xoay người, lục đục bước ra khỏi thang máy. Diệp Phiên Nhiên nhường mọi người đi trước rồi bước ra theo sau anh, bắt gặp Trần Thần đứng đợi bọn họ ngoài hành lang.

Hắn trông thấy hai người, cười đều nói: “Sao thế? Thang máy kín lắm à? Sao mặt đỏ gay thế kia?”

Diệp Phiên Nhiên chẳng biết nói sao cho phải, đầu cúi gằm, cả người không thoải mái. Dương Tịch thụi vai Trần Thần, rồi nói: “Mau vào đi! Làm gì mà nhiều lời thế không biết!”

Bước vào căn phòng với ánh đèn tối tăm mờ ảo, cô vợ mới của Trần Thần đang đứng trước màn hình, tay cầm micro, hát bài *Sau này* của ca sĩ Lưu Nhược Anh. Giọng cô uyển chuyển ngọt ngào, vẻ mặt chăm chú:

“Sau này, cuối cùng em cũng học được cách để yêu, đáng tiếc rằng anh đã ra đi tới phương trời xa xăm, tan biến khỏi biển người.”

Sau này, mãi đến phút cuối cùng, trong làn nước mắt, em mới hiểu rằng, có những người một khi đã bỏ lỡ, sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa...”

Bản nhạc với tiết tấu âm hưởng trầm buồn hoàn toàn không thích hợp với bầu không khí hôm nay, Diệp Phiên Nhiên chau mày nói: “Trần Thần, bọn cậu đôi vợ chồng sang, sao không song ca bài *Phu thê song ca thu lối về*?

“Đúng đấy, sao lại chọn bài này?” Trần Thần nói ngay: “Đổi bài, đổi bài, nghe lời Diệp Phiên Nhiên ca bản *Phu thê đôi ta chung lối về*. Tớ sở trường nhất là hát nhạc của Hoàng Mai Hý!”

Dương Tịch ngồi trên sofa, cảm giác miệng khô lưỡi rát, nhón lấy tách trà trên bàn, nghe đến câu này liền “phụt” một tiếng, văng tung toé khắp người Trần Thần.

Trần Thần nói giọng phẫn nộ: “Người anh em, sao thế, có ý kiến gì à?”

“Được rồi, Trần Thần à, không phải lần đầu tiên nghe cậu hát nhạc Hoàng Mai Hý!” Dương Tịch chẳng chút thương tiếc nào vạch trần hấn đến cùng: “Với chất giọng của cậu, lên cao không nổi, xuống thấp cũng chẳng xong, điệu nhạc thì lạc đâu mãi tận Java!”

“Hay là cậu hát nhé?” Trần Thần dúm chiếc micro khác vào tay Dương Tịch: “Tớ biết giọng cậu hay, trầm bổng, hát không lạc giọng!”

“Bài này tớ hát với Hứa Oanh Oanh, không hợp lắm thì phải!” Dương Tịch nói.

“VẬY thì hát cùng Diệp Phiên Nhiên!” Trần Thần giật phăng micro trong tay vợ đưa sang cho Diệp Phiên Nhiên: “Đây, dù gì trước đây bọn cậu cũng là cặp song ca!”

Diệp Phiên Nhiên nhảy dựng lên khỏi sofa, làm như thứ Trần Thần đưa cho cô là viên thuốc súng: “Trần Thần, đừng đùa nữa!”

Thoáng chốc, con tim Dương Tịch nặng trĩu, nụ cười nhạt nơi khóe môi khẽ vụt tắt, hai con người tối đen lại trở nên sâu thẳm. Anh trả lại chiếc micro cho Trần Thần, lạnh nhạt nói: “Bảo cậu hát thì cậu hát đi, đừng có mà giả vờ...”

“BỐ khỉ! Là cậu giả vờ giả vệt hay là tớ đây?” Trần Thần không chịu nổi la lên: “Hai người cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là chia tay hay hòa hợp thì nói phứt một câu, đừng để tớ bị kẹt chính giữa khó xử lắm!”

Căn phòng trở nên vắng lặng, không khí như trở nên đóng băng, duy chỉ hình ảnh trên màn hình đang nhấp nháy.

Lặng im hồi lâu, Diệp Phiên Nhiên là người phá vỡ bầu không khí vắng lặng, nói giọng tự giễu: “Bọn mình chẳng phải đã chia tay nhau rồi sao? Bốn năm trước đã chia tay rồi mà!”

“Chia cái con khỉ” Trần Thần lố mãng nói: “Người khác không biết, chẳng lẽ tôi cũng không biết hay sao? Bao nhiêu năm rồi cậu không kiếm bạn trai, chẳng phải là vì đợi Dương Tịch đó sao?”

Diệp Phiên Nhiên ra sức thoát khỏi mớ hỗn loạn, cô nhắm nghiền mắt, khẽ nói ngắt lời hẳn: “Trần Thần, tôi có bạn trai rồi!”

Giọng cô rất khẽ nhưng lại như tiếng nổ vang rền bên tai người bên cạnh.

Trong ánh đèn ảm đạm u tối, hẳn nhìn trân trân cô không chớp mắt.

Vợ Trần Thần, Hứa Oanh Oanh, ngồi bên nghe ngóng quan sát, kéo vạt tay áo chồng, nói: “Được rồi mà, đừng cãi nữa. Bọn mình hát thôi!”

Diệp Phiên Nhiên cảm thấy rất có lỗi, đây vốn dĩ là ngày vui của người ta lại bị mình làm rối tung cả lên. Cô thu dọn mớ cảm xúc rối bời, bước đến trước máy tự động chọn bài, nói: “Mình chọn bản song ca cho hai bạn nhé, cho không khí vui vẻ một chút, bài hát *Bản tình ca vũng bển* hay là bản *Tương ngộ hạnh phúc*?”

“Toàn là mấy bài xa xưa cũ rích, vả lại, tôi cũng chẳng biết hát.” Trần Thần tự tìm đường rút cho mình, không muốn làm bầu không khí thêm cứng nhắc: “*Bèo nước gặp nhau* đi, bài này dễ hát!”

“Bất kể mai này ra sao, chí ít đôi ta đã từng tương phùng.

Chẳng cần hoài công ràng buộc đôi ta, càng chẳng cần đến lời thề thốt.

Chỉ cần đôi ta từng có nhau, với hai ta mà nói, là một việc quá mãn nguyện.

Đời người biết bao hồi ức, chỉ cần trong hồi ức của em có anh...”

Đôi song ca vợ chồng Trần Thần hát đầy cảm xúc. Diệp Phiên Nhiên trở lại bên ghế sofa, cô trông thấy Dương Tịch khui lon bia trên bàn, vẻ mặt ưu sầu, một mình ngồi uống.

Sau đó, Trần Thần cũng tham gia, hai người đàn ông kể uống người trả lễ, càng uống càng hăng, cuối cùng cả hai đều đã mơ màng ngà ngà say.

Trần Thần vừa uống vừa nói lảm nhảm: “Diệp Phiên Nhiên, tôi đã làm một việc có lỗi với cậu. Cậu có biết vì sao năm xưa Thẩm Vỹ đi nước ngoài không? Là tôi đã viết một bức thư nặc danh nói với cậu ấy rằng cậu và Dương Tịch mến nhau, hai người hẹn hò tại sân trường. Chuyện này tôi thừa nhận rằng mình không đúng. Khi đó cũng vì thấy Dương Tịch đau khổ vì tình nên muốn âm thầm giúp cậu ta một tay. Có thể tâm tốt làm chuyện xấu. Dù sao thì giờ tôi cũng xin lỗi cậu!”

Diệp Phiên Nhiên tỏ vẻ kinh ngạc, hóa ra năm xưa cô đã trách lầm Dương Tịch.

Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn sang Dương Tịch, không nhìn cô, đưa mắt nhìn cảnh sắc nhộn nhịp về đêm ngoài cửa sổ với sắc mặt hờ hững, hết như chuyện này chẳng hề liên quan đến mình. Đúng vậy, biết được chân tướng sự thật thì sao, những việc này với hai người mà nói đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Mãi gần nửa đêm, bốn người mới bước ra khỏi quán karaoke. Đứng ngay giữa đường, Trần Thần nói lời tạm biệt Diệp Phiên Nhiên và Dương Tịch, ôm lấy cô vợ mới ra về.

“Tạm biệt!” Diệp Phiên Nhiên quay đầu lại, bình thần nhìn Dương Tịch, thu dọn nỗi đau xót xa âm ỉ trong lòng mà thể hiện

gương mặt lãnh đạm đứng đưng.

Dương Tịch lặng im hồi lâu. Bọn họ đứng giữa hai cây ngô đồng. Ánh trăng sáng bạc hắt xuống cành cây khô héo, phủ một lớp trên khuôn mặt, chiếu rọi trên từng đường nét khô ngô tuấn tú, lên sống mũi thẳng tắp cùng khoé môi cương nghị của anh.

Ánh mắt anh không nhìn cô mà nhìn về một phương trời xa xăm, ánh mắt mơ màng trống rỗng.

“Dương Tịch” Cô khẽ gọi anh.

“Người đó tốt với em chứ?” Cuối cùng anh cũng mở miệng hỏi.

“Ai?” Cô chau mày, lúc sau mới phản ứng lại, người anh nói là Tiết Sam.

“Cũng được!”

“Vậy em vui không? Vui hơn lúc ở bên anh phải không?” Anh hỏi, ánh mắt như ngọn đuốc, nhìn cô chăm chăm.

Đây là câu hỏi rất khó xử. Diệp Phiên Nhiên cụp mắt, kiên quyết giữ im lặng.

Bọn họ đều đã trưởng thành, có đủ năng lực phán đoán cuộc đời của mình. Có lẽ nào, tất cả mọi việc còn có thể trở lại như trước?

Nhưng mà, Tiết Sam thì sao? Chung Ni sẽ thế nào? Nếu đã lựa chọn thì chẳng thể nào hối hận được. Trang sách giữa cô và Dương Tịch đã sang trang từ lâu rồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Cuối cùng cô cũng quyết định. Ngẩng đầu đón lấy ánh mắt Dương Tịch, cô nói: “Dương Tịch, mong anh đối xử tốt với Chung Ni. Nó vẫn là đứa trẻ, đừng làm tổn thương nó!”

Dương Tịch nhú chặt đầu mày, từng thớ cơ bắp cuộn cuộn cứng đờ do anh ra sức gồng mình kiềm chế mà ra. Ánh mắt đen lay láy, tựa như cái giếng sâu thăm không đáy, dần hiện lên nét giận dữ khó chịu.

Hồi sau, cô nghe thấy những lời lạnh lùng thốt ra từ làn môi nghiêm nghị của anh: “Diệp Phiên Nhiên, anh không biết nên nói em giả tạo hay vĩ đại đây!”

Diệp Phiên Nhiên quay lại thì bóng dáng anh đã biến mất trong màn đêm. Ánh trăng kéo chiếc bóng cô độc lẻ loi của cô ra thật xa, hắt lên nền gạch màu trắng đục trơn láng.

Cơn gió lạnh về đêm thổi từng cơn phàn phật xộc thẳng vào cổ áo khoác măng tô.

Diệp Phiên Nhiên ôm chặt hai cánh tay nhưng vẫn chẳng thể tránh khỏi run rẩy.

Vì cô không muốn Chung Ni vô tội chịu đau khổ mà đành lòng biến mất khỏi Dương Tịch. Tiếp đó làm ra vẻ không quen biết, vờ như chẳng hề nhớ nhung, vờ ra vẻ không buồn bã đau khổ.

Đã từng yêu nhau, đến phút cuối cùng trở thành hai kẻ xa lạ.

Thời khắc này, đầu đường cuối phố tĩnh mịch không bóng người. Diệp Phiên Nhiên khó khăn lắm mới đón được taxi. Cửa xe đóng chặt, bật hệ thống sưởi, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, cảm giác lạnh lẽo này xuyên tim thấu xương.

Cảm giác này không phải đến từ thời tiết mà từ tận đáy lòng.

Chương 46

Mồng bảy tháng Giêng, là ngày cô phải quay về thành phố S, ngày mồng tám Tết là ngày chính thức đi làm trở lại cho công ty quảng cáo Tam Mộc.

Trước khi lên đường, Diệp Phiên Nhiên gọi điện thoại cho Trần Thần

“Trần Thần, xin lỗi cậu! Tối qua thực sự mình rất có lỗi!”

“Tôi cảm thấy câu này cậu nên nói với Dương Tịch” Trần Thần ngân ngữ trong giây lát: “Diệp Phiên Nhiên, cậu thực sự có bạn trai rồi sao?”

“Là thật mà!” Diệp Phiên Nhiên nói: “Nhưng bọn mình phát triển rất chậm!”

“Phát triển đến mức nào rồi?” Trần Thần nói: “Tại sao cậu không cho Dương Tịch cơ hội?”

“Hài! Cô thử dài thườn thượt: “Trần Thần, chuyện của bọn mình, cậu đừng xen vào nữa!”

“Được, con mẹ nó, tôi nhiều chuyện quá rồi!” Trần Thần văng tục trong điện thoại.

“Trần Thần!” Cô khẽ gọi hần: “Cảm ơn cậu!”

Trần Thần bỗng chốc kinh ngạc: “Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cảm ơn cậu đã làm mọi thứ vì mình.” Diệp Phiên Nhiên nói rất chân thành: “Mình biết cậu đều muốn tốt cho mình và Dương Tịch!”

“Năm xưa chuyện của Thẩm Vỹ, cậu không hận tôi sao?” Trần Thần hơi lấy làm khó tin.

“Thật ra, chuyện đó cũng không thể hoàn toàn trách cậu, Thẩm Vỹ cũng không kiên trì, vì sao cậu ấy không hỏi thẳng mình chứ?” Diệp Phiên Nhiên nói: “Vả lại, đã là chuyện xảy ra rất lâu rồi!”

“Cậu cũng hiểu chuyện ghê nhỉ!” Trần Thần chế giễu: “Vì sao cậu lại gượng gạo với Dương Tịch? Còn tỏ vẻ khó chịu trước mặt cậu ấy?”

Bởi vì, Dương Tịch chính là người cô yêu. Diệp Phiên Nhiên biết rõ căn bệnh của mình ở đâu. Với người ngoài không liên quan gì đến mình, cô tỏ ra hết sức hiền lành, hòa nhã, thấu tình đạt lý, không hề giận dữ, song với người mình quan tâm lại không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt họ.

“Được rồi, còn hai tiếng đồng hồ nữa mình lên tàu rồi! Cho mình gửi lời hỏi thăm sức khỏe vợ cậu nhé!”

Trần Thần nói như đùa: “Cậu có cảm thấy bà xã tôi có điểm gì giống cậu không?”

“Có chút chút!” Diệp Phiên Nhiên mỉm cười: “Nhưng mà, xinh hơn mình, tính tình hòa nhã nhu mì hơn mình rất nhiều. Rất xứng với cậu!”

Cô dập điện thoại, bắt đầu thu dọn đồ đạc, xếp từng chiếc áo gọn gàng đặt vào túi hành lý, kéo dây kéo một tiếng rẹt thì chuông điện thoại vang lên.

Là Trần Thần. Cô hỏi băng quơ: “Còn chuyện gì nữa?”

“Cậu mua vé tàu chưa?”

“Chuẩn bị trước khi tàu chạy thì mua vé!” Di chuyển trong dịp lễ Tết, lại thêm lưu lượng khách tăng cao sau lễ, đến một tấm vé cũng khó mua.

“Dương Tịch đúng hôm nay cũng lên tỉnh, hay là cậu đi nhờ xe cậu ấy cho tiện?”

Diệp Phiên Nhiên muốn khước từ theo phản xạ thì Trần Thần nói: “Cậu ấy đã lái xe sang đón cậu rồi, bảo cậu mười lăm phút nữa xuống nhà. Audi A6, đen đậm. Số xe là Y0727.”

Tên Trần Thần này, chuyện cô và Dương Tịch đã bảo đừng xen vào nữa, cậu ta vẫn cái bộ dạng gà mái đó!

“Không làm được người yêu, gặp nhau vẫn làm bạn được mà!”
Trần Thần nói giọng đùa giỡn: “Có xe êm gió mát để ngồi, còn tốt hơn là cật chên chúc như ván ép!”

Diệp Phiên Nhiên nghĩ bụng, Dương Tịch không đi đón Chung Ni, đến đón cô để làm gì? Chẳng lẽ Chung Ni cũng ngồi chung xe ư?

Cứ thế, tâm trạng cô hết như người ngồi trên bàn đĩnh, chẳng biết mình nên xuống nhà hay không.

Mười lăm phút trôi qua rất nhanh, dưới tầng vọng lại tiếng còi xe. Diệp Phiên Nhiên đẩy cửa sổ nhìn xuống dưới, một chiếc xe hơi màu đen nhỏ nhắn đang đậu ngay trước ngõ.

Cảm giác của cô lúc này chính là leo lên lưng hổ khó xuống. Cô nói lời chào tạm biệt với bố mẹ, tay xách hành lý rồi bước xuống nhà.

Xuống đến nơi, cô trông thấy Dương Tịch đang ngồi trong ghế lái, tay châm điếu thuốc chậm rãi hút.

Lần đầu tiên cô trông thấy anh hút thuốc đến nay đã tròn bốn năm nhưng động tác của anh trông tự nhiên thuần thục lên rất nhiều.

Nghe thấy tiếng bước chân, Dương Tịch dập tắt đầu thuốc. Quay đầu nhìn cô, vẻ mặt không chút cảm xúc, giọng bình thản nói hai từ: “Lên xe!”

Cũng chẳng rõ có phải vì đầu óc Diệp Phiên Nhiên mụ đi hay không mà cô vâng lời mở cửa xe ngồi vào bên cạnh anh.

Tối qua sau khi chia tay nhau, giờ gặp lại anh, hoàn toàn là sự ngẫu nhiên. Vả lại nếu cô thực sự thành thật với bản thân mình thì tự đáy lòng xuất hiện cảm giác mừng khó có thể che đậy, nhất là khi cô trông thấy xe của anh không có người.

Dương Tịch khởi động xe rất thuần thục, nhanh chóng cho xe chạy ra khỏi khu chung cư, phóng thẳng ra đường cái, chẳng mấy chốc xe đã phòng lên đoạn đường cao tốc.

Suốt đoạn đường, hai người không hề trò chuyện, bầu không khí có phần gượng gạo. Diệp Phiên Nhiên không hé môi lời nào, ngồi ngay ngắn chỉnh tề, khẽ liếc mắt nhìn sang gương mặt trông nghiêng của Dương Tịch qua ánh nắng bên ngoài, gương mặt sáng sủa, đường nét thanh tú. Cô từng lén lút phác họa gương mặt này trên giấy biết bao lần nhưng chưa lần nào toát lên được vẻ mặt anh tú cùng cùng phần hồn.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Dương Tịch chợt nghiêng mặt hỏi, cô giật mình, hoảng hốt bối rối rồi đáp: “Không có gì.”

Nụ cười khó hiểu nhếch lên trên khóe môi Dương Tịch nhưng rồi vụt tắt ngay lập tức. Anh cố tình nói giọng lạnh lùng: “Trước khi lên xe, em đã uống thuốc say xe chưa?”

Diệp Phiên Nhiên thật thà gật đầu, lòng thầm nghĩ, anh vẫn chưa quên căn bệnh say xe của cô.

“Có mang theo túi ni lông không?” Anh lại gặng hỏi cô tiếp.

Cô trừng mắt nhìn anh vẻ phẫn nộ: “Sao nào, anh sợ em nôn mửa trên xe của anh, làm bẩn chiếc xe bảo bối này ư?”

Dương Tịch sửng sốt, dáng vẻ giần dữ của Diệp Phiên Nhiên hết như vừa gõ lớp mặt nạ đeo trên mặt, trở về dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ thời thiếu nữ. Trong ký ức anh, dáng vẻ Diệp Phiên Nhiên thời trung học rất đối thủ mịn dịu dàng, chưa bao giờ nói lớn tiếng, gặp bạn nam sinh thì cô đỏ mặt ngượng ngùng, rụt rè e lệ, lịch sự trang nhã, hết như đuốc pháo hoa chưa nhuốm bụi trần gian. Duy chỉ những lúc đối mặt với anh, cô mới nói năng lạnh lùng, lời lẽ châm chọc. Đó chính là Diệp Phiên Nhiên, vẻ ngoài nhỏ nhắn xinh xắn, dường như những khi không chịu nổi sự đả kích thì nội tâm cô trở nên ngang ngược bướng bỉnh, tựa như hòn đá lạnh băng giá.

Anh nhớ lời đánh giá về Diệp Phiên Nhiên của Trần Thần: “Diệp Phiên Nhiên chẳng phải hoa, cũng chẳng phải ngọc ngà, cô ta chỉ là hòn đá cứng nhắc lạnh lẽo!” Lời nhận định này quá đúng, cô chính là hòn đá đập không vỡ nung không chảy.

Đấu võ môm cùng Dương Tịch xong, thần kinh Diệp Phiên Nhiên dần thả lỏng, thuốc say xe phát huy tác dụng rất nhanh. Cô tựa người vào ghế xe, nhắm mắt, từ từ ngủ thiếp đi.

Ánh mặt trời mùa xuân xuyên qua tấm kính chắn gió xoa dịu gương mặt u uất của cô. Cô ngủ tựa như như đứa trẻ sơ sinh, vẻ mặt khoan thai, hơi thở đều đặn.

Chẳng rõ cô mơ thấy gì, khẽ lú rú thì thềm, chợt mở choàng mắt phát hiện mình vẫn đang ngồi trên xe, không rõ từ bao giờ trên người cô đã khoác thêm chiếc áo măng tô đen tuyền.

Trên chiếc áo khoác còn lưu lại thoang thoảng mùi cơ thể anh xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhã. Cô khẽ nghiêng đầu liếc trông thấy chiếc áo len cổ chữ V xám tro, trên cổ khoác chiếc khăn quàng màu xanh đậm quá đỗi quen thuộc. Cô từng miệt mài đan từng mũi từng mũi len dưới ánh đèn. Giờ thì đáng vẻ anh quàng nó trông cực kỳ xấu xí, khó coi, hoàn toàn không xứng với phong cách của anh.

Trong khoang xe tĩnh lặng, giọng ca nam trầm lắng khẽ ngân nga:

“Cơn gió mùa thu, từng cơn thổi nhẹ nhẹ.

Những hồi ức năm xưa lại hiện về trong anh.

Thật ra tận đáy lòng em đang suy nghĩ đi đâu?

Cớ sao lại để cho anh gánh chịu kết cục này?

Người yêu em nhất chính là anh, sao em nỡ làm anh đau lòng?

Lúc anh cần đến em nhất thì em lại ra đi không một lời từ biệt.

Người yêu em nhất chính là anh, sao em nỡ làm anh đau lòng?

Tình anh trao cho em nhiều đến vậy, mà em lại chẳng cảm động chút nào...”

Diệp Phiên Nhiên ngơ ngẩn lắng nghe, trong mắt chợt dấy lên cảm giác đau đớn chua xót.

Ngồi thẳng người dậy, hồi chuông điện thoại vui tai khẽ vang lên, cô dỗi mắt kiểm tìm, âm thanh vọng ra từ túi áo măng tô của Dương Tịch.

Dương Tịch đang lái xe, không tiện nhận điện thoại, anh ra ý với Diệp Phiên Nhiên: “Nghe giùm anh đi!”

Diệp Phiên Nhiên ngẩn ngừ trong giây lát, cô thò tay vào túi áo, lôi ra chiếc điện thoại của anh, hiện lên hai chữ Chung Ni chạy nhảy trên màn hình màu xanh.

Con tim cô bỗng chốc trở nên lạnh buốt, mím chặt môi, cô đưa điện thoại cho anh: “Là Chung Ni!”

Dương Tịch liếc mắt nhìn cô, nhận lấy điện thoại, nói giọng hàm hồ: “Alo, đang trên đường... Được, em yên tâm, không có việc gì đâu!”

Đặt điện thoại xuống, Diệp Phiên Nhiên cởi chiếc áo măng tô của anh ra, quay đầu lại, dán mắt vào quang cảnh lướt vút như bay ra phía sau, điệu bộ cứng nhắc, xa lạ cảnh giác.

Giọng điệu Dương Tịch nghe điện thoại vừa rồi, dịu dàng thân thiết, so với dáng vẻ lạnh lùng ưu sầu khi ở bên cô trước kia hoàn toàn là hai người khác nhau.

Cô quên là hiện giờ anh là bạn trai của Chung Ni. Anh không còn thuộc về cô nữa, bốn năm trước đã là như vậy.

Dương Tịch dứt điện thoại vào túi áo, tay nắm chặt vô lăng, tập trung lái xe.

Không khí ngột ngạt trong xe hạ đến mức thấp nhất, duy chỉ có giọng ca Hoàng Thẩm Nguyên lặng lẽ xuôi dòng bao trùm khắp xe.

“Nỗi nhung nhớ về em cứ thế trôi từ ngày này qua ngày khác.

Nhưng nỗi cô đơn trong anh vẫn chẳng thể nào thay đổi.

Những giấc mộng đẹp, biết đến bao giờ mới lại xuất hiện?

Người yêu dấu ơi, anh rất muốn gặp lại em một lần...”

Giữa lúc không khí lặng lẽ trĩu nặng, chiếc xe đã ra khỏi tuyến đường cao tốc, chậm rãi tiến vào thành phố S, hòa mình vào dòng xe qua lại như mắc cửi.

Giữa chừng Diệp Phiên Nhiên nhận được điện thoại của Tiết Sam, trò chuyện dăm ba câu thì cô ngắt điện thoại, vội vã nói với Dương Tịch: “Cho em xuống ở con đường phía trước, có người đang đợi em!”

Dương Tịch hiểu rằng “người” cô nói là ai, bàn tay nắm vô lăng chợt xiết chặt, đốt ngón tay trắng bệch, nhưng anh vẫn dừng xe theo lời cô.

Diệp Phiên Nhiên bước xuống xe, vừa đặt gót chân đứng xuống, chưa kịp nói lời nào thì Dương Tịch đã đạp chân ga, chiếc xe lướt vút như tên lửa nhanh chóng biến mất nơi góc phố.

Diệp Phiên Nhiên cởi bỏ lớp vũ trang toàn thân xuống, lòng khẽ thở phào, chuyển đổi từ tâm trạng cảnh giác sang mệt, lạnh lùng, cùng nỗi đau thương gấp bội.

Cái gì mà “Không làm được người yêu, gặp lại vẫn có thể làm bạn bè”. Như cô với Dương Tịch, có lẽ gặp mặt chi bằng đừng gặp!

Chương 47

Mùa xuân đi qua, tiết trời nóng lạnh thất thường, không khí lạnh vùn vờ quẩn quanh, bắt đầu xuất hiện những cơn mưa dai dẳng không ngớt, không khí ẩm ướt u ám lạnh lẽo.

Cơn mưa lạnh lẽo dai dẳng khiến Diệp Phiên Nhiên phiền muộn day dứt, cô không cẩn thận trúng ngay cơn cảm mạo, ho khan không dứt như muốn lôi cả lá phổi ra mới thôi. Nhất là những buổi đêm cô ho dữ dội gần như chẳng tài nào chợp mắt.

Mấy ngày Tết về nhà ăn toàn những món có nước lèo, khó khăn lắm gò má mới tròn trĩnh mịn màng, vậy mà giờ đây trở nên hốc hác, gầy gò trắng tái, khiến người ngoài nhìn vào không khỏi thương cảm.

Tiết Sam mời cô đi dùng bữa, cố gắng chọn món thanh đạm, còn cố tình chọn chè ngân nhĩ hầm hạt sen với gừng tác dụng nhuận trường giảm ho. Diệp Phiên Nhiên hết sức uất ức, cũng rất đổi hổ thẹn, nói: “Thật ngại quá, lần nào cũng để anh trông thấy đáng vẻ ốm đau bệnh tật của em, yếu ớt đến gió thổi bay, trông thật giống với Lâm Đại Ngọc!”

“Đáng vẻ của em lúc này, khiến anh nhớ đến bài thơ của Lý Thanh Chiếu: “Sợ lắm nhàn hạ ưu sầu, bao nỗi tâm tình muốn tỏ

rồi thôi. Gần đây thân thể hao gầy, cốt chẳng vì rượu hay bệnh tật, cũng chẳng vì thu buồn.”

Kể nói thì vô tâm, người nghe luôn để tâm. Diệp Phiên Nhiên khẽ kinh ngạc, lập tức cúi gằm, nói giọng không mấy tự nhiên: “Anh học ngành mỹ thuật, không ngờ còn nghiên cứu cả thơ cổ đại nữa!”

“Đây gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng!” Tiết Sam nhìn cô khẽ mỉm cười: “Anh thích em dĩ nhiên phải tìm kiếm tiếng nói chung chứ, bằng không, làm sao xứng với tài nữ tốt nghiệp khoa Trung văn cơ chứ?”

Cậu nói hết sức chân thành tự nhiên. Luận bàn về tuổi tác, Tiết Sam còn kém hơn cô hai tuổi, lòng nhiệt thành cùng sự ngưỡng mộ của cậu dành cho cô chẳng chút che giấu, tuy khiến cô cảm động nhưng lại chẳng thể nào nảy sinh sức cộng hưởng.

Diệp Phiên Nhiên càng ngày càng phát hiện ra mình không biết yêu, không biết làm thế nào lao vào tình yêu. Có đôi lúc, cô ngẫm nghĩ cảm thấy mình nhạt nhẽo vô vị. Hai người gặp nhau, hẹn hò, tìm hiểu nhau rồi bước vào giai đoạn yêu đương nắm tay, trao nhau nụ hôn, lên giường... cứ theo trình tự mà làm, giống như trò chơi điện tử trên mạng, đầu tiên là thủ tục đăng nhập, qua ải trăm tướng, chẳng hề có sự nhiệt tình, chẳng hề có sự xao xuyến, muốn yêu thì yêu, muốn kết hôn thì kết hôn.

Từ năm ngoái đến năm nay, cô và Tiết Sam đã hẹn hò tìm hiểu nhau cũng đã hơn hai tháng, tình cảm vẫn chưa có tiến triển. Cậu đối xử tốt với cô, chu đáo với cô đến đâu cũng vẫn chẳng thể nào khơi bùng được ngọn lửa.

Đây có lẽ là nỗi ám ảnh của người từng trải trong tình yêu chẳng? Lẽ nào trên thế gian này biết bao người chẳng thể nào quên được mối tình đầu. Bỏ qua khoảng thời gian đó, bỏ lỡ con người đó, sẽ rất khó khăn để tiếp tục có được tình yêu. Mối tình đầu nồng nàn mãnh liệt, tựa như ngọn lửa rạo rực bập bùng đốt cháy thiêu trụi tất thảy sự nhiệt thành trong cuộc sống, chỉ còn sót lại đồng tro tàn đổ nát, dù rằng còn vài đám lửa nhỏ rải rác cũng rất khó có thể bén lửa lần nữa.

Hoặc có lẽ là, từ sau khi gặp lại Dương Tịch, khả năng châm lửa của cô trở nên khá cao rồi ư?

Hẹn hò yêu đương cùng Tiết Sam, với Diệp Phiên Nhiên mà nói, giống như xương gà, bỏ thì thương mà vương thì tội. Cô nguyện đặt cả tâm trí và sức lực vào công việc, ngày tháng trở nên bận rộn rồi bời, căn bệnh cảm mạo kéo dài từ ngày này sang ngày khác vẫn chẳng thể nào khá hơn được.

Hai tuần lễ trôi qua trong vô thức. Tối thứ Sáu, vì ho ngủ không được, cô trần trọc trần trở dữ dội. Sáng hôm sau thức dậy, đôi mắt thâm quầng, chiếc cằm gầy guộc, gò mà hốc hác, ngẩng nhìn mình trong gương khiến cô chợt thấy xót xa bản thân mình.

Pha cốc sữa, ăn xong bữa sáng thì chuông cửa vang lên. Diệp Phiên Nhiên bước đến mở cửa, chào đón cô là bó hoa hồng rực rỡ gần như bao phủ nửa cơ thể của người đứng ngoài cửa.

Chàng trai trẻ tầm mười tám mười chín tuổi đang ra sức ôm lấy bó hoa, thở dốc nói: “Có phải chị là Diệp Phiên Nhiên không ạ?”

Cô ký xong mới sực nhớ ra hôm nay là Lễ Tình nhân. Người tặng hoa là Tiết Sam, trên tấm thiệp là chữ ký rồng bay phượng múa của cậu.

Diệp Phiên Nhiên chìa tay ra nhận lấy, nặng quá, cô phải dùng cả bàn tay kia để ôm lấy, liếc mắt đếm sơ, hơn 99 đóa hồng.

Cô vừa cầm xong bó hoa thì nhận được điện thoại của Tiết Sam: “Nhận được hoa chưa? Có thích không?”

“Cám ơn!” Lần đầu tiên cô nhận được nhiều hoa hồng thế này. Thời đại học, khi cùng hẹn hò cùng Dương Tịch, anh chưa bao giờ tặng hoa cho cô. Những người học ngành mỹ thuật, kiểu gì cũng vẫn lãng mạn đa tình, biết rằng phụ nữ đều thích hoa, nhất là loài hoa hồng tượng trưng cho tình yêu.

“Tối nay cùng ăn cơm nhé! Anh đặt chỗ rồi. Sáu giờ anh đến đón em!” Cậu ôn tồn nói.

“Được rồi!” Cô đồng ý.

“Bệnh cảm vẫn chưa khỏi chút nào sao?” Tiết Sam trước khi gác máy vẫn không quên hỏi. Thứ Tư tuần trước cậu đi công tác, mấy ngày không gặp nhau rồi.

“Khoẻ nhiều rồi.” Diệp Phiên Nhiên nói nhưng không nhận được cơn ho.

Cậu chờ cô im lặng trở lại mới nói: “Anh có tìm cho em bài thuốc dân gian, trị bệnh ho, nghe nói là khá công hiệu, tối nay đi ăn sẽ nói với em!”

“Cảm ơn anh!” cô lại nói.

“Sao lại khách sáo thế?” Tiết Sam than thở: “Anh thật sự hi vọng một ngày nào đó em sẽ không nói với anh hai từ này nữa!”

Đặt điện thoại xuống, Diệp Phiên Nhiên nhìn chăm chăm bó hoa hồng nở rộ, ánh mắt chán nản rầu rĩ.

Từ khi quay về thành phố S, cô không hề gặp lại Dương Tịch. Thành phố này, nói lớn cũng chẳng lớn, bảo nhỏ cũng chẳng nhỏ. Nếu như không liên hệ với nhau thì thực sự trở thành những người xa lạ của nhau, lãng quên giữa biển người, có khi cả nửa năm cũng chẳng đụng mặt nhau một lần.

Lễ Tình nhân đầu tiên sau khi về nước, Dương Tịch sẽ trải qua cùng ai đây?

Lễ Tình nhân rơi đúng vào thứ Bảy, người ngồi trong nhà hàng chật cứng, không có chỗ thừa. May mà Tiết Sam đặt chỗ trước, vẫn là chỗ ngồi tựa cửa sổ, cậu biết cô thích vị trí này.

“Khi còn học đại học, tại phòng đọc sách trong thư viện, mỗi lần trông thấy em ngồi ở hàng ghế sau cùng gần cửa sổ, vẻ mặt em chăm chú, môi luôn nở nụ cười, ánh mắt toát lên vẻ bình thản hòa nhã. Ánh mặt trời giữa trưa hắt trên gương mặt em hết như bức họa nước. Mỗi buổi chiều thứ Sáu hàng tuần anh đều đến thư viện, lén nấp vào một góc, chỉ cần được ngắm nhìn em thì anh đã mãn nguyện rồi!” Dưới ánh đèn dịu nhẹ, đôi mắt Tiết Sam sáng long lanh, cậu khẩn khoản nhìn cô đắm đắm: “Nhờ bạn học kí túc xá khuyên nhủ, khó khăn lắm anh mới lấy can đảm viết cho em thư tình. Từ sau khi em cự tuyệt thì anh chỉ có thể đứng xa dõi theo bóng dáng em. Chẳng ngờ rằng, vận mệnh đã đem em đến ngay

trước mặt anh, anh sẽ không để mình bỏ lỡ mọi thứ nữa. Hãy tin anh, anh sẽ ra sức cố gắng đem lại hạnh phúc cho em!”

Đối với lời tỏ tình thẳng thắn và nhiệt thành của cậu, con tim cô rối như tơ vò, cô cất tiếng ho hắng hòng che đậy cảm xúc của bản thân.

“Em có một quá khứ rất khó quên, đúng không?” Cậu rất thận trọng, dè dặt tìm từ ngữ biểu đạt để hỏi.

Diệp Phiên Nhiên sững sốt, né tránh ánh mắt nồng nàn chân thành của cậu, cô khẽ cúi đầu.

Tiết Sam nắm chặt lấy bàn tay đặt trên bàn, nói nghiêm túc: “Anh bằng lòng chờ đợi, đợi đến khi em hoàn toàn quên quá khứ, sẵn sàng bắt đầu lại từ đầu!”

Lòng bàn tay cậu ấm áp, nhưng chẳng thể sưởi ấm được lòng bàn tay lạnh như băng của cô. Diệp Phiên Nhiên rất hối hận đã nhận cuộc hẹn này. Khi một người đàn ông thật lòng cho đi tất cả còn một người vẫn chẳng thể nào đáp lại, ngoại trừ nỗi dần vật day dứt.

Khoảng thời gian đó, Diệp Phiên Nhiên vẫn cảm thấy không ngon miệng, lòng cô thấp thỏm bất an, vốn dĩ không có khẩu vị, còn may, có căn bệnh cảm mạo là có thoái thác.

Mãi tận khi về đến nhà thì đã mười giờ hơn.

Diệp Phiên Nhiên chỉ để Tiết Sam tiễn đến trước nhà liền nở nụ cười nói: “Tạm biệt, Tiết Sam, tối nay em rất vui, cảm ơn...”

“Lại nói cảm ơn sao?” Cậu ngắt lời cô, chau mày hỏi: “Anh cứ ngỡ qua tối nay, sẽ có sự thay đổi!”

Cô mặt cắt không còn giọt máu, nụ cười trên bờ môi liền vụt tắt, cắn chặt bờ môi dưới.

Tiết Sam bước đến phía trước, chụp lấy tay cô, để cô đối mặt với chính mình. Diệp Phiên Nhiên trông thấy ngọn lửa rạo rực nóng bỏng đến nghẹn người trong ánh mắt cậu, sau đó, cậu từ từ cúi xuống, làn môi tựa sát lại gần...

Luồng hơi thở xa lạ của nam giới xộc thẳng lên mũi. Cô hoảng hốt sợ hãi, đẩy mạnh cậu ra, bước chân chao đảo xiêu vẹo, gần như muốn vùng thoát khỏi cậu trong sự hoảng loạn.

“Xin lỗi!” Diệp Phiên Nhiên khẽ thở dốc, mắt nhắm nghiền, không dám nhìn về mặt cậu lúc này.

Tiết Sam đứng cách cô vài bước chân, sắc mặt cũng chẳng dễ coi hơn cô là bao. Đây là lần đầu tiên cậu trao cô nụ hôn nhưng lại bị cô kiên quyết khước từ. Cậu cảm thấy ngỡ ngàng thất vọng ê chề, đứng chết trân tại chỗ hồi lâu mới cất tiếng, nói giọng khàn khàn: “Rất xin lỗi, vừa rồi anh quá kích động, làm em giật mình. Anh nên nhẫn nại hơn chút, cho em thêm thời gian...”

“Không, Tiết Sam, không phải do anh!” Diệp Phiên Nhiên hít một hơi thật sâu: “Là em không đúng... chúng mình chia tay đi!”

“Vì sao?” Tiết Sam trở mặt nhìn, lấy làm khó tin.

“Bởi vì em không thể nào yêu anh được!” Diệp Phiên Nhiên nén được vẻ lúng túng khi đối mặt cùng cậu, cô ra sức nói giọng dịu dàng: “Tiết Sam! Em biết anh rất xuất sắc, có tấm lòng lương thiện tốt bụng, tình cảm trước sau như một, là một chàng trai tốt. Nếu như trong lòng em vẫn mãi nghĩ về người khác, không thể dốc toàn tâm toàn ý yêu anh, mà vẫn mãi ở bên anh thì điều này không công bằng với anh. Thứ tình cảm không chân thành với anh mà nói cũng sẽ là sự sỉ nhục. May mà, thời gian chúng mình quen nhau chưa quá dài, tổn thương cũng không sâu sắc lắm...”

Cậu cắt ngang lời cô, hai con ngươi lóe sáng: “Thời học đại học, lớp bọn em có người nói rằng em cao ngạo cô độc, bạc tình máu lạnh, bởi lẽ bất kể bao nhiêu người cuồng nhiệt theo đuổi em, đối xử tốt với em đến đâu, em cũng chẳng hề xao lòng... Diệp Phiên Nhiên, hôm nay anh rốt cuộc cũng đã mở mang tầm mắt về cơn máu lạnh vô tình của em...”

Diệp Phiên Nhiên nhìn kỹ, cô phát hiện thứ lấp lánh trong mắt cậu chính là nước mắt. Cô biết mình là kẻ rất tàn nhẫn, đúng vào Lễ Tình nhân nhắc đến chuyện chia tay, là sự nhẫn tâm đến tột cùng. Thế nhưng, một lần đau còn hơn đau mãi mãi, đau khổ đã đến nước này, cô không thể để sự nhẹ dạ nhất thời kéo người vô tội là cậu vào vực thẳm của sự đau khổ.

Nếu đã không yêu cậu thì chỉ còn cách rời xa. Tình đơn phương một phía không nhận được tình cảm đáp lại, với cậu ta mà nói, càng là sự tổn thương nặng nề lớn.

“Tiết Sam, em rất cảm ơn anh đã chăm sóc em khi em bị bệnh, đó là những lúc em yếu đuối nhất, không nơi nương tựa nhất. Em rất ích kỷ, rất vô liêm sỉ khi đã lợi dụng tình cảm của anh, nhưng chẳng hề đáp trả lại. Món nợ em không muốn có là món nợ tình

cảm. Quên em đi! Anh còn trẻ, xứng đáng tìm được người con gái tốt hơn...”

Nghe Diệp Phiên Nhiên nói vậy, Tiết Sam biết rằng chẳng còn gì có thể cứu vãn được nữa nhưng kỳ lạ thay, cậu hoàn toàn không hận cô mà trái lại, cậu còn đề cao sự chân thành thẳng thắn của cô. Chỉ ít, cô không lừa gạt cậu, không đùa giỡn tình cảm của cậu. Từ điểm này có thể nhận ra được cô là người phụ nữ trong sáng thiện lương.

“Thực ra, em nói rất đúng, bản thân anh cũng không rõ tình cảm anh dành cho em là sự mến mộ, cảm mến hay là tình yêu đích thực. Hôm đó gặp lại em tại cửa hàng bách hóa, nỗi xúc động đã xuất hiện trong anh, anh muốn bắt đầu theo đuổi em lại, muốn trải nghiệm cảm giác hẹn hò yêu đương cùng em, để thoả ý nguyện của thời đại học!”

“Bất luận thế nào thì anh vẫn là người tốt, là em không có phước phận, không xứng có được tình yêu của anh. Mong rằng anh có thể tìm được hạnh phúc thực sự của mình!” Diệp Phiên Nhiên nói giọng chân thành, cảm kích từ đáy lòng trước sự rộng lượng tha thứ của cậu.

“Vậy bọn mình còn có thể gặp nhau không?” Ánh mắt Tiết Sam dịu dàng trở lại.

“Dĩ nhiên rồi, nếu như anh còn muốn làm bạn với em!” Trong lòng Diệp Phiên Nhiên dấy lên cảm xúc trong sáng thanh khiết. Hóa ra từ chối một tình cảm không phù hợp với mình chẳng hề khó khăn chút nào.

Khi Tiết Sam bỏ đi, cô vẫn còn đứng đó, mãi đến khi không còn trông thấy bóng dáng cậu nữa mới chậm rãi quay người lại, một mình bước đến bên cầu thang đen tối.

Diệp Phiên Nhiên trở về nhà, nằm trên giường, không nhúc nhích cử động, đầu óc cô bắt đầu quẩn quanh với cái tên Dương Tịch...

Tối nay, anh sẽ ở bên Chung Ni? Cô khẩn khoản muốn biết, dù rằng kết quả cuối cùng đau thương hay là nỗi khó xử thì cô vẫn muốn tìm kiếm đáp án, không muốn tiếp tục né tránh nữa, không muốn tự dối mình dối người nữa.

Diệp Phiên Nhiên bò dậy khỏi giường, bước đến bên phòng khách, nhấn nút gọi điện thoại di động cho Chung Ni.

Tút tut tut...

Sự chờ đợi lúc này, là sự dày vò đến không ngờ, chẳng rõ mất bao lâu đầu dây mới vọng lại tiếng “Alô”.

“Tiểu Ni, là chị!” Diệp Phiên Nhiên hít thở thật sâu, lấy hết can đảm: “Giờ em đang ở đâu?”

Xung quanh ồn ào náo nhiệt, giống như vũ trường disco, giọng Chung Ni hòa cùng sự ồn ào xô bồ, nghe không rõ lắm: “Tối thứ Bảy, ngoài đi vũ trường thì em còn có thể đi đâu nữa chứ?”

Thời đi học, Dương Tịch không muốn đến vũ trường, anh không có sở trường trong bất cứ môn khiêu vũ xã giao nào, vả lại anh còn cảm thấy rằng trong quang cảnh ngọn đèn xanh đỏ chói

lò, cờ bạc rượu chè, nam nữ ôm ấp cùng nhau khiêu vũ trông rất khó chịu. Lễ nào khi bước ra ngoài xã hội anh thay đổi rồi sao?

“Em...” Cô chuẩn bị sẵn can đảm nhưng chưa chuẩn bị sẵn những lời cần nói.

“Chị à, có chuyện gì phải không?” Chung Ni cất tiếng gọi cô: “Chị đợi một lát, em ra hành lang!”

Hồi sau, điện thoại tĩnh lặng cuối cùng cũng vọng lại giọng nói vui vẻ thoải mái của Chung Ni: “Chị nói đi, em nghe đây!”

Diệp Phiên Nhiên đấu tranh hồi lâu mới cất tiếng hỏi: “Dương Tịch có đi cùng em không?”

“Đâu có, anh ta làm sao đi cùng với em được chứ?” Giọng Chung Ni khoan thai hồn nhiên ngây ngô, không giống đang nói dối.

“Hôm nay là Lễ Tình nhân, anh ta... không phải bạn trai em sao?” Cô gặng hỏi đến cùng, giọng run rẩy.

“Ai nói Dương Tịch là bạn trai của em?” Chung Ni cười khanh khách ở đầu dây bên kia, giọng cười lạnh lạnh hệt như chiếc chuông bạc: “Chị à, chị nhầm rồi, anh ta chỉ là cấp trên của em, là đồng nghiệp tại công ty chúng khoán!”

Diệp Phiên Nhiên ôm chặt lấy điện thoại, ngậm chặt miệng, hồi lâu chẳng hó hé lời nào. Cô không phân rõ được tâm trạng của mình lúc này là kinh ngạc vui mừng hay là tức giận tột độ.

“Chị à, chị quen Dương Tịch đúng không?” Chung Ni khẽ nói, giọng rõ mồn một: “Anh ta chính là người bạn trung học mà chị nói à?”

“Chị không quen anh ta!” Diệp Phiên Nhiên cắn môi, nói từng câu từng chữ: “Chị chưa bao giờ quen anh ta cả!” Nói rồi, cô vút điện thoại, quay về phòng ngủ.

Cô không bật đèn, lưng khẽ tựa bên bệ cửa sổ, cảnh tượng sau khi trùng phùng với Dương Tịch nổi lên trong tâm khảm cô...

Dương Tịch vì sao anh làm em hiểu lầm? Rõ ràng có bao nhiêu cơ hội nhưng anh chẳng giải thích đến một lần, giương mắt nhìn em ghen tuông, nhìn em đau đớn, nhìn em thất vọng... Rốt cuộc anh đang làm trò quỷ quái gì? Lẽ nào chỉ vì để trả thù? Vì muốn ghi mỗi hận chia tay năm xưa mà cố tình lấy đứa em họ ra chọc giận em?

Lần này trở về, Dương Tịch thực sự đã thay đổi, không còn cộc cằn xúc động, niềm nở ngây ngô cũng chẳng còn yêu hết mình. Anh trở thành người thông minh sắc sảo, trở thành kẻ ngấm ngấm chịu đựng, ứng xử giữ kẽ, hữu tình mà như vô ý hết như đang trêu ghẹo bốn cột, thăm dò cô.

Diệp Phiên Nhiên trần trở trần trọc hết lần này đến lần khác trên giường, không tài nào đoán ra rốt cuộc Dương Tịch muốn làm gì. Anh không xuất hiện nhưng đến phút cuối cùng vẫn làm tim cô đảo lộn...

Tối Lễ Tình nhân này trời định cô phải mất ngủ rồi. May mà, mai là Chủ nhật, không cần phải dậy sớm đón xe buýt.

Chương 48

Ngày hôm sau, Diệp Phiên Nhiên nằm lì ở nhà, cả ngày xem đĩa CD. Sau khi chia tay với Tiết Sam, tuy cô vui vẻ tự do tự tại nhưng lại lẻ loi cô quạnh. Một mình trong căn phòng, một chiếc ti vi, một bịch khoai tây chiên, không khí cả căn phòng lạnh lẽo vắng vẻ.

Đầu xuân, ngày ngắn đêm dài, trời đất mau tối, chỉ mới sáu giờ mà đã tối sầm. Chung Ni gọi điện thoại hẹn cô đi ăn: “Chị à, bọn mình lâu rồi không gặp nhau!”

Chung Ni đã trở lại dáng vẻ ban đầu, mái tóc quấn nhuộm vàng rực, gương mặt lõe loẹt sặc sỡ, đứng trước cảnh chiều hôm sầm tối trên phố, trông cô hết như tinh linh. Cô trông thấy Diệp Phiên Nhiên liền vui vẻ nhảy bổ đến, giữ rịt lấy cánh tay cô, nói: “Chị à, cuối cùng chị cũng chịu ra ngoài đi ăn cùng em rồi!”

Diệp Phiên Nhiên nhìn hai bờ môi đen sẫm của cô, không nhận được hỏi: “Tiểu Ni, sao em lại trở về hình dáng trước kia, không làm thực nữ nữa à?”

“Người ta trời sinh đã chẳng phải là thực nữ, nào đâu như chị!” Chung Ni nhìn cô, chau mày hỏi: “Chị à, nhìn chị gầy thế, mặt nhỏ thế, chỉ còn lại mỗi chiếc cằm nhọn thôi!”

“Gần đây chị bị cảm, thời tiết quỷ sứ, khi lạnh khi nóng, nắng mưa thất thường!” Cô nói phân bua.

“Ai đó trông thấy sẽ đau lòng đấy” Chung Ni lú lú thì thầm, Diệp Phiên Nhiên không nghe thấy rõ, cô hỏi lại: “Tiểu Ni, em nói

gì cơ?”

“Mau đi thôi, em sắp chết đói rồi!” Chung Ni kéo cánh tay cô, đi thẳng đến cửa hàng lẩu gần đó: “Hôm nay em muốn ăn lẩu cay!”

“Không sợ nổi mụn à?” Diệp Phiên Nhiên hỏi.

Chung Ni thích món ăn cay, nhưng da cô thuộc loại da nhờn, mỗi lần đánh chén no nê xong ngày hôm sau gương mặt lại xuất hiện những nốt mụn đáng ghét. Cô rất ngưỡng mộ làn da trời cho của Diệp Phiên Nhiên, nước da trắng muốt mịn màng, ăn gì cũng không bị nóng, chẳng hề giống cô, phải chống mụn trường kỳ đến cùng.

“Đáng ghét, chuyện gì không nhắc lại nhắc đến chuyện đó!” Chung Ni mỉm cười đẩy cô. Diệp Phiên Nhiên ho khan hai tiếng, lấy tay bịt miệng.

“Chị à, chị ho, không được ăn cay!” Chung Ni nói: “Chúng ta đổi chỗ khác đi!”

“Không sao, kêu lẩu yên ương, chị ăn bên chỗ không cay!”

Lẩu được dọn lên, Chung Ni bất chấp tất cả, bỏ từng lát thịt bò sống, thịt dê, đầu cá trút vào phần nước lẩu cay nồng, vừa cay xé lưỡi hít hà lại vừa tận hưởng thỏa chí cơn nghiện.

Diệp Phiên Nhiên truyền cho cô miếng giấy ăn để cô lau miệng, nói: “Nhìn em kìa, chẳng giữ ý giữ tứ gì cả!”

Đôi môi Chung Ni không còn đen sẫm nữa, dưới tác dụng của ớt cay đã trở nên đỏ hồng, vầng trán lấm tấm mồ hôi: “Thời tiết những ngày mưa se se lạnh thì phải đi ăn lẩu, cả người nóng ran, về nhà đánh một giấc, nói không chừng bệnh cảm ngày mai sẽ khỏi ngay thôi!”

Diệp Phiên Nhiên chẳng thể nào ăn như hổ đói vồ mồi hết như Chung Ni, hoàn toàn không phải vì việc giữ hình tượng ý tứ ngay chốn công cộng mà là không có cảm giác thèm ăn.

Chung Ni ngẩng đầu lên, hàng lông mi dài giả khổ hấp háy, cô hỏi: “Chị, hồi Tết em gọi điện cho chị, sao chị không chịu ra gặp em?”

Đôi đũa trong tay Diệp Phiên Nhiên chợt dừng trước nồi lẩu, ngần ngừ trong giây lát rồi chuyển hướng sang chiếc đĩa nhỏ, gắp viên cá đã nguội lạnh từ lâu. Không khí bàn ăn khẽ căng thẳng, Chung Ni vẫn không chịu buông tha: “Dương Tịch chẳng những là bạn trung học của chị mà còn là mối tình đầu của chị, là người chị mãi không thể quên được!”

Viên cá trượt trên chiếc đũa, rơi ngay xuống bản ăn.

“Em nhìn thấy bức ảnh hai người trong ví tiền của anh ấy, đáng vẻ rất thân thiết!” Chung Ni nói: “Hai người thực sự từng hẹn hò ư?”

Diệp Phiên Nhiên hít một hơi, tròn xoe đôi mắt xinh đẹp, nói: “Em biết từ khi nào vậy?”

“Trưa hôm đó, chị đến công ty chứng khoán tìm em, em đã cảm thấy biểu hiện của chị cùng Dương Tịch rất kỳ lạ. Con người anh

ta vốn lạnh lùng kiêu ngạo, với những cô gái như bọn em anh ta đều phớt lờ, nhưng từ khi chị bước vào, anh ta đột nhiên nhiệt tình hẳn với em, còn mời em đi ăn cơm. Em chẳng phải đứa ngốc nghếch, liền đoán ra ngay chắc chắn có liên quan đến chị!”

Chung Ni bề ngoài vụng về bộp chộp nhưng thật ra tâm tư rất tinh tế. Thông minh cỡ Dương Tịch chẳng thể ngờ vừa bắt đầu đã bị người ta nhìn thấu!

“Lúc đầu em chỉ hoài nghi, sau này mới dần dần hiểu rõ mục đích tiếp cận của anh ta, cảm thấy có chút oán hận anh ta. Em thật lòng yêu anh ta, cố sao anh ta phải làm vậy? Quá bỉ ổi!”

Quả thực bỉ ổi. Diệp Phiên Nhiên mím môi không nói, tán thành quan điểm của cô em họ.

“Khi đó em nghĩ, Dương Tịch, nếu anh đã diễn kịch với tôi, thì tôi sẽ phối hợp hết mình với anh, xem thử ai diễn giỏi hơn.” Chung Ni nhắc lấy chiếc thìa, múc miếng nước lẩu, cay xè đến mức phe phẩy trước miệng: “Cay chết em rồi!”

“Vậy sau đó thì sao?” Diệp Phiên Nhiên gặng hỏi.

“Sau đó, em và Dương Tịch đi công tác Nam Kinh, khoảng thời gian công tác còn dư dả, anh ta dẫn em đi Hồ Huyền Vũ, Lăng Trung Sơn, Miếu Phụ Tử. Buổi tối, anh ta còn mời em đi uống cà phê, rất trịnh trọng nói lời xin lỗi em.

“Anh ta xin lỗi gì?”

“Anh ta nói rằng anh ta đã lợi dụng tình cảm của em.” Chung Ni ngắt lời, hai gò má đỏ ửng, ánh mắt long lanh, khuôn mặt hiện lên nụ cười bí hiểm: “Anh ta còn nói một câu, rất động trời, chị có muốn nghe không?”

“Đừng vòng vo nữa!” Diệp Phiên Nhiên lườm cô.

“Dương Tịch nói, anh ta không thể làm bạn trai của em, vì anh ta muốn làm anh rể của em!”

Diệp Phiên Nhiên tay nhấc đôi đũa, bất chợt cảm thấy mặt nóng ran, tim đập nhanh.

“Anh ấy nói thế thật à?” Cô hỏi giọng yếu ớt.

“Khi đó, em nghe xong mà nổi cả da gà, nhưng mà trong lòng rất cảm động!” Chung Ni nói: “Bắt đầu từ tối hôm đó, em không còn hận anh ta nữa!”

“Vậy em... còn yêu anh ấy không?” Diệp Phiên Nhiên chật vật hỏi.

“Sau khi biết chuyện của bọn chị thì em đã quyết định từ bỏ mối tình này. Em – Chung Ni tuyệt đối không theo đuổi đàn ông luôn ôm trong lòng hình bóng của người phụ nữ khác, dù rằng anh ta bảnh bao ưu tú xuất sắc đến đâu đi chăng nữa. Trên đời này có bao người đàn ông tốt, tội gì phải tự mình chuốc khổ vào người, chọn lựa con đường gian khổ nhất chứ?”

Diệp Phiên Nhiên trở mặt nhìn Chung Ni, lần đầu tiên phát hiện ra cô em họ đã trưởng thành, lại còn chững chạc hơn nhiều so

với tưởng tượng của cô.

“Chị à, chị không cần phải áy náy đâu. Tình cảm của em dành cho Dương Tịch, yêu thích, mến mộ, sùng bái, ngưỡng mộ, tất cả đều vì điều kiện bên ngoài của anh ấy, như chiều cao, diện mạo, học vấn, chức vụ, gia thế, những thứ phù phiếm bên ngoài, hơi hợt thoáng qua. Có lẽ ngày mai em sẽ đem lòng yêu một người đàn ông khác có điều kiện tốt hơn thế nữa. Thế nhưng, tình cảm chị dành cho anh ấy hoàn toàn khác, chẳng ai có thể thay thế vị trí của anh ấy trong lòng chị. Chị yêu anh ấy và rồi chẳng thể nào đem lòng yêu một người nào khác. Chị à, em thật sự rất ngưỡng mộ chị không phải vì sự ưu tú xuất sắc của Dương Tịch mà là tình cảm sâu sắc mà hai người từng có với nhau. Không phải người phụ nữ nào cũng được may mắn tìm thấy tình yêu đích thực cho mình đâu!”

Nói đến đây, Chung Ni nhìn vào mắt cô, giọng nói dí dỏm dịu dàng: “Chị à, em thật lòng hy vọng, rồi một ngày nào đó Dương Tịch trở thành anh rể của em!”

Rời khỏi quán lẩu, như thường lệ, Diệp Phiên Nhiên tiễn Chung Ni ra bến xe buýt. Chung Ni vẫy tay với cô, dáng hình thon dài mảnh khảnh biến mất sau cánh cửa xe. Cô đứng một mình nhìn theo chiếc xe khởi động rồi cất bước rời đi.

Trên đường trở về, tâm trạng Diệp Phiên Nhiên khi thì phấn khởi lúc thì ủ rũ chán chường. Bước đi trong làn không khí ẩm ướt của buổi đêm, gò má cô nóng hổi, tay chân thì lạnh buốt.

Chiếc xe ô tô hộ còi phóng vút ngang qua người cô. Người con gái ngồi phía sau, mái tóc dài tung bay phấp phới, ôm chặt lấy eo người đàn ông ngồi phía trước, áp mặt vào tấm lưng dài rộng của

cậu ta. Giữa đêm khuya lạnh lẽo, họ ôm ấp lấy tình yêu của mình, cũng như ôm trọn lấy tuổi xuân.

Tình yêu thời niên thiếu, có thể là phong cảnh trên đoạn đường đi, cũng có thể là niềm tin khắc cốt ghi tâm, nhưng những điều này không quan trọng, điều quan trọng chính là, bọn họ đã từng có một khoảng thời gian yêu nhau.

Diệp Phiên Nhiên đứng dưới tấm biển quảng cáo lớn với hàng chữ bắt mắt nổi bật: “Chưa từng có quá khứ, chẳng thể nào khắc ghi vĩnh hằng.”

Cô rút điện thoại nhấn nút gọi vào hàng số thuộc nằm lòng, đối phương nhận ngay điện thoại, cô có thể cảm thấy rõ rệt hơi thở trầm nhẹ.

“Dương Tịch, em là Diệp Phiên Nhiên. Em rất mệt mỏi, không muốn vòng vo với anh nữa. Hiện giờ, em chỉ muốn hỏi anh một câu, anh có còn yêu em nữa không?” Diệp Phiên Nhiên gắng sức duy trì giọng ôn tồn bình thản nhưng không kìm nén được sự run rẩy trong giọng nói khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Hồi lâu vẫn chẳng hề có đáp án, đầu dây bên kia vẫn chưa gác máy, chẳng nói chẳng rằng mà chỉ im lặng.

“Sao anh không nói gì? Hay là anh cũng muốn hỏi em câu hỏi đó? Không, bốn năm trước anh đã hỏi rồi, anh hỏi em rằng rốt cuộc em có yêu anh không? Dương Tịch, anh dựa vào đâu mà nghĩ rằng em không yêu anh? Em từng mến Thẩm Vỹ nhưng từ sau khi ở bên anh, con tim em chỉ có mỗi mình anh, không có ai khác! Là anh tàn nhẫn em trước, làm sao anh có thể nói chia tay là chia tay chứ, bỏ mặc một mình em? Dựa vào cái gì mà anh nói bắt đầu thì bắt đầu,

nói kết thúc thì kết thúc? Em đã quay lại tìm anh, gửi tin nhắn cho anh, là anh không cần em nữa, nhắn tâm vút bỏ cuộc tình này. Thế nhưng, em vẫn không từ bỏ, bốn năm rồi, em đợi anh đã bốn năm, mãi đến ngày gặp lại anh ở công ty thì em mới hoàn toàn tuyệt vọng!” Một luồng máu chợt xộc thẳng lên, cổ họng cô nghẹn ngào: “Dương Tịch, giờ em chẳng còn yêu anh nữa, em ghét anh, ghét cá tính ra vẻ ta đây của anh, ghét bản tính kiêu căng ngạo mạn của anh, ghét vẻ lạnh lùng của anh, ghét cách anh lôi Chung Ni thăm dò em... Anh thì có gì tốt chứ? Có gì giỏi giang cơ chứ? Vì sao em cứ nhất mực yêu anh?”

La hét với chiếc điện thoại một hồi, chẳng đợi đối phương trả lời, cô dập máy.

Con phố dài thênh thang giữa đêm hôm khuya khoắt, ánh trăng sáng trong lạnh lẽo, người đi bộ trên phố thưa thớt dần.

Niềm ấm ức cùng nỗi thống khổ vùi sâu tận đáy lòng suốt bốn năm qua, bỗng chốc cuộn cuộn dâng trào, cô chậm rãi ngồi bó gối bên vỉa hè, không kìm nén được cơn khóc nức nở.

Cô không muốn mình kiên cường nữa, không muốn tiếp tục nhẫn nhịn, không muốn tiếp tục tỏ vẻ là người phụ nữ điềm đạm bình tĩnh nữa, cô chỉ muốn khóc một trận cho thỏa lòng mà thôi.

Chương 49

Chẳng rõ khóc trong bao lâu, Diệp Phiên Nhiên bắt đầu cảm thấy thấm mệt, hốc mắt khô khốc trũng đỏ, lòng trống trải nhưng tâm trạng bỗng chốc hoàn toàn sáng tỏ thông suốt. Sau cơn khóc

cùng trợn trút giận tổng sỉ vả, tâm tình cô dường như đã bình thường trở lại.

Cô đứng dậy, lặng lẽ trở về.

Đến trước tòa nhà, vừa ngẩng đầu lên trong vô thức thì cô trông thấy bóng dáng một người đứng dưới ánh trăng mát lạnh, gương mặt anh tuấn, bóng dáng mảnh khảnh cao gầy, hết như một pho tượng.

Trông thấy anh, cô chẳng hề tỏ vẻ vui mừng, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc. Những lời muốn nói, phải nói cô đều đã nói trong điện thoại rồi.

Sắc mặt Diệp Phiên Nhiên vẫn lạnh như băng, cô nhướn mày nói: “Dương Tịch, em chẳng phải đã bảo là không yêu anh đó sao? Anh còn đến làm gì nữa?”

“Phiên Phiên, bao giờ em mới thôi, bỏ cái kiểu nói một đằng nghĩ một nẻo hả?”

“Ai nói em nói một đằng nghĩ một nẻo chứ?” Diệp Phiên Nhiên xúc động, nói giọng kiên cường: “Dương Tịch, em ghét anh!” Quay người toan bỏ đi thì Dương Tịch tiến đến trước, chụp ngay lấy cổ tay cô: “Thế nhưng, anh thích em, từ năm mười sáu tuổi anh đã thích em rồi. Anh vẫn mãi ở đây, trước nay vẫn chưa bao giờ thay đổi!”

Cô dừng lại, quay sang nhìn anh, cổ họng như đang bị mắc nghẹn thứ gì.

“Còn nhớ chẳng? Phiên Phiên, cách đây rất lâu, em từng nói với anh rằng: “Dương Tịch, cầu xin cậu, cậu đừng thích tôi, được không?” Khi đó anh đã trả lời em rằng, tình cảm không phải đến từ vòi nước, anh chẳng thể nào làm được những việc như thu vào phát ra. Chia tay nhau gần ấy năm, anh cũng thử quên em, đón nhận người khác. Thế nhưng... hiện giờ, đáp án của anh vẫn là, Phiên Phiên, anh chẳng có cách nào không yêu em cả!”

Diệp Phiên Nhiên ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, hàng lông mi khẽ nhếch lên, thấp giọng gọi: “Dương Tịch, anh là kẻ ngốc!” Trước khi hàng nước mắt tuôn rơi, Dương Tịch chìa tay, ôm cô chặt cứng không còn kẽ hở.

Dịch thể nóng hổi, từng giọt, rơi trên bộ âu phục đen tuyền của anh, thấm ướt ngực áo anh.

Dương Tịch ôm lấy cô, nói giọng than thở: “Nước mắt nói đến là đến, em còn mau nước mắt hơn cả mấy cô nữ chính trong phim của Quỳnh Dao nữa. Em trở nên thích khóc tự bao giờ vậy, sao anh chẳng hề hay biết vậy!”

“Đáng ghét!” Diệp Phiên Nhiên mỉm cười trong làn nước mắt, đẩy anh ra, che lấy hốc mắt sưng đỏ.

“Phiên Phiên!” Dương Tịch rút tay khỏi mặt Diệp Phiên Nhiên, gương mặt sáng sửa tuần tú của anh hần đậm trong làn nước mắt long lanh, nhập nhoè của cô: “Vừa rồi trong điện thoại em nhắc đến tin nhắn, là chuyện gì vậy? Em thực sự tìm anh ư?”

Vẻ mặt Diệp Phiên Nhiên khó xử, cô úp úp mở mở, không đáp trả.

“Nói đi, nói cho anh nghe rốt cuộc là có chuyện gì?” Anh hỏi gặng.

“Chính là... chính là... sau khi chúng ta chia tay, em có nhắn tin cho anh, hỏi rằng bọn mình còn có thể bắt đầu lại từ đầu không. Anh nói rằng tình đã cạn, bát nước hắt đi khó mà lấy lại được, muốn em quên anh đi... Nếu đã như vậy, thì vì sao anh tìm đến em nữa chứ?”

“Trời ơi!” Dương Tịch nói: “Anh quả thực bị hàm oan còn hơn cả nàng Đậu Nga^[1] nữa, anh chưa từng nhận được tin nhắn nào của em, càng không nhắn trả lời cho em... Những ngày tháng đó, anh sống như trong cõi âm, sống chẳng bằng chết, mọi hy vọng đều sụp đổ. Trong lòng anh vẫn ôm một tia hi vọng, là em sẽ đến Nam Kinh tìm anh. Trước kia, mỗi lần cãi nhau, đều là anh đến tìm em, em chưa bao giờ tìm anh cả...”

[1] Nhân vật trong tác phẩm Nỗi oan nàng Đậu Nga của nhà viết kịch đời Nguyên – Quan Hán Khanh.

“Chính vì nguyên nhân này nên anh mới hận em, về nước về nước vì muốn trả đũa em ư? Lần trước em đến công ty anh, anh vờ tỏ vẻ không quen biết em, phớt lờ em...” Tình cảnh khi đó khiến cô cảm thấy xấu hổ bất lực, thậm chí là tuyệt vọng. Đến tận lúc này ngẫm lại chuyện đó, Diệp Phiên Nhiên vẫn hận đến nghiến răng.

“Khi đó, anh đứng sau cánh cửa kính, sao em không chịu vào? Em vốn chẳng thèm nói câu nào thì liền hoảng hốt bỏ chạy. Anh không phải con giun trong bụng em, sao mà biết em muốn gì? Em chẳng phải nói là đến tìm em họ hay sao?!”

“Dương Tịch!” Diệp Phiên Nhiên không nhịn được hét cao giọng: “Anh đừng giả vờ, Chung Ni nói với em cả rồi, anh sắp tâm muốn chọc tức em... Bỏ ổi vô sỉ, lợi dụng tình cảm của người khác, hay là anh muốn lấy cô em gái bé bỏng để chứng minh cho sự quấy rối hấp dẫn của mình? Em vốn ngỡ rằng, anh không phải loại đàn ông kiêu ngạo!”

Miệng mồm liên thoảng, từng câu từng chữ thốt lên, giọng điệu ngập tràn vẻ khinh khi miệt thị. Dương Tịch không sao hiểu nổi cô đang nổi cơn ghen tuông hay là cất tiếng đòi hỏi công bằng cho cô em họ.

Anh chụp lấy đôi tay cô, ngấm nhìn cô, ánh mắt ánh lên niềm yêu thương trù mến.

“Vậy em có ghen không?”

“Anh muốn xem em ghen ư?” Diệp Phiên Nhiên cố chấp nói: “Em không mắc lừa đâu, xem như mình trút được gánh nặng, thoải mái biết bao nhiêu...”

“Phiên Phiên!” Anh quan sát cô kỹ lưỡng, ngón tay vuốt ve gò má cô: “Lần trước gặp em ở thành phố D, anh muốn nói rằng, em gầy quá, sắc mặt không được tốt, giống như đang mắc bệnh...”

Diệp Phiên Nhiên khó khăn lắm mới ổn định lại tâm trạng, giờ lại bắt đầu dậy sóng. Cô nói giọng đầy ấm ức: “Lúc anh và Chung Ni đi giải trí tiêu khiển ở Nam Kinh thì em đã bệnh nặng, viêm phổi cấp tính, sốt cao không thuyên giảm, một mình chịu đựng trong nhà hai ngày không ăn uống, nếu không phải có người phát hiện kịp thời đưa vào bệnh viện, em suýt nữa thì chết ngắc rồi, anh chẳng thể nào còn có dịp gặp lại em nữa đâu...”

“Anh không biết, thực sự không biết một chút gì cả! Xin lỗi em, anh không ngờ rằng việc này lại gây kích động lớn đến như vậy cho em!” Dương Tịch nói lời xin lỗi tận đáy lòng, anh chưa bao giờ thương tiếc cô như hôm nay: “Vì sao em không nói với anh?”

“Tình thế lúc đó, em làm sao nói gì với anh chứ? Anh sẽ để tâm đến em sao?” Cảm xúc chua xót lại dấy lên, con tim Diệp Phiên Nhiên ưu buồn sâu nào.

“Được rồi, đều là lỗi của anh!” Anh dỗi dành Diệp Phiên Nhiên, giọng điệu vô cùng dịu dàng, ôm cô vào lòng, muốn thỏa sức yêu mến cô: “Nếu em cảm thấy chưa hả giận thì đánh anh hai cái đi!”

“Nói thực lòng, em hận một nỗi muốn bóp chết anh!” Diệp Phiên Nhiên vờ ra vẻ chìa tay ra, xoa khuôn mặt gầy guộc thấp thoáng nét tiêu tụy: “Dương Tịch, anh cũng gầy đi. Những tháng ngày đó, anh cũng sống không vui ư?”

Dương Tịch không nói gì, anh nhìn cô đắm đắm, mắt ánh lên tia sáng rất đổi dịu dàng, hết như những vì sao trên bãi biển trong đêm sâu thẳm, rực rỡ sáng chói, mềm mại dịu nhẹ.

Diệp Phiên Nhiên hiển nhiên đã hiểu ra điều anh muốn là gì. Tuy cả hai chia cách nhiều năm, nhưng sự ăn ý chẳng kém lúc trước là bao. Đôi con ngươi cô lấp lánh long lanh, trong veo như nước, đôi gò má không còn trắng bệch nhợt nhạt nữa mà ửng đỏ như ngà ngà say rượu, hết như dáng vẻ trong đêm đầu tiên nhiều năm trước kia.

“Chết tiệt thật, em lại quyến rũ anh nữa rồi!” Bàn tay anh cấu chặt lấy bả vai cô, hơi thở quen thuộc lâu ngày xộc thẳng vào mặt

cô. Cô chưa kịp suy nghĩ thì anh đã cúi đầu đặt nụ hôn lên bờ môi cô, rạo rức cháy bỏng, mê mẩn mơn trớn.

Diệp Phiên Nhiên sà vào vòng tay Dương Tịch, cả thân xác và tâm hồn cô đều chiều theo anh. Mỗi lần khi bàn tay ấm áp của anh tuồn vào vạt áo cô, thắp lên một ngọn lửa trên làn da lạnh buốt, khoảnh khắc này đây cô mới đoạt lại lý trí, thở hổn hển mà đẩy anh ra.

“Dương Tịch, không được!” Cô thở dốc, đôi gò má ửng đỏ, hoảng hốt xấu hổ. Bọn họ sao có thể ngang nhiên bắt chấp tất cả trao nụ hôn nồng nàn mãnh liệt ngay trước cửa nhà dưới ánh đèn rục rĩ chứ? Những người hàng xóm trở về lúc đêm khuya có thể trông thấy bất cứ lúc nào.

Dương Tịch cố gắng kìm nén bản thân, đè nén lòng ham muốn dục vọng đang được đánh thức sau bao nhiêu năm chôn giấu, đáp giọng nghẹn ngào: “Vậy bọn mình lên lầu, được chứ?”

Hai chữ “không được” Diệp Phiên Nhiên còn chưa kịp thốt lên thì anh đã chẳng buồn phân bua, ôm ngang eo nhấc bổng cô lên, bước lên cầu thang.

Diệp Phiên Nhiên không giằng co nữa, ngoan ngoãn áp mặt vào lồng ngực vững chãi ấm áp, hai tay ôm chặt lấy cổ anh. Chiếc đèn ngay lối đi cầu thang bị hỏng, ánh sáng âm u, bốn bề lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy hơi thở hồng hộc cùng nhịp đập con tim anh.

Dương Tịch đã trở về, tình yêu của cô đã về! Diệp Phiên Nhiên càng ôm chặt anh hơn, không buông tay, mãi mãi nằm trong lòng anh, cả đời này sẽ chẳng phân ly...

Diệp Phiên Nhiên cảm nhận anh bước từng bước lên lầu, mở cửa bằng chùm chìa khoá của cô rồi đóng cửa, mở đèn, đặt cô trên chiếc giường trong phòng ngủ, còn mình thì ngồi bên mép giường.

“Em muốn uống nước.” Cô nói giọng yếu ớt, quả thực cô hơi khát khô miệng.

Dương Tịch nhìn dáng vẻ như chẳng có tinh thần của cô, đứng dậy ra ngoài rót nước còn Diệp Phiên Nhiên nằm trên tấm nệm mềm mại, khẽ hạ mí mắt, cơn buồn ngủ mệt mỏi nặng nề ập đến. Mất ngủ liên tiếp mấy ngày nay, vừa rồi lại khóc lóc thảm thiết một trận, cô đã mệt mỏi rồi chịu đựng hết nổi rồi.

Đến khi anh bưng cốc nước sôi để nguội vào phòng thì Diệp Phiên Nhiên đã nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Anh khẽ thở dài, đặt cốc nước trên kệ tủ đầu giường, mở rộng tấm chăn được xếp gọn, đắp lên người cô.

Kim đồng hồ quả lắc trên tường điểm đúng mười hai giờ.

Dương Tịch vươn tay tắt chiếc đèn ngủ, lặng lẽ nằm cạnh Diệp Phiên Nhiên, ôm lấy cô đang say giấc nồng vào lòng. Màn đêm tối đen như mực, ánh đèn mờ ảo trong phòng, ngoài ánh đèn xe lấp loé hắt trên cánh cửa sổ đen kịt thì anh chẳng trông thấy gì cả, kể cả khuôn mặt cô.

Nhưng anh vẫn ôm lấy cô, lắng nghe hơi thở đều đặn của cô, cảm nhận sự bình lặng cùng niềm thoả mãn chưa bao giờ có từ trước đến nay.

Bọn họ ôm nhau trong màn đêm đen, tuy rằng cả hai không nói năng gì nhưng gần gũi thân thiết hơn bất cứ lúc nào.

Dạo quanh một vòng, họ lại trở về xuất phát điểm ban đầu, quay về cảm giác rung động đầu đời. Nhưng anh hiểu một điều rằng, tình cảm của họ sẽ càng sâu đậm nồng nàn hơn cả thời niên thiếu, càng thêm vững chắc không gì có thể tàn phá được.

Bởi lẽ bọn họ là nhân vật chính duy nhất trong cuộc sống của cả hai, không ai có thể thay thế được.

Chương 50

Tầm ba bốn giờ sáng tỉnh mơ Dương Tịch tỉnh giấc, đầu óc anh tỉnh táo hoàn toàn, chẳng tài nào chớp mắt lại được nữa.

Người nằm gọn trong lòng anh vẫn đang say giấc nồng, gương mặt lặng yên, hơi thở khi nhẹ nhàng khi nặng trĩu, xem chừng còn khá lâu mới tỉnh. Anh khẽ khàng lách người ra khỏi cô, xoa dịu vài chỗ đau nhức sau một đêm giữ nguyên tư thế rồi xoay người ngồi dậy.

Vén góc rèm cửa sổ đóng chặt, ngoài bầu trời lộ ra sắc xanh trắng vệt đang nhú dần. Một ngày mới sắp bắt đầu.

Dương Tịch quay đầu trông thấy cuốn sách *Những chuyện thời nhà Minh* mà Diệp Phiên Nhiên dúi bên gối, tiện tay lật ra vài trang, anh chẳng mấy hứng thú đọc tiếp. Diệp Phiên Nhiên vốn thích viết vẽ nguệch ngoạc trên trang sách nhưng cuốn sách này lại trống trải

sạch sẽ. Đã mấy năm rồi, cuối cùng thì tâm tính cô cũng đã trưởng thành, không còn làm những hành động trẻ con nữa.

Buồn bã nhàm chán, anh nhắc lấy cốc nước đặt trên kệ tủ đầu giường, uống một ngụm, cảm nhận sự mát lạnh thấu tim, rồi anh bèn đi ra ngoài phòng khách, uống tiếp nửa cốc nước ấm, quay sang bắt gặp chiếc máy tính đặt bên giường, nhất thời phấn khích, anh muốn lên mạng lướt web xem tin tức trong nước và quốc tế, dù gì cũng không ngủ được.

Mở máy rồi mới phát hiện máy tính lập mật mã. Máy tính cá nhân, có cần phải lập mật mã không hả? Anh bấm bụng cười, nhưng vẫn không chịu từ bỏ, bèn tùy ý nhập vài con số là ngày sinh của Diệp Phiên Nhiên nhưng không vào được. Lại sửa thành họ tên cô viết theo kiểu phiên âm nhưng vẫn vô ích.

Rốt cuộc là cái gì? Dương Tịch ngẫm nghĩ, ấn hàng loạt chữ số: “19830524”, cuối cùng bấm nút enter bộp một tiếng, bức ảnh hình nền màu sắc sặc sỡ từ từ hiện ra.

Là bức ảnh đó, năm xưa anh cùng Diệp Phiên Nhiên chụp chung tại Vịnh Cô Lãng, anh đang nghiêng mặt sang trao cô nụ hôn thì mắt cô chợt mở to, làn môi khẽ nhếch lên tựa như trẻ thơ.

Khi đó chưa có máy chụp hình kỹ thuật số, chỉ là chiếc máy chụp phim. Bức ảnh đó rửa làm hai tấm. Dương Tịch giữ một tấm, Diệp Phiên Nhiên giữ một tấm. Đây nhất định là khi hai người chia tay nhau cô mới scan bức ảnh đó ra lưu vào máy tính làm hình nền.

Dương Tịch ngẫm nhìn trang hình nền, bị một cú sốc về tình cảm khó nói nên lời. Anh vẫn ngỡ rằng mình luôn hy sinh rất nhiều cho mối tình này. Diệp Phiên Nhiên cũng là người bị động đón

nhận. Năm xưa bọn họ chia tay cũng vì sự tự ti và nhút nhát của Diệp Phiên Nhiên, sự đa sầu đa cảm, do dự bồn chồn, gặp khó khăn thường hay chùn bước nhưng bản thân anh chưa đủ trưởng thành, chưa đủ chu đáo cũng chính là nguyên nhân rất lớn.

Ngày trước anh trẻ người non dạ, ngỡ rằng yêu một người phải dốc toàn tâm toàn ý, cho đi tất cả chẳng giữ lại chút nào cho bản thân. Anh quá đổi quan tâm đến Diệp Phiên Nhiên, mong muốn sở hữu cô quá mạnh, suy tính thiệt hơn, ngang ngược bá đạo, hận một nỗi chỉ muốn ở bên cô từng giây từng phút, không cho phép trong lòng cô suy nghĩ đến người khác việc khác. Anh dồn trọng tâm và tiêu điểm đặt hết vào cô, dần dà khiến cô chẳng thể nào kham nổi, cũng khiến bản thân anh mệt mỏi.

Thứ tình cảm ngập tràn dâng trào không ràng buộc chẳng những mang lại áp lực vô hình cho đối phương, khiến họ nghẹt thở mà cũng khiến chính bản thân vì không có được tình cảm đáp trả tương ứng mà xuất hiện sự mất cân bằng, khiến tình yêu của bọn họ chẳng thể nào hô hấp được, trời định sẽ phải chết yếu.

Dương Tịch ngồi trước màn hình máy tính trầm tư hồi lâu, nhấp chuột mở một tập tin, tập tin có cùng tên với anh – Dương Tịch.

Trong tập tin đó có bức ảnh từ thời hai người yêu nhau, còn có cả bức ảnh một mình Dương Tịch, tổng cộng hơn năm mươi tấm, Diệp Phiên Nhiên đã scan từng bức ảnh, lưu trữ trong máy tính, còn có cả file word, với đề mục là “Hồ sơ Dương Tịch”.

“Dương Tịch sinh ngày 24 tháng 5 năm 1983, cung Song Tử, cầm tinh tuổi Heo, thuộc nhóm máu O, chiều cao 1m86, cân nặng 75 kg.

Ưu điểm: Thông minh, tự tin, hoạt bát, tư duy nhạy bén, biểu đạt thông suốt, luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người. Nhược điểm: Tự cho mình là trung tâm, hống hách, ngang ngược, độc tài, khép kín.

Anh không thích ăn đồ ngọt, không thích ăn cay, yêu thích món cá, nhất là món cá chép kho sốt cà.

Anh rất giỏi gọt lê, vỏ lê được gọt rất mỏng liền mạch không đứt đoạn. Gọt xong vẫn còn giữ nguyên hình thù quả lê.

Anh thích mặc đồ thể thao, áo thun T-shirt, áo sơ mi trắng phối cùng quần bò, mang giày số 43, cỡ áo sơ mi số 42.

Anh rất tự cao tự đại, với những người mà anh không thích hoặc coi thường, anh sẽ tỏ thái độ xa cách lạnh lùng, thậm chí là nói lời ác mồm ác miệng.

Anh không biết nói dối, vừa nói dối là đỏ mặt, nhưng đó là trước kia, bây giờ chẳng biết có thay đổi không.

Anh bị dị ứng với thuốc Penicillin, thuốc gây mê không công hiệu với anh, nếu bị bệnh hoặc phải phẫu thuật thì sẽ thê thảm.

Tửu lượng anh rất khá, có thể uống một lít rượu đế độ cồn cao, không giỏi hút thuốc.

Anh học giỏi môn lý, môn văn bình thường, tập làm văn làng nhàng nhưng viết thư tình lại rất hay.

Anh không thích đến vũ trường, cho rằng đó là những nơi chơi bời sa đọa, khá hỗn tạp. Anh cũng không mấy thiện cảm với những khu vui chơi giải trí, anh thuộc loại người rất biết tự kiềm chế bản thân, biết cách giữ mình.

Anh rất thích vận động, sở trường là chạy dài, là vận động viên giữ vững kỷ lục 1.500 mét giải đơn nam của trường Tam Trung thành phố D, đến nay vẫn chưa ai phá kỷ lục.

Anh mắc chứng bệnh sợ hãi khi trông thấy máu me. Rất ngạc nhiên, rất khó tưởng tượng phải không? Một chàng trai vóc dáng cao to đến vậy nhưng thực ra ngoài mạnh trong yếu.

Anh thích chơi bóng rổ nhưng cũng vì vậy mà từng bị thương, bị gãy xương cánh tay phải. Đầu gối chân trái có một vết sẹo to, anh nói là trung học năm hai đá banh không cẩn thận bị ngã. Anh thuộc cơ địa sẹo lồi, vết sẹo mỗi lúc một lớn, vô cùng xấu xí, nhìn trông rất khủng khiếp. Vì thế mà anh không bao giờ mặc quần lửng, thậm chí là quần đùi.”

Cuối cùng Dương Tịch đã hiểu ra vì sao Diệp Phiên Nhiên cài mật mã máy tính của mình.

Chỉ có ở máy tính, cô mới có một không gian hết sức riêng tư thầm kín để cô có thể thẳng thắn bày tỏ không chút che giấu những nỗi nhung nhớ khát khao của mình dành cho anh.

Vậy mà anh bảo cô không yêu anh? Cô yêu anh, yêu mãnh liệt mà cũng rất thầm kín.

Ánh mặt trời ban mai chiếu xuyên qua khe hở rèm cửa, hắt những ánh sáng vàng rực rỡ trên mặt sàn có thể trông rõ từng hạt

bụi nhỏ li ti đang chuyển động.

Diệp Phiên Nhiên choàng mở mắt, hàng lông mi dài rậm tựa như cánh bướm nhẹ nhàng hé mở, ánh nắng mặt trời tươi sáng rọi rỡ bao trùm khắp căn phòng.

Ánh nắng mặt trời đáng yêu biết bao! Diệp Phiên Nhiên thâm xuýt xoa, bỗng chốc, cô chợt sức nhớ ra điều gì. Trời ạ, hôm nay là thứ Hai, mấy giờ rồi? Cô vẫn còn ở trên giường!

Đang lúc định đứng dậy thì đôi bàn tay mạnh mẽ vòng chặt ôm lấy cô từ phía sau.

Là Dương Tịch! Ký ức tối qua bỗng chốc ùa về. Anh không bỏ về mà nằm cùng cô trên giường suốt cả đêm!

“Anh chưa đi ư?” Mặt cô ửng đỏ, nói thì thầm, đột nhiên cô cảm thấy không quen với việc thân mật khăng khít giữa hai người, dù rằng họ chia tay nhau đã rất nhiều năm nay.

Người nằm phía sau lặng im không nói gì, mãi một lúc sau, làn môi ẩm ướt trờ đến, luồng hơi thở lướt sau thùy tai cùng phần cổ, mang đến cảm giác ấm áp nhồn nhột.

Cô khẽ ngậm ngừ, con tim bối rối như chú nai nhỏ nhẩn. Đây là thói quen của Dương Tịch, trước kia anh thích cùng cô ân ái trong buổi ban mai sớm tinh mở. Qua một đêm ngon giấc, tinh lực anh tràn đầy, bằng nụ hôn ngọt ngào nóng bỏng đánh thức cô, cùng cô trải qua cơn mây vần mưa vũ.

Diệp Phiên Nhiên chụp lấy bàn tay vòng quanh eo cô, hơi xấu hổ, cô nói: “Hôm nay em phải đi làm!”

“Anh bảo đảm em sẽ không muộn giờ làm!” Lời vừa dứt, Dương Tịch đã di chuyển cơ thể cô sang một bên, nhìn cô bằng đôi mắt đen lay láy tựa như bãi biển rộng lớn dưới bầu trời sáng đầy sao, khiến cô dễ dàng mất sức đắm chìm vào trong đó.

Một cảm giác xa vắng khá lâu trong ký ức chợt mãnh liệt ùa về. Ham muốn dục vọng ẩn giấu bao năm nay đã được đánh thức ngay trong buổi sớm ban mai này. Khi ham muốn trong cô đẩy lên cao trào, từng thớ thịt cơ bắp cứng đờ cứng nhắc đến nỗi khi ngón tay anh vừa chạm vào làn da thì cô đột nhiên phấn khích hẳn lên, niềm khoái cảm run rẩy hết như luồng điện chạy xẹt qua, nhanh chóng truyền từ tứ chi đến khắp góc ngách của cơ thể.

Đây không chỉ là nhu cầu về thể xác mà còn là khát vọng về mặt tâm hồn. Chỉ có hơi thở của anh, cảm giác ấm áp của anh mới có thể thôi thúc đánh thức từng tế bào cô đơn cùng những khát vọng được vuốt ve vỗ về trong cô mà thôi.

Dương Tịch đè cô dưới cơ thể mình, hai thân thể dán chặt khăng khít bên nhau đến cả một khe hở nhỏ cũng chẳng lọt. Anh vuốt ve khuôn mặt cô, đặt nụ hôn lên làn môi cô, mơn trớn đầu lưỡi cô, hoàn thành xong khúc dạo đầu êm ái, hết như một người bạn tình chu đáo khéo léo, vô cùng nhẫn nại, hết sức dịu dàng. Thế nhưng, anh đã đánh giá cao sức kiềm chế của mình cũng đánh giá thấp sức quyến rũ của Diệp Phiên Nhiên.

Cô đã trở thành người phụ nữ toàn diện, cơ thể trưởng thành nở nang hơn trước kia rất nhiều. Nét hồn nhiên thơ ngây thời thiếu nữ trước đây đã chẳng còn nữa. Mái tóc dài đen nhánh sáng bóng

xõa trên chiếc gối trắng toát, làn da mềm mại mát lạnh trắng muốt như ngọc lan tỏa mùi hương hoa mê hoặc lòng người. Đôi mắt diễm nhiên bình tĩnh, tròng mắt trong sáng không chút nhục dục, mà giờ đây tràn ngập những ham muốn mãnh liệt, ánh mắt trong veo đang chuyển động, miệng thở gấp gáp, kèm theo vẻ e ấp xấu hổ.

Dương Tịch vốn chủ định mọi việc diễn ra trong dịu dàng nhưng đầu óc anh đã không thể nào kiểm soát được cơn đói khát xác thịt như chú ngựa bất kham muốn lao vút ra ngoài. Anh gần như thô bạo xé toạc áo cô, làn môi anh lướt nhanh như cơn mưa gió trên từng thớ da thịt cô... Diệp Phiên Nhiên sao có thể chống chọi trước sự khêu gợi của anh, cô bất giác khẽ khàng cất tiếng rên rỉ, si mê đắm say, mặt sức để tâm hồn mình phiêu du tiêu tán.

“Phiên Phiên, nói rằng, em yêu anh đi!” Đôi tay anh di chuyển trên thân thể của cô, đôi môi dán trên thùy tai cô, đáy mắt đen nhánh sâu thẳm như muốn thiêu cháy sự cuồng nhiệt cùng những tình cảm mãnh liệt.

“Em yêu anh!” Cô cắn môi, giọng nũng nịu trầm khàn, mang theo sức quyến rũ mê hoặc lòng người.

Dương Tịch lấy tay nâng eo cô lên, nhanh chóng và mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể cô. Diệp Phiên Nhiên gần như choáng váng, ngón tay cô cấu sâu trên sống lưng dài rộng vững chãi của anh, ngỡ rằng mình sắp bị anh làm tan chảy ra.

Hai người đắm chìm trong cơn phóng túng tình cảm mãnh liệt, hoàn toàn quên cả bản thân mình. Mỗi tận phút cuối cùng, anh cất giọng rên rỉ một tiếng, giải phóng tất cả sự hoan hỉ nhiệt tình trước cơn co quắp run rẩy của cô.

Thế lực anh tiêu hao cạn kiệt, toàn thân ước sũng mồ hôi, gục người trước bầu ngực mềm mại của cô, hồi lâu sau anh nói: “Phiên Phiên, anh cũng yêu em, vẫn mãi yêu em!”

Cô mỉm cười, nhấc mặt lên, nhìn thẳng vào mắt anh: “Dương Tịch, chúng mình lại ở bên nhau, không bao giờ xa nhau nữa!”

Dương Tịch sửng sốt trong giây lát, chẳng nói chẳng rằng, đưa tay ra ôm chặt cô vào lòng.

Hai người lặng lẽ ôm lấy nhau một lúc thì Diệp Phiên Nhiên hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Dương Tịch ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ quả lắc treo tường, ánh mắt nhập nhèm mờ hồ, bởi lẽ trong mắt anh hiện lên làn nước mắt.

Chương 51

Cuối cùng thì Diệp Phiên Nhiên vẫn muộn giờ làm, không kịp tham dự cuộc họp sáng định kỳ.

Không những bị bác Tổng phê bình mà tiền thưởng chuyên cần tháng này cũng đi tong, vậy mà cô chẳng tỏ vẻ chán chường chút nào, gương mặt cả buổi sáng ánh lên nụ cười mỉm kỳ lạ, vẻ mặt bối rối, thường thẩn thờ thất thần nhìn điện thoại.

Mạc Kỳ ngồi đối diện cô ngẫm đi ngẫm lại cảm thấy rất lạ. Diệp Phiên Nhiên xưa nay luôn tỉnh táo bình tĩnh, rất hiếm khi để

lộ cảm xúc trên gương mặt, vậy mà, giờ đây, sắc mặt vui tươi sống động, khiến cô lấy làm khó hiểu.

Nhân lúc Diệp Phiên Nhiên đi rửa tay, Mạc Kỳ nhắc lấy chiếc điện thoại đặt trên bàn làm việc, tùy ý mở vài tin nhắn ra xem, lòng bối rối như tơ vò. Diệp Phiên Nhiên trong giờ làm việc dám nhắn tin thân mật với trai, giờ ăn trưa nhất định phải tra khảo cô ấy mới được!

“Diệp Phiên Nhiên, mình hỏi cậu, có phải có bạn trai rồi không?” Tại phòng ăn của nhân viên, Mạc Kỳ bưng khay cơm ngồi xuống trước mặt Diệp Phiên Nhiên: “Không được nói dối mình đâu nhé!”

Diệp Phiên Nhiên vội vàng khai báo: “Đúng vậy!”

“Đáng tiếc quá, mình còn định giới thiệu tên bạn nổi trội của bạn trai mình cho cậu!” Mạc Kỳ vội chuyển đề tài: “Bọn cậu quen nhau thế nào? Coi mắt hay là tình cờ gặp trên phố, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên?”

“Tình cờ gặp trên phố, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên?” Diệp Phiên Nhiên cười: “Cậu nhiễm tiểu thuyết ngôn tình nặng rồi hay sao?”

“Mẫu người con gái sống khép kín nội tâm như cậu, ngoài hai kiểu vừa nói trên thì lấy đâu ra thứ tình yêu chớp nhoáng như thế chứ?” Mạc Kỳ phát huy đầy đủ trí tưởng tượng: “Đúng rồi, lần trước trên mục quảng cáo tờ báo chiều, nhân dịp Lễ Tình nhân, có tổ chức một buổi tiệc thành phố, chính là đại hội xem mắt tập thể. Lúc đó, cậu xem rất chăm chú, chẳng lẽ nhân dịp cuối tuần lén lút đi báo danh tham gia hay sao?”

“Anh ấy là bạn thời trung học, cũng là mối tình đầu của mình.” Diệp Phiên Nhiên thật thà trả lời, Mạc Kỳ là mẫu người bám dai bám đẳng, nếu không nói chân tướng sự thật, sau này đừng hòng có những ngày tháng yên ổn, rồi cũng sẽ bị cô ta phiền nhiễu đến chết mất.

“Là anh chàng thời đại học ấy à?” Mạc Kỳ sức nhớ bạn trai Giang Tuấn từng nhắc đến người này. “Rất cao, rất bảnh trai, trước khi tốt nghiệp đại học chia tay phải không?”

“Cậu cũng biết ư?” Diệp Phiên Nhiên rất đổi ngạc nhiên.

“Mình nghe Giang Tuấn nói, anh ấy và cậu là bạn cùng Đại học N!” Mạc Kỳ nói: “Bọn cậu gương vỡ lại lành, nối lại tình xưa rồi sao?”

Diệp Phiên Nhiên gật gù, lúc này, chiếc điện thoại trong túi cô báo hiệu tin nhắn đến.

Mạc Kỳ tò mò xúm lại xem, thấp giọng đọc ngân nga: “Nửa tiếng sau giờ cơm, em phải nhớ uống thuốc. Bệnh cảm còn chưa khỏi hẳn, không được ăn dầu mỡ và những món cay đâu nhé!”

“Trời ạ!” Cô vừa lắc đầu vừa kinh ngạc: “Một buổi sáng mà gửi hơn chục tin nhắn, sao mà chịu nổi chứ?”

Mạc Kỳ nói giọng lớn tiếng, đồng nghiệp ngồi bàn bên cạnh, ai nấy đều quay đầu lại nhìn. Diệp Phiên Nhiên ngượng ngập vô cùng, cô cúi đầu nhắc lấy bát canh hòng che đậy một nửa gương mặt ửng đỏ.

Trước khi tan sở, cô lại nhận được tin nhắn của Dương Tịch: “Tan sở chưa em? Mình cùng đi ăn tối nhé!”

Để ngăn chặn sự xuất hiện của Dương Tịch, tránh Mạc Kỳ náo loạn một phen, Diệp Phiên Nhiên kêu anh đừng lái xe đỗ ngay trước tòa nhà mà dừng xa xa bên đường.

Dương Tịch ngồi trong xe, chờ cô đi từ bên kia đường băng xuyên qua đám đông ngùn ngụt.

Diệp Phiên Nhiên mặc bộ trang phục công sở đen tuyền, trang điểm nhẹ, phong thái nho nhã, gương mặt không nén nổi niềm vui sướng hòa cùng thái độ xấu hổ ngượng ngập. Dáng vẻ cô là vậy, bất luận cô bao nhiêu tuổi thì từng cử chỉ thái độ của cô vẫn mãi gương gào rứt rề, chẳng thể thoát được vẻ nhút nhát rứt rề của nàng thiếu nữ.

Năm xưa điều khiến anh chung tình, rung động chính là cá tính đặc thù riêng của cô khiến người ta chỉ dám ngắm nhìn từ xa mà chẳng dám tiếp cận. Anh bị cô quyến rũ hấp dẫn, chỉ còn biết trao gửi cho cô tất cả tình cảm sâu sắc nồng nàn của anh, khó lòng dứt ra được. Cô chính là mối tình đầu tiên và đẹp đẽ nhất của anh, cũng chính là người phụ nữ duy nhất anh yêu quý nhất trên cuộc đời này. Sau bốn năm xa cách, cuộc tình này chẳng những không hề nhạt phai mà trái lại càng thêm nồng nàn cuồng nhiệt hơn trước đây. Vả lại, cả hai đều đã học được cách trân trọng, học được cách tôn trọng tin tưởng lẫn nhau.

Hai người yêu nhau, thực ra chẳng có gì khó khăn, điều thực sự gian khó chính là cuộc sống chung bên nhau, chỉ khi có đủ niềm tin, sự tha thứ cùng lòng bao dung mới có thể khiến tình yêu của hai người bền vững.

Diệp Phiên Nhiên chưa bước đến gần thì anh đã mở cửa xe sẵn sàng, cô ngồi vào khoang ghế phụ, thắt chặt dây an toàn, quay sang nhìn anh: “Đi ăn ở đâu?”

Đi đâu ăn mà không được, quan trọng là đối tượng cùng đi ăn là ai mà thôi. Bọn họ lâu rồi không cùng đi ăn tối, Dương Tịch từng nghĩ rằng sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

“Em quyết định đi!”

“Ờ...” Diệp Phiên Nhiên suy ngẫm, lộ vẻ mặt tinh nghịch: “Em muốn ăn lẩu cá cay!”

“Không được ăn cay!” Dương Tịch tỏ vẻ bất mãn.

“Bệnh cảm tương đối khỏi rồi, cả ngày nay em không bị ho!” Diệp Phiên Nhiên nói giọng van nài. Dương Tịch hết cách chỉ biết thở dài, giọng điệu tràn ngập sự dịu dàng trìu mến: “Được rồi, nghe lời em!”

Mối tình này, mất đi rồi có lại, anh càng phải đối xử với cô chu đáo dịu dàng hơn nữa, càng nhẫn nại hơn nữa.

Rất nhanh đã tìm thấy nhà hàng, bọn họ chọn ngồi ở góc gần cửa sổ, bồi bàn phục vụ trà nước và thực đơn. Dương Tịch chọn món lẩu cá cay và thêm một vài món ăn nhẹ, tất cả đều là những món Diệp Phiên Nhiên thích.

“Hay là chọn thêm món cá chép kho sốt cà?” Diệp Phiên Nhiên nói. Đây là món Dương Tịch thích nhất.

“Đã chọn món cá rồi mà!” Dương Tịch trả thực đơn cho bồi bàn: “Cứ vậy đi đã, gia vị thanh đạm chút, đừng bỏ quá nhiều ớt bột.” Nếu Diệp Phiên Nhiên đã muốn ăn cay thì anh chỉ còn cách thỏa hiệp cố gắng dặn dò đừng ăn cay quá.

Anh quay lại thì thấy Diệp Phiên Nhiên gí sát mặt vào cửa kính, vẻ mặt chăm chú nhìn quang cảnh bên dưới.

“Em đang nhìn gì thế?” Anh tò mò hỏi.

“Thì người chuyển phát nhanh đó, chạy xe phóng nhanh quá, va ngay vào người phía trước, cả người và xe ngã sóng soài ra mặt đường, thật là thê thảm!”

Dương Tịch nghe lời miêu tả của cô, không khỏi phì cười: “Em thích xem cảnh náo nhiệt thế kia à? Quả là mẫu người điển hình thích cười trên sự đau khổ của người khác!”

Diệp Phiên Nhiên dừng quan sát, tròn mắt trắng đen rõ rệt chăm chú nhìn anh.

“Làm em sức nhớ đến chuyện trước kia, chính là mùa hè năm hai đại học, một buổi tối trời mưa rất to, anh đã chở em trên chiếc xe đạp, rồi thì bọn mình ngã cái đùng... Còn nhớ chứ?”

Tối đó, bọn họ xem xong phim ra về, nửa chừng một cơn mưa bất chợt ập đến, mưa rất nặng hạt. Cả hai người đều không mang theo áo mưa, cũng chẳng nghĩ đến chuyện trú mưa bên đường, cứ ra sức đạp xe dưới cơn mưa, chạy mãi đến trước ngõ nhà Diệp Phiên Nhiên, bỗng một chiếc xe mô tô trờ đến ngay phía góc cua,

ánh đèn xe rực sáng đến lóa cả mắt. Trong cơn hoảng loạn anh không kịp bóp phanh xe, đầu xe quẹo sang một bên, tông ngay vào bức tường. Trong sự va chạm mạnh mẽ cùng sự hỗn loạn tột cùng, Dương Tịch buột miệng hỏi câu đầu tiên: “Phiên Phiên, em không sao chứ?”

Diệp Phiên Nhiên cả người ngã sòng soài trên mặt đất, vạt váy bị nước mưa thấm ướt, đầu tóc nhỏ giọt, bộ dạng trông rất nhếch nhác. Dương Tịch càng thăm hơn cô, đầu gối cọ dưới đất tróc một lớp da, môi sưng đỏ, cả thái dương cũng bị xây xát, máu lấm tẩm bê bết trên chiếc áo trắng. Chân bước xiêu vẹo, anh bước đến trước dìu Diệp Phiên Nhiên đứng dậy, trông thấy cô bình an vô sự, thở phào nhẹ nhõm, anh nói: “Còn may, còn may, không bị thương!”

Nước mắt xộc thẳng vào hốc mắt cô, không phải vì cơn đau đớn. Dưới ánh đèn đường mờ ảo, từng hạt mưa phìn dày đặc tuôn rơi. Khoảnh khắc đó, Diệp Phiên Nhiên không phân rõ được thứ rơi trên mặt cô là nước mưa hay nước mắt.

Ánh mặt trời chạng vạng tối xuyên qua cửa sổ hắt trên tấm trải bàn xanh điểm trắng. Hai người mãi đắm chìm trong dĩ vãng xa xăm, ánh mắt nhìn nhau nồng nàn say đắm. Trầm ngâm hồi lâu, Dương Tịch đưa tay phủ lên mu bàn tay cô đang đặt trên bàn, từ tốn rõ ràng nói: “Sao lại không nhớ chứ? Những chuyện trước kia, chẳng có chuyện nào là anh không nhớ cả.”

Bàn tay Diệp Phiên Nhiên đặt trong lòng bàn tay anh trong giây lát thì cô khẽ rút lại, nói: “Đưa ví tiền của anh cho em!”

“Làm gì?” Dương Tịch hỏi, thấy cô không đáp trả, anh thật thà lôi chiếc ví từ trong túi ra, đưa cho cô.

Diệp Phiên Nhiên mở chiếc ví ra, quả nhiên trông thấy bức ảnh đó, đằng sau viết “Dương Tịch và Diệp Phiên Nhiên, 1314”. Đó là bút tích của Dương Tịch nhưng đều đã mờ hồ nhìn chẳng rõ ràng nữa.

Cô lôi chiếc bút nước từ trong túi xách của mình, viết lại hàng chữ đó, từng đường từng nét viết lại rõ ràng, sau đó nhét bức ảnh trở lại ví. Ngẩng đầu, đối mặt trước đôi con người đen láy ngập tràn tình cảm, cô nói: “Đừng vứt bỏ nó nhé!”

Dương Tịch không nói lời nào, vẫn tiếp tục nắm chặt tay cô, anh nắm quá chặt đến mức cô có thể cảm nhận được cơn đau đốn khế khàng.

Sau bữa cơm tối, bọn họ ra bờ sông, tay trong tay chậm rãi cất bước đi dạo trên con đê dài thăm thẳm. Ánh đèn rực rỡ hai bên bờ sông, phản chiếu trên bề mặt nước đen nhánh sáng bóng như gương làm tôn thêm vầng trăng sáng vằng vặc trên bầu trời khuya. Vẻ đẹp âm thầm lặng lẽ này khiến người ta bất chợt có cảm giác mừng rỡ xuýt xoa trầm trồ: “Đêm nay là biết đêm nào, mà em mừng rỡ xiết bao gặp chàng!” ^[1]

[1] Lời thơ trong bài Thù mâu 1 (Quấn quýt 1) của Khổng Tử.

“Dương Tịch, đỡ em một tay!” Diệp Phiên Nhiên phá tan bầu không khí lặng lẽ. Dương Tịch vẫn lặng lẽ trầm ngâm suốt từ khi bước ra khỏi nhà hàng, nghe cô gọi, anh ôm lấy eo cô, cả người ngồi xuống bên bờ đê, đôi bàn chân chao đảo loạng choạng, anh nói: “Tình cảm này khiến anh sức nhớ đến câu thơ của Tô Đông Pha.”

“Nguyễn gắn bó bên nhau đất trời vĩnh cửu, gửi gắm nỗi nhung nhớ qua ánh trăng nghìn trùng xa cách.” Dương Tịch thấp giọng ngân nga.

Cô khẽ gọi anh: “Có phải anh có điều gì muốn nói với em không?” Cả buổi tối nay, dáng vẻ trầm ngâm khó hiểu, sự đấu tranh giằng xé cùng sự chần chừ lưỡng lự đều hiện ngay trên khuôn mặt anh.

Dương Tịch ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Phiên Phiên, em thực sự đã sẵn sàng chưa? Em muốn ở bên anh chứ?”

Diệp Phiên Nhiên nheo đôi mắt lộ dáng vẻ mơ màng.

“Trước khi từ Mỹ về, anh đã tự nhủ với chính mình.” Dương Tịch nghiêm túc nhìn cô chăm chú: “Người anh cần không chỉ đơn thuần là người yêu mà còn là người vợ có thể cùng anh chia sẻ đắng cay ngọt bùi, cùng kề vai sát cánh bên anh suốt cả cuộc đời, bất luận gặp phải trắc trở khó khăn gì thì người đó vẫn sẽ ở bên anh, mãi mãi không lùi bước. Bởi lẽ chúng ta đều chẳng còn trẻ trung nữa, còn có thể chịu đựng trắc trở bao nhiêu năm nữa đây? Anh không muốn phải chịu đựng sự xa cách biệt ly và đánh mất em thêm một lần nữa!”

Đáy mắt Diệp Phiên Nhiên chợt hấp háy vẻ xúc động cùng sự kinh ngạc. Lời nói đơn sơ mộc mạc của Dương Tịch hàm chứa nỗi đau đớn đến sâu sắc. Chia tay nhau bốn năm, những đau thương cùng dần vặt mà anh chịu đựng tuyệt nhiên không ít hơn cô là bao. Thứ anh cần không chỉ là lời thề non hẹn biển son sắt mà còn cả sự kiên định, vững chắc cùng lòng dũng cảm của cô.

“Phiên Phiên, em làm được chứ?” Dưới ánh trăng sáng trong như nước, anh khoác vai cô, ánh mắt khẩn khoản nhìn cô chăm chú.

Diệp Phiên Nhiên chìa ngón tay thon dài xoa vầng trán rộng, sống mũi cao cùng làn môi mềm mại của anh rồi dừng lại trước chiếc cằm vòng cung thanh thoát xinh xắn, đôi mắt cô và anh nhìn nhau, ánh mắt chứa chan vẻ cứng rắn mà dịu dàng.

“Cuộc sống có rất nhiều điều không như ý muốn, bao gồm cả những trắc trở và khó khăn mà chúng ta không thể nào lường trước được. Thế nhưng, nếu như em đã chọn anh, người em yêu là anh, thì em phải dũng cảm đối mặt với sự thật, không nề hà khó khăn, dù cho con đường dài phía trước với trăm ngàn gian khổ hiểm nguy em cũng nguyện nắm tay anh cùng nhau bước đi. Bởi lẽ cuộc sống không có anh, với em mà nói, chỉ là bãi đất sa mạc hoang vu.”

Dương Tịch trố mắt nhìn cô, hết như đang nhìn một người xa lạ. Thật khó mà tin được những lời lẽ này được thốt lên từ chính miệng cô. Anh hoàn toàn không quen biết Diệp Phiên Nhiên đang đứng trước mặt anh với cá tính chân thành, dũng cảm thẳng thắn nhưng lại càng thu hút anh, khiến anh xao lòng.

Bàn tay anh khẽ dùng sức, cô khẽ nghiêng người, làn môi anh khẽ chạm vào môi cô, nỗi xúc động cùng niềm mê muội, tất cả đều hóa thành những nỗi niềm yêu thương ngập tràn pha lẫn nỗi đau xót đến ngọt ngào.

Anh yêu cô, vốn dĩ không nên để cô gánh chịu nỗi khổ sở ảm ức.

Hạnh phúc đến rất nhanh, không thể tưởng tượng nổi, khiến Diệp Phiên Nhiên mãi một lúc sau vẫn chẳng tài nào tin được.

Bởi lẽ họ đã từng lạc mất nhau, càng quý trọng nhau, trân trọng nhau hơn nữa, dường như chính là để bù đắp lại khoảng thời gian bốn năm lãng phí. Họ ngày càng ngọt ngào ngày càng hòa hợp nhau hơn cả trước kia. Có đôi lúc, không cần nói gì, chỉ cần ánh mắt lướt qua, cũng đã đủ hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Chương 52

Những khi Dương Tịch không đi công tác, hàng ngày đều lái xe đưa đón Diệp Phiên Nhiên đi làm, cùng nhau ra ngoài dùng bữa tối. Nếu như có thời gian nhàn tản, Diệp Phiên Nhiên tranh thủ xuống bếp trở tài hầm canh. Ném thử gia vị món ăn, Dương Tịch phát hiện ra, khoảng thời gian bốn năm qua, Diệp Phiên Nhiên từ một cô gái chân yếu tay mềm, chẳng biết thế nào là dầu củi gạo muối, vậy mà giờ đây đã trưởng thành trở thành, một cô gái hiền thực có thể chường mặt ra ngoài phòng khách, lăn xả vào bếp. Anh rất vui khi thấy sự chững chạc của cô, nhưng cũng lấy làm tiếc rằng, sự chững chạc đó hoàn toàn không có phần tham dự của anh.

Dương Tịch không giỏi tài nghệ bếp núc nên chỉ phụ trách rửa bát và lau nhà. Hai người cùng nhau phân công công việc khá thú vị hài hòa. Sau bữa cơm tối là khoảng thời gian thoải mái ấm cúng nhất. Ti vi bật trong phòng khách, hai người ôm nhau ngồi trên ghế sofa, thì thoảng tán gẫu cùng nhau. Truyền hình phát sóng tiết mục nghệ thuật, phim truyền hình hay tin tức kinh tế tài chính thì cả hai đều chẳng so đo, chỉ lẳng lặng hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào bên nhau.

Diệp Phiên Nhiên cảm thấy, bọn họ không giống đôi tình nhân cữu biệt trùng phùng, trái lại hết như một đôi vợ chồng son ân ái, ẩn sâu trong những giây phút khoảnh khắc đời thường là một tình yêu chân thành. Khi cô nói điều này với Dương Tịch thì anh nheo mắt, ánh mắt dừng lại trên gương mặt cô, anh nói: “Chẳng lẽ em đang muốn ám hiệu với anh rằng phải mau chóng cầu hôn em ư?”

Diệp Phiên Nhiên gật gù, đùa nghịch ngón tay anh, nói hàm hồ: “Chung Ni nói với em rằng, ở Nam Kinh anh nói với nó là anh muốn làm anh rể của nó...”

“Phiên Phiên!” Bàn tay anh vòng quanh vòng eo cô, bất giác siết chặt hơn: “Anh đã nói rồi, đã nói từ rất lâu rồi, rằng vừa tốt nghiệp đại học xong chúng mình kết hôn! Khi đó, anh cứ ngỡ rằng kết cục của bọn mình chính là hôn nhân, tất cả những giấc mộng của anh, những kế hoạch đều chỉ xoay quanh chuyện này, anh đã coi em là người bạn đời của anh từ lâu. Chia tay em là một việc nằm ngoài dự tính của anh. Anh phần nộ tức giận, phiền muộn chán chường, một thời gian rất lâu vẫn không bước ra khỏi bóng tối, thậm chí còn đánh mất cả mục tiêu cuộc sống...”

“Đừng nói nữa!” Diệp Phiên Nhiên giơ tay, che miệng anh lại: “Đừng nhắc đến những chuyện không vui trước kia nữa. Thực ra, chia tay với bọn mình mà nói chưa chắc đã là chuyện không tốt. Nếu như năm đó chúng mình tiếp tục bên nhau, nói không chừng cả hai đều cảm thấy mệt mỏi, chán ghét nhau, ngày nào cũng cãi nhau, dù cho miễn cưỡng kết hôn thì giờ cũng đã trở thành đôi vợ chồng bất hạnh.”

“Nói thì vậy thôi, nhưng cảm giác đau đớn tan nát cõi lòng, anh không muốn gánh chịu thêm lần nữa!” Dương Tịch nhắc tay cô đặt

trên lồng ngực mình: “Nơi đây từng bị thủng một lỗ, em có biết hay không?”

Diệp Phiên Nhiên khẽ rùng mình trước ánh mắt đau đớn khổ sở của anh. Người đàn ông này, dành cho cô thứ tình cảm sâu nặng mà mãi tận hôm nay cô mới thực sự hiểu ra. Yêu càng sâu đậm thì nỗi đau khổ càng sâu sắc, bản thân cô chẳng hề quá đổi xinh xắn, cá tính không có gì nổi bật, chẳng hề có nhiều tài cán, cũng không phải xuất thân trong gia đình danh giá, vậy mà tình yêu anh dành cho cô sâu sắc và bền lâu đến vậy.

Những người quen biết Dương Tịch đều nói anh thông minh, thực ra trong chuyện tình cảm, anh chính là kẻ ngốc nghếch si tình.

“Xin lỗi anh!” Cô áp mặt vào lồng ngực anh, khẽ khàng khép hờ mắt, lắng nghe nhịp đập con tim anh qua lớp vải bông chiếc áo ngủ: “Thành thật xin lỗi anh, nếu như lúc đầu em đừng cảm, tự tin hơn một chút thì...”

Anh siết chặt vòng em cô, thỏa sức ngửi mùi hương thoang thoảng từ mái tóc cô, giọng nói vỡ vụn mơ hồ: “Phiên Phiên à, anh rất ích kỷ, anh mãi mãi không thể làm được như lời em nói thời trung học năm thứ ba, trông thấy em đem lòng yêu người khác anh cũng phải mỉm cười chúc phúc em và kèm theo câu nói “Mong rằng sau này em sẽ hạnh phúc”. Biết tin em có bạn trai, trong lòng anh mong mỏi rằng em không hạnh phúc, chí ít là không hạnh phúc như khoảng thời gian em ở bên anh. Anh chẳng cách gì nhẫn nhịn được chuyện em có người khác thay thế vị trí của anh trong lòng em...”

Cô choàng mở mắt, ngược mặt lên nhìn Dương Tịch, nói: “Em cũng không làm được! Ban đầu cứ ngỡ anh và Chung Ni ở bên nhau, em tưởng chừng như mình đau đớn đến mức không muốn

sống nữa, sợ trông thấy gương mặt vui cười hạnh phúc của cô ấy. Trong chuyện tình yêu, em cũng chẳng vĩ đại hơn anh là bao!”

“Vậy bọn mình quả là một đôi trời sinh!” Dương Tịch chợt cười nhả nhổ, cúi đầu trao cô nụ hôn, làn môi ấm áp nóng bỏng lướt qua bờ môi cô và gò má, chạy thẳng dài mãi tận vùng cổ trơn bóng láng mịn.

Diệp Phiên chẳng hề ngăn cản anh, để mặc ngón tay linh hoạt của anh tháo cởi khuy áo ngủ. Kể từ sau khi hai người hòa hợp với nhau, đêm nào anh cũng qua đêm tại đây, đầu kê má ấp, gấn bó keo sơn.

Anh tắt ti vi bằng chiếc điều khiển, ra hiệu cô ngồi lên đầu gối anh, đưa tay tháo gỡ ruy băng của cô, xoa tung mái tóc dài bóng mượt. Anh chụp lấy lọn tóc ẩm ướt của cô đưa lên trước mũi, nói: “Thơm quá!”

Cô vừa tắm xong, khắp người là hương thơm tươi mát, làn da sau khi tắm gội trở nên mềm mại láng mịn dưới ánh đèn, sáng bóng tựa trân châu. Bàn tay anh khẽ chạm vào cặp đùi sáng mịn như ngọc, hết đổi dịu dàng. Cô không cầm lòng khẽ rên xiết, luôn miệng gọi tên anh: “Dương Tịch...”

Anh khẽ đáp trả, thuận lợi tiến vào trong cơ thể cô. Cả căn phòng tĩnh lặng chỉ còn nghe thấy tiếng nói mê sảng của cô cùng hơi thở gấp gáp của anh. Hai người lăn từ sofa xuống nền rồi lại từ phòng khách sang phòng ngủ, quần quýt lấy nhau chẳng rời, dữ dội mãnh liệt, mãi tận khi anh dẫn dắt cô chạm đến đỉnh niềm hoan lạc.

Sau cao trào, cô gối người lên lồng ngực ướm đầm mồ hôi của anh, ánh mắt dịu dàng, vẻ mặt thẹn thùng: “Anh chẳng hề sử dụng biện pháp an toàn nào, ngộ nhỡ em có thai thì làm thế nào?”

“Dĩ nhiên là sẽ kết hôn!” Dương Tịch mỉm cười, ham muốn dục vọng vẫn chưa tắt trong mắt anh: “Hiện giờ ăn cơm trước kẻo chính là thời thượng!”

Cô khẽ sửng sốt, hồi sau mới thấp giọng hỏi: “Dương Tịch, mẹ anh vẫn phản đối bọn mình chứ?”

“Anh chưa nói với mẹ. Để lựa thời gian, anh sẽ mở lời với bố mẹ!”

Diệp Phiên Nhiên trở mình, quay lưng lại với anh, vùi mặt vào gối, không nói lời nào. Dương Tịch ngỡ rằng cô đã ngủ, anh ngồi dậy, kéo tấm chăn cẩn thận đắp cho cô.

Chìa tay toan tắt công tắc đèn thì người nằm cạnh chợt lên tiếng: “Lẽ Thanh minh em được nghỉ ba ngày, muốn về thành phố D, thăm bố mẹ anh!”

Bị động chờ đợi chi bằng chủ động tấn công. Bốn năm trước, cô hiểu rằng, tình yêu không chỉ là chuyện giữa hai người. Một bên là gia đình người thân, một bên là tình cảm. Dù rằng không nghĩ đến chuyện liệu mình có thể có được sự nhìn nhận từ phía phụ huynh hay không mà chỉ suy xét ở góc độ của Dương Tịch thì cô cũng vẫn muốn tìm đủ mọi cách xử lý tốt mối quan hệ của mình và bố mẹ anh. Cuộc hôn nhân không nhận được sự tán thành và lời chúc phúc từ trưởng bối thì dù có hạnh phúc đến đâu cũng vẫn có chỗ thiếu sót.

Dương Tịch gần như ngẩn người. Một lúc sau, anh ôm cô vào lồng ngực vững vàng rộng rãi, nói một từ: “Được!”

Diệp Phiên Nhiên yên lòng nhắm mắt, lắng nghe nhịp đập đều đặn con tim anh rồi nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào nhuộm bức tường trắng xóa thành một màu xanh nhạt.

Dương Tịch siết chặt vòng tay, Diệp Phiên Nhiên trong hơi thở đều đặn yên ả cùng anh chìm vào giấc ngủ. Trong đêm nay, con tim hai người kề sát bên nhau.

Phiên Phiên, em yên tâm đi, anh sẽ không để em chịu ấm ức đâu!

Đêm tối, cơn mưa phùn dầm dề dai dẳng, con phố ngay dưới tòa nhà công ty, tựa dòng nước lũ đen kìn kịt, ánh đèn xe lướt vút qua hết như bóng sáng lấp lánh trên mặt nước.

Một năm bốn mùa, thành phố S thực sự chẳng có bao nhiêu ngày trời không đổ mưa, nhất là vào mùa xuân từng cơn từng cơn mưa phùn bay phất phơ, mãi chẳng ngớt.

Nếu như là mọi khi thì Diệp Phiên Nhiên đã gối đầu trên cánh tay Dương Tịch, lắng nghe tiếng mưa rơi tí tách trong màn đêm rồi ngủ thiếp đi. Nhưng tối nay trong tay cô là một đồ án quan trọng, đối tác là khách hàng lớn của công ty Tam Mộc. Thời gian cấp bách, sáng sớm mai cần phải có ngay, cô đành thức thâu đêm suốt sáng, ở lại công ty tăng ca.

Cô gọi điện thoại cho Dương Tịch báo với anh rằng tối nay không thể ăn cơm cùng anh. Vừa đúng lúc anh cùng khách hàng xã giao bên ngoài. Trước khi gác máy anh còn dặn đi dặn lại cô phải ăn cơm tối.

Dương Tịch suy cho cùng vẫn rất hiểu cô. Hễ mỗi lần cô bận rộn thì quên ăn quên ngủ, xưa nay cô toàn quên cả chuyện ăn cơm. Mãi tận mười một giờ đêm, việc đại sự đã hoàn tất, cô đứng lên khỏi chiếc bàn máy tính, khẽ vận mình mới phát hiện ra đói rồi.

Giờ này, nhà hàng quán xá đều đã đóng cửa, bởi do trời mưa, những khu chợ đêm chuyên bán thịt dê xâu, món nướng cùng những thức ăn vặt đầy đủ sắc màu cũng đã dọn hàng. Diệp Phiên Nhiên tắt máy tính và đèn trong văn phòng, bước vào thang máy, bốn bức tường chói lọi sáng ngời, hệt như chiếc gương soi chiếu rọi dung nhan uể oải mệt mỏi của cô.

Phụ nữ không thể thức khuya, cô vốn gầy gò, lại thêm ngủ không đủ giấc trông càng trắng bệch hơn, tiêu tụy hốc hác.

Ra khỏi thang máy, Diệp Phiên Nhiên lôi điện thoại ra, không hề cuộc điện thoại của Dương Tịch. Cô đoán chừng anh đang cùng mọi người xã giao tiệc tùng khó mà thoát thân nổi. Tuy rằng anh không thích thứ ánh đèn rực rỡ về đêm xa hoa trụy lạc, những nơi ca hát nhảy múa nhưng có đôi khi, người sống trong chốn giang hồ, đành phải bất đắc dĩ thuận theo.

Đại sảnh tầng một vắng tanh, ngoài cô ra chẳng một bóng người.

Diệp Phiên Nhiên đứng trước cửa công ty, ngoài trời mưa không ngớt, rả rích kéo dài liên tục. Cơn gió lạnh lẽo về đêm xen

lấn cơn mưa phùn xộc thẳng vào mặt, lạnh buốt thấu xương, cô bất giác khẽ rùng mình.

Thình lình, cô nghe thấy tiếng còi xe vang lên, sau đó chiếc xe đỗ bên đường khẽ nhá đèn.

Ánh đèn xe sáng rực lóa mắt, thoáng chốc sưởi ấm con tim cô quạnh lạnh giá của cô, cũng thấp sáng đôi mắt cô.

Là Dương Tịch! Cô không thể kìm nén niềm vui mừng kinh ngạc, phóng thẳng xuống bậc thềm, lao mình trong cơn mưa. Dương Tịch đã mở cửa xe, căng dù, bước nhanh đến từ bên kia đường, dáng người cao lớn, vạt áo gió màu xám khẽ tung bay phấp phới trong làn gió.

Cô nép mình vào chiếc dù, ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Anh đến lúc nào vậy? Sao không gọi điện thoại cho em?”

“Anh cũng vừa mới đến, đỗ xe ngay dưới công ty em, trông thấy đèn trong văn phòng em tắt ngúm, anh biết em đã xong việc!” Anh giơ bàn tay kia ôm lấy bờ vai cô, khẽ dịch sát chiếc dù về phía cô.

Ngồi vào trong xe, Dương Tịch không vội khởi động máy, mà hỏi cô: “Em ăn gì chưa?”

“Chưa!” Diệp Phiên Nhiên le lưỡi: “Em quên mất!”

“Anh biết ngay mà!” Anh lắc đầu trong vô vọng, chuyển sang cho cô hộp cơm giữ nhiệt: “Anh cố tình mua bỏ hộp mang đến cho

em đây, món cơm niêu thịt bò xào hành mà em thích, vẫn chưa nguội, em ăn đi cho nóng!”

Diệp Phiên Nhiên mở nắp hộp, bỗng chốc mùi thức ăn bốc lên nghi ngút trong không gian nhỏ hẹp. Gạo trắng tinh thơm, thịt bò đỏ hồng, hành lá xanh mướt, khiến cô thèm thuồng chực rửa nước dãi. Cô đánh chén sạch sẽ no nê, cả hộp cơm đầy ắp thoáng chốc chui lọt vào bụng cô.

Đợi cô ăn xong Dương Tịch mới khởi động xe, anh nói: “Ngày mai anh đi công tác, đi Thượng Hải!”

“Ồ!” Diệp Phiên Nhiên thốt lên một từ rồi nhú mày không nói năng gì. Vừa rồi tâm tình vui vẻ thoải mái, vậy mà bỗng chốc ỉu rĩ chán chường.

Anh nhận ra vẻ phiến muộn ở cô, mỉm cười hỏi: “Sao thế, không đành lòng xa anh à?”

“Vâng, không có anh ở bên, em cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo, không quen chút nào!” Lời vừa rời khỏi miệng, Diệp Phiên Nhiên hận một nỗi cắn ngay vào lưỡi mình, sao có thể thất thố như thế chứ, mà là phụ nữ kiên cường tự lập thời hiện đại cơ mà!

“Chỉ hai tuần thôi, anh sẽ về ngay!” Nụ cười ngượng trên môi anh ngưng đọng lại, nói giọng nghiêm túc: “Những ngày không có anh bên cạnh, em phải ăn ngủ đúng giờ giấc, không được thức khuya, càng không được để bụng đói...”

“Em biết rồi!” Cô bĩu môi, hét lên với anh: “Đồng chí Dương Tịch à, anh đông dài dài dằng còn hơn cả Đường Tăng trong phim *Đại thoại Tây du* nữa!”

[1] Còn gọi là Tân Tây du ký.

Một tay anh nắm lấy vô lăng, một tay nhéo mặt cô, nói: “Em phải ăn nhiều chút, khuôn mặt tròn trĩnh một chút, sẽ xinh hơn!”

Diệp Phiên Nhiên phản kháng nói: “Ờ, hóa ra anh luôn chê em gầy, chê em xấu!”

Anh âu yếm hất nhẹ mái tóc mai của cô, thầm than thở trong lòng: “Ngốc ă, anh mong em tỉnh dưỡng tinh thần đầy đủ, đến lúc đó làm cô dâu rực rỡ rạng ngời!”

Về đến nhà, hai người cùng nằm trên giường như mọi khi, ôm nhau tán gẫu trò chuyện phiếm. Chiếc máy đĩa CD phát ra thứ nhạc mềm mại du dương. Tiếng mưa rả rích tí tách trong đêm ngoài cửa sổ, mát lạnh lòng người, không khí trong phòng yên tĩnh lặng lẽ, ấm cúng thoải mái.

“Lần này đi Thượng Hải, em muốn anh mang quà gì về?” Dương Tịch nắm chặt lấy tay cô.

“Thôi khỏi, anh chỉ cần bình an trở về là được rồi!” Cô thấp giọng nói: “Em cảnh cáo anh, không được thiếu một sợi tóc, khi nào về em sẽ nghiệm thu đấy!”

Anh bất giác bật cười, quay người lại, cúi mặt nhìn cô, nói: “Yên tâm đi, anh bảo đảm vật dụng trên người anh, chỉ có nhiều lên chứ không ít đi!”

Nụ cười rộng mở trên khóe môi Diệp Phiên Nhiên, nhẹ nhàng nhắm mắt, để mặc làn môi ẩm ướt của anh lặn xuống.

“Ngủ ngoan nhé, mai còn phải dậy sớm nữa!” Anh nói, hết tiếng thở dài.

Chương 53

Sáng sớm tinh mơ, Diệp Phiên Nhiên choàng tỉnh giấc mộng, dựa lưng ra sau theo thói quen, phát hiện ra bên gối trống trải không còn lồng ngực ấm áp quen thuộc cô hằng mong chờ nữa.

Dương Tịch đi Thượng Hải công tác, hôm nay đã là ngày thứ ba. Tuy rằng tối nào hai người cũng gọi điện thoại cho nhau nhưng cô vẫn thường hay hoảng hốt khi nghe tiếng chuông cửa, ngỡ rằng anh trở về.

“Kìa người hái sẵn hái đây, xa nhau một buổi ba rằm tưởng như. Cỏ tiên người hái tương tư, một ngày không gặp tưởng như bà mùa.” ^[1]

[1] Lời thơ trong bài Thái cát (Hái sẵn đây) của Khổng Tử.

Không thể ngủ nướng thêm nữa, hôm nay không có xe riêng đi nhờ, phải đón xe buýt. Cô dụi đôi mắt ngủ lèm nhèm, bước xuống giường, ăn mặc chỉnh tề bước ra cửa ăn bát sủi cảo ở quán đầu đường ngoài ngõ, rồi vội vàng hấp tấp chạy ra bến xe buýt.

Họp xong, cô đi cùng chủ nhiệm Triệu Khang ra ngoài gặp khách hàng mãi gần trưa mới quay về văn phòng công ty, chưa kịp

uống ngụm nước thì Mạc Kỳ đơn đả nói: “Có một người phụ nữ ngồi trong phòng khách, xưng rõ danh tính muốn gặp cậu, đã chờ cậu nửa tiếng đồng hồ rồi!”

“Ai thế?” Diệp Phiên Nhiên nhấc tách trà trên bàn, hỏi: “Tên là gì, bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hình như khoảng hơn năm mươi tuổi, bà ấy bảo là họ Phùng, vóc dáng rất cao, ăn mặc giản dị nhưng trông rất có phong cách!”

Bàn tay cầm tách trà của Diệp Phiên Nhiên dừng trong không trung, con tim chộp đập mãnh liệt trong lồng ngực.

Vốn dĩ cô định đợi đến Thanh minh về thành phố D thăm mẹ Dương Tịch, vậy mà đối phương đã chủ động tìm đến rồi!

“Diệp Phiên Nhiên, cậu gặp hay không gặp?” Mạc Kỳ nắm bắt được tia hoảng loạn rồi bởi trong con mắt cô, phỏng đoán thân phận vị khách này nhất định là không đơn giản.

Diệp Phiên Nhiên đưa tách trà lên môi, hớp một ngụm, rồi nói: “Đương nhiên là phải gặp rồi!”

Giọng nói điềm tĩnh vững vàng, sắc mặt dần căng thẳng.

Không đụng chuyện chẳng việc gì phải tìm đến, dụng ý đến đây của Phùng Diệu Hoa nhất định là vì chuyện cô và Dương Tịch tái hợp.

Diệp Phiên Nhiên bước vào phòng khách, Phùng Diệu Hoa ngồi trên sofa cúi đầu xem báo, nghe thấy tiếng bước chân, bà ngẩng

đầu lên nhìn.

Cuối cùng đôi ta cũng gặp lại nhau. Bà chẳng hề thay đổi nhiều, chỉ lấm tấm vài sợi tóc bạc bên mang tai. Khóe mắt xuất hiện thêm nhiều vết chân chim, ánh mắt vẫn sắc nhọn như ngày nào, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Cô ngồi đối diện với Phùng Diệu Hoa, khẽ gật đầu nói: “Bác gái, thật ngại quá, để bác chờ lâu. Bác uống gì ạ?”

“Cho ta một tách trà Đinh!” Phùng Diệu Hoa nói ngắn gọn, đặt tờ báo trong tay xuống.

Diệp Phiên Nhiên ngoài mặt khẽ nhoẻn cười nhưng trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm không yên. Cô cúi đầu pha trà nhằm giải tỏa sự căng thẳng.

Từ khi cô bước vào, Phùng Diệu Hoa vẫn luôn dõi mắt quan sát cô. Diện mạo phong cách của Diệp Phiên Nhiên trong ấn tượng của bà đã khác biệt rất nhiều. Bộ trang phục công sở sẫm màu, mái tóc dài suôn thẳng được cột gọn gàng phía sau, gương mặt trang điểm nhẹ, vẻ mặt đứng đắn đúng mực, vừa không hung hăng hùng hổ vừa chẳng còn đáng vẻ nhát gan sợ hãi như mấy năm trước nữa, trông cô vẫn chẳng xinh xắn mỹ miều, vóc dáng vẫn nhỏ nhắn nhưng trong dáng vẻ thanh cao điềm tĩnh toát lên chút gì đó dịu dàng khiến người ta khó mà cưỡng lại được.

Trước khi Dương Tịch đi Thượng Hải công tác có gọi điện thoại báo với bà rằng anh đã hòa hợp trở lại cùng Diệp Phiên Nhiên. Anh dứt khoát thẳng thừng đáp trả bà một câu: “Mẹ, con cũng chẳng nói rõ được Diệp Phiên Nhiên tốt ở điểm nào nhưng có

một điều chính là không ai có thể thay thế được. Cả cuộc đời này, con đã chọn cô ấy rồi!”

Khá khen cho cái thứ chẳng thể nào thay thế được! Phùng Diệu Hoa cười lạnh trong lòng, chia tay nhau bốn năm, một vòng trái đất rồi cuộc nó vẫn có bản lĩnh quay lại với cô ta.

Diệp Phiên Nhiên bưng chén trà đặt trước mặt Phùng Diệu Hoa. Bà liếc mắt nhìn, ngẩng đầu, trố đôi mắt sắc nhọn nhìn đối phương: “Cô và Dương Tịch, lại ở bên nhau rồi à?”

“Vâng ạ!” Diệp Phiên Nhiên nhìn thẳng vào mắt bà: “Không biết bác gái có ý kiến gì không ạ?”

“Dương Tịch có bao giờ chịu nghe ý kiến của ta chứ?” Phùng Diệu Hoa cười gượng, nói thẳng không quanh co: “Tiểu Diệp, ta vẫn không hài lòng với cô. Thực lòng mà nói, cô không phải là nàng dâu lý tưởng trong lòng ta!”

“Con biết!” Diệp Phiên Nhiên nói: “Thật ra, Dương Tịch cũng biết điều này nên mới chần chừ lần nữa không nói với bác!”

“Nó đã nói trong điện thoại với ta cả rồi!” Phùng Diệu Hoa dừng lại, nhìn cô, đắn đo trước những lời sắp nói ra: “Dương Tịch sau khi chia tay với cô, đã có bạn gái, cô biết chuyện này chứ?”

Diệp Phiên Nhiên có phần kinh ngạc, Dương Tịch chưa hề nhắc đến chuyện này với cô nhưng cô rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nói: “Con không biết nhưng điều đó cũng dễ tưởng tượng được. Dương Tịch là chàng trai xuất sắc ưu tú, nếu từ đầu đến cuối chỉ có mỗi mình con là bạn gái, nếu như trong suốt bốn năm chúng con

chia tay, cuộc sống tình cảm của anh ấy chỉ là khoảng trống lặng lẽ thì con cũng cảm thấy thiệt thòi thay cho anh ấy!”

Phùng Diệu Hoa có phần kinh ngạc trước biểu hiện của Diệp Phiên Nhiên, bà vốn ngỡ rằng chiêu vừa rồi của mình vừa tàn nhẫn lại vừa chuẩn xác đủ để đâm trúng vào nhược điểm của cô. Xem ra bà đã đánh giá thấp bụng dạ và suy nghĩ của Diệp Phiên Nhiên.

“Người con gái đó là bạn học đại học của nó, người Nam Kinh, rất xinh xắn, hoàn cảnh gia đình khá giả, rất có phong cách, tính tình thoải mái hào phóng, Hai người chia tay nhau thì cô bé đã bắt đầu theo đuổi Dương Tịch. Khoảng thời gian đó tinh thần Dương Tịch sa sút, về đến nhà chẳng thèm ngó ngang đến ai, bỏ về phòng ngồi ngẩn ngơ, ta gần như không trông thấy nó cười. Mùa hè năm đó, cô bé lặn lội từ Nam Kinh đến nhà tìm nó. Dương Tịch nể tình bạn học, dẫn cô bé du ngoạn khắp nơi, nhưng ta và bố nó đều nhận ra rằng tâm hồn nó treo ngược trên cành cây. Sau khi khai giảng, cả hai đều quay về Nam Kinh, không lâu sau thì Dương Tịch gọi điện thoại cho ta nói rằng nó quyết định hẹn hò qua lại cùng cô bé. Cô bé rất ngoan ngoãn, rất biết cách nói ngọt, tìm đủ mọi cách lấy lòng ta và bố Dương Tịch, thường xuyên gọi điện thoại đường dài đến hỏi thăm ta, biết bố Dương Tịch bị bệnh cao huyết áp, còn ta thì tăng cholesterol trong máu, thường xuyên gửi cho bọn ta một số thuốc đặc trị mà ở địa phương không mua được. Nói thực lòng, cả ta và bố Dương Tịch đều rất hài lòng về cô bé đó, cứ ngỡ rằng nó sẽ là nàng dâu tương lai của bọn ta. Nào ngờ, đêm trước ngày thi tốt nghiệp đại học, Dương Tịch chia tay với cô bé, một mình lặng lẽ làm thủ tục sang Mỹ học thạc sĩ... Có đôi lúc, ta không hiểu nổi con trai ta suy nghĩ điều gì, vứt bỏ một người con gái tốt như vậy. Mỗi lần ta nói chuyện này với nó, nó đều bảo ta là phong kiến gia trưởng, không hiểu gì về tình cảm. Tình cảm quan trọng đến thế sao? Huống hồ, lúc hai người ở bên nhau, mới bao nhiêu tuổi đầu

chứ? Thứ tình cảm này, vốn dĩ chính là trò chơi gia đình của trẻ con, chẳng hề trưởng thành chút nào!”

Diệp Phiên Nhiên hết sức nhẫn nại lắng nghe lời tường thuật dông dài của Phùng Diệu Hoa, từ đầu đến cuối cô không hề cắt ngang lời bà. Bản thân cô cũng rất tò mò, muốn biết cuộc sống bốn năm qua của Dương Tịch. Ở trước mặt cô, anh vẫn kín tiếng như bưng, chẳng bao giờ đề cập đến.

Không, anh cũng từng tiết lộ với cô. Tối đó, đứng dưới nhà cô, anh nói: “Những năm sau khi chia tay với em, anh cũng thử quên em, đón nhận tình cảm của người khác. Nhưng mà... hiện giờ, câu trả lời của anh vẫn là, Phiên Phiên, anh không thể nào hết yêu em!”

Thứ tình cảm dịu dàng cùng nỗi khổ sở chua xót bỗng chốc xao động trong lồng ngực cô. Cô chẳng những không oán hận, không để tâm với quá khứ của Dương Tịch mà trái lại luôn ôm trong lòng sự biết ơn cùng lòng cảm kích. Đồng thời, từ những lời lẽ này của bà, cô cũng nhận thấy rất rõ ngoài những biểu hiện hà khắc mạnh mẽ thì Phùng Diệu Hoa cũng chỉ là người mẹ bình thường chẳng khác gì so với những bậc phụ huynh yêu thương con cái khác.

“Thưa bác gái, con rất cảm kích những gì bác nói với con!” Diệp Phiên Nhiên bình thản nói: “Con thừa nhận rằng, trước kia con không tốt, quá nhạy cảm, quá gay gắt, chỉ biết nghĩ cho cảm nhận của mình, lòng tự trọng quá cao, thực ra đó chính là biểu hiện của việc thiếu tự tin. Bác không thích cháu cũng chính là nguyên nhân này. Ý của bác là muốn tốt cho Dương Tịch, ai mà không mong muốn con của mình hạnh phúc chứ? So ra thì, nếu đổi lại là bố mẹ con thì họ cũng có suy nghĩ giống như bác thôi!”

Phùng Diệu Hoa nhìn ánh mắt cô, có chút đổi khác. Những lời cô vừa nói đến cả Dương Tịch cũng chưa bao giờ nói. Anh chưa bao giờ đứng ở góc độ người làm cha mẹ để nhìn nhận việc này, mà chỉ một mực trách cứ bố mẹ nhúng tay can thiệp vào chuyện tình yêu của mình.

Thấy bà không nói gì, Diệp Phiên Nhiên nói tiếp: “Khi đó, con thực sự còn quá trẻ không hiểu chuyện, coi trọng thể diện quá mức. Trước khi đến nhà ra mắt bác, con cảm thấy mình không xứng với Dương Tịch, cũng không xứng với gia đình bác nên trong lòng con đã ngập tràn niềm hiềm khích cùng sự phồng bị. Con thực sự vốn chẳng hề nghĩ đến chuyện sẽ là vợ của Dương Tịch, con không dám khẳng định cuộc sống tương lai như thế nào, ai sẽ là người cùng con nắm tay nhau đi hết cuộc đời còn lại. Khi đó, con chưa chuẩn bị tâm lý cũng không có đủ sự tự tin và dũng cảm, chỉ sợ rằng mình sẽ phụ lòng Dương Tịch, khiến anh ấy không vui nên con mới miễn cưỡng bằng lòng cùng anh ấy đến gặp hai bác và sự phản đối của bác vừa đúng lúc là cái cớ để con đánh đường lùi... Trong tình hình đó, chia tay là chuyện sớm muộn, vấn đề là ở con và Dương Tịch, hoàn toàn không liên quan gì đến bác. Con không hề trách bác, thực sự chưa bao giờ oán hận bác cả... Sau khi chia tay với Dương Tịch, con mới hiểu rõ rằng anh ấy quan trọng với con biết nhường nào, con yêu anh ấy biết bao. Trên thế gian này, có những thứ, những người thực sự chỉ sau khi mất đi mới hiểu được sự trân trọng.”

Phùng Diệu Hoa nói giọng lạnh lùng: “Cô nhầm rồi, ta đến đây hoàn toàn không phải yêu cầu cô tha thứ. Về chuyện hôn sự của cả hai người, ta vẫn giữ vững ý định của mình.”

“Con hiểu!” Diệp Phiên Nhiên nói: “Nhưng con và Dương Tịch sẽ không bao giờ chia tay nữa. Bởi vì con và anh ấy đều đã xác

định, cuộc sống tương lai trước mắt phải đi cùng nhau.” Cô nói chuyện vẫn rất khách sáo, lễ phép khiêm nhường nhưng hoàn toàn không có nghĩa là cô yếu đuối nhún nhường, sợ hãi thỏa hiệp. Ở trước mặt mẹ Dương Tịch, cô phải thể hiện rõ thái độ kiên định cùng sự lễ phép lịch thiệp đúng mực.

Mẹ Dương Tịch nheo mắt, ánh mắt suy xét nghiền ngẫm, dường như cô đã từng trông thấy đôi mắt này, giống hệt với đôi mắt của Dương Tịch. Dù gì hai người cũng là mẹ con, một giọt máu đào hơn ao nước lã. Cô sao có thể vì chuyện hôn nhân mà khiến mẹ con họ xa cách lạnh lùng, thậm chí là trở mặt thành kẻ hận thù?

“Dương Tịch tuy không nói gì trước mặt con, nhưng con hiểu rằng anh ấy rất tôn trọng và yêu thương bác. Thực ra, trong xã hội hiện đại, bố mẹ không thể can dự vào chuyện hôn nhân của con cái, lại nói luật hôn nhân có quy định hôn nhân yêu đương tự do, có nghĩa là con và Dương Tịch nếu muốn kết hôn, chỉ cần bằng lòng thì ngay ngày mai có thể đi lãnh giấy chứng nhận, tiền trăm hậu tấu, gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, bác làm cha mẹ cũng chẳng còn cách nào khác. Nhưng con và Dương Tịch đều không làm vậy, bởi vì chúng con tôn trọng bác, mong rằng sẽ nhận được sự chấp thuận và trên hết là lời chúc phúc của bố mẹ. Dù gì bác cũng là mẹ của Dương Tịch, là người đã sinh thành và nuôi dưỡng anh ấy. Nếu như bác vì chuyện này mà tức giận, Dương Tịch cũng sẽ không vui. Anh ấy không vui thì cháu sẽ rất đau lòng. Tuy rằng lập trường giữa cháu và bác không giống nhau nhưng chúng ta đều có một điểm chung, đó là đều yêu Dương Tịch, đều mong rằng anh ấy hạnh phúc!”

Câu nói cuối cùng của Diệp Phiên Nhiên khiến Phùng Diệu Hoa xiêu lòng, lần đầu tiên bà cảm thấy người con gái trước mặt

mình thực sự thấu tình đạt lý, không giống với cá tính trẻ con như trong suy nghĩ của bà, làm trò cười trong mắt người khác. Dương Tịch si mê cô ta, chia tay rồi mà vẫn nhung nhớ mãi chẳng quên, ắt hẳn ở cô ta vẫn còn có điểm đáng khen.

Phùng Diệu Hoa trầm ngâm hồi lâu, rồi bà đứng phắt dậy, nói: “Ta đến tỉnh thành tham gia một số hoạt động công tác hội toàn tỉnh, ngày mai sẽ về. Chuyện ta đến tìm cô, mong rằng cô đừng nói gì với Dương Tịch!”

“Bác yên tâm, con sẽ không nói với anh ấy!” Diệp Phiên Nhiên đứng dậy theo tiễn Phùng Diệu Hoa ra khỏi phòng họp, cùng bà đứng chờ thang máy. Đặt chân vào thang máy, cô khẽ nói: “Lễ Thanh minh, con và Dương Tịch sẽ về thăm hai bác!”

Phùng Diệu Hoa rõ ràng sửng sốt, chưa kịp phát biểu ý kiến thì cửa thang máy trước mặt đã từ từ đóng lại.

Trước mặt bà là nét mặt Diệp Phiên Nhiên lần cuối, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt trong suốt, lẫn trong dáng vẻ điềm đạm thản nhiên là sự tự tin vững vàng.

Người con gái này vốn ngoài mềm yếu trong cứng cỏi, trông bề ngoài nhỏ nhắn yếu ớt nhưng thực ra bên trong che đậy sức chịu đựng dẻo dai bất khuất cùng sự bướng bỉnh quật cường.

Chương 54

Dương Tịch quay về thành phố S là vào chiều thứ Năm. Khi đó, Diệp Phiên Nhiên đang tham dự cuộc họp tại công ty, trước khi tan

sở cô nhận được điện thoại của anh hẹn gặp nhau tại nhà hàng hai người thường lui đến. Diệp Phiên Nhiên gần như suýt nhảy cẫng lên mừng rỡ, tiểu biệt trùng phùng quả là một loại cảm giác hạnh phúc.

Cô đẩy cánh cửa nhà hàng, rất nhanh tìm thấy Dương Tịch, anh ngồi vị trí cạnh cửa sổ, âu phục đơn sơ màu be phối cùng áo sơ mi đen tuyền, sắc mặt hồng hào, gương mặt sáng sủa phơi phới. Anh trông thấy cô qua mấy chiếc bàn, vẫy tay ra hiệu với cô.

Diệp Phiên Nhiên bước đến, ngồi trước mặt anh, ngắm nhìn anh chăm chú rồi nói: “Khí sắc hồng hào thế kia, mấy ngày ở Thượng Hải chắc là dễ chịu lắm nhỉ?”

“Cũng tạm, trừ chuyện nhớ em!” Anh khẽ mỉm cười, nhắc lấy thực đơn trên bàn: “Muốn ăn gì nào?”

“Gần đây em không hứng ăn uống, muốn ăn món gì khẩu vị nặng chút, tốt nhất là cay cay một chút...” Diệp Phiên Nhiên giật lấy tờ thực đơn: “Hôm nay để em quyết định!”

“Không thành vấn đề, đúng lúc anh chán những món khẩu vị thanh đạm.” Dương Tịch đáp, ánh mắt sắc nhọn của anh hết như những tia ra đa liếc nhìn quanh người cô một lượt, không rõ có phải ảo giác, anh cảm thấy hình như cô gầy đi đôi chút, sắc mặt trắng tái, nhợt nhạt ảm đạm.

“Liệu có phải em không ăn uống đầy đủ không?” Vẻ mặt anh nghiêm túc, hai hàng lông mày đen rậm chau lại: “Hay là em lại thức suốt đêm nữa rồi?”

“Đâu có!” Cô ngược mắt lên khỏi tờ thực đơn: “Hay buồn ngủ thì có, cả ngày từ sáng đến tối bộ dạng lơ đãng oải, mệt mỏi rồi, vừa rồi vào hộp còn suýt ngủ gật nữa!”

Anh nói: “Xem ra, bệnh cảm của em vẫn chưa khỏi hẳn!”

“Ờ!” Diệp Phiên Nhiên chuyển tờ thực đơn sang cho anh: “Hay là anh chọn đi!” Thực ra cô muốn mượn cớ chọn thức ăn để bịt miệng ai đó, đỡ phải nghe thấy những lời cảm ràm.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, khói bốc nghi ngút, cô vừa toan cầm đũa lên thì Dương Tịch nói: “Gần đây anh học được phép thuật nho nhỏ, rất thần kỳ, có muốn xem không?”

Từ khi ảo thuật gia Lưu Khiêm người Đài Loan nổi danh trên CCTV, Đại Giang Nam Bắc nhanh chóng dấy lên trào lưu ảo thuật sôi nổi, biết vài chiêu ảo thuật trở thành một thời thượng. Diệp Phiên Nhiên ra ý phản đối: “Chẳng phải chỉ là trò đoán lá bài thôi sao, em cũng biết làm, em hay biểu diễn cho các bạn đồng nghiệp xem!”

Dương Tịch gọi bồi bàn mang đến quả trứng luộc lá chè: “Em có thể úm ba la cho quả trứng đứng yên trên bàn không?”

Diệp Phiên Nhiên lắc đầu: “Quả trứng một đầu to một đầu bé, khả năng chịu lực không đều, bề mặt quá trơn láng, không thể nào đứng yên được, lúc nhỏ em đã thử rồi.”

Dương Tịch nhìn cô chớp chớp mắt: “Vậy thì em nhìn kỹ nhé! Anh đặt quả trứng trong tay lên bàn, không cần chỉnh góc độ nó cũng lập tức đứng yên tại chỗ!”

“Không thể nào!” Diệp Phiên Nhiên kêu lên: “Điều này thật phi khoa học.”

“Bởi thế nên mới gọi là ảo thuật!” Dương Tịch lộ vẻ mặt đặc ý, con người khế hấp háy lóe sáng, từng đường nét sắc sảo góc cạnh trên gương mặt khô ngô tuần tú của anh trong sáng hết như đứa trẻ, mang theo chút vẻ tự tin thoải mái. Cô ngơ ngẩn ngăm nhìn, dáng vẻ bướng bỉnh ngạo mạn thời trai trẻ của Dương Tịch đã trở về!

Trông thấy dáng vẻ cô ngẩn ngơ, hồi lâu chẳng nói gì, Dương Tịch vẫy vẫy tay trước mặt cô: “Này, Phiên Phiên...”

Diệp Phiên Nhiên lúc này mới hoàn hồn, cười tùm tùm nói: “Ảo thuật mà, đều dựa vào sự xao nhãng lơ là của đôi mắt, đều là trò chơi lừa bịp, nhất định là anh đã giở trò gì rồi!”

Cô chìa tay, nhắc lấy quả trứng, liền phát hiện nơi đó có vật gì kỳ lạ: “Thì ra anh giấu đồ dưới mặt bàn!” Dương Tịch không nói gì, chỉ nhẹ răng nhoẻn nụ cười rạng rỡ, phảng phất anh đang trở về thời thanh xuân son trẻ.

Diệp Phiên Nhiên vén khăn trải bàn lên, là một chiếc nhẫn bạch kim, trên mặt đính hạt kim cương nho nhỏ, lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn vàng nhạt, rực rỡ lóa mắt.

Nụ cười trên bờ môi cô ngưng lại, đưa mắt nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, hồi lâu không nói gì.

“Phiên Phiên!” Anh gọi cô, nụ cười tắt vụt, ánh mắt trở nên đen tối sâu thẳm: “Làm vợ anh nhé, được không em?”

Con tim Diệp Phiên Nhiên khẽ nhói đau, ngẩng đầu nhìn anh, chàng trai từ năm mười sáu tuổi đã bắt đầu đem lòng yêu cô, mặc cho vật đổi sao dời, sự đời đổi thay thì anh vẫn giữ vững tình cảm mặn nồng sâu thẳm với cô trước sau như một, người đàn ông chung thủy son sắt đó đang ngồi ngay trước mặt cô, chờ đợi câu trả lời của cô. Anh đem cả hạnh phúc cùng tương lai của mình gửi gắm vào bàn tay cô.

Ngập ngừng hồi lâu cuối cùng cô mới mở miệng nói: “Nếu bố mẹ anh vẫn tiếp tục phản đối thì anh còn muốn cưới em nữa không?”

“Dĩ nhiên là cưới chứ!” Dương Tịch đáp giọng dõ dàng kiên quyết, nhắc chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út bên tay phải của cô: “Cả cuộc đời này, anh chỉ yêu em, chỉ cần em thôi!”

Diệp Phiên Nhiên không hề nói với Dương Tịch về chuyện mấy ngày trước cô gặp mặt mẹ anh. Cô là người biết giữ lời hứa và Dương Tịch cũng vậy. Trước đây từ rất lâu cô đã biết rằng người đàn ông này “nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy”. Anh xưa nay không dễ dàng hứa hẹn điều gì, nhưng một khi đã thề thốt thì nhất định sẽ cố gắng hết sức để thực hiện, dù rằng điều đó làm phật lòng cha mẹ, đón nhận mọi áp lực từ dư luận.

Bắt đầu từ thời trung học đến tình yêu xa cách ba năm thời đại học cùng bốn năm xa cách nhưng nhớ... Ai nói tình yêu thời tuổi trẻ ngây dại, non nớt, mong manh dễ vỡ, chỉ là cánh hoa quỳnh sớm nở tối tàn? Tình yêu của bọn họ, trưởng thành theo từng năm tháng, lý trí chín chắn trưởng thành trở nên càng bền vững, càng kiên định theo năm tháng.

Trước kia cô sợ hãi nhút nhát, chùn chân lùi bước, không chịu hy sinh chính là vì trong lòng cô thiếu cảm giác an toàn với mối tình này, cũng chỉ vì muốn bảo vệ bản thân không bị tổn thương. Hiện giờ, cô không còn sợ hãi nữa, cô muốn anh cùng cô đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đối mặt, dũng cảm giữ gìn tình yêu của họ, xoay chuyển ý định của người nhà bằng tình cảm chân thành của hai người. Dù cho có phải chịu chút thiệt thòi ảm ức thì cô vẫn thản nhiên như không. Dù rằng gặp phải sự ghẻ lạnh thì cô cũng cam tâm tình nguyện chịu đựng.

Diệp Phiên Nhiên xoa chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay thon dài, gò má ửng đỏ, cụp mắt thì thầm: “Dương Tịch, em nguyện làm vợ anh!”

Anh nắm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của cô, đặt lên bờ môi, khẽ khàng đặt lên đó nụ hôn, rồi bỏ xuống. Hai người bắt đầu dùng bữa, điện thoại Dương Tịch chợt vang lên, anh liếc nhìn số, mỉm cười nhận cuộc gọi: “A lô, Trần Thần...”

Đầu dây bên kia, Trần Thần phấn khởi nói: “Nghe nói cậu và Tiểu Diệp Tử hòa hợp rồi, chúc mừng nhé!”

“Cậu hình như còn vui hơn cả tớ nữa. Nhưng mà chớ mừng vội, cửa ải bố mẹ tớ vẫn chưa qua được!”

“Hay là để người anh em này chỉ cậu một chiêu?” Trần Thần nói giọng bí hiểm: “Tớ dùng duy nhất chiêu này mà cuốn gọn vợ vào tay mình đấy. Lúc đầu bố mẹ cô ấy đều phản đối bọn tớ ở bên nhau, nói là tuổi cô ấy còn nhỏ, trong sáng không hiểu chuyện còn tớ thì quá phong lưu phong độ, cũng phải, ai bảo bọn mình đẹp trai làm gì? Khôi ngô tuấn tú, ngọc thụ lâm phong...”

Dương Tịch ngắt ngang lời khoác lác mè khen mè dài đuôi của hắn: “Nói nghe xem nào, tuyệt chiêu gì?”

“Bố cậu năm ngoái nghỉ hưu lui về tiền tuyến thứ hai, nhàn nhã ở nhà cả ngày trồng cây cỏ, đọc sách xem báo, vô vị biết bao, sinh đứa cháu đích tôn cho ông bà ấm lòng, bảo đảm sẽ chẳng còn muốn chia rẽ đôi uyên ương nữa đâu!”

“Đây mà gọi là tuyệt chiêu cái gì, đơn thuần chính là hư chiêu!”
Dương Tịch mắng.

Trần Thân mỉm cười dương dương tự đắc: “Không cần biết tuyệt chiêu hay hư chiêu, có thể lấy được vợ thì đó là chiêu hay!”

“Được rồi, để tớ thử xem sao!”

Dương Tịch mỉm cười đóng nắp điện thoại, quay sang nhìn Diệp Phiên Nhiên, nhắc lấy quả trứng gà luộc đưa cho cô: “Em phải ăn nhiều trứng gà chút, bổ sung chất dinh dưỡng!”

Diệp Phiên Nhiên mới ăn hai miếng thì dịch chất lỏng chua loét xộc thẳng lên từ dạ dày, xông thẳng lên yết hầu. Cô nhổ trứng gà lên trên đĩa, chau mày nói: “Quả trứng này sao mà tanh quá vậy!”

Dương Tịch đưa giấy ăn cho cô chùi miệng, lấy đũa gấp miếng thịt bò cho vào bát cô: “Ném thử miếng thịt bò đi, anh cố tình gọi cho em đây!”

Vừa ngửi thấy mùi thịt bò, cô lại dợn cơn buồn nôn. Cô hấp tấp đứng phắt dậy khỏi chiếc ghế, vội vã phóng ngay vào nhà vệ

sinh, vừa khom lưng thì nôn thốc hết tất cả thức ăn trong dạ dày ra ngoài.

Vẻ mặt cô trong gương, trắng tái yếu ớt, thỉnh thoảng thấy Dương Tịch đứng ngoài cửa, vẻ mặt lo lắng quan tâm: “Em không khỏe, hay là đến bệnh viện khám đi!”

Diệp Phiên Nhiên yếu đuối tựa vào tường, khẽ khép hờ mắt, nói: “Dương Tịch, chắc là em có thai rồi...”

Lời vừa dứt, hai bàn tay ấm áp mạnh mẽ siết chặt lấy cô. Cô mở choàng mắt, trông thấy ánh mắt mừng rỡ phát điên của anh: “Thật không? Em chắc chắn chứ?”

Cô ngượng ngùng gật đầu, nói giọng oán trách: “Đã một tháng nay em không thấy kỳ kinh rồi... Ai bảo anh không chịu sử dụng biện pháp phòng ngừa chứ?”

“Vừa rồi Trần Thần còn bày cho anh ý tưởng, bảo bọn mình dùng cách chưa cưới mà có con để bố mẹ phải nhượng bộ. Đứa bé này đến thật đúng lúc!” Dương Tịch nói, ôm cô vào lòng: “Nhưng mà, Phiên Phiên à, em vất vả rồi!”

Cô lắc đầu, tựa sát vào lồng ngực anh, nói: “Ở bên anh, em không cảm thấy vất vả!”

Việc Diệp Phiên Nhiên có thai rất nhanh nhận được sự kiểm chứng. Sáng ngày mốt, bọn họ đến bệnh viện, kết quả chuẩn đoán của bác sĩ, cô đã có thai gần sáu tuần.

Về đến nhà, ánh mặt trời chói chang giữa trưa từ ngoài cửa sổ rọi vào khiến Diệp Phiên Nhiên mệt mỏi buồn ngủ. Dương Tịch thu xếp đặt cô nằm trên giường ổn thỏa đâu ra đó, anh đi chợ mua thức ăn. Tuy tay nghề chưa thành thạo nhưng cứ theo tuần tự công thức nấu ăn mà làm cuối cùng vẫn om xong nồi canh cá chép.

Diệp Phiên Nhiên gần đây cực kỳ buồn ngủ. Vốn dĩ cô ngỡ cơn buồn ngủ là vì khoảng khắc giao mùa, giờ biết được là do mình mang thai thì trạng thái cơ thể càng thêm uể oải, cả người rã rời. Đợi đến khi cô tỉnh lại thì trời đã chạng vạng tối, bước xuống giường vào nhà bếp trông thấy dáng vẻ Dương Tịch thất tập dễ bận rộn cô cảm thấy ấm áp cảm động. Có ai mà ngờ được, chàng trai xưa kia với tuổi xuân phơi phới, bướng bỉnh ương ngạnh, sôi nổi trên sân đấu bóng rổ, chàng nam sinh hoạt bát trong ánh mắt mong chờ của bao cô nữ sinh cũng có ngày vì cô mà rửa tay hầm canh, trở thành người chồng gương mẫu chứ?

Dương Tịch nghe thấy tiếng bước chân cô, quay đầu lại nói: “Lên giường ngủ thêm chút nữa đi, khi nào có cơn anh gọi em!”

“Em đã ngủ cả buổi chiều rồi, còn nằm thêm nữa chắc sẽ thành người đầu gối mất!” Diệp Phiên Nhiên bước đến trước, mở nắp nồi, hỏi: “Đang nấu gì vậy? Thơm thế?”

“Canh cá chép.” Dương Tịch giọng điệu bình thản: “Mẹ anh nói, người có thai phải ăn nhiều cá chép, sau này con chúng mình mắt vừa đen vừa sáng, xinh phải biết!”

Diệp Phiên Nhiên giật thót người, mặt nóng ran: “Anh nói với mẹ rồi à?”

“Ồ!” Dương Tịch bỏ dở việc đang làm trên tay, bước đến trước mặt cô: “Mẹ muốn anh phải chăm sóc em thật tốt, không được làm em giận, em đi lại bất tiện, Thanh minh không cần về thành phố D, mẹ sẽ đến thăm chúng ta!”

“Cái gì?” Diệp Phiên Nhiên kinh ngạc vô cùng, hai mắt tròn xoe: “Mẹ anh thực sự nói thế ư?”

Anh đưa tay, tròng mi vuốt vào má cô, nói: “Lần trước anh gọi điện thoại về phát hiện thái độ của mẹ có chuyển biến, giờ thì em có thai, mẹ càng không phản đối nữa!”

Diệp Phiên Nhiên cúi đầu nhìn chiếc bụng bằng phẳng của mình, không khỏi xuýt xoa: “Dương Tịch, xem ra tên nhóc này có thể diện hơn cả bọn mình!”

Dương Tịch hôn nhẹ lên trán cô, nói: “Ngoài ra, còn một chuyện nữa, để con chúng ta có thể danh chính ngôn thuận đến thế giới này, ý của bố mẹ anh, mong chúng ta kết hôn vào ngày 1 tháng 5.”

“Hả?” Diệp Phiên Nhiên lại kinh ngạc: “Như vậy thì có quá vội không? Em còn chưa thương lượng với bố mẹ em nữa! Lần trước thì tiền trăm hậu tấu, lần này thì...”

“Anh cũng đã gọi điện cho bố mẹ em, bố mẹ nghe em có thai đều không an lòng chút nào, đã đón chuyến tàu hỏa chiều nay để đến đây!” Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Chắc khoảng nửa tiếng nữa là đến!”

“Dương Tịch!” Diệp Phiên Nhiên thét lên trong kinh ngạc: “Anh hành động nhanh thật đấy. Em mới ngủ ba tiếng đồng hồ, anh

đã sắp xếp ổn thỏa bốn vị phụ huynh rồi!”

Dương Tịch ôm lấy cô, nói lời tận đáy lòng: “Bởi vì, anh gấp rút muốn cưới em ngay chẳng thể đợi thêm được nữa. Để đợi ngày này anh đã đợi mười năm rồi!”

Đưa mắt nhìn gương mặt thanh tú rung động lòng người của cô, hàng lông mi rủ xuống, e lệ thẹn thùng, phảng phất anh được trở về năm mình mười sáu tuổi, tình yêu tựa như ánh đèn ngọn lửa, nhen nhóm tuổi thanh xuân man mác cô quạnh của anh.

Khi còn trẻ chúng ta đem lòng yêu một người hoặc có lẽ chỉ là một suy nghĩ chợt thoáng quá nhưng để giữ mối tình đó bên mình thì cần phải có sự nhẫn nại, lòng dũng cảm cùng sự kiên trì. Từ năm mười sáu tuổi đến hai mươi sáu tuổi, từ chàng thiếu niên ngây ngô đến cậu thanh niên trẻ trung hào hoa phong nhã. Năm xưa chính vì lòng dũng cảm cố gắng phấn đấu quên mình, sự kiên quyết cố chấp suốt mười năm cũng như trong một ngày mới không bại trận trước khoảng cách thời gian cùng những trần tục thế gian.

Anh luôn mong rằng, có thể cùng người mình yêu nắm tay nhau đi hết quãng đời còn lại...

Phiên ngoại

“Anh chẳng là ai của tôi

Liếc nhìn từng cặp đôi ngay cạnh

Sực nhớ đến con tim ai đó đau đớn

Anh xem những đóa hoa sơn trà nở rộ ngoài cửa sổ đẹp biết bao

Thực lòng chỉ muốn nắm lấy tay anh hóa thành cánh bướm bay lượn

Em ngỡ rằng đã yêu sẽ chẳng bao giờ hối hận

Mỗi khi thức giấc khóe mắt vẫn đọng giọt lệ

Lẽ nào con tim chịu thương tổn đang đánh thức con tim ai đó

Mau đến đây để em có thể yêu anh

Ai là ai của ai

Ai khiến ai tiều tụy

Ai là ai của ai.

Ai khiến ai phải tiều tụy...”

Khi giọng ca nữ dịu dàng đau thương cất lên thì Tần Đan nhận được cú điện thoại. Cô gật đầu ra ý xin lỗi với các bạn học ngồi cạnh, cầm lấy điện thoại, mở cửa phòng ra ngoài hành lang nhận cuộc gọi.

Phía cuối hành lang là cánh cửa kính rộng lớn, cô đứng bên cửa sổ, vừa nghe điện thoại vừa đưa mắt nhìn cảnh sắc về đêm ngoài cửa sổ. Cả thành phố chìm trong ánh đèn rực rỡ, ánh đèn nê ông

nhấp nháy phát ra những tia sáng rực rỡ chói lòa, hệt như cảnh trí lộng lẫy rực rỡ trên sân khấu. Hiệu ứng cách âm của tiệm KTV này không mấy lý tưởng cho lắm, đằng sau cánh cửa phòng khép kín, thấp thoáng âm ỉ vọng lại tiếng kêu gào thảm thiết xen lẫn giọng ca gào thét, chẳng thể nhận ra giọng điệu người hát vui vẻ hay là đau khổ nữa?

Tốt nghiệp đã ba năm, đám bạn học ở Nam Kinh, thi thoảng tụ họp gặp mặt nhau đôi lần. Tần Đan vì công việc bận rộn, thường xuyên đi công tác, số lần tham gia họp lớp vì lẽ đó mà thưa thớt đếm trên đầu ngón tay.

“Được, vậy nhé!” Cô nói giọng quả quyết, đóng nắp điện thoại, lúc trở lại phòng cô khẽ day nhẹ huyết thái dương. Lướt ngang qua nhà vệ sinh, cô định vào trang điểm dặm thêm đôi chút, vừa rồi uống vài cốc rượu vang son môi cũng đã nhòa đi phần nào.

Tần Đan là người con gái theo chủ nghĩa hoàn hảo, cô luôn yêu cầu khắc nghiệt với bản thân. Bất luận là ở đâu, khi nào, cô đều gắng hết sức hoàn thiện mình thập toàn thập mỹ, không cho phép bản thân xuất hiện trước mặt người khác với hình tượng lồi thối lệch thếch.

Dáng vẻ duyên dáng thon thả hiện ra trước gương, vẻ mặt không thể chê vào đâu, làn da căng mọng mịn màng, gương mặt xinh xắn kiêu diễm xuất hiện những vết ửng đỏ do tác dụng của rượu. Dưới ánh đèn dịu dàng chan hòa, trông cô càng thêm xinh xắn xao xuyến lòng người.

Từ *Tần Hoài bát diễm* đến thập nhị thoa của *Hồng lâu mộng*, Kim Lăng tự cổ biết bao mỹ nữ, Tần Đan không chỉ xinh xắn mà còn sở hữu khối óc thông minh nhạy bén. Chẳng những thành tích

học tập của cô xuất sắc mà còn hết sức khôn khéo trong việc đối nhân xử thế với mọi người, có thể nói rằng “Mạnh vì gạo, bạo vì tiền, bát diện lung linh, khéo léo khôn ngoan.” Năm đó, ở trường học, các nam sinh ngấm ngấm bàn luận, Tần Đan diện mạo bên ngoài giống Lâm Đại Ngọc nhưng nội tâm lại hết như Tiết Bảo Thoa, cộng thêm gia cảnh bề thế, vừa tốt nghiệp đại học đã vào làm việc cho một doanh nghiệp nước ngoài tiếng tăm lẫy lừng trên toàn cầu, địa vị một bước lên cao, còn có cả xe hơi riêng. Cô trở thành nữ nhân nổi danh như cồn trong giới doanh nhân.

Những cô gái với diện mạo bề ngoài cùng năng lực nổi trội hơn người như Tần Đan, người đem lòng ganh ghét đố kỵ chẳng phải ít ỏi. Cô vừa rút thỏi son môi trong túi xách ra thì nghe thấy tiếng nói rì rầm rỉ tai nhau: “Dương Tịch kết hôn đấy, cậu biết gì chưa?”

“Biết rồi, ảnh cưới đều được đăng tải khắp trên Class Book rồi, cô dâu diện mạo bình thường, chẳng xinh xắn bằng Tần Đan, phong cách cũng kém xa cô ấy.”

“Tình yêu là chuyện vốn chẳng hề có lý do, đâu phải chỉ cần xinh đẹp là được đâu!”

“Hài, thật là đáng tiếc, tớ còn tưởng rằng hai người bọn họ sẽ kết hôn, nghĩ đến năm xưa khi còn đi học, trai tài gái sắc, tài tử giai nhân, xứng đôi thế kia...”

“Cậu chưa nghe qua câu nói hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình hay sao? Mình dám cá rằng, Dương Tịch từ đầu đến cuối chẳng hề yêu Tần Đan. Cô ấy chẳng qua chỉ là thừa cơ người ta thất tình chen chân vào, còn cố tình chạy đến nhà Dương Tịch lấy lòng bố mẹ cậu ta, da mặt quả là dày thật...”

Bàn tay Tần Đan cầm thỏi son, dừng lại giữa không trung. Cô khó khăn lắm mới kiểm chế ngón tay không run rẩy, cất thỏi son vào túi xách, xoay người bước ra khỏi nhà vệ sinh trước khi đôi bạn học đang bàn ra tán vào bước ra.

Cô không quay lại phòng hát KTV mà bước đến bên cánh cửa sổ ban nãy, tựa người vào tường, rút điếu thuốc từ trong túi xách ra châm lửa. Phòng ngay cạnh có người đang ca bản *Kịch một vai* của Hứa Như Vân.

“Là ai đạo diễn vở kịch này

Trong vai nhân vật cô đơn

Đối thoại mà như đang độc thoại

Người xem chỉ còn là ký ức vọng về

Chẳng biết đâu là kết cục

Bắt đầu cũng từ anh, kết thúc cũng là anh

Đã khiến em nhập vai đến cùng

Nếu đôi ta đã định trước là bi kịch

Thì cơ sao lại cho em ảo tưởng

Diễn xuất chỉ là tương phùng cùng biệt ly...”

Quả là thức thời, Tần Đan khẽ nheo mắt, khoe môi khẽ nở nụ cười nhạt. Tâm tư cô dần trôi dạt theo từng làn khói thuốc lượn lờ vấn vít.

Mãi tận bây giờ, cô vẫn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên gặp gỡ Dương Tịch.

Tháng 9 năm 2001, hai cột mốc quan trọng xảy ra trong cuộc đời tôi, một là thi đỗ vào trường đại học mình hằng mơ ước, chuyện thứ hai là gặp gỡ Dương Tịch.

Gặp gỡ anh là việc may mắn và cũng là bất hạnh nhất trong cuộc đời tôi.

Nam Kinh được mệnh danh là lò lửa thiêu, tuy tiết trời đã bước sang đầu thu nhưng ánh nắng mặt trời vẫn chói chang gay gắt. Hôm đó là ngày tân sinh viên đến báo danh, những bạn nữ cùng phòng ký túc xá bận rộn mặc màn, trải ra giường, thu dọn sắp xếp đồ đạc, mồ hôi thánh thót rơi như mưa. Còn tôi đứng tựa bên cửa sổ, trên tay cầm cuốn tiểu thuyết, thờ ơ thả hồn nhàn nhã, đứng cạnh tôi là cô thư ký của cha tôi đang ân cần niềm nở giúp tôi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Diện mạo nổi bật, gia thế lẫy lừng, có xe hơi riêng đưa đón... Dù vậy, tôi vẫn không được coi là nhân vật lừng lẫy làm mưa làm gió nhất trong khoa Tài chính quốc tế của trường. Chàng nam sinh năm nhất đại học tên Dương Tịch ở phòng kế bên càng sáng chói rạng rỡ hơn cả tôi. Tại buổi lễ khai giảng, anh thay mặt tân sinh viên năm nhất có lời phát biểu.

“Không ngờ khoa của bọn mình còn có nhân vật tài hoa tuyệt vời như thế!” Cô bạn nữ sinh ở hàng ghế trước tấm tắc ca ngợi.

Tôi ngồi ở hàng ghế sau, do khoảng cách quá xa, không thể nhìn rõ khuôn mặt của anh nhưng giọng điệu tràn đầy sự tự tin và kiêu ngạo vốn có bẩm sinh vẫn để lại ấn tượng sâu đậm trong tâm trí tôi.

Tại hội trường thênh thang rộng lớn, giọng nói sang sảng trầm bổng du dương, chất giọng tiếng Quan thoại phổ thông dịu dàng mạch lạc, nghe cực kỳ êm tai, hết như cơn gió mát lạnh khẽ thổi qua con tim khô hanh của mọi người.

Một thời gian dài sau đó, bất luận là ở ký túc xá hay lớp học, các bạn nữ sinh xung quanh tôi đều bàn tán về chàng nam sinh đó.

Tôi không hào hứng tham dự những cuộc bàn luận nhưng những tin đồn về Dương Tịch vẫn truyền đến tai tôi. Anh đến từ thành phố nhỏ phía Nam không có mặt trên tấm bản đồ, bố anh nắm giữ chức vụ quan trọng tại đó. Anh đỗ vào trường với thân phận thủ khoa ban tự nhiên, với số điểm đó, hoàn toàn có thể đỗ vào Đại học Thanh Hoa. Trong ấn tượng của tôi, những nam sinh với thành tích giỏi giang, đa phần đều chỉ biết học sống học chết. Nhưng Dương Tịch thì khác, anh chẳng hề giống với một sách, đáng về thể thao, biết chơi bóng rổ, còn đoạt giải nhất trong cuộc thi hùng biện nữa.

Việc thực sự khiến tiếng tăm Dương Tịch vang dội lấy lòng chính là đại hội thể dục thể thao mùa thu năm đó, anh đã giành được quán quân thi đấu điền kinh năm 1.500 mét, thực hiện cú đột phá ngoạn mục giành lấy huy chương vàng cho khoa. Anh hăm hở bước lên khán đài nhận phần thưởng, thu hút biết bao tiếng hét chói tai của các bạn nữ sinh. Chàng nam sinh ưu tú xuất sắc bỗng chốc trở thành tân trưởng ban thể dục thể thao của khoa, còn tôi sau

điệu nhảy solo tại tối lễ hội đón mừng tân sinh viên cũng đã gia nhập vào ban nghệ thuật của khoa. Tuy rằng đều là cán bộ của khoa nhưng cơ hội tiếp xúc giữa tôi và Dương Tịch không nhiều. Hàng nửa tháng trong cuộc họp ban cán sự khoa, tôi thường bắt gặp vóc dáng dong cao thon gầy cùng gương mặt anh tú của anh một lần.

Thành tích xuất sắc, còn là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, được các bạn học phong là trai bảnh học đường nhưng anh dường như chẳng chút vui vẻ, hàng lông mày nhíu lại, khóe môi mím chặt, thần sắc ảm đạm buồn bã, đáy mắt ẩn giấu nỗi phiền muộn vô hạn.

Anh là chàng kim đồng được mọi người công nhận còn tôi là nàng ngọc nữ xinh xắn rạng rỡ. Các bạn học thầm bàn luận sau lưng nói bọn tôi là đôi trai tài gái sắc, thực sự cặp duyên trời định. Trái lại, Dương Tịch xưa nay chưa bao giờ để mắt đến tôi, bên cạnh anh biết bao cô nữ sinh, người mập mờ kẻ thẳng thừng bày tỏ tình ý với anh, còn anh thì tỏ vẻ coi thường, dửng dưng thờ hững như không.

Còn tôi khi đó cũng được khối chàng nam sinh xun xoe săn đón quanh mình. Trong khoa vốn hiếm hoi nữ sinh, người con gái tài mào vẹn toàn như tôi thì càng được xếp vào bậc hàng quý hiếm. Tôi không từ chối bọn họ với thái độ ngạo mạn bất lịch sự mà đây đưa quanh co với họ vừa để thỏa mãn niềm kiêu hãnh vốn có của phái nữ vừa đem đến cho mình chút lợi ích thực dụng, ví như tuần nào cũng có người mời tôi đi xem phim, thường xuyên ra vào sàn nhảy quán bar. Mỗi khi đến giờ cơm, đều có người giúp tôi giành cơm, cả việc lấy nước uống cũng chẳng phải vất vả và chạy ngược chạy xuôi... Tôi tận hưởng cảm giác trắng sao vây quanh mình lại vừa chẳng để bản thân mình trao tình cảm cho bất kỳ ai.

Tôi được mấy chị em bạn học chung phòng ký túc xá xưng danh là “nàng mỹ nhân gian xảo.” Làm những việc làm này, tôi cảm thấy lòng mình thanh thản thoải mái, chẳng hề cảm thấy có điều gì không thỏa đáng.

Tiếp xúc thực sự cùng Dương Tịch là vào giờ học môn chung tại hội trường. Hôm đó, anh tình cờ ngồi ngay hàng ghế trước mặt tôi. Anh khoác chiếc áo khoác ngoài có nón, cả buổi học anh chỉ cúi đầu, tôi còn ngỡ anh đang chuyên tâm ghi chép bài vở. Sắp hết giờ, cả tiết học tẻ nhạt buồn chán, vị thầy giáo khiến mọi người mệt mỏi buồn ngủ bất chợt dừng lại, phát hiện sinh viên ngồi nghe giảng vắng vẻ hơn bình thường rất nhiều. Vậy là thầy thẳng thừng lôi sổ điểm danh ra bắt đầu việc điểm danh.

Điểm danh từng người từng người một. “Dương Tịch!” Tên người được gọi xướng lên, người ngồi ngay vị trí vẫn chẳng mấy may động tĩnh gì.

“Dương Tịch!” Thầy giáo cao giọng, gọi lại lần nữa. Anh vẫn không phản ứng. Tôi không nhịn được, chìa tay đẩy vai chàng nam sinh ngồi trước mặt: “Này, gọi anh kìa!”

Anh dường như thức tỉnh, ngẩng đầu phắt dậy, đáp giọng lạnh lạnh: “Có!”

Dương Tịch ngồi xuống, anh quay lại nở nụ cười đầy cảm kích, nói: “Cảm ơn nhé!” Ánh mắt sáng trong, miệng cười rạng rỡ, vẻ mặt đẹp trai mê hồn.

Đó là lần đầu tiên anh mỉm cười với tôi, và lại còn là nụ cười khiến người khác chết mê chết mệt!

Tâm trí tôi thoáng chốc trống rỗng, con tim thành linh gia tăng nhịp đập. Để che giấu sự hoảng hốt của mình, tôi cố tình thoải mái đáp trả: “Anh đang làm gì mà tập trung quá vậy? Cả thầy giáo điểm danh cũng không nghe thấy!”

Anh tháo chiếc mũ trùm trên đầu, để lộ chiếc tai nghe, thì ra anh đang nghe nhạc!

“Bài gì thế, cho em nghe với!”

Dương Tịch dường như ngần ngừ trong giây lát rồi cởi bỏ chiếc tai nghe xuống, đưa sang cho tôi. Tôi đeo tai nghe vào tai, là bài hát *Sao em nỡ làm anh đau lòng* của ca sĩ Hoàng Phẩm Nguyên, một ca khúc khá xưa.

“Từng cơn gió nhẹ mùa thu thổi đến

Hồi ức năm xưa lại ùa về trong anh.

Thật ra trong lòng em đang suy nghĩ điếu gì

Tại sao lại để anh phải gánh chịu kết cục này?

Người yêu em nhất chính là anh, sao em nỡ để anh phải đau lòng?

Trong lúc anh cần em bên cạnh nhất thì em lại ra đi chẳng một lời từ biệt.

Người yêu em nhất là anh, sao em nỡ làm anh đau lòng?

Tình anh trao em nhiều như vậy mà em chẳng cảm động chút nào...”

Thật là khó tin, một chàng nam sinh tràn đầy hứng khởi vậy mà cả tiết học ngồi nghe bản tình ca đau thương này.

Giờ học chung sau đó, tôi chẳng thể nhét vào đầu chữ nào, Dương Tịch cũng rất hiếm khi cúp học, xưa nay anh không nghe giảng cũng chỉ ngồi một góc cầm đầu nghe nhạc.

Tôi biết anh có tâm sự, mà nỗi niềm tâm sự đó nhất định có liên quan đến tình yêu, có liên quan đến một người con gái.

Tiết thứ tư buổi học sáng hôm đó là giờ học môn chung mà tôi mong chờ từ rất lâu nhưng Dương Tịch không đến lớp.

Tôi đưa mắt nhìn quanh hội trường kiểu dáng bậc thang vẫn không thể tìm thấy bóng dáng cao lớn anh tuấn đó đâu. Vờ ra vẻ hồ hững hờ han một nam sinh, cậu ta đáp: “Lớp trưởng xin nghỉ học, hình như là về quê, có việc rất quan trọng!”

Vậy là giờ học môn chung sau đó, tôi chẳng còn tâm trí nào nghe giảng nữa, chỉ đưa mắt liếc nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Đã bước sang mùa lạnh lẽo băng giá nhất của thành phố này, cây ngô đồng rụng trụi cả lá, xơ xác tiêu điều, hết như tâm trạng tôi lúc này.

Dương Tịch nhanh chóng quay trở lại trường học, vẻ ưu sầu âm ỉam trước kia đã nhạt phai, giờ đây anh trở nên vui vẻ thích nói thích cười, vẻ mặt tươi phơi phới. Một nam sinh nói rằng lớp trưởng đang yêu, đối tượng là cô gái học chung thời trung học, hiện đang học tại trường đại học trên tỉnh gần quê nhà anh. Tất cả các

bạn nữ sinh đem lòng yêu mến Dương Tịch đều buồn bã chán chường trước tin tức này, không cam lòng dập tắt mối tình đơn phương vừa mới chớm nảy mầm.

Còn tôi cũng đón nhận tình cảm đeo đuổi không dứt của chàng trai khoa Trung văn, cậu ta có khả năng viết thư tình rất hay, vào dịp Lễ Tình nhân, cậu ta còn tặng cho tôi bó hoa hồng thật to, thỏa mãn sở thích lãng mạn của tôi.

Khoảng thời gian đó, mối quan hệ giữa tôi và Dương Tịch không hề xa cách, trái lại chính vì chuyện của hội sinh viên mà dịp tiếp xúc chạm trán giữa tôi và anh ngày càng thường xuyên hơn. Năm ba đại học, anh được thầy giáo tiến cử đảm nhiệm vị trí chủ tịch hội sinh viên, tôi là trưởng ban văn nghệ. Sau giờ học chúng tôi thường cùng nhau thảo luận công tác trong khoa, có đôi lúc trò chuyện quá trễ, lỡ thời gian ăn cơm của nhà ăn, Dương Tịch liền mời tôi dùng bữa tại quán ăn gần trường, ăn xong anh tiễn tôi về ký túc xá.

Cả đoạn đường, chúng tôi sóng bước trên ánh trăng sáng cùng bóng cây ngô đồng, nhàn nhã nói về công tác đoàn hội, không khí hết sức hòa hợp. Mỗi tận khi Dương Tịch xoay người bỏ đi thì tôi vẫn đứng chết trân tại chỗ, say sưa mê mẩn dõi mắt nhìn theo bóng hình dong cao bảnh trai đó.

Trở về ký túc xá, lòng tôi nghĩ mãi về anh. Dù rằng trong giấc mộng tôi vẫn trông thấy anh. Trong cơn chiêm bao mập mờ đó, anh siết chặt vòng tay ôm chầm lấy tôi, luồng hơi thở ấm áp, thổi trên gương mặt tôi... Lúc tỉnh giấc, mặt tôi vẫn đang ửng đỏ, ngẩn ngơ ngồi bên chiếc giường khẽ lắng nghe nhịp đập mãnh liệt của con tim.

Tôi đã phải lòng anh, đem lòng yêu người đã có bạn gái, một chàng trai không thuộc về mình.

Tôi đã chia tay với chàng nam sinh khoa Trung văn từ lâu, sau đó lại đổi thêm vài người bạn trai khác nhưng trước sau như một, tôi chẳng thể nào tìm được cảm giác khiến mặt ửng đỏ, tim đập nhanh, thứ cảm giác mà tôi có được khi ở bên Dương Tịch.

Đây là lần đầu tiên tôi thực sự yêu mến một chàng trai, tôi không cam lòng để bản thân lướt qua vai anh. Tôi lợi dụng mối quan hệ trong công tác, nghĩ đủ mọi cách để tiếp xúc riêng cùng anh. Mỗi lần gặp anh, tôi đều ra sức ăn diện sửa soạn chải chuốt, cố tình ra vẻ dịu dàng, thi thoảng tôi còn nở nụ cười để lộ má lúm đồng tiền với anh nhưng anh trước sau vẫn giữ khoảng cách với tôi, lịch sự xa cách, chẳng hề để mắt đến tôi.

Dần dà tôi trở nên tiểu tụy, ngày càng ủ rũ chán chường. Mãi đến một ngày nọ tôi tình cờ trông thấy tấm hình cô bạn gái trong ví tiền của anh thì tôi mới thu dọn tâm tư của mình lại. Đây là người con gái mà anh yêu sao? Gương mặt bình thường, gầy gò ốm yếu, e lệ rụt rè, có chút gì đó quê mùa, lại theo học một trường đại học hạng ba. Cô ta có điểm gì giỏi giang hơn tôi, mạnh hơn tôi chứ?

Dương Tịch lựa chọn cô ta, chẳng qua chỉ là nhất thời xuất quỷ nhập thần mà thôi. Nghe nói cô ta là mối tình đầu của anh, tình đầu mà, làm sao hiểu được thế nào là tình yêu? Đó chẳng qua chỉ là những phút xao động mù quáng, đợi anh tỉnh táo thì anh sẽ phát hiện ra tôi mới chính là người thích hợp tương xứng với anh!

Thứ tôi cần lúc này chính là sự kiên nhẫn, nhẫn nại chờ bọn họ chia tay...

Chẳng thể ngờ, sau ngày 1 tháng 5 năm đó, Dương Tịch quay lại trường học thì anh và cô ta đã thực sự chia tay.

Sau khi chia tay Dương Tịch ủ rũ chán chường, tinh thần sa sút, vẻ mặt tiêu tụy, hốc hác, ánh mắt u sầu phiến muộn. Buổi họp triệu tập của khoa vừa kết thúc, mọi người đều bỏ ra về, còn anh vẫn ngồi nguyên tại chỗ, chẳng nói chẳng rằng cũng chẳng nhúc nhích, rút từng điếu thuốc ra hút. Trong phòng học tối tăm, đầu thuốc lá sáng rồi lại tắt ngúm, nhấp sáng đôi mắt ủ dột đau đớn khổ sở của anh.

Tôi lặng lẽ đứng một góc ngoài cánh cửa, ngoảnh mặt làm ngơ, long thầm nói với chính mình rằng, Tần Đan, cơ hội của mi đã đến rồi!

Mùa hè năm đó, tôi nhờ thư ký của cha đặt giúp tôi vé máy bay đến thành phố D. Đó là một thành phố nhỏ hẻo lánh xa vắng hoàn toàn không có sân bay nên tôi đành đáp chuyến bay đến thành phố S rồi ngồi tiếp ba tiếng đồng hồ để đến thành phố D. Đây là lần đầu tiên tôi chen tàu hỏa, mồ hôi nhễ nhại đầm đìa, thấm ướt chiếc váy đầm liền áo mà tôi vừa mua. Ai mà ngờ được rằng, một nàng tiểu thư nhỏ nhắn xinh xắn được bao người nâng niu chiều chuộng, quen sống trong nhung lụa vì tình yêu cũng trở nên ngốc nghếch khờ khạo!

Tôi gạt bỏ niềm kiêu hãnh cùng sự dè dặt của bản thân, lấy danh nghĩa là bạn học chung trường, tìm đến nhà Dương Tịch. Bố mẹ anh đón tiếp tôi rất niềm nở. Những bậc phụ huynh có thân phận địa vị tôi đã gặp gỡ rất nhiều, điều mà bọn họ yêu cầu chính là bạn phải dành đủ sự tôn trọng và dâng bók của mình cho họ. Tôi là người niềm nở hòa nhã, gắng hết sức lựa lời hay ý đẹp, miệng nói ngọt ngào, dỗ ngọt hai vị trưởng bối có tuổi khiến họ vui vẻ vô

cùng. Dương Tịch từ đầu chí cuối, đối xử với tôi lạnh lùng thân thiện, nhưng tôi vẫn chẳng màng để tâm đến, chỉ cần ngày ngày được trông thấy gương mặt mà mình ngày đêm nhung nhớ thì chút ấm ức lạnh nhạt này có thấm vào đâu chứ? Tôi tin rằng, rồi sẽ có ngày, anh xao động trước tình cảm của tôi, anh sẽ bị tôi chinh phục, đem lòng yêu tôi một cách chân thành và đón nhận tôi. Tôi xưa nay chưa hề hoài nghi trước sức hấp dẫn của bản thân mình.

Đến ngày tựu trường, bọn tôi cùng nhau trở lại trường học. Dương Tịch đối xử với tôi chẳng khác gì so với trước kia nhưng hành động cùng nhau trở về trường đã gây bao xôn xao trong lòng các bạn học, ai cũng ngỡ rằng bọn tôi là một đôi.

Dương Tịch chẳng mấy may đoán hoài đến chuyện đó, anh vẫn đắm mình trong nỗi đau thất tình. Vả lại, với những tin tức bóng hoa bên lề vốn thừa chứ chẳng thiếu đó, xưa nay anh chẳng bao giờ quan tâm đến, càng chẳng buồn đi giải thích.

Anh chỉ để tâm đến người mình yêu mến, ở trước mặt cô ta, anh có thể trở thành một người yêu dịu dàng điếm đạm nhất, đa tình nhất, thấu hiểu tâm tư người khác nhất, còn với những người khác, anh lại trở về là chàng nam sinh lạnh lùng cao ngạo.

Rất lâu sau này tôi mới lĩnh hội được điều này, nhưng đợi đến khi tôi hiểu ra thì mọi chuyện đã chẳng còn cứu vãn được nữa.

Tối đó, một cán bộ trong khoa tổ chức sinh nhật, mọi người trong hội sinh viên đều tụ tập cùng nhau dùng bữa, ca hát thâu đêm và uống rượu. Trong tình cảnh đó, nếu là những tháng ngày trước kia thì Dương Tịch sẽ dựa vào tửu lượng cao của mình mà giữ lại chút tỉnh táo cuối cùng trong trí óc để công từng đưa bạn uống say như tử về phòng ký túc xã. Nghe các bạn cùng phòng ký túc xá nói,

sau khi về phòng anh còn chong đèn lặng lẽ học thuộc số từ vựng tiếng Anh cấp sáu trong cơn ngáy sấm vang chớp rền của tên bạn. Vì thế mà, anh là người sớm nhất trải qua được kỳ thi cấp sáu tiếng Anh trong khoa.

Tối đó Dương Tịch có phần muốn mượn rượu giải sầu, anh cùng vài người bạn nam sinh khác cùng nhau uống đến say mềm. Cả đám người bước ra khỏi nhà hàng, mỉm cười toe toét, khoác vai sóng bước đi quanh sân tập. Tôi cùng hai bạn nữ sinh khác dốc hết sức lực mới tách được bọn họ ra, mỗi người tiễn một bạn nam sinh về ký túc xá. Tôi quay sang tìm Dương Tịch, anh nghiêng người tựa gốc cây bên sân tập, ôm lấy gốc cây, miệng đang lẩm nhẩm nói gì đó.

Tôi bước đến bên anh, nghe thấy anh nói: “Phiên Phiên, vì sao em không quan tâm đến anh, không đến tìm anh? Em là người vô tâm vô tình vậy sao...” Thoáng chốc, con tim tôi bị xé rách toạc đau đớn. Phiên Phiên, đó là tên người bạn gái của anh, đằng sau bức ảnh trong ví tiền của anh cũng viết rất rõ: “Dương Tịch và Diệp Phiên Nhiên, 1314”.

Cơn gió về đêm tháng Mười mát lạnh không sao kể xiết. Trông thấy vẻ khô ngô tuấn tú của Dương Tịch dưới ánh trăng nhưng tràn ngập vẻ đau thương, lòng tôi dấy lên nỗi sầu muộn không nói nên lời, nỗi sầu muộn đó càng lạnh hơn cả cơn gió về đêm, gần như khiến con tim tôi băng giá.

Tiếng chuông điện thoại bất chợt reo lên, trong đêm tôi trống trải lạnh lẽo, đó không phải là chuông điện thoại của tôi, là của Dương Tịch. Anh uống say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, chẳng nghe thấy.

Chuông điện thoại đổ một hồi lâu, cuối cùng cũng yên lặng. Tôi lấy tay thò vào trong túi áo của anh, rút điện thoại ra, một cuộc gọi nhỡ, người gọi Phiên Phiên. Tôi vừa xóa nhật ký cuộc gọi thì bỗng chốc một tin nhắn được gửi đến, nội dung chính là: “Tịch ơi, em yêu anh! Bọn mình có thể làm lại từ đầu không?”

Tôi cười lạnh, bằng ngón tay cứng đờ tôi gửi cho đối phương một tin nhắn: “Tình đã cạn, bát nước hắt đi khó lòng lấy lại được. Xin lỗi, quên anh đi!”

Gửi xong tin nhắn, tôi xóa hết hai tin nhắn trong điện thoại.

Tôi thừa nhận rằng trong chuyện này, tôi giở trò làm vậy có chút bỉ ổi nhưng vì có được Dương Tịch lúc đó tôi đã dốc hết sức ăn cả ngã về không, có thể là bất chấp thủ đoạn, thậm chí là hy sinh cả lòng tự trọng của mình.

Tối đó, rốt cuộc tôi đã không đưa Dương Tịch về ký túc xá, mà đưa anh đến nhà trọ gần đó. Lần đầu tiên anh gần gũi tôi đến vậy, đầu anh nặng nề đè lên bờ vai tôi, luồng hơi thở nóng hổi thổi vào gò má lạnh giá tê tái. Tôi muốn có người con trai này, tôi không nỡ buông tay!

Tôi gọi phục vụ mở cửa phòng, dìu Dương Tịch lên giường rồi cởi hết quần áo trên người mình, nằm xuống cạnh anh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Tịch tỉnh giấc, choàng mở mắt trông thấy cơ thể trần trụi đối diện nhau của cả hai cùng vết tích lộn xộn sau cơn hoan lạc.

Anh nhìn trân trân tôi, con ngươi ánh lên vẻ hoảng hốt, không hề hối hận nhưng tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Tôi trở mình ngồi dậy, khoác chiếc áo lên người, hạ thấp giọng nói: “Dương Tịch, em yêu anh, em muốn ở bên anh!”

Dương Tịch lặng im hồi lâu, anh quay sang đưa mắt liếc nhìn bầu trời dần hửng sáng ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Anh không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh sẽ chịu trách nhiệm với em!”

Tối đó, thực sự chẳng hề xảy ra chuyện gì, là tôi tự biên tự diễn vở kịch đó, tôi ngỡ rằng tài diễn xuất của mình rất giỏi, có thể dựa vào điều đó để dần tấn công con tim Dương Tịch, cuối cùng tôi sẽ có thể thay thế vị trí của Diệp Phiên Nhiên.

Thế nhưng, tôi đã lầm, người con gái đó đã sống trong tim anh từ rất lâu, không ai có thể thay thế được.

Đến phút cuối cùng thì tôi cũng được theo sở nguyện, cùng Dương Tịch trở thành cặp đôi khiến bao người ngưỡng mộ nhưng tôi chẳng hề vui chút nào. Thoạt nhìn thì thấy khoảng cách giữa bọn tôi rất gần nhưng khoảng cách giữa hai người là khoảng cách thời gian năm tháng. Nếu như tôi không chủ động tìm anh thì cả tháng trời anh cũng sẽ chẳng hẹn hò với tôi. Anh vẫn mãi nhớ về Diệp Phiên Nhiên, bất luận về tình cảm hay thể xác, anh đều trung thành tuyệt đối với cô ta.

Đêm trước khi tốt nghiệp, Dương Tịch nói với tôi, anh muốn đi Mỹ du học, tôi chẳng hề kinh ngạc chút nào, cũng không hề giận dữ, chỉ cảm nhận được nỗi đau thương lạnh lẽo.

Đã hai năm ròng rã mà trong ví tiền của anh vẫn cất giữ bức ảnh của Diệp Phiên Nhiên. Trông cô ta yếu đuối mỏng manh, e lệ

rụt rè, giản dị tầm thường nhưng đã chiếm vị trí lâu dài trong lòng người con trai xuất sắc đó.

Tôi biết rằng, anh nhất định sẽ trở về, vì cô ta ở đây.

Ba năm qua, cuộc đời tình trường ngược xuôi chìm nổi, con tim tôi dần trở nên nguội lạnh, con mắt nhìn người càng ngày càng cao. Từ sau khi gặp gỡ Dương Tịch, những chàng trai bình thường khác có ai lọt vào mắt xanh của tôi đâu?

Tối đó, khi đi họp lớp về, lần đầu tiên tôi đăng nhập vào Class Book trên mạng, tìm thấy bức ảnh cười của bọn họ. Dương Tịch ngày càng chín chắn hơn so với trước kia, vẫn gương mặt sáng sủa khôi ngô ngày nào, ánh mắt ngập tràn nụ cười mãn nguyện, trong bộ âu phục vừa vặn làm tôn lên nét quý phái sang trọng.

Trong khoảnh khắc hạnh phúc, anh đã sớm quên tôi. Kỳ thực, đàn ông đều thế cả, với người phụ nữ mình yêu, trong mắt họ đó chính là hạt ngọc châu báu, còn với những người phụ nữ họ không yêu thì dù có cao quý quý hiếm đến đâu đi chăng nữa thì trong lòng họ đó chỉ là thứ vứt đi.

Tôi rê chuột nhấn nút đóng màn hình, màn kịch tự biên tự diễn này của tôi, cuối cùng cũng đã hạ màn.

Hóa ra, anh chẳng là gì của tôi cả.

Tắt máy tính, hít một hơi thật sâu, đứng trước cánh cửa sổ, đêm đã khuya, ánh đèn trên phố đều đã vụt tắt, duy chỉ còn vầng trăng tròn vàng nhạt treo trên bầu trời đêm, dường như đôi mắt duy nhất còn tỉnh táo lúc này.

Thế gian này, mỗi ngày đều có vở diễn vui buồn hợp tan, có người đánh mất tình yêu cũ, cũng có người nhặt được niềm vui mới.

Dây dưa níu kéo mãi với nỗi đau khổ trong quá khứ chỉ bằng bắt đầu lại từ đầu, tìm kiếm ai đó thuộc về tôi để bắt đầu một mối tình thực sự.

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>

Table of Contents

[Dẫn truyện](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)